

הרמיון והיגיון

וקריאת עוף החול

אליעזר יודקובסקי

סבוסס על עבודתה של

ג'יי. קיי. דולמן

פאָרײַ פּוּט

וואָס׳עס פּראָציונאַלײַט

פּאַפּ

אַלײַעזר יודקובסקי
LESS WRONG

חלף ווייַז

פּרעזענטירט געײַגט וקריאַט אַזוי פּאַפּ

פּאַפּס אַלס פּאַפּס וואָס׳עס
גײַי. קײַי. וואָס׳עס

Eliezer Yudkowsky
Harry Potter and the Methods of Rationality

אליעזר יודקובסקי
הארי פוטר והשיטה הרציונלית

ספר זה תורגם ונערך על ידי קהילת הרציונליות בישראל,
אנשים רבים עבדו על התרגום וההגהה.
תודה מיוחדת ליונתן קלה, יותם פדרמן, נועם ימיני, אייל וולך, ציון
אליאש, גולן נחליאל, שני גת, אלקנה ברדוגו, יאיר פרבר, משגב יוסף
כוסף, חיים לב, יבגני רזניקוב, מודה ניסים אהרונסון, הלל אלשלם, רועי
שוורץ תיכון, חיים לב ועמוס רום.
רשימה מלאה של העוסקים במלאכה מופיעה באתר שלנו.

תמונה של יודקובסקי על הכריכה: null0 רישיון: CC BY-SA 2.0

עריכה והגהה: כרמל הדר וידידיה שיר
עורך ראשי: אחיה מייזליש
הציור על העטיפה בכרך זה: u/phaedrus2000

זהו מיזם ללא מטרות רווח, כל האנשים הנ"ל עבדו על הספר בהתנדבות.
הם אינם אחראים לעיצוב של הספר, להדפסתו, לאופן הפצתו או לכל
שימוש שיעשה בו, והם מבקשים לעשות בספר זה שימוש חוקי בלבד.

ספר זה אינו ספר מקורי מסדרת ספרי הארי פוטר
הספר בעברית זמין בחינם בכתובת: <https://rationality.co.il>
הספר באנגלית זמין בחינם בכתובת: <http://www.hpmor.com>
אין למכור ספר זה
אין לעשות בספר כל שימוש מסחרי

ג'יי. קיי. רולינג היא הבעלים של הארי פוטר
ואיש אינו הבעלים של השיטה הרציונלית

הדפסה ראשונה של כל ששת הכרכים
נדפס בישראל 2020
הביא לדפוס: נדב כהן

תוכן העניינים

פירק 65

שקרים מדבקים • 1

פירק 66

מימוש עצמי, חלק א' • 17

פירק 67

מימוש עצמי, חלק ב' • 23

פירק 68

מימוש עצמי, חלק ג' • 36

פירק 69

מימוש עצמי, חלק ד' • 52

פירק 70

מימוש עצמי, חלק ה' • 64

פירק 71

מימוש עצמי, חלק ו' • 83

פירק 72

מ"ע, יכולת הכחשה, חלק ז' • 99

פירק 73

מ"ע, המקודש והיום יומי, חלק ח' • 128

פּוֹק 4 ז

מ"ע, הסלמת עימותים, חלק ט' · 146

פּוֹק 5 ז

מימוש עצמי, אחרון, אחריות · 178

פּוֹק 6 ז

אינטרלוד עם המוודה: עלויות שקועות · 198

פּוֹק 7 ז

מ"ע, אחריות דבר: הופעות חיצוניות · 208

פּוֹק 8 ז

חילופי טאבו, הקדמה: רמאות · 241

פּוֹק 9 ז

חילופי טאבו, חלק א' · 292

פּוֹק 80

חילופי טאבו, חלק ב', אפקט הקרניים · 319

פּוֹק 81

חילופי טאבו, חלק ג' · 338

פּוֹק 82

חילופי טאבו, אחרון · 356

פּוֹק 83

חילופי טאבו, אחרית דבר א' · 369

פּוֹק 84

חילופי טאבן, אחרית דבר ב' · 372

פּוֹק 85

חילופי טאבן, אחרית דבר ג', מרחק · 407

פּרסיוֹנִי גרֵינֶג'ר

וּקְרִיאת עוֹף הַסּוּלָ

פרק 65

שְׁוִיטָה וְדִבְרֵי

הרמיוני גריינג'ר קראה פעם איפשהו, שאחד מהדברים שחשוב לעשות כדי להישאר רזה הוא לשים לב לאוכל שהיא אוכלת, לשים לב שהיא אוכלת אותו, כדי שתהיה מרוצה מהארוחה. הבוקר היא הכינה לעצמה טוסט, מרחה עליו חמאה, ומעליה פיזרה קינמון, זה אמור היה להיות מספיק כדי לגרום לה לשים לב, הפעם, לטוב הנמצא לפנייה...

מבלי להבחין בקינמון או בחמאה, מבלי להבחין באוכל או בכך שאכלה בכלל, הרמיוני בלעה פיסת טוסט נוספת ושאלה, "אתה יכול לנסות להסביר את זה שוב? אני עדיין מבולבלת לגמרי."
"זה די ברור, אם את חושבת כמו סלית'רין מהצד המואר," אמר הילד שכל בית-הספר למעט שניהם האמין כעת שהוא אהבת האמת שלה. הכף של הארי פוטר ערבבה מבלי משים את דגני הבוקר שלו; למיטב ראייתה של הרמיוני הוא לא אכל הרבה מהם הבוקר. "כל דבר טוב בעולם הזה מביא לכדי קיום את האופוזיציה שלו. עופות-חול אינם יוצאים מן הכלל."

הרמיוני נגסה שוב מבלי משים בטוסט עם החמאה והקינמון ושאלה, "איך מישוהו יכול שלא להבין שפוקס חושב שאתה אדם מספיק טוב כדי לעמוד על הכתף שלך? הוא לא יעשה את זה עם קוסם אופל! הוא פשוט לא!"
היא לא צעקה לאף אחד שפוקס נגע בלחי שלה, משום שידעה

שאינ לעשות זאת – אם עוף-חול נגע בך, אתה לא אמור להתרברב, לא לשם כך נועדו עופות-חול.

אבל היא ממש קיוותה שזה ימחץ את השמועות שהארי פוטר הופך למרושע ושהרמיוני גריינג'ר הולכת בעקבותיו. וזה לא.

והיא באמת לא הבינה למה לא.

הארי אכל כף נוספת מדגני הבוקר שלו, עיניו מרוחקות כעת, אינן נפגשות בשלה. "חשבי על זה כך: יום אחד את מבריזה מבית הספר, ואת משקרת ואומרת למורה שלך שהיית חולה. המורה אומרת לך להביא פתק מהרופא, אז את מזייפת פתק. המורה אומרת שהיא עומדת להתקשר לרופא, אז את חייבת לתת לה מספר מזויף של רופא, ולשכנע חבר שיעמיד פנים שהוא הרופא כשהיא מתקשרת –"

"אתה עשית מה?"

הארי הרים את מבטו מדגני הבוקר שלו וחיך כעת. "אני לא אומר שבאמת עשיתי זאת, הרמיוני..." ואז ירדו עיניו בחדות לדגני הבוקר שלו. "לא. זוהי רק דוגמה. שקרים מתפשטים, זה מה שאני אומר. את חייבת לספר עוד שקר כדי להסתיר אותם, לשקר בנוגע לכל עובדה שקשורה לשקר הראשון. ואם את ממשיכה לשקר, וממשיכה לנסות להסתיר זאת, במוקדם או במאוחר תיאלצי לשקר בנוגע לחוקי המחשבה הכלליים. נגיד, מישוהו מוכר לך איזו תרופה אלטרנטיבית שלא עובדת, וכל ניסוי סמיות-כפולה יאשר שהיא לא עובדת. אז אם מישוהו רוצה להמשיך להגן על השקר, הוא חייב לגרום לך לא להאמין בשיטה המדעית. נגיד, הוא יאמר שהשיטה המדעית היא רק לתרופות מדעיות, לא לתרופות אלטרנטיביות מדהימות כמו שלהם. או שאדם טוב וצדיק צריך להאמין חזק ככל שהוא יכול, לא משנה מה אומרות הראיות. או שאין כזה דבר אמת ואין כזה דבר מציאות אובייקטיבית. הרבה דעות רווחות כאלו הן לא סתם שגויות, הן אנטי-אפיסטמולוגיות, הן שגויות בצורה

מערכתית. לכל כלל של רציונליות שאומר לך איך למצוא את האמת, יש משהו שם בחוץ שצריך שתאמיני בדבר ההפוך. ספרי שקר פעם אחת, ולעד תהיה האמת אויבת שלך; ויש הרבה אנשים שם בחוץ שמספרים שקרים – "קולו של הארי נקטע. "איך זה קשור לפוקס?" היא שאלה.

הארי הוציא את כפו מהדגנים והצביע לעבר שולחן המורים. "למנהל יש עוף-חול, נכון? והוא הכושף הראשי של הקסמהדרין, נכון? אז יש לו יריבים פוליטיים כמו לוציוס. עכשיו, נראה לך שהאופוזיציה פשוט תשכב על הרצפה ותיכנע, רק משום שלדמבלדור יש עוף-חול ולהם אין? את חושבת שהם יודו שפוקס מהווה ראיה שדמבלדור הוא אדם טוב? כמובן שלא. הם חייבים להמציא משהו שעושה את פוקס... לא חשוב. נגיד, שעופות-חול עוקבים רק אחרי אנשים שמסתערים על כל מי שהם חושבים שהוא מרושע, אז זה שיש לך עוף-חול בסך הכל אומר שאתה אידיוט או פנאט מסוכן. או, שעופות-חול עוקבים רק אחרי אנשים שהם גריפינדורים טהורים, כליכך גריפינדורים עד שאין להם את המעלות של כל הבתים האחרים. או שזה בסך הכל מעיד כמה אומץ חיה קסומה חושבת שיש לך, ותו לא, ולא יהיה הוגן לשפוט פוליטיקאים על סמך זה. הם חייבים לומר משהו כדי להכחיש את עוף-החול. אני מתערב איתך שלוציוס אפילו לא היה צריך להמציא משהו חדש. אני מתערב איתך שהכל כבר נאמר לפני מאות שנים, מאז הפעם הראשונה שלמישהו היה עוף-חול על כתפו, ומישהו אחר לא רצה שאנשים יחשיבו את זה כראיה. אני מתערב איתך שעד שפוקס הגיע זו כבר הייתה דעה רווחת, זה נראה מוזר לקחת בחשבון את מי עוף-חול אהב או לא אהב. זה יהיה כמו עיתון מוגלגי שבוחן מועמדים פוליטיים כדי לדרג את מידת האוריינות המדעית שלהם. לכל כוח של טוב שקיים ביקום, קיים מישהו שירוויח מכך שאנשים לא יתחשבו בו, או מכליאתו בקופסה קטנה כך שלא יוכל להשפיע עליהם."

"אבל –" אמרה הרמיוני. "אוקיי, אני מבינה למה לוציוס מאלפוי לא ירצה שאף אחד יחשוב שפוקס משנה, אבל למה כל מי שהוא לא מהרעים מאמין לזה?"

הארי פוטר משך קלות בכתפיו. כפו חזרה אל דגני הבוקר והמשיכה לערבב ללא הפסקה. "למה ציניות מכל סוג קוסמת לאנשים? משום שהיא נראית כמו סימן של בגרות, של תחכום, כאילו כבר ראית הכל ואת חכמה יותר מהם. או משום שלהוריד משהו למטה מרגיש כמו להעלות את עצמך. או שאין להם עוף-חול בעצמם, אז האינסטינקט הפוליטי שלהם אומר להם שאין שום יתרון בלומר דברים נחמדים על עופות-חול. או משום שלהיות ציני גורם לך להרגיש שאתה יודע אמת סודית שאנשים רגילים לא יודעים..." הארי פוטר הביט לעבר שולחן המורים, וקולו נחלש כמעט ללחישתה. "אני חושב שאולי שם הוא טועה – הוא ציני בקשר לכל דבר פרט לציניות עצמה."

מבלי לחשוב, הרמיוני הביטה לעבר שולחן המורים בעצמה, אבל כיסאו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל עדיין היה ריק, כמו שהיה ביום שני ושלישי; וסגנית המנהל הכריזה לפני כן שהשיעורים של פרופסור קווירל שהיו אמורים להתקיים היום בוטלו.

אחרי כך, כשהארי אכל כמה נגיסות של טארט דבשה ועזב את השולחן, הרמיוני הביטה באנתוני ובפדמה, שלמרבה הנוחות אכלו בקרבת מקום אבל בהחלט לא צותתו או משהו כזה.

אנתוני ופדמה הביטו בה בחזרה.

פדמה אמרה בהיסוס, "זו רק אני, או שהארי פוטר התחיל לדבר כמו ספר מודרך יותר בימים האחרונים? כלומר, לא הקשבתי לו הרבה זמן –"

"זו לא רק את, אמר אנתוני.

הרמיוני לא אמרה דבר, אבל היא נעשתה מודאגת יותר ויותר. יהיה מה שיהיה הדבר שקרה להארי ביום של עוף-החול, זה שינה

אותו; היה בו משהו חדש כעת. לא קר, אבל קשה. לפעמים היא תפסה אותו מביט מחוץ לחלון אל שום דבר הנראה לעין, מבט של נחישות קודרת על פניו. בשיעור תורת-הצמחים ביום שני, מלכודת האש של ונוס יצאה משליטה; והארי פשוט דחף את טרי מחוץ לדרכו של כדור האש בזמן שפרופסור ספראוט צעקה לחש קירור-להבות; וכשהארי קם מהרצפה הוא פשוט חזר למקומו כאילו שום דבר מעניין לא קרה. וכשלשם שינוי היא קיבלה ציון גבוה יותר ממנו במבחן בשינויי-צורה, מאוחר יותר באותו יום שני, הארי חיך לעברה כאילו בברכה, במקום לחרוק בשינוי; וזה... הפריע לה מאוד.

היא הרגישה שהארי...

...הולך ומתרחק ממנה...

"הוא נראה הרבה יותר מבוגר לפתע," אמר אנתוני. "לא כמו מבוגר אמיתי, אני לא יכול לדמיין את הארי בתור מבוגר, אבל זה כאילו הוא הפך לפתע לגרסת השנה הרביעית של ה... מה שלא יהיה שהוא."

"טוב," אמרה פֶּדְמָה. טופחת באלגנטיות על פחזנית בטעם שוקולד עם ציפוי בטעם פחזנית. "אני חושבת שמוטב שדרקון ואורי-שמש ישתפו פעולה בקרב הבא או שמר הארי פוטר ידסק אותנו. שיתפנו פעולה בפעם שעברה, ואפילו אז כאוס כמעט ניצחו –"

"כן," אמר אנתוני. "את צודקת, העלמה פאטיל. אמרי לגנרל דרקון שאנחנו רוצים להיפגש איתכם –"
 "לא!" אמרה הרמינוי. "אנחנו לא אמורים להיות חייבים לשתף פעולה נגד פוטר רק כדי שיהיה לנו סיכוי. זה לא הגיוני, במיוחד עכשיו כשאף אחד כבר לא יכול להשתמש בדברים מוגלגיים. עדיין יש עשרים וארבעה חיילים בכל צבא."
 הן לפֶּדְמָה והן לאנתוני לא היה דבר לומר על כך.

* * *

טוק־טוק, טוק־טוק.

"היכנס, מר פוטר, " היא אמרה.

הדלת נפתחה בחריקה והארי פוטר נכנס מבעד לפתח תא משרדה; הוא סגר מאחוריו את הדלת ביד אחת והתיישב ללא מילים על הכיסא המרופד שניצב כעת לפני שולחנה. היא יצרה בשינוי־צורה את הכיסא הזה לעיתים קרובות כל־כך עד שלפעמים הוא השתנה כדי לשקף את מצב רוחה, ללא שום תנועת שרביט או מילת לחש או אפילו כוונה מודעת. ברגע זה, הכיסא היה מרופד בכריות עמוקות, כך שכשהארי התיישב הוא שקע בו, כאילו הכיסא חיבק אותו.

לא נראה שהארי שם לב. הילד היה מוקף באווירת נחישות שקטה; עיניו ננעלו על שלה, ולא הרפו לרגע. "קראת לי?" שאל הילד.

"אכן," אמרה פרופסור מקגונגל. "יש לי שתי חדשות טובות בשבילך, מר פוטר. ראשית – האם יצא לך להיפגש עם מר רובאוס האגרید? שומר הקרקעות? הוא היה ידיד ותיק של הורייך." הארי היסס. ואז, "מר האגרید דיבר איתי קצת אחרי שהגעתי לפה," אמר הארי. "אני חושב שהיה זה ביום שלישי של השבוע הראשון של הלימודים. עם זאת, הוא לא אמר שהכיר את הוריי. באותו הזמן פשוט חשבתי שהוא רוצה להציג את עצמו בפני הילד־שנשאר־בחיים... האם הייתה לו איזו אג'נדה נסתרת? הוא לא נראה מהסוג הזה..."

"אה..." היא אמרה. לקח לה רגע לאסוף את מחשבותיה. "זה סיפור ארוך, מר פוטר, אבל מר האגרید הואשם על לא עוול בכפו ברצח תלמידה לפני חמישה עשורים. שרביטו של מר האגרید הוחרם ונשבר והוא סולק. לאחר מכן, כשפרופסור דמבלדור נעשה מנהל, הוא נתן למר האגרید תפקיד בבית־הספר בתור שומר

הקרקעות והמפתחות."

עיניו של הארי הביטו בה בדריכות. "אמרת שלפני חמישה עשורים הייתה הפעם האחרונה שתלמיד מת בהוגוורטס, ושאת בטוחה שלפני חמישה עשורים הייתה הפעם האחרונה שמישהו שמע את ההודעה הסודית של מצנפת המיון."

היא הרגישה צמרמורת קלה – לא בטוח שאפילו המנהל או סוורוס היו עושים את הקישור בכזו מהירות – ואמרה, "אכן, מר פוטר. מישהו פתח את חדר הסודות, אבל לא האמינו בכך בזמנו, ומר האגריד הואשם במוות שנגרם בעקבות זאת. עם זאת, המנהל איתר את הלחש הנוסף על מצנפת המיון והראה אותו לפאנל מיוחד של הקסמהדריין. כתוצאה מכך, גזר הדין של מר האגריד בוטל – ממש הבוקר, למעשה – ויורשה לו לרכוש שרביט חדש." היא היססה. "טרם... הודענו למר האגריד על כך, מר פוטר. המתנו עד שהעניין יסתיים, כדי לא לטעת בו תקוות שווא לאחר זמן כה רב. מר פוטר... תהינו האם אנחנו יכולים לומר למר האגריד שאתה היית זה שעזר לו...?"

היא ראתה את המבט השוקל בעיניו –

"אני זוכרת את מר האגריד מחזיק אותך בתור תינוק," היא אמרה. "אני חושבת שהוא ישמח לדעת." עם זאת, היא יכלה לראות על פניו של הארי את הרגע שבו החליט שרובאוס לא יועיל לו.

הארי הניד בראשו. "גרוע מספיק שמישהו עשוי להסיק שישנו לחשן בשכבה החדשה של התלמידים," אמר הארי. "אני חושב שיהיה נכון יותר לשמור על כל זה בסוד ככל האפשר."

היא נזכרה בג'יימס ולילי, שמעולם לא היססו להיענות לידידות שהאדם העצום וטוב־הלב הציע להם, על אף שג'יימס היה הצאצא של בית עשיר ושלילי הייתה אמנית לחשים בהתהוות, כשרובאוס היה בסך הכל חצי־ענק ששרביטו נשבר...

"משום שאתה לא מצפה שהוא יהיה מועיל, מר פוטר?"

השתררה שתיקה. היא לא התכוונה לומר זאת בקול רם. עצבות חצתה את פניו של הארי. "סביר להניח," אמר הארי בשקט. "אבל אני לא חושב שהוא ואני נסתדר, את לא חושבת?" משהו היה תקוע בגרונה.

"אם כבר מדברים על להשתמש באנשים," אמר הארי. "נראה שאני עומד להיזרק למלחמה עם אדון אופל מתישהו בזמן הקרוב. אז אם אני כבר במשרד שלך, הייתי רוצה לבקש שמחזור השנה שלי יוארך לשלושים שעות ביום. נוויל לונגבוטום רוצה להתאמן בדריקרב, יש הפלפאף מבוגר שהציע ללמד אותו, והם הזמינו אותי להצטרף. בנוסף יש עוד כמה דברים שאני רוצה ללמוד – ואם את או המנהל חושבים שיש משהו שכדאי שאלמד במיוחד, כדי להפוך לקוסם רב-עוצמה כשאגדל, אנא אימרו לי. בבקשה הנחי את מדאם פומפרי לתת לי את השיקוי הנדרש, או מה שזה לא יהיה שהיא צריכה לעשות –"

"מר פוטר !"

עיניו של הארי הביטו ישירות בשלה. "כן, מינרווה ? אני יודע שזה לא רעיון שלך, אבל הייתי רוצה לשרוד את השימוש שהמנהל עושה בי. בבקשה אל תהווי מכשול לכך." זה כמעט שבר אותה. "הארי," היא לחשה בקול חלוש, "ילדים לא אמורים לחשוב כך !"

"את צודקת, הם לא אמורים," אמר הארי. "עם זאת, הרבה ילדים נאלצים להתבגר מוקדם מדי, לא רק אני ; ורוב הילדים הללו היו מתחלפים איתי תוך חמש שניות. אני לא עומד לרחם על עצמי, פרופסור מקגונגל, לא כשיש אנשים שם בחוץ בצרה אמיתית ואני לא אחד מהם."

היא בלעה את רוקה בחוזקה ואמרה, "מר פוטר, בשלושים שעות ביום, אתה – תתבגר, תזדקן מהר יותר –" כמו אלבוס. "ובשנה החמישית אהיה בערך באותו הגיל הפיזיולוגי כמו הרמיוני," אמר הארי. "זה לא נשמע כזה נורא." חיוך סרקסטי נח

כעת על שפתיו של הארי. "בכנות, בטח הייתי רוצה את זה גם אם לא היה אדון אופל. קוסמים חיים לא מעט, וקוסמים או מוגלים בטח יאריכו את זה עוד במאה הקרובה. אין שום סיבה לא לדחוף כמה שיותר שעות ליום, ככל שאני מסוגל. יש לי דברים שאני מתכנן לעשות, ומוטב שייעשו במהרה."

השתררה שתיקה ארוכה.

"בסדר", אמרה מינרווה. זה בקע כמעט בלחישתה. "בסדר, מר פוטר, אשאל את המנהל, ואם הוא יסכים, זה ייעשה."

עיניו של הארי הצטמצמו לרגע. "אני מבין. אם כך, אנא הזכירי למנהל שגודריק גריפינדור, במילותיו האחרונות, אמר שאם היה זה הדבר הנכון בשבילו לעשות, לא יאמר לאיש לבחור שלא נכונה, אפילו לא לתלמיד הצעיר ביותר בהוגוורטס."

והיא ידעה בתחושה של ריקנות שכל סיכוי שהיה שאלבוס יעצור את זה, יעצור משהו מזה, נעלם כרגע כלא היה. זה היה מה שאלבוס אמר לה כשמחתה שקמרון אדוארד צעיר מדי, ואז כשמחתה שפיטר פוונסי צעיר מדי, עד שבסופו של דבר ויתרה על המחאה. "מי אמר לך את זה, מר פוטר?" לא אלבוס – אלבוס בוודאי לעולם לא היה אומר זאת לאף תלמיד –

"קראתי לא מעט לאחרונה", אמר הארי. גופו החל להתרומם מהכיסא העוטר, ואז נעצר. "האם אני יכול לשאול על החדשות הטובות הנוספות?"

"או", היא אמרה. "אה – פרופסור קווירל התעורר ואמר שמותר לך –"

* * *

המרפאה של הוגוורטס הייתה חלל פתוח ומואר, ואור השמש נכנס לתוכה מארבעה כיוונים על אף שנראה היה שהיא ממוקמת ממש במרכז הטירה. מיטות לבנות התפרשו בשורות ארוכות, רק שלוש מהן מאוכלסות כרגע. ילד בוגר וילדה בוגרת ניצבו זה מול

זו, חסרי תנועה ועיניהם עצומות, חסרי הכרה וכבולים בקסם כנראה, בעוד לחש מרפא או שיקוי אירגן מחדש את גופם בדרכים לא נעימות; והדייר השלישי הסתיר את מיטתו בוילון, ככל הנראה בחכמה. מדאם פומפרי דחפה אותו קדימה בחוזקה ואמרה לו לא לבהות, והארי נאלץ להזכיר לעצמו בחדות שאנשים מסוימים עדיין לא ידעו מי הוא הילד־שנשאר־בחיים. זה, או שזהותה של מדאם פומפרי הייתה קשורה לשלטון המוחלט שלה במרפאה שלה וכולי, שיהיה.

מאחורי שורות המיטות היו חמש דלתות, שהובילו לחדרים פרטיים עבור מטופלים שיישארו לימים ולא לשעות, אבל שמצבם לא חייב העברה לקדוש מנגו.

נטול חלונות, נטול שמיים, נטול תאורה למעט לפיד יחיד נטול־עשן על אחד מקירות האבן המוצקים; היה זה החדר שמאחורי הדלת האמצעית. הארי תהה האם מורים יכולים לבקש מטירת הוגוורטס לשנות את עצמה; או שמא למרפאה תמיד היה חדר כזה פנוי, לאנשים שאינם נהנים מאור.

במרכז החדר, בין שתי שידות שנראו כאילו גולפו מאותו שיש אפור כמו הקירות, נחה מיטת בית חולים לבנה, שנראתה כתמתמה קלות באור הלפיד נטול העשן; ובתוך המיטה הזו, סדין לבן מכסה את רגליו, לבוש בחלוק בית חולים, ישב פרופסור קווירל, גבו נשען כנגד ראש המיטה.

היה משהו מבהיל בלראות את פרופסור קווירל באחת המיטות של מדאם פומפרי, אפילו אם המורה להתגוננות נראה ללא פגע. אפילו בידיעה שפרופסור קווירל אירגן שיראה מובס בידי סוורוס, כדי לתת לעצמו תירוץ להחזיר את כוחו שאבד באזקבאן. הארי מעולם לא באמת ראה מישהו מת במיטת בית חולים, אבל הוא ראה יותר מדי סרטים. היה זה רמז למוות, והמורה להתגוננות אינו אמור להיות בִּיתמותה.

מדאם פומפרי אמרה להארי שאסור לו בשום אופן להציק

למטופל שלה.

הארי אמר, "אני מבין," שטכנית לא אמר שום דבר בנוגע לציות.

המרפאה הזקנה וחמורת הסבר פנתה אז, והחלה לומר לפרופסור קווירל שבשום פנים ואופן אסור לו לאמץ את עצמו או... להתרגש...

קולה של מדאם פומפרי דעך, היא הסתובבה במהירות, ויצאה מהחדר.

"לא רע," הארי ציין לאחר שהדלת נסגרה מאחורי הגבירה הרפואית הנמלטת. "אני חייב ללמוד איך לעשות את זה מתישהו." פרופסור קווירל חיך חיוך נטול כל הומור, ואמר, קולו נשמע יבש הרבה יותר מרמת היובש הרגילה שלו, "תודה לך על הביקורת האמנותית שלך, מר פוטר."

הארי הביט לתוך העיניים הכחולות הבהירות, וחשב שפרופסור קווירל נראה...
...זקן יותר.

זה היה מרומז, ייתכן שהיה זה רק הדמיון של הארי, ייתכן שהייתה זו התאורה הגרועה. אבל ייתכן שהשיער מעל מצחו של פרופסור קווירל נסוג מעט, ייתכן שמה שנותר הידלדל ונעשה אפור יותר, התקדמות של הקירחות שהייתה כבר גלויה בעורפו. ייתכן שהפנים נעשו שקועות מעט.

העיניים הכחולות הבהירות נותרו חדות ומרוכזות.

"אני שמח," אמר הארי, "לראות אותך במה שנראה כמו בריאות טובה."

"מראה עיניים יכול להטעות, כמובן," אמר פרופסור קווירל. הוא הניע את אצבעותיו, וכשידו סיימה את התנועה הוא החזיק בשרביטו. "היית מאמין שהאישה הזו חושבת שהיא החרימה לי אותו?"

ואז הטיל המורה להתגוננות מפני כוחות האופל שישה לחשים;

שישה מהשלושים בהם השתמש כדי לשמור על השיחות החשובות שלהם בחדר של מרי.

הארי הרים את גבותיו בתהיה קלה.

"זה כל מה שאני יכול לעשות כרגע," אמר המורה להתגוננות. "אני צופה שזה יספיק. עם זאת, ישנה אמרה: אם אינך רוצה שדבר מה יישמע, אל תאמר זאת. ראה זאת כאילו היא תקפה במלוא מובנה. נאמר לי שרצית לראות אותי?"

"כן," אמר הארי. הוא היסס, אסף את מחשבותיו. "האם המנהל, או משהו, אמר לך שאנחנו לא יכולים יותר ללכת לארוחת צהריים?"

"משהו בסגנון הזה," אמר המורה להתגוננות. בלי לשנות את הבעתו, "מובן שהצטערתי מאוד לשמוע זאת."

"זה יותר קיצוני מזה, למעשה," אמר הארי. "אני מוגבל לטירת הוגוורטס ולשטחיה לצמיתות. אני לא יכול לעזוב בלי משמר וסיבה טובה. אני לא חוזר הביתה בקיץ, ואולי לעולם לא. למעשה, קיוויתי... לדבר איתך על כך." השתררה שתיקה.

המורה להתגוננות נשף, כמו אנחה קצרה, ואמר, "ניאלץ להסתמך על העובדה הידועה שסגנית המנהל תרצח באופן אישי את כל מי שידווח עליי. מר פוטר, בכוונתי לוודא שהשיחה הזו לא תתפזר כדי שנסיימה במהרה, האם זה מובן?"

הארי הנהן, ואז –

באורו של הלפיד הבודד, שגונו נטה לכיוון הקצה האדום של הספקטרום הנראה, קשקשיו הירוקים של הנחש לא החזירו הרבה אור, והדוגמה הכחולה והלבנה שלו החזירה לא הרבה יותר. הנחש נראה אפל באור הזה. העיניים, שנראו כמו בורות אפורים לפני כן, החזירו כעת את אור הלפיד, ונראו בהירות יותר משאר הגוף.

"אז," לחשש היצור הארסי. "מה רצית לומר?"

והארי לחשש, "אדון בית סספר חושש ששאדון קודם ששל איששה

הוא זה ששגנב אותה מכלא."

הארי חשב על כך הפעם, בזהירות, לפני שהחליט שיגלה לפרופסור קווירל רק שהמנהל האמין בכך; ולא יאמר דבר על הנבואה שהובילה את וולדמורט אל הוריו של הארי, ולא שהמנהל מקים מחדש את מסדר עוף־החול... היה זה סיכון, סיכון משמעותי, אבל הארי נזקק לבן־ברית בזה.

"הוא מאמין ששזה עוד בחיים?" אמר לבסוף הנחש. הלשון המפוצלת נעה במהירות מצד לצד, בצחוק נחשי אירוני. "מששום מה אני לא מופתע."

"כן", לחשש הארי ביושב, "מששעששע מאוד, אני מששוכנע. אלא ששעכששיו אני תקוע בהוגוורטסס לשששש הששנים הבאות, בשששיל ביטחון! החלטתי ששאכן אחפשש כוח; וכליאה לא עוזרת בזה. חייב לששכנע את אדון בית סספר ששאדון אופל עוד לא התעורר, ששברייחה הייתה עבודה ששל כוח אחר –"

שוב התנועה המהירה של לשון הנחש; הצחוק הנחשי היה חזק יותר ויבש יותר הפעם. "ששטות ששל טירון." "ססליחה?" לחשש הארי.

"אתה רואה טעות, חוששב לבטל, להחזיר זמן להתחלה. אבל אפילו עם ששעון חול לא ניתן לבטל זמן. חייב לנוע קדימה במקום זאת. אתה חוששב לששכנע אחרים ששהם טועים. הרבה יותר קל לששכנע אותם ששהם צסודקים. אז חששוב על כך, ילד: איזה התרחששות חדששה תגרום לאדון בית סספר להחליט ששאתה ששוב בטוח, ובאותו זמן תקדם את המטרות ששלך?"

הארי בהה בנחש, מבולבל. תודעתו ניסתה להבין ולפתור את החידה –

"זה לא ברור?" לחשש הנחש. פעם נוספת הלשון נעה בצחוק אירוני. "כדי לששחרר את עצסמך, כדי להששיג כוח בכריטניה, אתה חייב להיראות מביסס אדון אופל."

* * *

באור האדום־כתום המרצד של הלפיד, נחש ירוק נע מצד לצד על המיטה הלבנה, בעוד הילד הביט לתוך הגחלים שהיו עיניו. "אז", אמר הארי לבסוף. "הבה נבהיר מה מוצע. אתה מציע ששנמצא מתחזה ששיתחזה לאדון אופל."

"מששהו כזה. איששה ששהצלנו תששתף פעולה, יהיה מששכנע ביותר כששתיראה לצידי." הנעת לשון אירונית נוספת. "אתה נחטף מהוגוורטסס למקום צסיבורי, הרבה עדים, לחששי הגנה להרחיק מגנים. אדון האופל מכריז ששסוף כל ססוף חזר לגופו הפיזי, לאחר ששנדד כרוח במששך ששנים; אומר ששהששיג כוח גדול יותר, אפילו אתה לא יכול לעצור אותו כעת. מצסיע ששתערכו דרקרב. אתה מטיל לחשש מגן, אדון אופל צסוחק עליך, אומר ששהוא לא אוכל־חיים. מטיל קללה הורגת עליך, אתה חוססס, צסופים רואים אדון אופל מתפוצסן –"

"מטיל קללה הורגת?" הארי לחשש בחוסר אמון. "עליי? ששוב? פעם ששנייה? אישש לא יאמין ששאדון אופל יכול להיות כל־כך טיפש –"

"אתה ואני ששני אנששים יחידים במדינה ששיששימו לב," לחשש הנחש. "ססמוך עליי בזה, ילד."

"מה אם ישש ששליששי, יום אחד?"

הנחש נע במחשבה. "אפשש לכתוב תססריט אחר למחזה, אם אתה רוצה. מה ששלא יהיה התרחישש, צסריך להששאיר אפששורות ששאדון אופל יששוב יום אחד – אומה צריכה לחששוב שהיא עדיין תלויה בכך שתגן עליה."

הארי הביט אל הבורות האדומים המהבהבים שהיו עיני הנחש. "ובכן?" לחששה הדמות המתנודדת.

המחשבה הברורה הייתה שלשתף פעולה עם המזימות של המורה להתגוננות פעם נוספת, לטוות שקר מסובך יותר כדי להסתיר את הטעות הראשונה, וליצור חולשה קטלנית נוספת אם

מישהו אייפּעם יגלה את האמת, יהיה בדיוק אותו סוג של טיפשות כמו שאדון האופל לכאורה יטיל עליו את הקללה ההורגת שוב. אפילו לא היה צורך בצד ההפלפאפי שלו שיציין זאת, הארי חשב על כך בקול המנטלי שלו עצמו.

אבל הייתה גם השאלה, האם מוסר ההשכל הנכון ללמוד מהחוויה הקודמת הוא תמיד לומר לא למורה להתגוננות, או...

"אחששוב על זה", לחשש הארי. "לא אענה מיד, הפעם, אמנה

ססכנות ויתרונות קודם –"

"מובן", לחשש הנחש. "אבל זכור זאת, ילד, אירועים אחרים יתקדמו

בלעדיך. היססוסס תמיד קל, לעיתים רחוקות מועיל."

* * *

הילד יצא מהחדר הפרטי אל המרפאה עצמה, מעביר בעצבנות את אצבעותיו בשערו השחור והמבולגן בעודו חולף על פני המיטות הלבנות, המאוכלסות והריקות.

זמן קצר לאחר מכן, יצא הילד ממרפאת הוגוורטס לגמרי, חולף על פני מדאם פומפרי ומהנהן לעברה הנהון בהיסח הדעת.

הילד יצא למסדרון, פנה למסדרון גדול יותר, ואז עצר ונשען כנגד הקיר.

העניין הוא...

...שהוא באמת לא רוצה להיות תקוע בהוגוורטס לשש השנים

הבאות; וכשחושבים על זה...

...תקרית ההצלה של בלטריקס מאזקבאן לא גבתה עלויות דק

מהארי. אנשים אחרים ידאגו, ויחיו בפחד מפני שובו של אדון האופל, ישקיעו משאבים לא ידועים כדי לנקוט באמצעי זהירות לא ידועים. הארי יכול לדרוש שהם יכתבו תסריט בצורה כזו כך שייראה לא סביר שאדון האופל ישוב פעם שלישית. ואז אנשים יירגעו והכל ייגמר.

אלא אם, כמובן, באמת יש שם בחוץ אדון אופל לחשוש ממנו.

כֵּן הִיטָה נְבוּאָה.

הֵילֵד שֶׁנִּשְׁעַן כְּנֶגֶד הַקִּיר פִּלַּט אֲנַחָה קִלָּה, וְהַחֵל לִלְכֹת שׁוֹב.
הָאֲרִי כִמְעֵט שִׁכַּח, אֲבָל הוּא כֵּן זָכַר לְהִרְאוֹת לְפִרּוֹפְסוֹר קוּוִירֵל
אֶת חִפְסִית הַקְּלָפִים שֶׁקִּיבֵּל בְּרֹאשׁוֹן בְּעֶרֶב מ'סֵּנְטָה קְלָאוֹס', שֶׁבָּה
מֶלֶךְ הַלְּבָבוֹת הִיָּה לְכֹאוֹרָה מִפְתָּח מַעְבֵּר שִׁיִּקַּח אוֹתוֹ לְמִכּוֹן
הַמְּכַשְׁפוֹת שֶׁל סִיִּלָּם בְּאַמְרִיקָה. אִם כִּי כְּמוֹכֵן הָאֲרִי לֹא אָמַר
לְפִרּוֹפְסוֹר קוּוִירֵל מִי שֶׁלַּח לוֹ אֶת הַקְּלָף, אוֹ מָה הוּא אָמַר לַעֲשׂוֹת,
לִפְנֵי שֶׁשָּׁאֵל אֶת פִּרּוֹפְסוֹר קוּוִירֵל הֲאִם יִשְׁנָה דֶּרֶךְ כִּלְשָׁהִי לְבָרֵךְ לֹאֵן
מִפְתָּח מַעְבֵּר אָמַר לְשַׁלּוֹחַ אוֹתוֹ.

הַמּוֹרָה לְהַתְּגוֹנְנוֹת חָזַר לְצוּרָה הָאֲנוּשִׁית שֶׁלוֹ וּבָחֵן אֶת מֶלֶךְ
הַלְּבָבוֹת, נוֹקֵשׁ עָלָיו כְּמָה פְּעָמִים בְּשֶׁרְבִיטוֹ.
וְעַל־פִּי פִּרּוֹפְסוֹר קוּוִירֵל...

...מִפְתָּח הַמַּעְבֵּר יִשְׁלַח אֶת הַמִּשְׁתַּמֵּשׁ לְמִקּוֹם כִּלְשָׁהוּ בְּלוֹנְדוֹן,
אֲבָל הוּא לֹא הִצְלִיחַ לְדִיִּיק יוֹתֵר מִכֵּךְ.

הָאֲרִי הִרְאָה לְפִרּוֹפְסוֹר קוּוִירֵל אֶת הַפְּתָק שֶׁצּוֹרֵף לְחִבִּילַת
הַקְּלָפִים, וְלֹא אָמַר דְּבַר עַל הַפְּתָקִים הַקּוֹדְמִים.

פִּרּוֹפְסוֹר קוּוִירֵל הֶעִיף בּוֹ מִבֵּט, צָחַק צָחוֹק יָבֵשׁ, וְהֶעִיר שֶׁאִם
קוֹרְאִים אֶת הַפְּתָק בְּקִפְיָדָה, נִיתֵן לְשִׁים לֵב שֶׁהוּא אֵינוֹ אוֹמֵר
בְּמִפּוֹדֵשׁ שֶׁמִּפְתָּח הַמַּעְבֵּר יִיקַח אוֹתוֹ לְמִכּוֹן הַמְּכַשְׁפוֹת שֶׁל סִיִּלָּם.
צָרִיךְ לְלַמּוֹד לְשִׁים לֵב לְרִמְיּוֹת מֵהַסּוֹג הַזֶּה, אָמַר פִּרּוֹפְסוֹר
קוּוִירֵל, אִם אַתָּה רוֹצֵה לְהִיּוֹת קוֹסֵם רַב־עוֹצָמָה כְּשֶׁתִּהְיֶה גָּדוֹל ; אוֹ
אִם אַתָּה רוֹצֵה לְהִיּוֹת גָּדוֹל, כֵּךְ אוֹ אַחֲרֵת.

הֵילֵד נֶאֱנַח שׁוֹב כְּשֶׁצָּעַד לְשִׁיעוֹר.

הוּא הֵחֵל לְתַהוֹת הָאֵם כֹּל בְּתִי־הַסֵּפֶר הָאֲחֵרִים לְקוֹסְמִים הָיוּ
כִּכָּה, אוֹ שְׁמָא רַק בְּהוֹגוֹרְטֵס הִבְעִיָּה הַזֹּאת קִיִּימָת.

פִּיפִי וְצִפִּי, תֵּלֵךְ אֶ

היססוסס תמיד קל, לעיתים רחוקות מועיל.

כך אמר לו המורה להתגוננות מפני כוחות האופל; ואף על פי שניתן לתהות על פרטי האימרה, הארי הבין את חולשת הרייבנקלואים מספיק טוב כדי לדעת שעליך לנסות לענות על התהיות שלך. האם תוכניות מסוימות דורשות המתנה? כן, תוכניות רבות דורשות פעולה מושהית; אבל אין זה אותו הדבר כמו להסס לבחור. לא להשתהות משום שידעת מהו הרגע הנכון לעשות את מה שדרוש, אלא להשתהות משום שלא הצלחת להחליט – אין שום תוכנית ערמומית שדורשת את זה.

האם לפעמים דרוש לך מידע נוסף כדי להחליט? כן, אבל זה יכול להפוך לתירוף להשתהות; ויהיה זה מפתה להשתהות, כשאתה ניצב למול בחירה בין שתי חלופות כואבות, ולא לבחור יאפשר להימנע מהכאב המנטלי לזמן מה. אז תבחר פיסת מידע שלא תוכל להשיג בקלות, ותטען שלא תוכל להגיע להחלטה בלעדיה; זה יהיה התירוף שלך. אם כי, אם ידעת איזה מידע נחוץ לך, מתי ואיך תשיג את המידע הזה, ומה תעשה בהינתן כל תצפית אפשרית, אזי יהיה הדבר חשוד פחות כתירוף להיסוס.

אם אתה לא סתם מהסס, אתה צריך להיות מסוגל להחליט מראש מה תעשה ברגע שיהיה לך את המידע שאתה טוען שדרוש לך.

אם אדון האופל באמת נמצא אי שם, האם יהיה חכם לשתף

פעולה עם התוכנית של פרופסור קווירל למצוא מישהו שיתחזה לאדון האופל?

לא. בהחלט לא. בשום פנים ואופן לא.

ואם הארי ידע בתור עובדה שאדון האופל לא נמצא אי שם... במקרה הזה...

משרדו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל היה חדר קטן, לפחות היום; הוא השתנה מאז הפעם האחרונה שהארי היה בו, אבני החדר נעשו כהות יותר, מלוטשות יותר. מאחורי שולחנו של המורה להתגוננות ניצב ארון הספרים הריק והבודד שתמיד קישט את החדר, ארון ספרים גבוה שהגיע כמעט מרצפה עד תקרה, עם שבעה מדפי עץ ריקים. הארי ראה את פרופסור קווירל לוקח ספר מהמדפים הללו רק פעם אחת, ומעולם לא ראה אותו מניח בהם ספר.

הנחש הירוק התנועע מעל מושב הכיסא שמאחורי שולחן המורה להתגוננות, העיניים חסרות העפעפיים לא מצמצו כשבהו בהארי בגובה העיניים.

הם הוגנו כעת על ידי עשרים ושניים לחשים, כל שניתן היה להטיל בהוגוורטס מבלי למשוך את תשומת ליבו של המנהל. "לא", לחשש הארי.

הנחש הירוק הניד בראשו, מטה אותו קלות; שום רגש לא הועבר על ידי המחווה, לא על סמך מה שכישרונו של הארי כלחשנן גילה לו. "ססיבה?" שאל הנחש הירוק.

"מססוכן מדי", אמר הארי בפשטות. זה נכון בין אם אדון האופל נמצא שם בחוץ ובין אם לאו. כשהכריח את עצמו להחליט מראש, הוא הבין שהוא פשוט השתמש בשאלה כתירוץ להסס; ההחלטה השפוייה הייתה זהה בשני המקרים.

לרגע אחד נראה כאילו העיניים השחורות השקועות בזהירות בשחור, לרגע אחד הפה מכוסה הקשקשים נפתח וחשף את הניבים. "חושש ששלמדת ששיעור לא נכון, ילד, מכיששלון קודם. התוכנית

ששלי לא נוטות להיכששל, והאחרונה הייתה מתבצעת ללא דופי, אלמלא טיפשוש שלך. ששיעור נכון הוא לעקוב אחרי שלבים ששהוסברו לך על ידי סלית'רין מבוגר יותר וחכם יותר, לששלוט בדחפים פראיים ששלך."

"שיעור ששאני למדתי הוא לא לנססות מזימות ששיגרמו לילדה חברה לחששוב ששאני מרוששע או לילד-חבר לחששוב ששאני טיפש, הארי ירה חזרה. הוא תכנן תגובה מתחמקת יותר מזו, אבל איכשהו המילים פשוט יצאו.

צליל הססס שבקע מהנחש לא פורש על ידי הארי כמילים, אלא כזעם טהור. רגע לאחר מכן, "אתה ססיפרת להם –
"ברור ששלא! אבל יודע מה הם יאמרו."

השתררה שתיקה ארוכה בעוד ראש הנחש התנדנד, מביט בהארי; פעם נוספת, הארי לא הצליח לקלוט שום רגש, והארי תהה על מה פרופסור קוורל עשוי לחשוב כל-כך הרבה זמן.
"באמת אכפת לך מה ששני אלה חוששבים?" בקע הלחשוש האחרון של הנחש. "צסעירים אמיתיים ששני אלה, לא כמוך. לא יכולים להעריך ענייני מבוגרים."

"אולי היו מצליחים יותר ממני," הארי לחשש. "ילד-חבר היה ששואל מה מניע נססתר לפני ששהיה מססכים להציל איששה –
"ששמח ששאתה מבין זאת עכשיו," לחשש הנחש בקור. "תמיד תששאל מה היתרון ששל האחר. אחר-כך תלמד לששואל על היתרון ששלך. אם תוכנית ששלי לא לטעמך, מה כן?"

"אם צריך – להיששאר בבית סספר שששש ששנים וללמוד. הוגוורטסס נראה כמו מקום טוב לששכון. סספרים, חברים, אוכל מוזר אך טעים." הארי רצה לגחך, אבל לא הייתה שום מחוות צחוק בלחשננית.

הגומות שהיו עיניו של הנחש נראו כמעט שחורות. "קל לומר זאת עכשיו. אלה כמוני וכמוך לא ססובלים כליאה. תאבד ססבלנות הרבה לפני ששנה ששביעית, אולי לפני ססוף ששל זאת. אתכנן בהתאם."

ולפני שהארי יספיק ללחשש מילה נוספת בלחשנית, צורת האדם של פרופסור קווירל יושבה בכיסאו פעם נוספת. "אז, מר פוטר, "אמר המורה להתגוננות, קולו רגוע כאילו לא דיברו על שום דבר חשוב, כאילו כל השיחה לא התקיימה כלל. "שמעתי שהתחלת להתאמן בדירקרב. אני מקווה שאין הכוונה לסוג חסר התועלת, זה עם החוקים?"

* * *

חנה אבוט נראתה מעורערת יותר מכפי שהרמיוני ראתה אותה אי פעם (חוץ מביום של עוף-החול, היום שבו בלטריקס בלק ברחה, שלא צריך להיחשב לאף אחד). הילדה ההפלאפאית הלכה לשולחן רייבנקלו בזמן ארוחת הערב, טפחה על כתפה של הרמיוני וכמעט גררה אותה משם –

"נוויל והארי פוטר לומדים להילחם בדירקרב ממר דיגורי!" חנה פלטה ברגע שהתרחקו כמה צעדים מהשולחן. "מי?" שאלה הרמיוני.

"סדריק דיגורי!" אמרה חנה. "הוא קפטן קבוצת הקווידיץ' שלנו, וגנרל של צבא, והוא לוקח את כל מקצועות הבחירה ומקבל ציונים טובים יותר מכולם, ושמעתי שהוא לומד להילחם בדירקרב ממורים מקצועיים בחופשות הקיץ, ושפעם הוא הביס שני תלמידים בשנה שביעית, ושאפילו חלק מהמורים קוראים לו סופר הפלפאף, ופרופסור ספראוט אומרת שכולנו צריכים לקבל ממנו השראה או משהו כזה, ו –"

אחרי שחנה הפסיקה כדי לנשום (הרשימה נמשכה זמן מה), הרמיוני הצליחה להכניס מילה משלה.

"חיילת שמש אבוט!" אמרה הרמיוני. "הידגעי. אנחנו לא עומדות להילחם בגנרל דיגורי, נכון? כמוכן שנוויל לומד כדי להביס אותנו, אבל אנחנו יכולות ללמוד גם כן –"

"את לא מבינה?" צווחה חנה, מרימה את קולה הרבה יותר

משהייתה צריכה אם רצתה להשאיר את השיחה פרטית מכל הרייבנקלואים שהביטו בהן. "נוויל לא לומד כדי להביס אותנו! הוא מתאמן כדי שיוכל להילחם בבלטריקס בלק! הם הולכים למעוך אותנו כמו שמרביצן מועך ערימת פנקייקים!"

גנרל אורשמש נתנה מבט בחיילת שלה. "הקשיבי", אמרה הרמיוני, "אני לא חושבת שכמה שבועות של אימון יהפכו מישהו ללוחם בלתי מנוצח. בנוסף, אנחנו כבר יודעים איך להתמודד עם לוחמים בלתי מנוצחים. נרכז עליהם את האש שלנו והם ייפלו בדיוק כמו דראקו."

הילדה ההפלפאפית הביטה בה בתערובת של הערצה וספקנות. "את אפילו לא, את יודעת, מודאגת?"

"נו, באמת!" אמרה הרמיוני. לפעמים היה לה קשה להיות האדם ההגיוני היחיד בכל השכבה שלה. "לא שמעת את האימרה, שהדבר היחיד שיש לפחד ממנו הוא הפחד עצמו?" "מה?" אמרה חנה. "זה משוגע, מה עם לת'פולדים שאורבים בחשכה, ושיטילו עלייך קללת אימפריוס, ותאונות שינויי־צורה נוראיות ו –"

"אני מתכוונת", אמרה הרמיוני, יגיעה דולפת לקולה המורס־כעת, היא שמעה דברים מהסוג הזה כל השבוע כבר, "מה אם נחכה עד אחרי שלגיון הכאוס באמת ירמוס אותנו לפני שנתחיל לפחד מהם? והאם מלמלת הרגע 'גריפינדור'?"

כמה רגעים לאחר מכן, הרמיוני צעדה בחזרה למקומה בשולחן עם חיוך מתוק פרוש על פניה הצעירות, לא היה זה מבט הזעם הקר הנורא של הצד האפל של הארי אבל היה זה הפרצוף המפחיד ביותר שהיא ידעה לעשות. הארי פוטר גמור.

* * *

"זה מופרע", השתנק נוויל, במעט האוויר שנותר לו לאחר

שנגמר לו האוויר.

"זה גאוני!" אמר סדריק דיגורי. עיניו של הסופר הפלפאף בהקו בהתלהבות מטורפת, מבהיקות כמו הזיעה שעל מצחו בזמן שרקע ברגליו בריקוד אחת מעמידות הדורקרב שלו. צעדיו הקלילים בדרך כלל השתנו לרקיעות כבדות, מה שעשוי היה להיות קשור למשקולות המתכת שנוצרו בשינוי־צורה וחוברו לזרועותיהם, לרגליהם ולרצועות על החזה. "מאיפה אתה מקבל את הרעיונות האלה, מר פוטר?"

"חנות ישנה ומוזרה... באוקספורד... ואני לעולם... לא אקנה

שם... שוב." בום.

ספר ויצא, ספר ב'

במרומי טירת הוגוורטס, שם חדרים ומסדרונות השתנו על בסיס יום-יומי, שם השטח עצמו היה מלא בחוסר וודאות ולא רק המפה, שם היציבות של הטירה החלה להיפרם לחלומות ולתוהו מבלי לשנות את הסגנון הארכיטקטוני שלה או את מראית העין של יציבותה – במרומי טירת הוגוורטס, קרב עמד להתחולל.

נוכחותם של תלמידים כה רבים תייצב את המסדרונות לזמן מה, עקב העומס שתיצור התצפית המתמשכת. החדרים והמסדרונות של הוגוורטס לפעמים נעו אפילו כשאנשים הביטו בהם ישירות, אבל הם לא באמת השתנו. אפילו לאחר שמונה מאות שנה, טירת הוגוורטס עדיין התביישה מעט להחליף בפני אנשים.

אבל על אף הקביעות הזמנית (אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל) למרומי טירת הוגוורטס היה ריאליזם צבאי: אתה חייב ללמוד את השטח מחדש בכל פעם, לבדוק כל ארון שמא ימצאו בו מסדרונות סודיים בכל פעם מחדש.

היה זה יום ראשון, יום ראשון באחד במרץ. פרופסור קווירל התאושש מספיק כדי להשגיח על הקרבות שוב, וכולם ניסו לפצות על הזמן האבוד.

גנרל דרקון, דראקו מאלפוי, הביט בשני המצפנים שהחזיק בכל יד. מצפן אחד היה בצבע השמש, השני בהק בבוהק רבגוני לציין כאוס. דראקו ידע שגם לשני הגנרלים האחרים יש מצפנים

משלהם; אלא שידה של הרמיוני גריינג'ר, וידו של הארי פוטר, יאחזו במצפן בצבע אדום-כתום מהבהב בהשתקפויות כמו אש, שיצביע תמיד לעבר הקבוצה הגדולה ביותר של חיילי דרקון.

אלמלא המצפנים הללו הם היו עלולים לחפש במשך ימים ולעולם לא למצוא אחד את השני, אחד הסיכונים הסביבתיים כשנלחמת בקומות הגבוהות של הוגוורטס.

לדראקו הייתה תחושה רעה בנוגע למה שיקרה כשצבא דרקון ימצא את לגיון הכאוס. הארי פוטר השתנה מאז שבלטריקס בלק ברח; היורש של סלית'רין החל להיראות באמת כמו אדון כעת (ואיך פרופסור קווירל ידע שזה יקרה?) דראקו היה מרגיש הרבה יותר טוב אם הרמיוני גריינג'ר הייתה עומדת לצידו עם עשרים ושלושת חייליה, אבל לא, גנרל אור-שמש לא וויתרה על גאוותה הטיפשית וסירבה לקבל עזרה כנגד גנרל פוטר. היא רצתה להביס את פוטר בעצמה, כך אמרה לו.

בית מאלפוי האצילי ועתיק-היומין שימר את השפעתו על בריטניה במשך מאות שנים בכך שהבין שאינך יכול להיות תמיד החזק ביותר. לפעמים אדון אחר פשוט חזק יותר, ואתה מוכרח להסתפק בתפקיד הסגן הראשון שלו ותו לא. אתה יכול לבנות מעמד מכובד למדי של עושר ועוצמה במשך למעלה מתריסר דורות של להיות מספר שתיים בשרשרת הפיקוד. אתה חייב להיזהר בכל פעם, שהבית שלך לא ייגרר למטה עם נפילת האדון ששירתת. זו הייתה המסורת שבית מאלפוי חידד בניסיון של מאות שנים...

ולכן אבא הסביר לדראקו באריכות שאם הוא ייתקל במישהו שחזק ממנו בבירור, דראקו צריך לא להתמרמר על כך ולא להתכחש לכך ולא לפרוץ בהתקף זעם שעלול לחבל במיקום הפוטנציאלי שלו, אבל דראקו כן צריך לוודא שהמקום שלו במבנה הכוח של הדור הבא לא נמוך יותר מהמקום השני.

גריינג'ר מעולם לא קיבלה הרצאה כזו מהוריה, כנראה, ועדיין

הייתה בהכחשה בנוגע לעובדה הברורה שהארי פוטר נעשה חזק יותר ממנה.

אז דראקו נפגש בסתר עם קפטן גולדשטיין וקפטן בונז וקפטן מקמילן והם הסכימו לעשות כמיטב יכולתם לוודא שדרקון ואור-שמש לא ייתקלו זה בזה לפני שנתקלו באיום הגדול יותר שהיווה לגיון הכאוס.

זה לא באמת הפר את ההסכם נגד בגידות. אין אתה משדל בוגדים אם אתה באמת רוצה לעזור לצבא השני.

קול צלצול גבוה נשמע במסדרונות לסמל את תחילת הקרב, ורגע לאחר מכן דראקו צעק "צאו!" והדרקונים החלו לרוץ. זה יעיף את חייליו, זה יעלה להם במשהו אפילו לאחר שיפסיקו וישיבו את נשימתם, אבל הם חייבים למקם את כאוס ישירות בינם ובין עוצבת אור-שמש.

* * *

הארי ונוויל צעדו בעצלתיים במסדרונות, הארי מביט במצפן הצהוב-מוזהב שהצביע לעבר המיקום של עוצבת אור-שמש, ונוויל עמד על המשמר למקרה שייתקלו במישהו אחר. מי שהיה מאזין בקפידה יכול היה לשמוע שצעדיהם נשמעו כבדים מעט.

"אז", אמר סגן הכאוס לאחר זמן מה. "זו הסיבה שרצית שנתאמן בדקרב עם כל המשקל הזה?"

הארי הנהן, שומר את מבטו על המצפן שהוביל לאור-שמש; אם הכיוון יתחיל להשתנות במהירות, סימן שהם קרובים.

"לא רציתי לומר שום דבר בפני האחרים, אבל שבועיים זה לא הרבה זמן לבנות שרירים", אמר נוויל. "והאיזון שונה, אני חושב שזה שוקל יותר למעשה, וזה לא נחשב כיצירת חפץ מוגלגי בשינוי צורה?"

"לא", אמר הארי. "בדקתי את זה מראש. אפשר לראות את זה

בפסלים בהוגוורטס, מה שאומר שפעם היו קוסמים שלבשו את זה, אפילו אם הם רק ניסו להיות אופנתיים בימי הביניים." ומכיוון שאיש לא ינסה את זה אם הוא לא נלחם בתלמידי שנה ראשונה שהשתמשו בלחשים חלשים כמו קללת השינה, אז זה גם לא נחשב בתור להסגיר רעיונות טובים.

הם הגיעו להצטלבות בצורת Y, אחת מעצבנת; אף אחד מהמסדרונות לא הוביל בדיוק לכיוון הנכון כדי ליירט את המסלול שבו אור-שמש יצעדו כדי לעקוב אחרי לגיון הכאוס שעקב אחרי צבא דרקון. אז הארי בחר את מה שנראה כטובה משתי האפשרויות, ונוויל בא בעקבותיו.

"מוטב שננסה לחש השקטה מהיר על הדבר הזה כשנתקרב," אמר נוויל. "זה די רועש, הם עלולים להבין מה קורה." הארי הנהן, ואז אמר "רעיון טוב" למקרה שנוויל לא הביט לעברו.

הם דישרשו לאורך מסדרון עם רצפת אבן במרומי הוגוורטס, מואר על ידי חלונות זכוכית שקופה או צבעונית, פה ושם חולפים על פני פסלים של מכשפות ודרקונים ולעיתים אפילו קוסם-אביר בשריון לוחות או קשקשים.

* * *

חיילי אור-שמש צעדו לאורכו של מסדרון ארוך ורחב, שרביטיהם שלופים ומורמים. הם אינם יכולים להשתמש במגן הפְּרִיזְמָטִי תוך כדי תמרון, אבל פרוואטי פאטיל וג'ני רוסטאד קיימו לחש קֶזְנֶטְגוּ מסביב לקבוצת הקצינים, שִׁיְהוּ המטרה הראשונה במקרה של מארב.

הטקטיקה שלהם לקרב הבא, החליטו היא וקציניה, תהיה להתערבב עם חיילי האויב מהר ככל האפשר – אחרי שהתאמנו בינם לבין עצמם איך לתמוך אחד בשני, להימנע מלפגוע אחד בשני, ולהגיע למיקומים בהם חיילי האויב יהססו לירות. הם

הספיקו להתאמן רק ארבע שעות, אבל היא חשבה שהחיילים שלה יהיו טובים יותר בלחימה מעורבת שכזו מאשר חיילים שלא התאמנו כלל. זו נראתה טקטיקה מהסוג שכאוס ישתמשו בה, אבל הם עדיין לא השתמשו בה.

זו אסטרטגיה טובה, היא האמינה. אך עם זאת, לא משנה כמה הרצתה לחייליה, הם המשיכו ללחוש שמועות מפוחדות על מה שהארי פוטר ונוויל לונגבוטום לומדים לעשות. בסופו של דבר היא הלכה ודיברה עם קפטן גולדשטיין, שהבין דברים כמו רוח לחימה, ואנתוני הציע ש –

”זה מוזר”, אמר קפטן מקמילן לפתע, מקמט את מצחו ומביט על המצפן הרבגוני והמצפן הבורע שהחזיק בכל יד. (ארני היה, כמו שהארי היה מכנה זאת, ”טוב בחשיבה מרחבית”, ולכן מונה להחזיק את שני המצפנים ולנסות להבין מה האויבים שלהם עושים.) ”אני חושב... שדרקון כבר לא נעים מהר... אני חושב שהם קודם הגיעו לצד השני של כאוס ביחס אלינו... ונראה כאילו כאוס נעים כדי לתקוף אותם במקום לנסות לתמרן החוצה?”

הרמיוני קימטה את מצחה, מנסה להבין, והיא ראתה קימוטי מצח דומים על פניהם של אנתוני ורון. אם כאוס ודרקון יתקפו זה את זה ישר, ויכלו את כל כוחותיהם בלחימה זה בזה, זה שקול לוויתור על הקרב לאור-שמש, פחות או יותר...

”פוטר חושב שכרתנו ברית אז הוא תוקף את מאלפוי עכשיו, לפני שדרקון יוכלו לחבור אלינו”, אמר בלייז זאביני משורות החיילים הפשוטים. ”או שפוטר חושב שהוא יכול להביס את שני הצבאות בזה אחר זה, אם יתקוף אותם בנפרד.” הילד הסלית'ריני נאנח בהתנשאות. ”את עומדת לקדם אותי מחדש לקצין עכשיו? אתם חסרי תקווה בלעדיי, אתם יודעים.”

כולם התעלמו מקולות הדיבור שבקעו מפיו של זאביני.

”אנחנו עדיין נעים בכיוון הנכון?” שאל אנתוני.

כן”, אמר ארני.

"אנחנו מתקרבים אליהם?" שאל רון.

"עדיין לא –"

היה זה הרגע שבו דלתות העץ השחורות העצומות שבקצה המסדרון נפתחו והתנגשו בקיר ברעם, וחשפו שתי דמויות עטופות כמעט לגמרי בגלימות אפורות, בד אפור נמתח לאורך פניהם מתחת לברדסים האפורים, אחת הדמויות כבר מרימה את שרביטה ומכוונת אותו ישירות לעברה.

ואז פני המשחק השתנו ללא היכר, וקולו של הארי צרת, גבוה ומאומץ, את המילה:

"שתק!"

קליע השיתוק, שהיה ברמת דוֹקרב, טס לעברה, הא הייתה המומה כליכך עד שלא התחילה לנוע עד שכמעט היה מאוחר מדי, כשזרם האור האדום התרסק ישר דרך מגן הקוֹנְטַגוֹ שלפניהם והיא בקושי התחמקה, היא הרגישה עקצוץ בזרועה כשהקליע האדום חלף לידה, היא ראתה מזווית עינה את סוזן נפגעת ועפה מרגליה אל רון –

"סוֹמְנִיּוֹם!" הרעים קולו של אנתוני, ורגע לאחר מכן נשמעו

תריסר קולות שאמרו "סוֹמְנִיּוֹם!"

הרמיוני נעמדה על רגליה בחיפזון, וכשקמה היא ראתה את שתי הדמויות בגלימות האפורות פשוט עומדות שם.

אי־אפשר לראות קללות שינה, הלחש חלש מדי –

אבל לא ייתכן שכולם פספסו.

"שתק!" צווח קולו של נוויל לונגבוטום, וזרם אדום נוסף נורה

לעברה, היא נפלה בערמה חסרת הדר כשהתפתלה בייאוש בהתחמקות, וכשנעמדה, מתנשפת, היא ידעה שהפעם קליע השיתוק פגע ברון כשניסה לקום מהרצפה.

"שלום, אור־שמש," אמר קולו של הארי מתחת לברדסו.

"אנחנו אבירי הכאוס האפורים," אמר קולו של נוויל.

"אנחנו נהיה היריבים שלכם לקרב הזה," אמר קולו של הארי,

"בעוד הצבא השני של כאוס טובח בדרקונים."
 "ודרך אגב," אמר קולו של נוויל, "אנחנו בלתי מנוצחים."

* * *

שני הילדים בגלימות האפורות שלהם, בד אפור על פניהם, עמדו אל מול כל עוצבת אורי-שמש, לא מוטרדים למול תריסר קללות שינה.

דפני שמעה אנחה קלה לצידה, וכשהפנתה את ראשה היא ראתה ששפתיה של חנה פשוקות, עיניה של הילדה ההפלפאפית היו פעורות לרווחה, והיא בהתה ב –

קשה לתאר את תערובת המחשבות שהבליחה בתודעתה של דפני כשהבינה שחנה בוהה בנוויל ולא בהארי, והיא בתורה הציתה חלק בעצמה שהבחין שנוויל כאמת הלך ונעשה מעניין לאחרונה, ביחס לבנים לפחות. למעשה, ברגע זה הנצר האחרון לבית לונגבוטום נראה ממש קול, ומשהו ניעור גם בה ושפתיה שלה נפשקו וכל מה שאימה הגבירה לימדה אותה על התנהגות מרוסנת וחלוקת מחמאות ושמפו ריחני פרח מראשה בכזו מהירות עד שכמעט פרע את שיערה ליד אוזניה, משום שהיא הביטה בהרמוני ובהארי והיא ידעה איך היא רוצה שהחיזור שלה יקרה –

אימה הגבירה לימדה אותה לאחרונה גם על כמה לחשים שיהיה מביך לא לדעת, אם את משתייכת לבית גרינגרס האצילי ועתיק-היומין.

שרביטה של דפני פנה לשמאלה, והיא צעקה "טוֹנְאָה!"
 השרביט עלה מעל ראשה, והיא אמרה "ךָאבּוּס קְלוֹנְאָרְיָה!"
 ולבסוף היא אחזה בשרביטה בשתי ידיה וצווחה, "לוֹנְצִיס גְלָאֲדִיוּס!"

העומס הקסום העצום כמעט הפיל אותה על ברכיה, אבל היא עמדה בו, וכשהצורה הבוהקת נוצרה והתייצבה העומס פחת מעט. עם זאת, הייתה לה תחושה שמוטב שלא תנסה להילחם עם זה

* 30 *

"לא", אמרה הרמיוני בהיסח הדעת. זה היה באחד מספרי ההיסטוריה שלה, אם כי לא היה לה מושג שחורב דרקרב קסומה נראית ככה. "הם הטילו זאת כך שזה רק ישתק אם זה יפגע."

"את יודעת את הלחש הזה?"

"הו, לא, זה לחש הלהב עתיק-היומין, רק לבתים אציליים ועתיק-ייומין מותר מבחינה חוקית להשתמש –"

הרמיוני הפסיקה לדבר והביטה בהארי, או בברדס האפור שלו, למעשה.

"ובכן", אמר קולו של הארי, "אני מניח שאוכל להביס את שאר עוצבת השמש בעצמי, אם כך." היא לא הצליחה לראות את פניו, אבל קולו נשמע כאילו הוא מחויך.

"התחמקת כשדפני החזירה את הלחש שלך אליך", אמרה הרמיוני. "אז מה שלא יהיה מה שעשית, אתה לא בלתי פגיע. לחש שתק עדיין יכול לפגוע בך."

"תיאוריה מעניינת", אמר קולו של הארי מתחת לברדס. "יש לך מישוהו בצבא שלך שיכול לבחון אותה?"

"קראתי פעם על קללת השיתוק", אמרה הרמיוני. "לפני כמה חודשים. אני תוהה האם אני זוכרת כמו שצריך את ההוראות?" שרביטה עלה להצביע על הארי.

השתררה שתיקה קצרה, בעוד בקרבת מקום ילד וילדה נשמו בשאיפות חזקות והיכו זה בזו באיטיות עם חרבות-אור.

"כמובן", אמר הארי, מכוון את שרביטו שלו לעברה, "אני יכול פשוט להטיל עלייך סומְנִיּוֹם. זה ייקח הרבה פחות מאמץ."

מגני קוֹנְטֶגוֹ חדשים צצו לפניה, מוטלים על ידי ג'ני ופרוואטי, לפני שהארי סיים לדבר.

קצה שרביטה של הרמיוני החל לעשות תנועות קטנות באוויר, יהלום בתוך עיגול, חוזרת על התנועה כדי שתתאם בדיוק למה שזכרה שראתה בספר. יהיה זה מעשה מרשים, אפילו בשבילה, אבל היא חייבת להטיל את הלחש כמו שצריך בניסיון הראשון,

היא אינה יכולה להרשות לעצמה הטלות כושלות שישאבו את כוחה.

"אתה יודע," אמרה הרמיוני גריינג'ר, "אני מבינה שזו לא ממש אשמתך, אבל מתחיל להימאס לי לשמוע אנשים מדברים על הילד-שנשאר בחיים כאילו אתה – כאילו אתה איזה אל או משהו." "כן" ל פה, אני חייב לומר, "אמר הארי פוטר. "עצוב איך אנשים ממשיכים להמעיט בערכי."

שרביטה המשיך לחזור על היהלום בתוך המעגל, שוב ושוב, הארי טוען את כוחו שלו, היא ידעה, בעוד היא מתאמנת כמה שתספיק לפני המתקפה שלה. "אני מתחילה לחשוב שצריך לרוקן קצת אוויר מהראש הנפוח שלך, גנרל כאוס." "ייתכן שאת צודקת," אמר הארי בשוויון נפש. רגליו החלו להסתדר במה שזיהתה כעמידת דריקרב. "למרבה הצער אין איש שיכול להביס אותי כעת למעט הארי פוטר נוסף." "הרשה לי להבהיר את עצמי, מר פוטר. אני אפוצץ את הראש הנפוח שלך."

"את ואיזה צבא נוסף?"

"אתה חושב שאתה מגניב למדי, לא כך," אמרה הרמיוני. "טוב, כן," אמר הארי. "כן, אני באמת חושב כך. יש שיקראו לכך יוהרה, אבל האם אני אמור להיות האדם האחרון בהוגוורטס ששם לב עד כמה אני מדהים?"

הרמיוני הרימה את יד שמאל שלה באוויר, ועשתה אגרופ. היה זה סימן. שמונה חיילים בצבאה שהוקצו לכך יכונו את שרביטיהם לעברה ויטילו בשקט ווינגארדיום לביוסה.

הם התאמנו גם על זה, ברגע שהרמיוני וויתרה על הניסיון להרצות לחייליה, ובהצעתו של אנתוני, ניסתה לתת להם גנרל אור-שמש שנראית כאילו היא יכולה להביס אויבים בלתי מנוצחים.

"אתה מעמיד פנים שאתה סופרמן," אמרה הרמיוני. היא הרימה את אגרופ שמאל גבוה יותר באוויר, ושמונת החיילים שתמכו בה

הרחיפו אותה מעל הרצפה. "ובכן, הנה סופר הרמיזני!" ידה הושטה והיא נורתה במהירות לעבר הארי, מתחרטת רק שלא הייתה מסוגלת לראות את ההבעה שעל פניו. שרביטה מתווה יהלום בתוך עיגול והיא גייסה את כל הקסם שהצליחה, זה הרגיש כמו שדמייתה נגיעה בתיל חשמלי, הלחש החזק־מדי נשפך מתוכה כשקולה צעק "שתק!"

הקליע האדום נורה משרביטה, צורתו מושלמת. הארי התחמק ממנו.

ואז, משום שלא התאמנו לעשות את החלק הזה בתוך מסדרונות, היא התרסקה לתוך קיר.

* * *

"סוֹמְנִיּוֹם!" צרח דראקו, ואז, שניות בודדות לאחר מכן כדי לטעון את כוחו, "סוֹמְנִיּוֹם, לעזאזל איתך!" הוא ידע שפגע בתיאודור, הילד השני אפילו לא ניסה להתחמק, אבל הנצר לבית נוט רק חייך ברשעות כמו אביו וכיוון את שרביטו –

דראקו הצליח לזנק הצידה בדיוק כשתיאודור אמר "סוֹמְנִיּוֹם!" אבל דראקו החל להתעייף, תיאודור לא טרח להתחמק בכלל בעוד דראקו לא הפסיק לנוע, זה מטורף.

היה לו מספיק כוח כדי לירות שוב כעת, אבל –

טיפשות היא לעשות את אותו הדבר ולצפות לתוצאה שונה, אמר הארי, זה מעשה ידיו של הארי איכשהו, זה לא יכול להיות חפץ מוגלגי אבל דראקו לא הצליח לחשוב מה זה כן יכול להיות, הוא אמור לחשוב על השערות ועל דרכים לבחון אותן אבל הוא היה עסוק מדי בהתחמקות תזזיתית בזמן שתיאודור צחק וירה לעברו קללת שינה נוספת, דראקו הרגיש שצד גופו מאבד תחושה מעט כשהתפתל הפעם, זה היה פספוס שכבר ממשיממש התקרב ודראקו לא היה מסוגל לסבול זאת עוד, הוא לא טרח לברר איזו

תיאוריה הוא בוחן או למה כשפשוט –

"לומינז!" צעק דראקו, ותיאודור הואר בהילה אדומה, "דולאק!" והיא כבתה (אז תיאודור כן מושפע על ידי קסם), "אָקספּליאַןמז!" ושרביטו של תיאודור עף (זה לחש טוב להטיל בכל מקרה עכשיו שדראקו חשב על זה) אבל תיאודור זינק לעבר דראקו בזרועות שלוחות כדי להיאבק בו אז דראקו צעק "פּליַנְדו!" ורגליו של הילד השני נמשכו בפתאומיות למעלה – וגבו של תיאודור היכה בקרקע בקול ריסוק חזק ומתכתי להפתיע.

דברים שחו בשדה הראייה של דראקו עקב המאמץ להטיל ארבעה לחשים ברצף מהיר כזה, ותיאודור כבר טיפס ונעמד על רגליו, אז אפילו לא היה זמן לחשוב במילים, אבל דראקו עדיין הצליח לומר "סומניזם!" והפעם הוא כיוון לעבר פניו של תיאודור במקום לחזהו.

תיאודור התחמק (הוא התחמק!) והילד צעק "קוד שבע על מאלפוי!"

"פּרִינְמִיטִים!" קרא קולה של פדמה וקיר מהבהב בצבעי הקשת הופיע לפתע לפני דראקו, בדיוק ברגע ששלושה קולות כאוס קראו "סומניזם!"

ואז השתררה שתיקה, בעוד כולם מביטים בספירה הפּרִינְמִיטית הענקית שהגנה על שארית צבא דרקון.

הטלת הלחש החמישי הזה הפילה את דראקו לידי וברכיו, אבל הוא הרים את מבטו והצליח לומר, בבירור ככל שהיה מסוגל, "אם קללת השינה – לא עובדת – כווננו לפנים – אני חושב שהסגנים לובשים חולצות מתכת."

"כבר איבדת יותר מדי חיילים," אמר פיניגן בקול רם מעבר למחסום, "נביס אותך בכל מקרה," ואז הילד הגריפינדורי צחק ברשעות. הוא עשה את הצחוק המרושע טוב כמעט כמו הארי פוטר כעת, ולגיונרי הכאוס האחרים החלו לצחוק עימו לאחר רגע.

דראקו הצליח לראות מזווית עינו את גרגורי ווינסנט, מחוסרי הכרה. פדמה עדיין תיחזקה את המגן הפְּרִיזְמָטי, הגדול ביותר שראה אותה מטילה אי־פעם; אבל היא התנשמה בכבדות, זיעתה ניכרת מהריצה המוקדמת כדי להגיע למיקום, הילדה הרייבנקלואית היא מכשפה חזקה אבל לא אתלטית.

הוא ממש קיווה שגנרל גריינג'ר תגיע לפה במהרה ותכה בכאוס מאחור. גנרל פוטר ונוויל מכאוס נעדרו, ודראקו היה מסוגל לנחש לאן הלכו, אבל שני חיילים אינם יכולים לעכב את כל עוצבת אור־שמש לזמן רב לבדם, לא כן?

* * *

היא ידעה שאין זה הוגן, שהילדה האחרת עשתה את כל מה שהייתה מסוגלת, אבל הרמיוני עדיין ייחלה שדפני תשרוד יותר. "לֶאָגָאן!" אמר קולו של נוויל מאחוריה כשעפה, ונשמע קולו של קיר פְּרִיזְמָטי מתנפץ, קולה של חנה קרא בייאוש "סוּמְנִיּוֹם!" וכמה רגעים לאחר מכן קולו של נוויל אמר ברוגע "סוּמְנִיּוֹם" ונשמע קול של חייל נוסף מחייליה נופל לרצפה.

פעם נוספת הכוח שהחזיק אותה באוויר פחת, והרמיוני הרגישה את המאמץ באחיזה של לחשי הריחוף, אבל זה פשוט לא היה מספיק כעת.

המעוף שלה נפסק והיא החלה ליפול בהילוך איטי לעבר הרצפה, היא הייתה צריכה לסמן לחיילים שלה פשוט לשמוט אותה, אבל היא הייתה כעוסה ומבולבלת ולא חשבה מהר מספיק ועדיין ניסתה לאסוף את הכוח לקללת שיתוק אחרונה, אז לא היה לאן לברוח כשהארי כיוון לעברה את שרביטו ואמר "סוּמְנִיּוֹם" וזו הייתה המילה האחרונה שהרמיוני שמעה בקרב.

סִימָן וְצִיּוּן, תִּלְקָא

הרמיוני לא הרגישה מאוד נחמדה או טובה כעת, כדור יוקד של כעס בער בתוכה והיא תהתה האם זה דומה לאפלה של הארי (אם כי סביר להניח שזה אפילו לא מתקרב) והיא לא הייתה אמורה להרגיש ככה רק בגלל משחק קטן וטיפשי אבל – כל הצבא שלה. שני חיילים הביסו את כל הצבא שלה. זה מה שנאמר לה לאחר שהתעוררה.

זה קצת יותר מדי.

"ובכן," אמר פרופסור קווירל. מקרוב, המורה להתגוננות לא נראה בריא כפי שהיה בפעם הקודמת שהייתה במשרדו; עורו נראה חיוור יותר, והוא נע לאט יותר. הבעתו הייתה חמורת סבר כתמיד, מבטו חודר; אצבעותיו תופפו בחדות על שולחנו, טפ־טפ. "אנחש שמבין שלושתכם, רק מר מאלפוי ניחש מדוע קראתי לכם לכאן." "משהו שקשור לבתים אציליים ועתיק־יומין?" שאל הארי לצידה, נשמע מבולבל. "לא הפרתי איזה חוק משוגע כשיריתי על דפני, נכון?"

"לא בדיוק," אמר הגבר באירוניה כבדה. "כיוון שהעלמה גרינגרס לא נעמדה בתנוחת הדירקרב הנכונה, אין לה הזכות לדרוש ששם הבית שלך יילקח ממך. אם כי מובן שלא הייתי מרשה דר קרב רשמי. מלחמות אינן מכירות בחוקים כאלה." המורה להתגוננות נשען קדימה והניח את סנטרו על ידי השלובות, כאילו

התעיף רק מלשבת זקוף. "גנרל מאלפוי. מדוע קראתי לכם לכאן?"

"גנרל פוטר נגד שנינו זה כבר לא קרב הוגן," אמר דראקו מאלפוי בקול שקט.

"מה?" פלטה הרמיוני. "כמעט ניצחנו אותם, אם דפני לא הייתה מתעלפת –"

"העלמה גרינגרס לא התעלפה עקב תשישות קסם," אמר פרופסור קווירל ביובש. "מר פוטר ירה בגבה קללת שינה בזמן שדעתם של חִילִיךְ הייתה מוסחת עלידי המראה של הגנרלית שלהם עפה לתוך קיר. אבל ברכותיי בכל מקרה, העלמה גריינג'ר, על שכמעט הבסת שני לגיונרי כאוס עם בסך הכל עשרים וארבעה חיילי אור־שמש."

הדם שבער בלחייה התחמם עוד קצת. "זה – זה היה רק – אם רק הייתי מבינה שהוא לובש שריון –"

פרופסור קווירל הביט בה מעל לאצבעותיו השלובות. "כמובן שהיו דרכים בהן היית יכולה לנצח, העלמה גריינג'ר. תמיד ישנן, בכל קרב שהופסד. העולם סביבנו מלא בהזדמנויות למכביר, מתפוצץ מרוב הזדמנויות, מהן כמעט כל האנשים מתעלמים משום שהן דורשות הפרה של הרגל מחשבותי; בכל קרב יש מאות עצמות הפלפאפים המחכות שיושחזו לחניתות. אם היית חושבת לנסות פִּינִיטָה אֵינְקְנֶטָאטְס המוני כברירת מחדל, היית מבטלת את חליפת שריון הקשקשים של מר פוטר ואת כל שאר הדברים שלבש למעט תחתוניו, מה שמוביל אותי להאמין שמר פוטר לא הבין עד הסוף עד כמה היה פגיע. או שהיית יכולה להורות לחִילִיךְ להסתער על מר פוטר ומר לונגבוטום ולקחת פיזית את שרביטיהם מידיהם. תגובתו של מר מאלפוי עצמו לא הייתה מה שהייתי מכנה שקולה, אבל לפחות הוא לא התעלם מאלף החלופות שלו." חיוך ציני. "אבל לך, העלמה גריינג'ר, היה חוסר המזל לזכור כיצד להטיל את קללת השיתוק, אז לא חיפשת בזיכרונוך המעולה כדי למצוא תריסר

לחשים קלים יותר שהיו עשויים להיות יעילים. ותלית את כל תקוות הצבא שלך כך עצמך, אז הם איבדו את רוח הלחימה שלהם כשנפלת. לאחר מכן הם המשיכו להטיל את קללות השנייה חסרות התועלת שלהם, נשלטים על ידי הרגלי הלחימה להם אומנו, אינם מסוגלים לשבור את התבנית כפי שעשה מר מאלפוי. אינני מסוגל להבין מה עובר בתודעתם של אנשים כשהם חוזרים על אותה אסטרטגיה כושלת שוב ושוב, אבל כנראה שזוהי תובנה נדירה להפליא, שניתן לעשות משהו שונה. וכך עוצבת אור-שמש נמחקה על ידי שני חיילים. "המורה להתגוננות חייך חיוך חסר שמחה. "ניתן לראות דמיון מסוים לאופן שבו חמישים אוכלי-מוות שלטו בכל בריטניה הקסומה, ולאופן שבו שר הקסמים האהוב שלנו נשאר בשלטון."

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל נאנח. "עם זאת, העלמה גריינג'ר, נותרת בעינה העובדה שאין זו התבוסה הראשונה מסוג זה שנחלתם. בקרב הקודם, את ומר מאלפוי איחדתם את כוחותיכם, אך עם זאת נלחמתם עד למבוי סתום, כך שאת ומר מאלפוי נאלצתם לרדוף אחרי מר פוטר אל הגג. לגיון הכאוס הדגים כעת, פעמיים ברצף, עוצמה צבאית השקולה לשני הצבאות האחרים ביחד. זה לא מותיר לי שום ברירה. גנרל פוטר, אתה תבחר שמונה חיילים מהצבא שלך, כולל לפחות סגן כאוס אחד, שיחולקו בין צבא דרקון ועוצבת אור-שמש.

"מה?" התפרצה שוב הרמיזי, היא העיפה מבט הצידה בגנרלים האחרים וראתה שהארי נראה המום כמוה, בעוד דראקו מאלפוי נראה פשוט מובס.

"גנרל פוטר חזק יותר משניכם ביחד," אמר פרופסור קווירל ברוגע מוקפד. "התחרות שלכם נגמרה, הוא ניצח, וכעת הגיע הזמן לאזן מחדש את שלושת הצבאות כדי להציג לו אתגר מחודש."

"פרופסור קווירל!" אמר הארי. "אני לא –"

"זוהי החלטתי בתור המורה לקסם קרבי בבית-הספר הוגוורטס

לכישוף ולקוסמות והיא אינה פתוחה לדיון. "המילים עדיין היו מוקפדות, אבל ההבעה בעיניו של פרופסור קווירל ציננה את דמה של הרמינוני, אף על פי שהוא עדיין הביט בכעס בהארי ולא בה. "ואני חושב שזה חשוד, מר פוטר, שברגע שרצית לבודד את העלמה גריינג'ר ואת מר מאלפוי ולהכריח אותם לרדוף אחריך לגג, הצלחת להשמיד בדיוק מספיק מכוחם המאוחד כפי שרצית. אכן, זוהי רמת הביצועים לה ציפיתי ממך בתחילת השנה, ואני נרגז לגלות שעצרת בעצמך בשיעורים שלי כל הזמן הזה! ראיתי מה אתה באמת מסוגל לעשות, מר פוטר. אתה הרבה מעבר לרמה שבה מר מאלפוי או העלמה גריינג'ר יכולים להילחם בך ברמה שווה, ולא ארשה לך להעמיד פנים שזה אחרת. זאת אני אומר לך מתוקף תפקידי כמורה שלך: על מנת ללמוד עד למלוא הפוטנציאל שלך, עליך להשקיע את מירב היכולות שלך ולא לעצור את עצמך משום סיבה – במיוחד לא עקב דאגות ילדותיות בנוגע למה שחברייך יחשבו!"

* * *

היא עזבה את משרדו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל עם צבא גדול יותר, וכבוד עצמי מועט יותר, והרגישה לא מעט כמו חרק קטן ועצוב שהרגע נמחץ, וניסתה מאוד מאוד שלא לבכות. "לא עצרתי בעצמי!" אמר הארי ברגע שעברו את הפנייה הראשונה ממשרדו של פרופסור קווירל, ברגע שדלת העץ נעלמה מאחורי קירות האבן. "לא העמדתי פנים, אף פעם לא נתתי למישהו מכס לנצח!"

היא לא ענתה, לא הייתה מסוגלת לענות, הכל יפרוץ ממנה אם תגיד ולו מילה אחת.

"באמת?" שאל דראקו מאלפוי. גנרל הדרקון עדיין שידר אווירת תבוסה. "משום שקווירל צודק, אתה יודע, זה חשוד שהצלחת להביס כמעט את כולם בצבאות שלנו ברגע שרצית

לגרום לנו לרדוף אחריו לגג. ולא אמרת משהו אז, פוטר, בקשר לזה שאנחנו צריכים להביס אותך כשאתה נלחם באמת?" תחושת הצריבה זחלה במעלה גרונה. כשתגיע לעיניה היא תפרוץ בבכי, ומרגע זה ואילך היא פשוט תהיה ילדה קטנה ובכיינית בעיני שניהם.

"זה –" אמר קולו של הארי בדחיפות, היא לא הביטה בו אבל קולו נשמע כאילו ראשו פנה לעברה. "זה היה – ניסיתי הרבה יותר חזק בפעם ההיא, הייתה לי סיבה חשובה, הייתי מוכרת, אז השתמשתי במלא תכסיסים ששמרתי – ו –" היא תמיד ניסתה הכי חזק, כל פעם.

"– ואני, אני שיחררתי צד בעצמי שלא הייתי משתמש בו בדרך כלל למשהו כמו שיעור התגוננות –"

אז אם היא אי פעם תהיה קרובה לנצח את הארי כשזה באמת ישנה, הוא פשוט ילך לצד האפל שלו וימחץ אותה, זה העניין? ...כמובן. היא לא הייתה מסוגלת אפילו להביט להארי בעיניים כשהוא נעשה מפחיד. איך היא חשבה בכלל שתוכל להביס אותו באמת?

המסדרון התפצל, הארי פוטר ודראקו מאלפוי פנו שמאלה לעבר גרם מדרגות שהוביל לקומה השנייה, והיא פנתה ימינה במקום זאת, היא אפילו לא ידעה לאן המעבר הזה מוביל אבל ברגע זה היא העדיפה להיות אבודה בטירה.

"סלח לי, דראקו," אמר קולו של הארי, ואז נשמע קול צעדים מאחוריה.

"עזוב אותי לנפשי," היא אמרה, זה נשמע חריף אבל אז היא נאלצה לסגור את פיה ולחשוך את שפתיה בחוזקה ולעצור את נשימתה כדי למנוע מהכל לפרוץ.

הילד הזה פשוט לא ויתר, רץ מסביבה ונטע את עצמו לפניה, כי הוא פשוט טיפש זה למה, והארי אמר, קולו בלחישה גבוהה ונואשת, "אני לא ברחתי כשאת הבסת אותי בכל השיעורים מלבד

רכיבה על מטאטאים!"

הוא לא הבין, והוא לעולם לא יבין, הארי פוטר לעולם לא יבין, משום שלא משנה באיזו תחרות יפסיד הוא עדיין יהיה הילד־שנשאר־בחיים. אם אתה הארי פוטר והרמיוני גריינג'ר הביסה אותך זה אומר שכולם מצפים ממך שתיענה לאתגר, אם את הרמיוני גריינג'ר והארי פוטר הביס אותך זה אומר שאת פשוט אף אחד. "זה לא הוגן," היא אמרה, קולה רעד אבל היא עדיין לא בכתה, עדיין לא, "אני לא צריכה להילחם בצד האפל שלך, אני רק, אני רק –" "אני רק בת שתי־עשרה, זה היה מה שחשבה אז. "השתמשתי בצד האפל שלי רק פעם אחת וזה היה – כשהייתי

מוכרח!"

"אז היום הבסת את כל הצבא שלי פשוט בכך שהיית הארי?" היא עדיין לא בכתה, והיא תהתה איך הפנים שלה נראות עכשיו, אם היא נראית כמו הרמיוני כועסת או עצובה. "אני –" אמר הארי. קולו נחלש מעט. "אני לא... באמת ציפיתי לנצח, הפעם, אני יודע שאמרתי שאני בלתי מנוצח אבל זה היה רק כדי לנסות להפחיד אותך, באמת חשבתי שנאט אתכם קצת –" היא החלה ללכת שוב, פשוט עוקפת אותו, וכשחלפה לידו פניו של הארי התעוותו כאילו הוא עומד לבכות.

"אז פרופסור קווירל צודק?" נשמעה לחישה גבוהה ונואשת מאחוריה. "אם את ידידה שלי, תמיד אחשוש להיות טוב ממך משום שאני יודע שזה יפגע ברגשותייך? זה לא הוגן, הרמיוני!" היא שאפה ועצרה את נשימתה ורצה, רגליה מטופפות לאורך האבן מהר ככל שהצליחו, רצה מהר ככל שהעזה בזמן שדברים שוחים בשדה הראייה המטושטש שלה. רצה כדי שאיש לא ישמע אותה, והפעם הארי לא עקב אחריה.

* * *

מינרובה בדקה חיבור בשינויי־צורה ליום שני, ובדיוק סימנה

מינוס מאתיים נקודות לחיבור של תלמיד השנה החמישית עם טעות שהייתה יכולה להרוג משהו. בשנתה הראשונה כמורה היא התמרמרה על הטיפשות של תלמידים מבוגרים, ועכשיו היא פשוט ויתרה על זה. אנשים מסוימים, לא רק שמעולם לא למדו אלא מעולם לא הבחינו שהם חסרי תקווה, הם נותרו שמחים ונלהבים והמשיכו לנסות. לפעמים הם האמינו לה כשאמרה להם, לפני שעזבו את הוגוורטס, שלעולם לא ינסו לעשות משהו יוצא דופן, שיוותרו על שני-צורה חופשי וישתמשו באומנות רק בעזרת לחשים מוכרים; ולפעמים... הם לא הקשיבו.

היא הייתה בעיצומו של ניסיון להבין תשובה מפותלת במיוחד כשנקישה על הדלת קטעה את מחשבותיה; לא היו אלה שעות הקבלה שלה, אבל לקח לה זמן קצר כראש בית גריפינדור ללמוד להשהות שיפוט. תמיד אפשר להוריד נקודות בית אחד-כך.
 "יבוא, היא אמרה בקול חד.

הילדה הצעירה שנכנסה למשרדה נראתה בבירור כאילו בכתה, ולאחר מכן שטפה את פניה בתקווה שזה לא יראה –
 "העלמה גריינג'ר!" אמרה פרופסור מקגונגל. לקח לה רגע לזהות את הפנים עם העיניים האדומות והלחיים הנפוחות. "מה קרה?"

"פרופסור," אמרה הילדה הצעירה בקול רועד, "אמרת פעם שאם אי-פעם ארגיש דאגה או אי-נוחות בנוגע למשהו, אני צריכה לגשת אלייך מיד –"

"כן," אמרה פרופסור מקגונגל, "אבל מה קרה?"
 הילדה החלה להסביר –

* * *

הרמיוני עמדה ללא ניע והמדרגות הסתובבו סביבה, סליל מסתובב שלא היה אמור לקחת אותה לשום מקום בכלל, ובמקום זאת נשא אותה מעלה ללא הפסקה. הרמיוני חשבה שזה נראה כמו

הקסמת המדרגות האינסופיות, שהומצאה בשנת 1733 על ידי הקוסם ארם סבטי שחי על ראש הר האוורסט בתקופה שבה שום מוגל לא יכול היה לטפס עליו. אלא שזה לא יכול להיות נכון משום שטירת הוגוורטס עתיקה הרבה יותר – אולי ההקסמה הומצאה מחדש?

היא הייתה אמורה לחשוש, הייתה אמורה להיות לחוצה מהפגישה השנייה שלה עם המנהל. למעשה, היא כן חששה והייתה לחוצה מהפגישה השנייה שלה עם המנהל.

אלא שהרמיוני גריינג'ר חשבה קצת; היא חשבה הרבה, למעשה, אחרי שלא הייתה מסוגלת לרוץ עוד והחליקה כנגד קיר, ריאותיה עולות באש. היא חשבה בעודה מכווצת לכדור כנגד קיר האבן הקר, רגליה משוכות לבטנה, בוכה.

אפילו אם הפסידה להארי פוטר, היא לעולם, לעולם לא תפסיד לדראקו מאלפוי, זה לחלוטין לגמרי לא מקובל, ופרופסור קווירל שיבח את גנרל מאלפוי על שלא התעלם מאלף החלופות שלו; ולכן אחרי שהרמיוני סיימה לבכות היא חשבה על ארבעה-עשר לחשים אחרים שהייתה צריכה לנסות כנגד הארי ונוויל, ואז היא החלה לתהות האם היא עושה טעות מאותו הסוג גם בדברים אחרים; וכך היא סיימה את דרכה מתדפקת על דלתה של פרופסור מקגונגל. לא לבקש עזרה, ברגע זה להרמיוני לא היו שום תוכניות שתוכל לבקש עזרה בהן, אלא משום שכשחשבה על כך זה נראה כמו אחת מאלף החלופות עליהן דיבר פרופסור קווירל.

והיא אמרה לפרופסור מקגונגל איך הארי פוטר השתנה מאז היום בו עוף-החול נח על כתפו, ועל איך אנשים יותר ויותר ראו אותה כמשהו של הארי, ואיך זה נראה כאילו הארי הולך ומתרחק מכולם בשכבה שלהם והולך ומסתובב עם אווירה עצובה סביבו כאילו הוא מאבד משהו, והיא כבר אינה יודעת מה לעשות. ופרופסור מקגונגל אמרה לה שהן צריכות לדבר עם המנהל.

והרמיוני הרגישה מודאגת, אבל אז היא חשבה שהארי פוטר לא יפחד מהמנהל. הארי פוטר פשוט ישעט קדימה ויעשה את מה שהוא מנסה לעשות. אולי (היא חשבה) שווה לנסות להיות כזו, לא לפחד, פשוט לעשות מה שבא לה, ולראות מה יקרה אז, זה לא יכול להיות גרוע יותר.

המדרגות האנסופיות הפסיקו להסתובב.

דלת האלון הגדולה שעמדה מולן, מקוש פליז בצורת גריפון עליה, נפתחה מבלי שנגעו בה.

מאחורי שולחן אלון שחור עם תריסרי מגירות שפנו לכל כיוון, ונראו כאילו בתוכן יש מגירות נוספות, ישב המנהל כסוף הזקן של הוגוורטס על כס המלכות שלו, אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור, שבעיניו הנוצצות הרמיוני הביטה במשך שלוש שניות בערך לפני שדעתה הוסחה על ידי כל שאר הדברים שבחדר.

זמן מה לאחר מכן – היא לא הייתה בטוחה כמה זמן אבל היה זה בזמן שניסתה לספור את החפצים בחדר בפעם השלישית ועדיין לא קיבלה את אותה התשובה, אף על פי שזיכרונה התעקש שדבר לא הוסף או הוסר – המנהל כיחכח בגרונו ואמר, "העלמה גריינג'ר?"

ראשה של הרמיוני הסתובב במהירות, והיא הרגישה להט קל בלחייה; אבל דמבלדור לא נראה כאילו הוא מרוגז עליה כלל, רק שָׁלוּ, ועם מבט בוחן בעיניים הרגועות שמאחורי משקפי חצי-הסתר.

"הרמיוני", אמרה פרופסור מקגונגל, קולה של המכשפה המבוגרת היה עדין וידה נחה בצורה מרגיעה על כתפה של הרמיוני, "בבקשה אמרי למנהל את מה שאמרת לי בנוגע להארי." הרמיוני החלה לדבר, על אף ההחלטיות החדשה שלה קולה עדיין מעד קלות בעצבנות כשתיארה כיצד הארי בשבועות האחרונים, מאז שפוקס נח על כתפו.

כשסיימה השתררה שתיקה, ואז המנהל נאנח. "צר לי, הרמיוני

גריינג'ר, "אמר דמבלדור. העיניים הכחולות נעצבו כשדיברה. "זה... מצער, אבל אינני יכול לומר שאין זה צפוי. זוהי מעמסת הגיבור, את מבינה."

"גיבור?" אמרה הרמיוני. היא הרימה את מבטה בעצבנות אל פרופסור מקגונגל וראתה שפניה של המורה לשינויי־צורה התכווצו, אם כי ידה עדיין לחצה בהרגעה את כתפה של הרמיוני. "כן," אמר דמבלדור. "אני עצמי הייתי גיבור פעם, לפני שהייתי קוסם זקן ומסתורי, בימים בהם ניצבתי למול גרינדלוולד. קראת ספרי היסטוריה, העלמה גריינג'ר?"

הרמיוני הנהנה.

"ובכן," אמר דמבלדור, "זה מה שעל גיבורים לעשות, העלמה גריינג'ר, יש להם את המשימות שלהם ועליהם להיעשות לחזקים על־מנת להצליח בהן, וזה מה שאת רואה שקורה להארי. אם יש משהו שניתן לעשות כדי להקל על דרכו, את זו שצריכה לעשות זאת, ולא אני. משום שאני אינני ידידו של הארי, אבוי, אלא רק הקוסם הזקן המסתורי שלו."

"אני –" אמרה הרמיוני. "אני לא בטוחה – שאני עדיין רוצה להיות –" קולה נקטע, זה נראה נורא מכדי להיאמר בקול רם. דמבלדור עצם את עיניו, וכשפקח אותן שוב, הוא נראה מעט זקן יותר מאשר קודם. "איש אינו יכול לעצור אותך, העלמה גריינג'ר, אם תחליטי להפסיק להיות ידידתו של הארי. באשר למה שזה יעשה לו, את יודעת זאת טוב יותר ממני."

"זה – לא נראה הוגן," אמרה הרמיוני, קולה רועד. "שאני חייבת להיות ידידה של הארי משום שאין לו אף אחד אחר? זה לא נראה הוגן."

"להיות ידידה איננו דבר שניתן להכריח מישהי לעשות, העלמה גריינג'ר." היא הרגישה כאילו העיניים הכחולות חודרות ישר לתוכה. "הרגשות נמצאים שם, או שלא. אם הם שם, את יכולה לקבל אותם או להתכחש להם. הינך ידידתו של הארי – ואם תבחרי

להתכחש לכך זה יפגע בו נוראות, אולי אפילו באופן בלתי הפיך. אבל העלמה גריינג'ר, מה יניע אותך לקיצון שכזה?"

היא לא הצליחה למצוא מילים. היא מעולם לא הייתה מוכשרת בלמצוא מילים. "אם אתה מתקרב יותר מדי להארי – אתה נבלע, ואיש אינו רואה עוד אותך, אתה פשוט משהו שלו, כולם חושבים שכל העולם סובב סביבו ו..." אזלו לה המילים.

הקוסם הזקן הנהן באיטיות. "אנו אכן חיים בעולם שאיננו צודק, העלמה גריינג'ר. כל העולם יודע כעת שאני זה שהביס את גרינדלוולד, ומעטים זוכרים את אליזבת' בקט שמתה כדי לפרוץ בעבורי את הדרך עלימנת שאוכל לעבור בה. אך יחד עם זאת היא לא נשכחה. הארי פוטר הוא גיבור המחזה, העלמה גריינג'ר; העולם אכן סובב סביבו. הוא נועד לעשות דברים גדולים; ואני חושב שבבוא היום, אלבוס דמבלדור ייזכר בתור שמו של הקוסם הזקן המסתורי של הארי פוטר, יותר מאשר כל דבר אחר שעשיתי. וייתכן שהשם הרמיוני גריינג'ר ייזכר בתור שמה של בת הלוויה שלו, אם תוכיח שאת ראויה לכך בבוא זמנך. זאת אומר לך בכנות: לעולם לא תמצאי יותר תהילה לעצמך, מאשר בחברתו של הארי פוטר."

הרמיוני הנידה בראשה בחדות. "אבל זה לא –" היא ידעה שלא תהיה מסוגלת להסביר. "זה לא עניין של תהילה, זה עניין של להיות – משהו ששייך למישהו אחר!"

"אז את חושבת שהיית מעדיפה להיות הגיבורה?" נאנח הקוסם הזקן. "העלמה גריינג'ר, אני הייתי גיבור, ומנהיג; והייתי מאושר אלפי מונים יותר לו יכולתי להשתייך למישהו כמו הארי פוטר. מישהו שקורץ מחומר קשה יותר משלי, שיחליט את ההחלטות הקשות, אך עם זאת יהיה ראוי להנהיג אותי. חשבתי פעם שהכרתי אדם כזה, אבל טעיתי... העלמה גריינג'ר, אין לך מושג כלל עד כמה בתימזל את, בהשוואה לגיבורים."

תחושת הצריבה החמה החלה לטפס במעלה גרונה שוב, יחד

עם חוסר־האונים, היא לא הבינה למה פרופסור מקגונגל הביאה אותה לכאן אם המנהל לא הולך לעזור, ומהמבט שהעיפה בפניה של פרופסור מקגונגל, נראה כאילו גם היא לא הייתה בטוחה כעת שזה היה רעיון טוב.

"אני לא רוצה להיות גיבורה," אמרה הרמיוני גריינג'ר, "אני לא רוצה להיות בת־הלוויה של הגיבור, אני פשוט רוצה להיות אני." (כמה שניות לאחר מכן היא חשבה שלמעשה אולי היא כן רוצה להיות גיבורה, אבל החליטה לא לשנות את מה שאמרה.)

"אה," אמר הקוסם הזקן. "זוהי דרישה רצינית, העלמה גריינג'ר." דמבלדור קם מכיסאו, צעד מסביב לשולחן, והצביע אל סמל על הקיר, כה יום־יומי עד שענינה של הרמיוני פשוט דילגו עליו; מגן דהוי עליו צויר סמל הוגוורטס, האריה והנחש, הגירית והנשר, ומילים בלטינית שאת פשרן מעולם לא הבינה. ואז, כשהבינה איפה נמצא המגן, ועד כמה עתיק הוא נראה, היא חשבה לפתע שזה עשוי להיות המגן המקורי –

"הלגה הפלפאף תאמר," אמר דמבלדור, נוקש באצבעו על הגירית הדהויה וגורם להרמיוני להתכווץ עקב חילול הקודש (אם אכן היה זה המקור), "שאנשים אינם מצליחים להפוך למי שהם אמורים להיות משום שהם עצלים מכדי להשקיע את העבודה הנדרשת. רוונה רייבנקלו," נקיסה על הנשר, "תחזור על המילים שהנבונים יודעים שהן עתיקות בהרבה מסוקרטס, דע את עצמך, ותאמר שאנשים אינם מצליחים להפוך למי שהם אמורים להיות משום שהם נבערים ואין הם חושבים מספיק. סלזאר סלית'ריין," דמבלדור קימט את מצחו כשאצבעו נקשה על הנחש הדהוי, "טוב, הוא אמר שאנחנו נעשים מי שאנחנו אמורים להיות בכך שאנו עוקבים אחר תשוקותינו לאן שיובילו אותנו. אולי הוא יאמר שאנשים אינם מצליחים להיות עצמם משום שהם מסרבים לעשות את מה שנדרש עלימנות להשיג את שאיפותיהם. אבל יש לזכור שכמעט כל קוסמי האופל שיצאו מהוגוורטס היו סלית'ריינים. האם

הם נעשו למי שהיו אמורים להיות? איני חושב כך." אצבעו של דמבלדור נקשה על האריה, ואז הוא פנה לעברה. "אמרי לי, העלמה גריינג'ר, מה גודריק גריפינדור יאמר? איני צריך לשאול האם מצנפת המיון הציעה לך את הבית הזה."

זו לא נראתה כמו שאלה קשה. "גריפינדור יאמר שאנשים לא מצליחים להפוך למי שהם אמורים להיות משום שהם מפחדים." "רוב האנשים באמת מפחדים, העלמה גריינג'ר," אמר הקוסם הזקן. "הם חיים את חייהם תחומים בפחד משתק שמפריד מהם את כל מה שהם עשויים להשיג, את כל מה שהם עשויים להיות. פחד לומר או לעשות את הדבר הלא נכון, פחד לאבד את רכושם, פחד מהמוות, ומעל הכל, פחד ממה שאחרים יחשבו עליהם. פחד שכזה הוא נורא ביותר, העלמה גריינג'ר, וחשוב ביותר לדעת זאת. אבל לא זה מה שיאמר גודריק גריפינדור. אנשים נעשים מי שהם אמורים להיות, העלמה גריינג'ר, בכך שהם עושים את הדבר הנכון." קולו של הקוסם הזקן היה עדין. "אז אמרי לי, העלמה גריינג'ר, מה נראה לך כמו הבחירה הנכונה? משום שזו מי שאת באמת, ולכן שלא תוביל הדרך הזו, זו מי שאת אמורה להיות." השתררה שתיקה ארוכה, מלאה בצלילי מכשירים שלא ניתן למנות.

היא חשבה על זה, משום שהיא רייבנקלואית. "אני לא חושבת שזה צודק," אמרה הרמיוני באיטיות, "שמישהו ייאלץ לחיות בצלו של מישהו אחר ככה..." "דברים רבים בעולם אינם צודקים," אמר הקוסם הזקן, "השאלה היא מה הדבר הנכון עבורך לעשות בנוגע אליהם. הרמיוני גריינג'ר, אהיה פחות מרומז מהנהוג לקוסם זקן ומסתורי, ואומר לך מפורשות שאינך מסוגלת לדמיין כמה גרועים יהיו הדברים אם האירועים הסובבים את הארי פוטר לא יתרחשו כהלכה. המשימה שלו היא דבר שלא היית חולמת לוותר עליו, לו ידעת."

"איזו משימה?" שאלה הרמיוני. קולה רעד, משום שהיה ברור מה התשובה שהמנהל רצה והיא לא רצתה לענות אותה. "מה קרה להארי אז, למה פוקס היה על הכתף שלו?"

"הוא התבגר," אמר הקוסם הזקן. עיניו מצמצו כמה פעמים מאחורי משקפי חצייהססה, ופניו נראו לפתע חרושות בהרבה יותר קמטים. "את מבינה, העלמה גריינג'ר, אנשים אינם מתבגרים בגלל הזמן. אנשים מתבגרים כשהם ניצבים במצבים של מבוגרים. זה מה שקרה להארי פוטר ביום השבת ההוא. נאמר לו – ואל לך לחלוק את המידע הזה עם איש, את מבינה – נאמר לו שהוא ייאלץ להילחם במישהו. אינני יכול לומר לך במי. אינני יכול לומר לך מדוע. אבל זה מה שקרה לו, וזו הסיבה שהוא זקוק לידידיו." השתררה שתיקה.

"בלטריקס בלק?" הרמיוני שאלה. היא לא הייתה המומה יותר אם מישהו היה תוקע כבל חשמלי באוזנה. "אתה עומד להכריח את הארי להילחם בכלטריקס בלק?"

"לא," אמר הקוסם הזקן. "לא בה. איני יכול לומר לך במי, או מדוע."

היא חשבה על זה עוד קצת.

"האם יש איזו דרך שבה אוכל לעמוד בקצב של הארי?" שאלה הרמיוני. "זאת אומרת, אני לא אומרת שזה יהיה מה שאעשה, אבל – אם הוא זקוק לידידים אז האם אנחנו יכולים להיות ידידים שווים? אני גם יכולה להיות גיבורה?"

"אה," אמר הקוסם הזקן וחיך. "רק את יכולה להחליט זאת, העלמה גריינג'ר."

"אבל אתה לא עומד לעזור לי כמו שאתה עוזר להארי." הקוסם הזקן הניד בראשו. "עזרתי לו מעט מאוד, העלמה גריינג'ר. ואם את מבקשת ממני משימה –" הקוסם הזקן חיך שוב, ביובש לא מבוטל. "העלמה גריינג'ר, את בשנתך הראשונה בהוגוורטס. אל תהיי להוטת יתר על המידה להתבגר; יהיה לך די

והותר זמן אחר־כך.

"אני בת שתיס־עשרה. הארי בן אחת־עשרה."

"הארי פוטר מיוחד," אמר הקוסם הזקן. "כפי שאת יודעת, העלמה גריינג'ר." העיניים הכחולות שמאחורי משקפי חצייהססה נעשו חודרות לפתע, והיא נזכרה ביום שבו נלחמו בסוהרסנים, כשקולו של דמבלדור אמר, בתוך תודעתה, שהוא יודע על הצד האפל של הארי.

הרמיוני הרימה את ידה ונגעה בזו של פרופסור מקגונגל, שנותרה איתנה על כתפה לאורך כל הזמן. "אני רוצה ללכת עכשיו, בבקשה." אמרה, מופתעת שקולה לא נשבר.

"כמובן," אמרה פרופסור מקגונגל, והרמיוני הרגישה את היד שעל כתפה מסובבת אותה בעדינות לעבר דלת האלון.

"האם כבר בחרת את דרכך, הרמיוני גריינג'ר?" שאל קולו של אלבוס דמבלדור מאחוריה, כשהדלת נפתחה וחשפה את הקסמת המדרגות האינסופיות.

היא הנהנה.

"והיא?"

"אני," היא אמרה, קולה נתקע, "אני, אני –"

היא בלעה את רוקה.

"אני אעשה – את הדבר הנכון –"

היא לא אמרה דבר נוסף, היא לא הייתה מסוגלת, ואז המדרגות האינסופיות החלו להסתובב סביבה פעם נוספת.

גם היא וגם פרופסור מקגונגל לא דיברו בדרך למטה.

גרגוילי האבן גלשו הצידה ופינו להן דרך, והשתיים צעדו אל מסדרונות הוגוורטס. פרופסור מקגונגל אמרה לבסוף, בלחישה, "אני כלי־כך מתנצלת, העלמה גריינג'ר. לא חשבתי שהמנהל יאמר לך דברים כאלה. אני חושבת שהוא באמת שכח איך זה להיות ילד."

הרמיוני הרימה את מבטה לעברה וראתה שפרופסור מקגונגל

נראית כאילו היא עומדת לפרוץ בבכי... לא באמת, אבל פניה היו מכווצות בצורה דומה.

"אם גם אני רוצה להיות גיבורה," אמרה הרמיוני, "אם אחליט להיות גיבורה גם אני, האם יש משהו שאת יכולה לעשות כדי לעזור?"

פרופסור מקגונגל הנידה את ראשה במרץ, ואמרה, "העלמה גריינג'ר, אינני בטוחה שהמנהל טועה בקשר לזה. את באמת בת שתיים-עשרה."

"אוקיי," אמרה הרמיוני.

הם הלכו קדימה עוד קצת.

"סלחי לי," אמרה הרמיוני, "זה בסדר אם אלך את שארית הדרך למגדל רייבנקלו בעצמי? אני מצטערת, זו לא אשמתך או משהו, אני פשוט רוצה להיות לבדי עכשיו."

"כמובן, העלמה גריינג'ר," אמרה פרופסור מקגונגל, קולה נשמע צרוד מעט, והרמיוני שמעה את צעדיה פוסקים, ואז מסתובבים מאחוריה.

הרמיוני גריינג'ר המשיכה ללכת.

היא טיפסה בגרם מדרגות, ואז באחד אחר, תוהה האם ישנו מישהו בהוגוורטס שייתן לה הזדמנות להיות גיבורה. פרופסור פליטיק יגיד את אותו הדבר כמו פרופסור מקגונגל, ואפילו אם לא, הוא בטח לא יוכל לעזור, הרמיוני לא ידעה מי יכול לעזור. טוב, פרופסור קווירל יחשוב על משהו מתוחכם אם תשתמש במספיק נקודות קווירל, אבל הייתה לה תחושה שלבקש ממנו זה רעיון גרוע – שהמורה להתגוננות לא יוכל לעזור לאיש להפוך לגיבור מהסוג שראוי להפוך אליו, ושהוא אפילו לא יבין את ההבדל. היא כמעט הגיעה למגדל רייבנקלו כשראתה את הבזק הזהב.

פירוש ופסוקי, פסוקי

ממש מזווית עינה ראתה הרמיוני גריינג'ר, השתקפות על פסל מתכת ממורק בהצטלבות של שני מסדרונות, הבזק של זהב, הבזק של אדום, כמו בבואה של אש; היא ראתה זאת רק לרגע, ואז זה נעלם.

היא נעצרה, מבולבלת, וכמעט הלכה משם, אבל היה משהו מוכר בזוהר הקצר הזה –

הרמיוני התקדמה לעבר הפסל והביטה אל המסדרון ממנו חשבה שראתה את ההשתקפות הבוערת.

היא בקושי שמעה את הצווחה, את הקריאה, כאילו הגיעה ממקום רחוק.

הרמיוני החלה לרוץ.

היא רצה במשך זמן-מה; בכל פעם שהגיעה להצטלבות היא נעצרה, הסדירה את נשימתה ככל שהצליחה, ואז הייתה רואה הבזק של אש משתקפת מכיוון זה או אחר, או שהייתה שומעת את הקריאה המרוחקת. אלמלא האימון הצבאי שלה היא הייתה צונחת בתשישות מהריצה הזו.

באף אחת מן העצירות היא לא ראתה את עוף-החול.

ואז היא הגיעה להצטלבות עם ארבע פניות ולא היה שום דבר, שום סימן, היא המתינה במשך שניות ארוכות ולא שמעה קריאה ולא ראתה אש. היא בדיוק החלה לתהות בתחושת בחילה האם

דמינה את הכל כששמעה אדם קורא.
 כשרגליה הרצות עקפו פינה, התודעה שלה קלטה את כל
 ההתרחשות במבט: שלושה ילדים ענקיים בגלימות ירוקות שוליים
 כבר פונים להביט בה, ילד קטן ונמוך יותר בצהוב תלוי מרגל אחת
 גבוה באוויר מיד בלתי נראית.

גנרל אורשמש אפילו לא עצרה לחשוב על כך, אנשים שעצרו
 לחשוב לא עשו מארבים מוצלחים.

שרביטה כבר היה בידה, אצבעותיה עשו את הפיתול ושפתיה
 אמרו "סוֹמְנִיּוֹם!" והבריון הגדול ביותר נפל, הילד ההפלפאפי נפל
 מהאוויר בקול טראח ושני הבריונים האחרים ניסו לכוון את
 שרביטיהם לעברה והיא אמרה "סוֹמְנִיּוֹם!" שוב וילד עצום נוסף
 קרס – זה שכיוון את שרביטו מהר יותר, עליו ירתה.

למרבה הצער, להטיל שתי קללות שינה ברצף כזה הקשה אפילו
 עליה, והיא לא הספיקה להטיל שלישי לפני ש –
 הבריון האחרון צעק "פרוטגו!" והוקף על ידי זוהר כחול
 מהבהב.

לפני עשרים וארבע שעות, הרמיוני הייתה נלחצת מזה, לחש
 מגן אמיתי יאפשר לילד הבריון להטיל עליה לחשים בעודו מוגן.
 עכשיו היא –

"שתק!" צעק הילד הבריון.

קליע הארגמן נורה לעברה, מבהיק נוראות, בוער חזק יותר מכל
 קללה שיצאה משרביטו של הארי.

הרמיוני נעה שמאלה והקליע החטיא, משום שהדיוק של
 הבריון היה גרוע בהרבה מזה של הארי; והיא חשבה לפתע שאולי
 בריונים והצבאות של פרופסור קווירל לא היו עשויים מאותם
 חומרים.

"שתק!" צעק הילד הבריון שוב. "אֶקְסֶפְלִיאָמוֹס! שתק!"

בכל מקרה, הרגע היא בילתה שעה שלמה בלחשוב על כל
 הלחשים האחרים שהייתה יכולה להטיל על הארי ונוויל –

"ג'ליפיי!" צעק הילד הבריון, קשה הרבה יותר להתחמק מקללת קרן רחבה, וולפתע היו רגליה חלשות מכדי לתמוך בה. ואז, בשאגה זועמת שהפיקה רשף ארגמן בוהק אף יותר, "שתק!" היא התחמקה מהקללה על ידי כך שנפלה בכוונה, ועכשיו היא כבר התאוששה מספיק בשביל הלחש הבא שלה, שהיה –

"גליסאו", אמרה הרמיוני, מכוונת לעבר הרצפה.

"אחח," אמר הילד הבריון כשרגליו החליקו והוא פשוט שמט

את שרביטו.

לחש הפרוטגו הבזיק ונעלם.

"סוקניזם," אמרה הרמיוני.

היא עדיין התנשמה כשזחלה לעבר הילד ההפלפאפי שהתיישב, נאנח ומשפשף את גולגלתו בנקודה שבה פגעה ברצפה. טוב שהוא לא מוגל, חשבה הרמיוני, הוא היה עלול לשבור את צווארו. בעצם, היא העדיפה לא לחשוב על זה...

"אה," אמר הילד, שעררו היה בצבע שנקרא 'ברונטי' לו היה ילדה, ועיניו בצבע חום חסר ייחוד, שאיכשהו נראה מתאים בדיוק להפלפאף. בעיניו לא היו דמעות אבל הוא נראה חיוור מעט. היא ניחשה שהוא בשנה רביעית או שלישית.

ואז העיניים החומות התרחבו והתמקדו בה. "גנרל אור־שמש?" "כן," היא אמרה. "זו (התנשפות) אני." אם הילד ההפלפאפי יאמר משהו על כך שהיא מושא אהבתו של הארי פוטר, היא החליטה שהוא ימות.

"וואו," אמר הילד ההפלפאפי. "זה היה – את הרגע – זאת אומרת ראיתי אותך על הצגים לפני חג־המולד אבל – וואו! אני לא מאמין שהרגע עשית את זה!"

השתררה שתיקה.

אני לא מאמינה שהרגע עשיתי את זה, חשבה הרמיוני גריינג'ר, שהרגישה סחרחורת לפתע, זו בטח כל הריצה הזו. "סלח (התנשפות) לי," היא אמרה, "אתה יכול (התנשפות) לבטל את רגלי

הג'לי שלי?"

הילד הנהן, נעמד על רגליו, והוציא את שרביטו מבין גלימותיו; אבל הרמיוני נאלצה לתקן את אחיזתו לפני שלחשהנגד עבד כמו שצריך.

"אני מייקל הופקינס," אמר הילד כשהרמיוני נעמדה על רגליה שלה. "או פשוט מייק מהפלפאף, אין עוד מייקים בכל הפלפאף השנה, היית מאמינה?"

הם לחצו ידיים, ומייק אמר, "בכל אופן, תודה לך." הרמיוני לא הייתה מוכנה לשטף האופוריה שהיכה בה באותו הרגע, להציל מישהו ככה הרגיש טוב יותר מכל דבר אחר שעשתה בחייה, פשוטו כמשמעו. היא פנתה להביט בבריונים.

הם היו גדולים מאוד ונראו בשנה החמישית, כך חשבה, ולפתע היא הבינה עד כמה גדול ההבדל בין תלמידי הוגוורטס שנרשמו לכל הפעילויות מחוץ לשעות הלימודים של פרופסור קווירל, ובין תלמידים שעברו שנים בלמידה מהמורים הגרועים ביותר שלימדו אי פעם. היכולת לפגוע בדברים שכיוונת אליהם, לדוגמה; או היכולת לחשוב טוב מספיק במהלך קרב כדי להבין שכדאי לך להטיל שחרר על בני בריתך שנפלו. ודברים נוספים שפרופסור קווירל אמר, כמו זה שבעולם האמיתי כמעט כל קרב יוכרע על ידי מתקפת פתע, היו לפתע הרבה יותר הגיוניים בעיניה.

היא הביטה במייק, עדיין מנסה להסדיר את נשימתה. "היית (התנשפות) מאמין," אמרה הרמיוני גריינג'ר, "שלפני חמש דקות התקשיתי (התנשפות) להבין איך להפוך (התנשפות) לגיבורה?"

האם באמת חשבה שהיא צריכה רשות ממישהו, או שגיבורים הסתובבו וחיכו שמישהו ייתן להם משימה? זה פשוט מאוד למעשה, את פשוט הולכת למקום שבו נמצא הרוע, זה כל מה שדרוש כדי להיות גיבורה. היא הייתה צריכה לזכור, היא לא הייתה

צריכה עוף־חול שיאמר לה, שלפעמים דברים רעים קורים ממש
כאן בהוגוורטס.

ואז הרמיוני העיפה את מבטה בעצבנות לעבר שלושת הילדים
הגדולים ששכבו חסרי הכרה כשהיכתה בה ההבנה שהם ראו
אותה, שהם עלולים לדעת מי היא, הם יכולים להתגנב ולהפתיע
אותה ו – והם יכולים באמת לפגוע בה –
הרמיוני עצרה.

היא נזכרה שהארי פוטר שם את עצמו בין חמישה בריונים
מסלית'רין ביום הראשון ללימודים לפני שאפילו ידע איך
להשתמש בשרביט שלו.

היא נזכרה שהמנהל אמר שאדם מתבגר כשהוא נמצא במצבים
של מבוגרים, ושרוב האנשים חיו את חייהם בתוך מעגל מגביל של
פחד.

והיא נזכרה בקולה של פרופסור מקגונגל שאמר, 'את כאמת בת
שתים־עשרה'.

הרמיוני לקחה נשימה עמוקה, פעם, פעמיים ושלוש.
היא שאלה את מייק אם הוא צריך ללכת למשרדה של מדאם
פומפרי, והוא לא היה צריך; והיא שכנעה אותו שיאמר לה מה
שמותיהם של הסלית'רינים, לכל מקרה.
ואז הרמיוני גריינג'ר הלכה לה מערימת הבריונים חסרי ההכרה,
מקפידה לעטות חיוך על פניה.

היא ידעה שהיא כנראה תיפגע במוקדם או במאוחר. אבל אם
את מפחדת יותר מדי להיפגע מלעשות את הדבר הנכון, אז את לא
יכולה להיות גיבורה, זה היה כל־כך פשוט; ומי שהיה מניח את
מצנפת המיון על ראשה ברגע זה לא היה צריך להמתין שנייה אחת
לפני שהיא הייתה צורחת 'גריפינדור!'

* * *

היא עדיין חשבה על כך כשירדה אל ארוחת הערב; תחושת
האופוריה מכך שהצילה מישהו עדיין לא שככה, והיא החלה

לחשוש שזה שבר משהו במוח שלה.
כשהתקרבה אל שולחן רייבנקלו פרצה מגפה פתאומית של לחישות, והרמיוני תהתה האם הילד ההפלפאפי אמר משהו לפני שהבינה שהלחישות בטח אינן נוגעות לזה.
היא התיישבה מול הארי פוטר, שנראה מתוח ביותר, כנראה משום שעדיין חייכה.

"אה –" אמר הארי, כשלקחה לעצמה לחם קלוי טרי, חמאה, קינמון, אפס פירות או ירקות, ושלוש מנות של בראוניז שוקולד.
"אה –"

היא נתנה לו להמשיך בזה עד שסיימה למזוג לעצמה כוס של מיץ ענבים, ואז היא אמרה, "יש לי שאלה בשבילך, מר פוטר. למה לדעתך אנשים לא מצליחים להפוך למי שהם אמורים להיות?"
"מה?" שאל הארי.

היא הביטה בו. "העמד פנים שכל הסיפור הזה לא קרה מעולם," היא אמרה, "ופשוט תאמר את מה שהיית אומר אתמול."
"אממ..." אמר הארי, נראה מבולבל ומודאג מאוד. "אני חושב שאנחנו כבר עצמנו... זה לא כאילו אני עותק פגום של מישהו אחר. אבל אני מניח שאם אלך עם רוח השאלה, אז אומר שאנשים לא מצליחים להפוך לעצמם משום שאנחנו סופגים את כל הדברים המשוגעים האלה מהסביבה ואז פולטים את זה בחזרה החוצה, כמו פרה שמעלה גירה. זאת אומרת, כמה אנשים שמשחקים קווידיץ' היו משחקים משחק כזה אם היו ממציאים אותו בעצמם? או בבריטניה המוגלגית, כמה אנשים שחושבים על עצמם כעל אנשי לייבור או קונסרבטיבים או ליברל־דמוקרטים היו ממציאים בדיוק את אותו סבך של אמונות פוליטיות אם היו צריכים להמציא הכל בעצמם?"

הרמיוני שקלה זאת. היא תהתה האם הארי יאמר משהו סלית'ריני או אפילו גריפינדורי, אבל לא נראה שזה מתאים לרשימה של המנהל; והרמיוני חשבה שייתכן שיש הרבה יותר

נקודות מבט על הנושא הזה מאשר רק ארבע.
 "אוקיי", אמרה הרמיוני. "שאלה אחרת. מה הופך מישהו
 לגיבור?"

"גיבור?" שאל הארי.

"כן", אמרה הרמיוני.

"אה..." אמר הארי. הסכין והמזלג שלו ניסרו בעצבנות פיסת
 סטייק, חותכות אותה לחתיכות קטנות יותר ויותר. "אני חושב
 שהרבה אנשים יכולים לעשות דברים כשהעולם מתעל אותם
 לכך... כאשר, לדוגמה, אנשים מצפים שיעשו זאת, או שזה דורש
 רק מיומנויות שכבר יש להם, או שיש סמכות שמשגיחה עליהם
 ותופסת את הטעויות שלהם ומוודאת שהם עושים את חלקם. אבל
 בעיות כאלה הן בעיות שכבר בתהליכי פתרון, את יודעת, ואז אין
 צורך בגיבורים. אז אני חושב שהאנשים שאנחנו קוראים להם
 'גיבורים' הם נדירים משום שהם צריכים להמציא הכל תוך כדי
 התקדמות, ורוב האנשים לא מרגישים בנוח עם זה. למה את
 שואלת?" מזלגו של הארי דקר שלוש פיסות של סטייק מגורר
 היטב והרים אותו אל פיו.

"הו, הרגע שיתקתי שלושה בריונים סלית'רינים גדולים והצלתי
 הפלפאף", אמרה הרמיוני. "אני הולכת להיות גיבורה."

כשהארי סיים להיחנק מהאוכל שלו (חלק מהרייבנקלואים
 האחרים בטווח שמיעה עדיין השתעלו) הוא אמר, "מה?"

הרמיוני סיפרה את הסיפור, והוא החל להתפשט בלחישות
 בעודה מדברת. (אם כי היא השמיטה את החלק עם עוף־החול,
 משום שזה נראה כמו משהו פרטי בין שניהם. הרמיוני הרגישה
 הפתעה כשחשבה על זה אחר־כך, שעוף־חול יופיע בפני מישהו
 שדוּעָה להיות גיבור; זה נראה אנוכי מעט כשחשבה על זה כך;
 אבל אולי זה לא משנה לעופות־חול כל עוד הם ראו שאתה מוכן
 לעזור לאנשים.)

כשסיימה לדבר, הארי בהה בה מעבר לשולחן ולא אמר מילה.

"אני מתנצלת על איך שהתנהגתי קודם, " אמרה הרמיוני. היא לגמה מכוס מיץ הענבים שלה. "הייתי צריכה לזכור שאני עדיין קורעת לך את הצורה בשיעור לחשים אז זה בסדר שתהיה טוב ממני בהתגוננות."

"בבקשה אל תביני אותי לא נכון, " אמר הארי. הוא נראה מבוגר מדי עכשיו, וקודר. "אבל את בטוחה שזה מי שאת, ולא, אם להיות ישיר, אני?"

"אני בטוחה למדי, " אמרה הרמיוני. "מה, בשם המלא שלי יש את כל האותיות של 'גיבורה' חוץ מ'ב', לא שמתי לב לזה עד היום."

"להיות גיבור זה לא רק כיף וצחוקים, " אמר הארי. "לא גבורה אמיתית, מהסוג שמבוגרים צריכים לעשות, זה לא ככה, זה לא עומד להיות עד כדי כך קל." "אני יודעת, " אמרה הרמיוני.

"זה קשה וכואב ואת צריכה להחליט החלטות שבהן אין תשובה טובה –"

"כן, הארי, גם אני קראתי את הספרים הללו. "לא, " אמר הארי, "את לא מבינה, אפילו אם הספרים הזהירו אותך אין שום דרך שתוכלי להבין עד –" "זה לא עוצר אותך, " אמרה הרמיוני. "זה לא עוצר אותך אפילו קצת. אני מוכנה להתערב שמעולם לא שקלת לא להיות גיבור בגלל זה. אז למה אתה חושב שזה יעצור אותי?" השתררה שתיקה.

חיוך עצום ופתאומי האיר את פניו של הארי, חיוך עולץ וצעיר כמו שקימוט המצח היה קודר ומבוגר, והכל היה בסדר ביניהם שוב.

"זה הולך להשתבש בצורה איומה ונוראה איכשהו, " אמר הארי, עדיין מחייך. "את יודעת את זה, נכון?" "הו, אני יודעת, " אמרה הרמיוני. היא אכלה פיסת טוסט נוספת.

"זה מזכיר לי, דמבלדור סירב להיות הקוסם הזקן המסתורי שלי, אני יכולה לכתוב לאנשהו ולקבל אחד אחר?"

* * *

אחרית דבר:

"ופרופסור פליטיק אמר שהנחישות שלה לא ניתנת לערעור, אמרה מינרווה בקול קפוץ, מביטה בקוסם הזקן כסוף הזקן שהיה האחראי לכל זה. אלבוס דמבלדור פשוט ישב בשקט והקשיב לה עם מבט עצוב בעיניו. "העלמה גריינג'ר אפילו לא מצמצה כשפרופסור פליטיק איים להעביר אותה לגריפינדור, רק אמרה שאם תלך היא תיקח איתה את כל הספרים שלה. הרמיוני גריינג'ר החליטה שהיא הולכת להיות גיבורה ושהיא אינה מוכנה לקבל לא כתשובה. אני בספק אם היית יכול לדחוף אותה יותר חזק לכיוון הזה לו ניסית –"

נדרשו חמש שניות שלמות למוח של מינרווה לעכל את ההבנה. "אלבוס!" היא צווחה.

"יקירתי," אמר הקוסם הזקן, "אחרי שהתמודדת עם הגיבור השלושה-עשר שלך, את מתחילה להבין שהם מגיבים בצורה צפויה למדי לדברים מסוימים; כמו שנאמר להם שהם צעירים מדי, או שהם לא נועדו להיות גיבורים, או שאין זה נעים להיות גיבור; ואם את רוצה להיות בטוחה באמת, אמרי להם את כל השלושה. אם כי," באנחה חטופה, "אין זה מומלץ להיות בוטה מדי, או שסגנית המנהל שלך עלולה לתפוס אותך."

"אלבוס," אמרה מינרווה, קולה קפוץ אפילו יותר, "אם היא

תיפגע, אני נשבעת שהפעם אני –"

"היא הייתה מגיעה לאותו המקום בבוא הזמן," אמר אלבוס, המבט המרוחק והעצוב עדיין בעיניו. "אם מישהו אמור להיות גיבור הוא לא יקשיב לאזהרות שלנו, מינרווה, ואין זה משנה כמה ננסה. ובהתחשב בכך, מוטב להארי אם העלמה גריינג'ר לא תפגר בהרבה מאחוריו." אלבוס הוציא, כאילו משום מקום, קופסת פח

אותה פתח וחשף גושים חומים קטנים, היא מעולם לא הצליחה להבין איפה שמר אותה ומעולם לא הצליחה להבחין בקסם המעורב. "קרבמו?"

"היא ילדה בת שתיים־עשרה, אלבוס!"

* * *

אחרית אחרית דבר:

בחלונות, בקושי נראים בדמדומי הערב, שחו דגים במים השחורים; מוארים בזוהר הבהיר של חדר המועדון של סלית'רין כשהתקרבו, נעלמים בחשכה כששחו הרחק.

דפני גרינגרס ישבה בספת עור שחורה ונוחה, ראשה טמון בין ידיה, בוהקת באור זהוב־צהבהב בעוד ניצוצות אור לבן הבליוחו ונעלמו מסביבה.

היא ציפתה לכך שיצחקו עליה על כך שהיא מחבבת את נוויל לונגבוטום. היא ציפתה לשמוע הרבה הערות עוקצניות על הפלפאפים. היא חשבה על תילי־תילים של תגובות ארסיות כשהייתה בדרכה חזרה לצינוק של סלית'רין.

היא ציפתה לכך שיצחקו עליה על כך שהיא מחבבת את נוויל. העובדה שצוחקים עליך בנוגע לדברים מסוג זה פירושה שאת גִּדְלָה להיות נערה אמיתית.

כפי שהסתבר, איש לא פיענח שהעובדה שאיתגרה את נוויל לדוֹקֵרֵב עתיק־היומין משמעו שהיא מחבבת אותו. היא חשבה שזה יהיה ברור אבל לא, איש לא חשב על כך כנראה.

תמיד הקללה שלא ראית היא זו שתפגע בך.

היא פשוט הייתה צריכה לקרוא לעצמה דפני מאור־שמש, כמו נוויל הכאוטי. או דפני השמשית כמו רון השמשי. או כל דבר פרט לגרינגרס מאור־שמש.

גרינגרס מאור־שמש.

זה עבר משם לדשא ירוק מאור־שמש ושמיים כחולים.

"בואי נראה מה יש לך, דלת!" צעק ילד מבוגר ליד הדלת ופתח אותה לרווחה.

השתרר רגע של הפתעה מוחלטת.

"הגעתי להחליף מילה עם העלמה גרינגרס," אמרה גנרל אור-שמש, נשמעת כאילו היא מנסה להישמע בטוחה בעצמה.
"מישהו יכול בבקשה –"

מההבעה שעל פניה של הרמיוני, היא בדיוק הבחינה בדפני מנצנצת.

זה קרה כשמיליסנט בלסטרוד רצה מעלה מהחדרים התחתונים וצעקה, "היי, כולם, נחשו מה, עכשיו גריינג'ר הלכה וניצחה את דריק ואת מה שנותר מהחבורה שלו, ואבא שלו שלח לו ינשוף ואמר לו שאם הוא לא –"

מיליסנט קלטה במבטה את הרמיוני עומדת בדלת.

השתררה שתיקה רועמת מאוד.

"אה," אמרה דפני. מה? אמר המוח שלה. "אה, מה את עושה פה, גנרל?"

"ובכן," אמרה הרמיוני גריינג'ר עם חיוך מוזר על פניה, "החלטתי שזה לא הוגן שקוסמים זקנים ומסתוריים נותנים לאנשים מסוימים הזדמנות להיות גיבורים ולאחרים לא, וקראתי גם ספרי היסטוריה ואין בהם אפילו קרוב למספיק גיבורות בנות. אז פשוט חשבתי שאקפוץ ואראה האם את רוצה להיות גיבורה. ולמה את מנצנצת ככה?"

השתררה שתיקה נוספת.

"זה," אמרה דפני, "בטח לא הזמן הכי טוב לשאול אותי את השאלה הזו –"

"אני מוכנה!" צעקה טרייסי דייוויס, מזנקת מהספה.

* * *

וכך נולדה האגודה לשוויון גבורת המכשפות.

פרק 20

פִּיפִי וְצִפִּי, תֵּלֶק ה'

אפילו אם היית סגנית המנהל במשך שלושה עשורים, ומורה לשינויי־צורה לפני כן, נדיר היה לראות את אלבוס דמבלדור נתפס לחלוטין ללא פתרון.

"...סוזן בונז, לבנדר בראון, ודפני גרינגרס," סיימה מינרווה. "עליי לציין גם, אלבוס, שתיאורה של העלמה גריינג'ר את הגישה הלא־תומכת לכאורה שלך – אני מאמינה שהביטוי שהשתמשה בו היה 'הוא אמר שאני צריכה לשמוח להיות רק מספר שתיים' – עורר עניין רב בקרב הילדות המבוגרות יותר. חלקן ניגשו אליי לשאול אותי האם האשמותיה של העלמה גריינג'ר נכונות, משום שהיא אמרה שאני הייתי שם."

הקוסם הזקן נשען לאחור בכיסאו הענק, עדיין מביט בה, עיניו נראות מהורהרות למדי מאחורי משקפי חציה־סהר.

"זה הציב אותי בדילמה מסוימת, אלבוס," אמרה פרופסור מקגונגל. פניה נותרו נייטרליות למדי, היא הקפידה על כך. "אני יודעת כעת שלא באמת התכוונת לרפות את ידיה של הילדה. בדיוק להפך, למעשה. אבל אתה וסוורוס אמרתם לי פעמים רבות שעל מנת לשמור סוד עליי לא להפגין שום סימן השונה מתגובתו של מישוהו שבאמת אינו יודע כלום. לפיכך לא נותרה לי ברירה אלא לאשר שתיאורה של העלמה גריינג'ר היה מדויק, ולזייף את מידת הדאגה ההולמת, עם נימה קלה של עלבון. אחרי הכל, לו לא הייתי

יודעת שתמרנת במכוון את העלמה גריינג'ר, הייתי עלולה להתרגז למדי."

"אני... מבין," אמר הקוסם הזקן לאיטו. ידיו השתעשעו בהיסח הדעת בזקנו הכסוף בתנועות קטנות ומהירות. "למרבה המזל," אמרה פרופסור מקגונגל, "עד כה פרופסור סיניסטרס ופרופסור ווקטור הן חברות הסגל היחידות שהחליטו לענוד את הסיכות של העלמה גריינג'ר." "סיכות?" חזר הקוסם הזקן.

מינרווה שלפה דיסק כסף קטן שעליו ראשי התיבות אלגר"ה, הניחה אותו על שולחנו של אלבוס, ונגעה בו קלות באצבעה. וקולותיהן של הרמיוני גריינג'ר, פדמה פאטיל, פרוואטי פאטיל, לבנדר בראון, סוזן בונז, חנה אבוט, דפני גרינגרס וטרייסי דייוויס צעקו בהרמוניה, "לא מוכנה להיות רק צופה, תנו משימה לכל מכשפה!"

"העלמה גריינג'ר מוכרת אותן בעבור שני חרמשים, והיא אמרה לי שכבר מכרה חמישים. אני מאמינה שנימפדורה טונקס, מהשנה השביעית בהפלפאף, מכשפת אותן בעבורה. לסיכום הדיווח," אמרה פרופסור מקגונגל בזריזות, "שמונה הגיבורות החדשות שלנו ביקשו רשות לערוך מחאה מול הכניסה למשרדך." "אני מקווה," אמר אלבוס, מקמט את מצחו, "שהסברת להן ש—"

"הסברתי להן שיום רביעי בשעה 7 בערב זה בסדר," אמרה מינרווה. היא לקחה בחזרה את הסיכה משולחנו של המנהל, העניקה לאלבוס חיוך מתוק מדבש, ופנתה לעבר הדלת. "מינרווה?" אמר הקוסם הזקן מאחוריה. "מינרווה!" דלת האלון נסגרה בחוזקה מאחוריה.

* * *

לא היה הרבה מקום בין קירות האבן שתחמו את המבואה

למשרדו של המנהל, אז על אף שהרבה אנשים רצו לצפות במחאה, לא רבים הורשו לבוא. רק פרופסור סיניסטרס ופרופסור ווקטור, שענדו את הסיכות, והמדריכות פנלופה קלירווטר, רוז בראון וז'קלין פריס, שענדו את הסיכות. מאחוריהן, פרופסור מקגונגל ופרופסור ספראוט ופרופסור פליטיק, שלא ענדו את הסיכות, בחנו את כל המאורע. הארי פוטר והמדריך הראשי של הוגוורטס היו שם, והמדריכים פרסי וויזלי ואוליבר ביטסון, כולם עונדים את הסיכות כדי להפגין 'סולידריות'. וכמובן, שמונה החברות המייסדות של אלגרה, שיצרו קו מפגינים ליד הגרגוילים עם השלטים שלהן. השלט של הרמיוני, שחובר לידיית עץ שנראה כאילו הלכה ונעשתה כבדה ככל שהשניות עברו, קרא לא מספר שתיים של אף אחד.

ופרופסור קווירל, שנשען בגבו על קיר האבן הרחוק וצפה בהבעה שלא ניתנה לפיענוח. המורה להתגוננות השיג את אחת מהסיכות שלה, אם כי היא מעולם לא מכרה לו אחת; והוא לא ענד אותה, אלא השתעשע בה בעצלותיים ביד אחת. כל הרעיון הזה נראה כמו רעיון הרבה יותר טוב לפני ארבעה ימים, כששלהבות התרעומת שלה בערו בחוזקה, והיא ניצבה מול המחשבה של לעשות זאת בעוד ארבעה ימים במקום עכשיו.

אבל היא מוכרחת להמשיך הלאה, משום שזה מה שגיבורות עושות, הן ממשיכות הלאה, וגם משום שהיה נורא פי אינסוף לומר לכולם שהיא מבטלת את העניין. הרמיוני תהתה כמה מעשי גבורה נעשים מסיבות כאלה. ברוב הספרים לא נכתב "והם סירבו להרים ידיים, לא משנה עד כמה זה היה נכון, משום שהיה זה מביך מדי"; אבל הרבה מאוד היסטוריה נעשתה גיונית יותר ככה.

בשעה 19:15 בערב, אמרה לה פרופסור מקגונגל, המנהל דמבלדור יירד לדבר איתכן לכמה דקות. פרופסור מקגונגל אמרה לה לא לפחד – המנהל הוא אדם טוב עמוק בפנים, והם קיבלו את האישורים הנדרשים כדי לקיים את המחאה.

אבל הרמיוני ידעה היטב שגם אם עשתה זאת עם אישור חתום, היא 'מתנגדת לסמכות'.

אחרי שהחליטה להיות גיבורה, הרמיוני עשתה את הדבר המתבקש והלכה לספריית הוגוורטס ושאלה ספרים על איך להיות גיבור. ואז היא החזירה את הספרים הללו למדפיהם, משום שהיה ברור לחלוטין שאיש מהסופרים לא היה גיבור בעצמו. תחת זאת היא פשוט קראה חמש פעמים ברצף, עד ששיננה כל מילה, את שבעים וחמישה הסנטימטרים שהיו כל האוטוביוגרפיה והעצות לחיים של גודריק גריפינדור. (או לפחות את התרגום לאנגלית; היא עדיין לא ידעה לקרוא לטינית). האוטוביוגרפיה של גודריק גריפינדור הייתה הרבה יותר *דחוסה* מהספרים שהרמיוני הייתה רגילה לקרוא, הוא השתמש *במשפט אחד* כדי לומר דברים שדורשים שבעים וחמישה סנטימטרים, ואז היה עוד משפט כזה אחריו...

אבל היה ברור ממה שקראה, שבעוד 'התנגדות לסמכות' איננה העיקר בלהיות גיבורה, אינך יכולה להיות גיבורה אם את חוששת לעשות זאת. והרמיוני גריינג'ר ידעה כעת איך אחרים רואים אותה, ושהם מזלזלים ביכולותיה.

הרמיוני הרימה את שלט המחאה שלה מעט גבוה יותר והתרכזה בלנשום לאט ובמחזוריות במקום להיכנס להיפרוונטילציה עד שתיפול.

"באמת?" אמרה העלמה פריס בקול של התעניינות גלויה. "הן לא יכלו להצביע?"

"אכן," אמרה פרופסור סיניסטרה. (שערה של המורה לאסטרונומיה עדיין היה שחור, ופניה הכהות היו חרושות בקמטים אך במעט; הרמיוני הייתה מנחשת שגילה שבעים, אלא –) "אני זוכרת היטב את שמחתה של אימי כשהכריזו על חוק זכות הנשים להיבחר, אם כי לה עצמה לא הייתה זכות לבחור." (מה שאומר שפרופסור סיניסטרה הייתה בסביבת המשפחה המוגלגית שלה ב-

1918). "וזה לא היה החלק הכי גרוע. מה, רק כמה מאות שנים לפני כן –"

שלושים שניות לאחר מכן כל אלה שלא היו בני־מוגלים, גברים ונשים כאחד, בהו בפרופסור סיניסטר בהבעות המומות לחלוטין. חנה שמטה את השלט שלה.

"וגם זה לא החלק הגרוע ביותר, אפילו לא קרוב," סיימה פרופסור סיניסטר. "אבל אתם רואים לאן דברים מסוג זה עלולים להוביל."

"מרלין יגן עלינו," אמרה פנלופה קלירווטר בקול חנוק. "את רוצה לומר שככה גברים היו מתייחסים אלינו אם לא היו לנו שרביטים להגן על עצמנו?"

"היי!" אמר אחד המדריכים. "זה לא –"

נשמע צחוק אירוני וקצר מכיוונו של פרופסור קוירל. כשהרמיוני הפנתה את ראשה להביט היא ראתה שהמורה להתגוננות עדיין משתעשע בעצלתיים בסיכה, אינו טורח להביט בהם, כשאמר, "זהו טבע האדם, העלמה קלירווטר. שלא יהיה לך צל של ספק, את לא היית טובת־לב יותר, אילו למכשפות היו שרביטים ולגברים לא היו."

"אני בספק רב!" ירתה פרופסור סיניסטר.

גיחוך קר. "אני חושד שזה קורה יותר משמישהו יעז להציע, במשפחות טהורות־הדם הגאות ביותר. מכשפה בודדה מבחינה במוגל יפה־תואר; וחושבת לעצמה עד כמה קל יהיה להשקות את הגבר בשיקוי אהבה, ובכך שיעריץ אותה בלבד ובאופן מוחלט. ומשום שהיא יודעת שאין הוא יכול להתנגד, אך טבעי שתיקח ממנו מה שתאבה –"

"פרופסור קוירל!" אמרה פרופסור מקגונגל בחדות.

"אני מתנצל," אמר פרופסור קוירל ברוגע, עיניו עדיין מביטות מטה אל הסיכה בידו, "אנחנו עדיין מעמידים פנים שזה לא קורה, אני מתנצל, אם כן."

פרופסור סיניסטרה ירתה, "ואני מניחה שקוסמים לא –"
 "אתם בנוכחות ילדים, פרופסורים!" שוב פרופסור מקגונגל.
 "חלק כן," אמר פרופסור קווירל בשוויון נפש, כאילו דיבר על
 מזג האוויר. "אם כי באופן אישי, אני לא."

השתררה שתיקה לזמן מה. הרמיוני הרימה את השלט שלה
 שוב – הוא החליק אל כתפה כשהקשיבה. היא מעולם לא חשבה
 על זה, אפילו לא קצת, ועכשיו היא ניסתה לא לחשוב על זה,
 והרגישה בחילה בבטנה. היא הביטה לכיוונו של הארי פוטר, בלי
 לדעת לגמרי מדוע עשתה זאת; והיא ראתה שפניו של הארי היו
 חסרות תנועה לחלוטין. צמרמורת עברה בגווה לפני שהסיטה את
 מבטה, לא מהר מספיק כדי לפספס את ההנהון הקטן שהארי הפנה
 לעברה, כאילו הסכימו על דבר מה.

"אם להיות הוגנת," אמרה פרופסור סיניסטרה לאחר זמן מה,
 "מאז שקיבלתי את מכתב הקבלה שלי להוגוורטס אני לא זוכרת
 שנתקלתי בשום דעה קדומה עקב היותי אישה, או שחורה. לא, רק
 על היותי בתמוגלגים. אני מאמינה שהעלמה גריינג'ר אמרה שהיא
 מצאה את הבעיה דק אצל גיבורות, עד כה?"

לקח להרמיוני רגע להבין שהשאלה הופנתה אליה, ואז היא
 אמרה "כן," בקול צייצני מעט. כל העסק הזה התנפח ונעשה מעט
 גדול יותר ממה שדמיינה כשהתחילה אותו.

"מה בדיוק בדקת, העלמה גריינג'ר?" שאלה פרופסור ווקטור.
 היא נראתה מבוגרת יותר מפרופסור סיניסטרה, שערה מתחיל
 להאפיר מעט; הרמיוני אפילו לא התקרבה לפרופסור ווקטור עד
 שהמורה לכשפומטיקה ביקשה ממנה סיכה.

"אמ," אמרה הרמיוני, קולה עדיין גבוה מעט, "בדקתי את ספרי
 ההיסטוריה ויש שרות קסמים נשים במספר כמעט זהה לגברים. ואז
 בדקתי מגוואמפים עליונים והיו קצת יותר קוסמים ממכשפות אבל
 לא הרבה. אבל אם תסתכלי על אנשים כמו צידי קוסמי אופל
 מפורסמים, או אנשים שעצרו פלישות של יצורי אופל, או אנשים

שהפילו משלטונם אדוני אופל –

“ועל קוסמי האופל עצמם, כמובן,” אמר פרופסור קווירל. כעת המורה להתגוננות הרים את מבטו. “את יכולה להוסיף זאת לרשימה שלך, העלמה גריינג’ר. בינות לאלה הנחשדים כאוכלי-מוות אנו יודעים רק על שתי קוסמות, בלטריקס בלק ואלקטו קארו. ואני מוכן להמר שרוב הקוסמים יתקשו לציין את שמה של גבירת אופל מלבד באבא יאנה.”

הרמיוני פשוט בהתה בו.

לא ייתכן שהוא –

"פרופסור קווירל", אמרה פרופסור ווקטור, "מה אתה רומז

בדיוק?"

המורה להתגוננות הרים את הסיכה כך שאותיות הזהב של אלגר"ה פנו לעברם, ואמר, "גיבורים," ואז סובב את הסיכה כדי להראות את צידה האחורי הכסוף ואמר, "קוסמי אופל. אלה קריירות דומות אליהן נמשכים אנשים דומים, ולא ניתן לשאול מדוע מכשפות צעירות מתרחקות מנתיב אחד מבלי לשקול את ההשתקפות שלו."

"הו, עכשיו אני מבינה!" אמרה טרייסי דייוויס, מדברת בכזו פתאומיות עד שהרמיוני קפצה. "אתה מצטרף למחאה שלנו משום שאתה מודאג שלא מספיק בנות נעשות מכשפות אופל!" ואז טרייסי ציחקקה, מה שהרמיוני לא הייתה מצליחה לעשות ברגע זה גם לו הייתה מקבלת מיליון לירות שטרלינג בתמורה.

על פניו של פרופסור קווירל נח חצי חיוך כשאמר, "לא באמת, העלמה דייוויס. למען האמת לא אכפת לי מדברים כגון אלה כהוא זה. אבל אין טעם למנות את המכשפות מבין שרי הקסמים ושאר אנשים רגילים שכאלה שחיים חיים רגילים, כשגריןדלוולד ודמבלדור וזה־שאיין־לנקוב־בשמו היו גברים כולם." אצבעותיו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל סובבו את הסיכה בעצלתיים, הופכות אותה שוב ושוב. "מצד שני מעטים האנשים

שעושים משהו מעניין בחייהם. מה אכפת לך אם הם רובם מכשפות או רובם קוסמים, כל עוד את אינך אחת מהם? ואני חושד שלא תהיי אחת מהם, טרייסי דייוויס; משום שעל אף שאת שאפתנית, אין לך שאיפות."

"זה לא נכון!" אמרה טרייסי בתרעומת. "ומה זה אומר?"

פרופסור קווירל התיישר ממקום הישענו על הקיר. "מויינת לבית סלית'רין, העלמה דייוויס, ואני מצפה שתיאחזי בכל הזדמנות לקידום שטיפול לידייך. אבל אין זו שאיפה גדולה שאת מונעת להשיג, ואת לא תיצרי לך הזדמנויות משלך. לכל היותר תטפסי את דרכך מעלה להיות שרת הקסמים, או איזה תפקיד רם אחר של חוסר חשיבות, ולעולם לא תנתצי את כבלי קיומך."

ואז מבטו של פרופסור קווירל סטה מטרייסי, והוא הביט בה, העיניים הכחולות החיוורות בוהות בה בעוצמה נוראה – "אמרי לי, העלמה גריינג'ר. האם לך יש שאיפות?"

"פרופסור –" צייץ קולו הגבוה והחמור של פרופסור פליטיק, ואז קולו של ראש הבית שלה נקטע, ומזווית ראייתה הרמיוני ראתה שהארי הניח את ידו על כתפו של פרופסור פליטיק והניד בראשו, נראה מבוגר ביותר.

הרמיוני הרגישה כמו צבי שנלכד באור הפנסים.

"מה הניע אותך לנתן את כבלייך, העלמה גריינג'ר?" שאל המורה להתגוננות, עדיין מביט בה ישירות. "למה לקבל ציונים טובים בשיעור זה כבר לא מספיק? האם את מחפשת אחר גדולה אמיתית? האם אינך מרוצה מפן כלשהו בעולם, וברצונך לברוא אותו מחדש על-פי רצונך? או שמא כל זה אינו אלא משחק ילדים בעבורך? אתאכזב למדי אם מטרת כל זה היא להתחרות בהארי פוטר."

"אני –" אמרה הרמיוני, קולה כה גבוה עד שעשה מעין צליל צפצוף, אבל אז היא לא הצליחה לחשוב על שום דבר לומר.

"את רשאית לקחת רגע למחשבה, אם תרצי," אמר פרופסור

קווירל. "העמידי פנים שזהו חיבור לשיעורי בית, חמישה עשר סנטימטרים ליום חמישי. שמעתי שאת רהוטה למדי בדברים מסוג זה."

כולם הביטו בה.

"אני –" אמרה הרמיוני. "אני לא מסכימה עם שום דבר שאמרת הרגע, בשום שלב."

"יפה אמרת," נשמע קולה החד של פרופסור מקגונגל. מבטו של פרופסור קווירל לא רעד. "אין אלה חמישה עשר סנטימטרים, העלמה גריינג'ר. משהו מניע אותך להתנגד להכרעתו של המנהל ולקבץ לך תומכים מסביבך. אולי זהו משהו שאת מעדיפה שלא לדבר עליו בקול?"

הרמיוני ידעה שהתשובה הנכונה לא תרשים את פרופסור קווירל, אבל הייתה זו התשובה הנכונה, אז היא אמרה אותה. "אני לא חושבת שצריך שאיפות בשביל להיות גיבור," אמרה הרמיוני. קולה רעד אך לא נשבר. "אני חושבת שפשוט צריך לעשות את הדבר הנכון. והם לא התומכים שלי, הם החברים שלי."

פרופסור קווירל נשען שוב כנגד הקיר. חצייהחיוך נמוג מפניו. "רוב האנשים אומרים לעצמם שהם עושים את הדבר הנכון, העלמה גריינג'ר. הם אינם עולים בכך מעל הרגיל."

הרמיוני נשמה שתי נשימות עמוקות, מנסה להיות אמיצה. "זה לא קשור ללהיות לא רגיל," היא אמרה בתקיפות ככל שהצליחה. "אבל אני חושבת שאם מישהו מנסה לעשות את הדבר הנכון, שוב ושוב, והוא לא מתעצל ועושה את כל מה שזה דורש, והוא חושב על מה שהוא עושה, והוא אמיץ מספיק לעשות זאת גם כשהוא מפחד –" הרמיוני עצרה לרגע, עיניה קופצות לטרייסי ולדפני, "והוא מתכנן בחוכמה איך לעשות זאת – והוא לא פשוט עושה מה שאנשים אחרים עושים – אז אני חושבת שמישהו כזה כבר יסתבך במספיק צרות."

חלק מהבנים והבנות גיחכו, כפי שעשתה פרופסור מקגונגל,

שנראתה מלאת אירוניה וגאווה בו בזמן.

"ייתכן שאת צודקת בקשר לכך," אמר המורה להתגוננות, עיניו עצומות למחצה. הוא השליך להרמיוני את הסיכה, והיא תפסה אותה מבלי לחשוב. "תרומתי למטרה שלך, העלמה גריינג'ר. אני מבין שהן שוות שני חרמשים."

המורה להתגוננות פנה והלך ללא כל מילה נוספת. "חשבתי שאני עומדת להתעלף!" התנשמה חנה לאחר שצעדיו נמוגו, והיא שמעה חלק מהבנות האחרות נושפות או מורידות את השלטים שלהן לרגע.

"כן יש לי שאיפות!" אמרה טרייסי, שנראתה כמעט על סף דמעות. "אני – אני – אני אברר מה הן עד מחר, אבל אני בטוחה שיש לי לפחות אחת!"

"אם את באמת לא יכולה לחשוב על שום דבר," אמרה דפני, טופחת בניחוחם על כתפה של טרייסי, "פשוט לכי על ה'להשתלט על העולם' הישן והטוב."

"היי!" אמרה סוזן בחדות. "אתן אמורות להיות גיבורות עכשיו! זה אומר שאתן צריכות להיות טובות!"

"לא, זה בסדר," אמרה לבנדר, "אני די בטוחה שגנרל כאוס רוצה להשתלט על העולם והוא סוג של בחור טוב."

שיחות נוספות התנהלו מעבר לקו המפגינים. "בחיי," אמרה פנלופה קלירווטר. "אני חושבת שזה המורה להתגוננות מפני כוחות האופל הרשע באופן הגלוי ביותר שהיה לנו אי פעם." פרופסור מקגונגל השתעלה באזהרה, והמדריך הראשי אמר, "לא היית בסביבה בתקופה של פרופסור ברני," מה שגרם לכמה אנשים להתעוות.

"פרופסור קווירל רק מדבר ככה," אמר הארי פוטר, אם כי הוא נשמע פחות בטוח מאשר קודם. "זאת אומרת, תחשבו על זה, הוא לא עושה שום דבר כמו מה שפרופסור סנייפ עושה –" "מר פוטר," צייץ פרופסור פליטיק, קולו מנומס ופניו חמורות

סבר, "למה ביקשת ממני לשמור על שתיקה?"
 "פרופסור קווירל בחן את הרמיוני כדי לראות האם הוא רוצה
 להיות הקוסם הזקן המסתורי שלה," אמר הארי. "מה שבכלל לא
 היה עובד בכל מקרה, צורה, או דרך, אבל היא הייתה חייבת לענות
 בשם עצמה."
 הרמיוני מצמצה.

ואז הרמיוני מצמצה שוב, כשהבינה שפרופסור קווירל הוא
 הקוסם הזקן המסתורי של הארי פוטר, ולא דמבלדור, וזה ממש לא
 סימן טוב -

קול רועם מילא את מבואת האבן הקטנה, והרמיוני, עצביה כבר
 מרוטים, הסתובבה מהר וכמעט שמטה את שלט המחאה שלה
 כשידה השנייה צללה אל שרביטה.

הגרגוילים פסעו הצידה, האבן הזורמת מרעישה כמו סלע
 בעודה נעה כמו בשר. הדמויות הענקיות והמכוערות המתינו רק
 רגע, עיניים אפורות ומתות בוהות במשמרת דוממת. ואז הגרגוילים
 הגדולים קיפלו את כנפיהם ונעו בחזרה למקומם, האבן הזורמת לא
 שינתה את חיצוניותה כלל כשעברה מגמישות לחוסר תנועה,
 והפתח הקטן באבני הוגוורטס נסגר שוב.

ולפני כולם, עוטה גלימות בצבע סגול בהיר שבטח נראו
 מזויעות רק לבן-מוגלים, עמדה דמותו המיתמרת של אלכוס
 פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור, מנהל הוגוורטס, הכושף הראשי
 של הקסמהדריין, המגוואמפ העליון של קונפדרציית הקוסמים
 הבינלאומית, מביס אדון האופל גרינדלוולד ומגן בריטניה, מגלה
 תריסר השימושים לדם דרקונים, הקוסם החזק ביותר שחי כיום;
 והוא הביט בה, הרמיוני ג'ין גריינג'ר, גנרל עוצבת אור-שמש
 שהוקמה לאחרונה, שקיבלה את הציונים הטובים ביותר בשכבה
 שלה, ושחכרזה על עצמה כגיבורה.

אפילו השם שלה היה קצר משלו.
 המנהל חיך אליה בטוב לב, עיניו מוקפות הקמטים נוצצות

בעליצות מאחורי משקפי חצייהסהר שלו, ואמר, "שלום, העלמה גריינג'ר."

הדבר המפחיד הוא שזה לא התקרב ללהיות מפחיד כמו לדבר עם פרופסור קווירל. "שלום, המנהל דמבלדור," הרמיני אמרה עם לא יותר מרעד קל בקולה.

"העלמה גריינג'ר," אמר דמבלדור, נראה רציני יותר כעת, "אני חושב שלך ולי הייתה אולי אייבהנה מסוימת. לא התכוונתי לרמוז שאינך יכולה, או שאין עלייך להיות גיבורה. בהחלט לא התכוונתי לרמוז שאין על מכשפות להיות גיבורות באופן כללי. אלא שאת... צעירה מעט, מכדי לחשוב על דברים כאלה."

הרמיני לא הצליחה לעצור את עצמה והעיפה מבט לעבר פרופסור מקגונגל, וראתה שפרופסור מקגונגל מחייכת לעברה חיוך מעודד – או שחייכה לעבר שניהם חיוך כלשהו, בכל מקרה – אז הרמיני השיבה את מבטה אל המנהל ואמרה, הרעד הקל שבקולה מתחזק מעט, "מאז שנעשית למנהל לפני ארבעים שנה, היו אחד עשר תלמידים שסיימו את לימודיהם בהוגוורטס ונעשו גיבורים, אני מתכוונת לאנשים כמו לופ קזאריל וכולי, ועשרה מתוכם היו בנים. סימורין לינדרוואל הייתה המכשפה היחידה."

"הממ," אמר המנהל. על פניו הייתה הבעה מהורהרת; לפחות נראה שהוא חושב על זה. "העלמה גריינג'ר, מעולם לא הייתי מאלה שמסכמים מספרים שכאלה. פעמים רבות קל יותר למנות מאשר להבין. אנשים טובים רבים יצאו מהוגוורטס, מכשפות וקוסמים גם יחד; אלה ששמשם יצא כגיבורים הם סוג אחד של אנשים טובים, ואולי לא הסוג הרם ביותר. לא ספרת את אליס לונגבוטום או את לילי פוטר בחשבון שלך... אבל נשים זאת בצד. אמרי לי, העלמה גריינג'ר, האם מנית כמה גיבורים יצאו מהוגוורטס בארבעים השנים שלפניי? משום שבתקופה ההיא אני יכול להיזכר רק בשלושה הקוראים להם כיום גיבורים; ובין השלושה הללו, אף לא מכשפה אחת."

"אני לא מנסה לומר שזה רק אתה!" אמרה הרמיוני. "רק שאני חושבת שאולי הרבה אנשים, כמו המנהלים לפניך, אולי אפילו כל החברה שלך והכל, פשוט מרפים את ידיהן של בנות."

הקוסם הזקן נאנח. עיניו הביטו רק בה מאחורי חצאיהסהר שלהן, כאילו היו האנשים היחידים במקום. "העלמה גריינג'ר, ייתכן שניתן לרפות ידיהן של מכשפות מלהיעשות אמניות לחשים, או שחקניות קווידיץ', או אולי אפילו הילאיות. אבל לא גיבורות. אם מישהו נועד להיות גיבור, גיבור הוא יהיה. הוא ילך דרך אש וישחה דרך קרח. סוהרסנים לא יעצרו בעדו, גם לא מות חברים, וכך גם ריפיון ידיים."

"טוב," אמרה הרמיוני, ועצרה, נאבקת עם המילים. "טוב, אני מתכוונת... מה אם זה לא באמת נכון? כלומר, לי נראה שאם אתה רוצה שיותר מכשפות יהיו גיבורות, אתה צריך ללמד אותן גיבורות."

"בנים ובנות רבים הינם גיבורים בחלומותיהם," אמר דמבלדור בשקט. הוא לא הביט באף אחת מהבנות האחרות, רק בה. "מעטים יותר גיבורים בעולם הערות. רבים עמדו על שלהם וניצבו מול האפלה כשבאה לקחת אותם. מעטים יותר חיפשו את האפלה והכריחו אותה להתייצב מולם. אלה חיים קשים, לעיתים בודדים ובדרך כלל קצרים. לא אמרתי לאיש לסרב לקריאה הזו, אך לא ארצה להרבות את מספרם."

הרמיוני היססה; היה משהו בפנים חרושות הקמטים שעצר אותה, כמו רמז לכל הרגש שלא נראה, שנים על גבי שנים של רגש...

אולי אם היו יותר גיבורים, החיים שלהם לא יהיו כה בודדים, או כה קצרים.

היא לא הצליחה להכריח את עצמה לומר זאת, לא לו. "אבל העניין חסר משמעות," אמר הקוסם הזקן. הוא חיך, בצער־מה, היא חשבה. "העלמה גריינג'ר, לא ניתן ללמד גבורה כפי

שניתן ללמד לחשים. אינך יכולה להטיל חיבור של שלושים סנטימטרים בנושא של כיצד להמשיך כאשר אין עוד תקווה. אינך יכולה לאמן תלמידים מתי לעמוד על שלהם ולומר למנהל שהוא עושה טעות. גיבורים נולדים, לא מתחנכים. ומאיזו סיבה שלא תהיה, יותר מהם נולדים בנים מאשר בנות. "המנהל משך בכתפיו, כאילו לומר שלו אין מה לעשות בנידון.

"אמ", אמרה הרמיוני. היא לא הצליחה לשלוט בעצמה והעיפה מבט לאחור.

פרופסור סיניסטרה נראתה מלאת תרעומת. וזה לא נכון שכולם הביטו בה כאילו היא מתנהגת בטיפשות, כמו שהחלה לדמיין כשהקשיבה לדמבלדור.

הרמיוני פנתה בחזרה להביט בדמבלדור, נשמה נשימה עמוקה, ואמרה, "ובכן, אולי אנשים שהולכים להיות גיבורים, יהיו גיבורים ולא משנה מה. אבל אני לא רואה איך מישהו יכול לדעת זאת, חוץ מלומר זאת לאחר מעשה. וכשאני אמרתי לך שאני רוצה להיות גיבורה, לא היית מעודד במיוחד."

"מר פוטר", אמר המנהל ברוגע. עיניו לא עזבו את שלה. "בבקשה ספר לעלמה גריינג'ר על התרשמותך מהפגישה הראשונה שלנו. האם היית אומר שהייתי מעודד? אמור את האמת." השתררה שתיקה.

"מר פוטר?" נשמע קולה של פרופסור ווקטור מאחוריה, נשמע מבולבל.

"אממ", אמר קולו של הארי ממקום רחוק יותר מאחוריה, נשמע מסויג למדי. "אמ... ובכן, במקרה שלי המנהל העלה באש תרנגולת."

"הוא מה?" פלטה הרמיוני, אלא שכמה אנשים נוספים צעקו דברים באותו הזמן אז היא לא הייתה בטוחה שמישהו שמע אותה. דמבלדור המשיך להביט בה, נראה רציני לגמרי.

"לא ידעתי על פוקס", אמר קולו של הארי במהירות, "אז הוא

אמר לי שפוקס הוא עוף-חול בזמן שהצביע על תרנגולת שעמדה על הכן של פוקס כדי שאחשוב שזה פוקס, ואז הוא העלה את התרנגולת באש – והוא גם נתן לי את הסלע הגדול הזה ואמר לי שהוא היה שייך לאבי ושאני צריך לסחוב אותו לכל מקום –
 "אבל זה משוגע!" פלטה סוזן.

שקט פתאומי השתרר.

המנהל הפנה את מבטו לאיטו כדי להביט בסוזן.

"אני –" אמרה סוזן. "התכוונתי – אני –"

המנהל נשען מטה עד שניצב פנים-אל-פנים מול הילדה הצעירה.

"לא התכוונתי –" אמרה סוזן.

דמבלדור הצמיד אצבע לשפתיו והניע אותה מעלה ומטה, משמיע צליל כוויבל-כוויבל-כוויבל.

המנהל התיישר ואמר, "ובכן, גיבורות טובות, היה נחמד לדבר איתכן, אך אויה, נותרו עוד דברים רבים לעשות היום. עם זאת, תנוח דעתכן שהנני בלתי מובן לכולם, לא רק למכשפות."
 הגרגוילים פסעו הצידה, האבן הזורמת מרעישה כמו סלע בעודה נעה כמו גוף חי.

הדמויות הענקיות והמכוערות המתינו אך רגע, עיניהם אפורות ומתות בוהות במשמרת דוממת, בעוד אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור, מחייך באותו טוב-לב כמו כשיצא לראשונה ממשרדו, צעד בחזרה אל הקסמת המדרגות האינסופיות.

ואז הגרגוילים קיפלו את כנפיהם וחזרו למקומם הקודם, ורק קול "בוואה-א-הא!" עוד הידהד לפני שהפתח נסגר.
 השתררה שתיקה ארוכה.

"הוא כאמת העלה באש תרנגולת?" שאלה חנה.

* * *

השמונה המשיכו במחאתן אפילו לאחר מכן, אבל אם לומר

בכנות המרץ שלהן נעלם.

כן הובהר, לאחר כמה שאלות זהירות מפרופסור פליטיק, שהארי פוטר לא הריח את התרנגולת בוערת. מה שאומר שכנראה היא הייתה חלוק נחל או משהו, שהפך בשינוי צורה לתרנגולת ונסגר בתוך לחש גבול כדי לוודא ששום עשן לא יצא לאוויר – גם פרופסור פליטיק וגם פרופסור מקגונגל הדגישו היטב שאיש לא ינסה זאת ללא השגחתם.

אבל עדיין...

אבל עדיין... מה?

הרמיוני אפילו לא ידעה מה עדיין.

אבל עדיין.

אחרי הרבה מבטים מוחלפים בין בנות שאף אחת מהן לא רצתה להיות הראשונה שתאמר זאת, הרמיוני הכריזה שהמחאה נגמרה, והמבוגרים והבנים עזבו.

"אתן לא חושבות שהתנהגנו בחוסר הגינות כלפי דמבלדור, נכון?" שאלה סוזן כשהגיבורות הלכו משם לקול שמונה זוגות רגליים צועדות על מרצפות האבן של מסדרונות הוגוורטס. "כלומר, אם הוא באמת משוגע כלפי כולם ולא רק כלפי מכשפות אז זו לא אפליה, נכון?"

"אני לא רוצה יותר למחות נגד המנהל", אמרה חנה בחולשה. הילדה ההפלפאפית נראתה לא יציבה מעט. "לא אכפת לי מה פרופסור מקגונגל אומרת על כך שהוא לא יזקוף את זה לחובתנו, זה פשוט יותר מדי בשביל העצבים שלי." לבנדר נחרה. "אני מניחה שאת לא תחסלי צבאות של חזיזים בזמן הקרוב –"

"תפסיקי עם זה!" אמרה הרמיוני בחדות. "תראו, כולנו צריכות ללמוד איך להיות גיבורות, נכון? זה בסדר אם מישהי לא יודעת על ההתחלה."

"המנהל לא חושב שאפשר ללמוד את זה," אמרה פדמה. פניה

מהורהרת. "כלומר, אתן מבינות למה המנהל יחשוב שאנחנו רק ילדות קטנות וטיפשות, נכון? מה הקשר בין מחאה מחוץ למשרד המנהל ובין להפוך לגיבורות?"

"הא", אמרה לבנדר, נראית מהורהרת בעצמה. "זה נכון. אנחנו צריכות לעשות מעשה גיבורים. כלומר גיבורות."
 "אממ –" אמרה חנה, מה שביטא די במדויק את רגשותיה של הרמיוני בנושא.

"ובכן", אמרה פרוואטי, "כולכן כבר הייתן במסדרון האסור של דמבלדור בקומה השלישית? זאת אומרת, כולם בגריפינדור כבר עברו בו –"
 "רגע אחד!" אמרה הרמיוני בייאוש. "אני לא רוצה שתעשו משהו מסוכן!"

השתררה שתיקה בעוד כולן הביטו בהרמיוני, שהבינה, הרבה יותר מדי מאוחר, מדוע דמבלדור לא רצה שכל השאר יהיו גיבורים.

"אני לא חושבת שאת יכולה להיות גיבורה אם לעולם לא תעשי משהו מסוכן", ציינה לבנדר בהיגיון.

"חוץ מזה", אמרה פדמה, מבט שוקל על פניה. "כולם יודעים ששום דבר באמת רע לא קורה בהוגוורטס, נכון? לתלמידים, אני מתכוונת, לא למורים להתגוננות. יש לנו את כל לחשי ההגנה העתיקים האלה וכולי."

"אממ –" אמרה שוב חנה.

"כן", אמרה פרוואטי, "הדבר הכי גרוע שיכול לקרות הוא שנאבד כמה נקודות בית או משהו, ויש שתיים מאיתנו מכל בית אז זה יצא מאוזן."

"בחיי, זה מבדיק, הרמיוני!" אמרה דפני בנימה של תדהמה גדולה. "סידרת את זה כך שנוכל לעשות כל דבר! ואפילו לא הבחנתי בתוכנית הערמומית שלך עד עכשיו!"
 "אממ –" אמרו הרמיוני, חנה, וסוזן.

"טוב!" אמרה פרוואטי. "אז עכשיו הגיע הזמן שלנו להפוך
לגיבורות באמת. אנחנו נלך לחפש את האפלה –"
"ונגרום לה להתייצב בפנינו –" אמרה לבנדר.
"ונלמד אותה לפחד," אמרה טרייסי דייוויס בנימה קודרת.

פרק 17

ס'יפ'א ופ'אס'י, סל'א

"טוב," אמרה דפני גרינגרס בקול נמוך ככל שהצליחה, "לפחות עכשיו אני לא מרגישה כמו האדם השפוי היחיד בהוגוורטס."
"משום שעכשיו יש לך אותנו כחברות?" לחשה לבנדר בראון, שהתגנבה על קצות האצבעות לשמאלה.
"אני לא חושבת שלזה היא התכוונה," מלמלה גנרל גריינג'ר משמאלה של לבנדר.

הן התגנבו לאט ובזהירות לאורך מסדרונות הוגוורטס, אוזניהן פקוחות למשמע הסימן הראשון ל'צרות', כאילו היה זה קרב והן חיפשו חיילי אויב להפתיע; אלא שבמקרה הזה הן חיפשו בריונים להביס וקורבנות להציל בטווח הזמן שבין סוף ארוחת הבוקר ובין הזמן שבו לבנדר ופרוואטי יהיו מוכרחות להגיע לשיעור תורת-הצמחים.

לבנדר טענה שאם ילדה אחת בשנה ראשונה יכולה להביס שלושה בריונים מבוגרים, אז שמונה ילדות בשנה ראשונה צריכות להיות מסוגלות להביס עשרים וארבעה בריונים מבוגרים בגלל כפל.

אם לשפוט על-פי המלמולים ונפנופי הידיים התזזיתיים של גנרל גריינג'ר, היא לא חשבה שזה משכנע.
פדמה נותרה בשקט במהלך הוויכוח שלאחר מכן, ואז ציינה בהרהור שאפילו בהוגוורטס, להכות ילדות בשנה ראשונה זה לא

טוב למוניטין שלך כבריון.

פרוואטי הזדקפה למשמע הדבר, ואמרה בהתרגשות שזה אומר שהן *היחידות* שיכולות לעשות משהו בנוגע לבעיית הבריונים של הוגוורטס, מה שהופך אותן לגיבורות באמת ובתמים. בנוסף כל הסיבה שההורים שלהן עברו לבריטניה הייתה כדי שהשתיים יוכלו ללמוד בבית-הספר לקסמים היחיד בעולם עם 0% סיכויי מוות, ומה הטעם אם הן לא ינצלו את זה וינסו כמה דברים.

על כך ענתה גנרל גריינג'ר שפרוואטי לא הבינה את העניין של עבר בטיחות מושלם בכלל –

לבנדר אמרה שאם הן באמת חברות ולא התומכות של הרמיוני כמו שאמר פרופסור קווירל, הן צריכות להצביע על דברים כאלה. דפני ציפתה שקולה שלה יהיה הקול המכריע אחרי שהרמיוני וסוזן וחנה יצביעו לא. לפיכך דפני שקלה זאת בקפידה אחרי ששטף ההתרגשות הראשון חלף. היא כן סלית'רינית, אחרי הכל, וזה אומר שזו האחריות שלה לדאוג לאינטרסים שלהן בעוד הן מתרוצצות ומנסות לעזור לאנשים – העבודה שלה היא להבין עד כמה מסוכן זה יהיה, והאם זה יהיה שווה בשבילן, בדיוק כמו שאימא הייתה עושה במקומה. תמיד לדאוג לעצמך ולחברות שלך, זו המשמעות האמיתית של להיות סלית'ריין...

חנה אבוט, הילדה ההפלפאפית הקטנה והלחוצה, אמרה בקול קטן ורועד, "כן".

ועכשיו דפני וסוזן והרמיוני היו חייבות להישאר עם החמש האחרות, הן לא יכולות לתת לאחרות ללכת לבדן. משום ששום גריפינדור לא יהיה מסוגל להשכיח מאנשים את העובדה שפגע בנצר האחרון לבית בונז, ושום סלית'ריין לא יעז לתקוף בת לבית גרינגרס האצילי ועתיק-היומין. (דפני קיוותה, לפחות.) וגנרל גריינג'ר שהתחילה את הכל... אין צורך לשאול בכלל.

מסדרונות הוגוורטס חלפו על פניהן בזה אחר זה, ידיהן המתוחות לא מתרחקות משרביטיהן, בעוד אבן, עץ ולפידי אש-

תמיד נכנסים לשדה הראייה שלהן ואז יוצאים. בשלב מסוים הן שמעו קול צעדים ועצרו את נשימתן, ידיהן כמעט נשלחות לשרביטיהן, אבל היה זה רק רייבנקלו בוגר בודד שהביט בהן בסקרנות לפני שמשך באפו והוריד את ראשו בחזרה אל הספר שלו.

הגיבורות התגנבו מעבר ללוחות אלון חגיגיים מגולפים עם ציורי פֶּרְסֶקוֹ מצופים זהב, הגיעו למבוי סתום שהסתיים בשירותי בנים, פנו לאחור, הלכו חזרה לאורך לוחות האלון החגיגיים שגולפו עם ציורי פֶּרְסֶקוֹ מצופים זהב, ואז פנו אל מסדרון אבן ישן ומאובק ששטיח שחוק בין אבניו, פעולה שלמעשה הובילה אותן במעגל, אז הן התייעצו עם דיוקן ואז הלכו במורד מסדרון אבן ישן ומאובק אחר, עלו בגרם מדרגות שיש קצר שאמור היה להביא אותן לקומה השלישית וחצי לו היה זה כל מקום מלבד הוגוורטס, אך הן חזרו שוב למרצפות אבן, ולתקרות מלאות צֶהָרִים שזרקו אלומות של אור שמש אף על פי שלא היו קרובות בכלל לגג, ואז הן הלכו במעבר הזה מעבר לכמה פינות עד שהוא הביא אותן לעוד שירותי בנים, מסומנים בבירור בלוחית עם צללית של דמות לבושה גלימות משתינה לתוך אסלה.

השמונה עמדו מול הדלת הסגורה והביטו במידה מסוימת של עייפות.

"השתעממתי, אמרה לבנדר.

פֶּדְמָה עשתה פנטומימה של הוצאת שעון כיס מגלימותיה והצצה בו. "שש עשרה דקות ושלושים שניות," היא אמרה. "שיא חדש לטווח הקשב הארוך ביותר בגריפינדור."

"אני חושבת שזה לא הולך לעבוד," אמרה סוזן. "ואני

בהפלפאף."

"אתן יודעות," אמרה לבנדר במחשבה, "אני תוהה אם מה

שבאמת הופך אנשים לגיבורים הוא שכשהם מנסים משהו כזה, משהו מעניין באמת קורה."

"או!" אמרה פִּדְמָה בְּנִימָה שֶׁל הַבְּנָה פְּתָאוּמִית. "כְּמוֹכֵן! הָרוּחַ שֶׁל סְלֹזָר סְלִית'רִין אִמְרָה לוֹ!"

"מה?" אמרה דפני באותו זמן יחד עם כמה אנשים אחרים.
"זו הייתה הרוח שהבהילה אותי, אני די בטוחה," הסבירה
פדמה. "זאת אומרת הבנתי את זה רק אחר־כך, אבל... כן. רוחו של
סלזאר סלית'רין לא אוהבת שסלית'רינים מתעללים באנשים, הוא
חושב שזו בושה לשמו, והרוח עדיין מחוברת ללחשי ההגנה של
הוגוורטס אז הוא יודע כל מה שקורה, אני מתערבת."
פיה של דפני היה פעור לרווחה; היא ראתה שחנה הצמידה יד
למצחה ונשענה כנגד קירות האבן, בעוד עיניה של טרייסי בערו
כמו כוכבים חומים קטנים.

רוחו של סלזאר סלית'רין?

כרתה ברית עם הארי פוטר?

ושלחה את הרמיוני גריינג'ר לעצור את הצוות של דריק?
היא הייתה מוכנה לשלם מאה אוניות כדי להיות שם כשדראקו
מאלפוי ישמע זאת.

אם כי כשחושבים עד כמה מהר שמועות מתפשטות
בהוגוורטס, עכשיו כשפדמה גילתה את הסוד, מיליסנט בטח אמרה
לו לפני חצי שעה...

בעצם... עכשיו כשדפני חושבת על זה...

"אז," אמרה פרוואטי. "אנחנו צריכות לשאול את הילד־
שנשאר־בחיים איפה למצוא את הרוח של סלזאר סלית'רין? וואו,
אני מניחה שאם אני אומרת דברים כאלה בקול רם, אולי אני באמת
הופכת לגיבורה –"

"כן!" אמרה לבנדר. "אנחנו צריכות לשאול את הילד־שנשאר־
בחיים איפה למצוא את הרוח של סלזאר סלית'רין!"

"אנחנו צריכות לשאול... את הילד־שנשאר־בחיים... איפה
למצוא את הרוח של סלזאר סלית'רין..." חזרה חנה בקול לחוץ,
כאילו היא מכריחה את עצמה לומר זאת.

"ואם זה לא יעבוד," צעקה טרייסי, "נשתק את הארי פוטר,
נקשור אותו ונביא אותו איתנו!"

הילדה ההפלפאפית התכווצה כשאמרה זאת, וראשה נע במהירות להביט בכל מי שהביט בה, בעוד השתיקה מתארכת.

"אממ, אוקיי?" אמרה לבנדר בסופו של דבר. "לי יש חמישה בנים שאני מחבבת", אמרה לבנדר.

"פדמה ואני ידענו ששתינו נחבב את אותם הבנים", אמרה פרוואטי, "אז עשינו רשימה והטלנו גוז כדי להחליט מי תוכל לבחור ראשונה."

"אני יודעת למי אני מיועדת להינשא", אמרה טרייסי. "לא אכפת לי מה העולם אומר, הוא נועד להיות שלי!"

זה גרם לכל הבנות האחרות להביט בציפייה בהרמיוני, שמוחה המשיך וזרק את ההערה האחרונה של טרייסי כדי שתוכל להתמקד רק בדבר הראשון שאמרה חנה.

"אממ", אמרה הרמיוני. היא המשיכה לשמור על קולה עדין. "חנה, הסיבה שבגללה הצטרפת לאגודה לשוויון גבורת המכשפות הייתה שיש בן שעשוי לחבב אותך יותר אם תהיי גיבורה?"

הילדה ההפלפאפית הנהנה שוב, לחייה מאדימות אף יותר בעודה מביטה בהשתקפותה בנעליה השחורות המבריקות.

"למעשה, היא מחבבת את נוויל לונגבוטום", אמרה דפני. הסליט'רינית נאנחה אנחה עצובה. "ולמרבה צערה, הוא עומד להינשא למישהי אחרת. זה מאוד טראגי."

זה חילץ צליל אייפ גבוה מחנה בעודה ממשיכה להביט ברגליה.

"רגע מה?" אמרה לבנדר. "נוויל הולך להתחתן עם מישהי אחרת? איך את יודעת את זה? מי?"

דפני פשוט הנידה בראשה בעצבות, הבעתה עגמומית.

"סלחו לי", אמרה הרמיוני, ואז האחרות הביטו בה שוב, "אה..." בעודה מנסה לארגן את מחשבותיה. "כלומר, אמ... חנה..."

לנסות להפוך לגיבורה כדי שכן יחבב אותך זה לא מאוד פמיניסטי."

"אני חושבת שהתכוונת פְּמִינָנִי, נשי", אמרה פֶּדְמָה.
 "ולמה את קוראת לחנה לא נשית?" שאלה סוזן. "אין שום דבר
 לא נשי בלרצות להרשים בן."
 "חוץ מזה", אמרה פרוואטי, נשמעת מבולבלת, "כל הנקודה
 היא שאנחנו מנסות להיות גיבורות על אף שזה לא נשי?"
 הדיון שהתפתח לאחר מכן לא ייזכר על ידי הרמיוני גריינג'ר
 בתור אחת הגיחות המוצלחות שלה לתחום החינוך הפוליטי. היא
 ניסתה להסביר, ולאחר הוויכוח שבא בעקבות זאת ניסתה להסביר
 שוב, בעוד הבנות האחרות מביטות בה בספקנות הולכת וגוברת.
 לאחר מכן דפני הכריזה בנימה היהירה של הגבירה גרינגרס
 העתידית שאם עניין הפמיניזם הזה משמעו שבנות אינן יכולות
 לחזור אחרי בנים בכל דרך שיחפצו בה, אז פמיניזם יכול להישאר
 בארצות המוגלגים אליהן הוא שייך. לבנדר הציעה שוויצ'יזם יכול
 לומר שמכשפות יכולות לעשות מה שהן רוצות, מה שנשמע הרבה
 יותר כיף מפמיניזם. ולבסוף פֶּדְמָה חתמה את הדיון כשציינה
 בעייפות שהיא לא רואה טעם להמשיך להתווכח, משום שאלגר"ה
 לא קשור לפמיניזם בכלל, זה פשוט קשור לכך שיותר בנות יהפכו
 לגיבורות.
 הרמיוני ויתרה בשלב הזה.

* * *

לאחר ששיעור הלחשים שלהם נגמר להיום ותלמידי השנה
 הראשונה מרייבנקלו החלו לצאת מהכיתה, הרמיוני כבר החלה
 להתכווץ. הן הספיקו להגיע לכיתה בדיוק לפני הצלצול, הן נאלצו
 לרוץ לשולחנות שלהן ולהתיישב, כך שלא היה זמן לדבר הנורא
 לקרות עדיין; אבל המשמעות היא פשוט שהרמיוני ציפתה לאסון
 המתקרב כל השיעור.

כצפוי, לאחר שפרופסור פליטיק שחרר אותם בציוץ וכולם קמו
 מכיסאותיהם, הארי החל ללכת לעברה; היא מצידה דחפה את

הספר שלה אל נרתיק עור המוק שלה והלכה מהר מאוד אל הדלת ופתחה אותה לרווחה ויצאה אל המסדרונות, וכמובן שהארי עקב אחריה בהבעה מופתעת משום שהם תכננו ללכת לספרייה יחד – "הרמיוני?" שאל הארי כשסגר מאחוריו את הדלת. "מה קרה?" הדלת נפתחה מאחורי הארי רגע לאחר שסגר אותה, כמעט פוגעת בהארי שצעד הצידה, ופדמה פאטיל יצאה מהכיתה עם מבט של נחישות נוראה על פניה.

"סלח לי, מר פוטר," נשמעו המילים הנוראות, קולה הגבוה של הילדה הצעירה מהדהד במסדרון כמו פעמוני אבדון, "אני יכולה לבקש ממך עזרה במשהו?"

גבותיו של הארי טיפסו, והוא אמר, "את יכולה לבקש, כמובן." "אתה יכול לומר לנו איך למצוא את הרוח של סלזאר סלית'רין? אנחנו רוצות שהוא יאמר לנו איפה למצוא בריונים, כמו שהוא אומר לך."

השתררה שתיקה קלה במסדרון שמחוץ לכיתה. הדלת נפתחה שוב, וסוזן הביטה החוצה במבט בוחן – "טוב, אנחנו צריכים להגיע לספרייה," אמר הארי בנימה יום-יומית, פניו נראות רגועות, "אכפת לך להתלוות אלינו?" והחל ללכת בכיוון שהוביל לספרייה בימים אייזוגיים בחודש, וסוזן נראתה כאילו היא רוצה לבוא בעקבותיהם אבל הארי הפנה את פניו לעברה לרגע.

רק לאחר שהארי עבר פינה, הוא שלף את שרביטו, אמר בקול שקט ומדויק "קוויטוס" ואז פנה אל פדמה ואמר, "ניחוש מעניין, העלמה פאטיל."

פדמה נראתה מרוצה מעצמה, ואמרה, "הייתי צריכה לנחש זאת מוקדם יותר, בעצם. היה מין לחשוש כזה בקול של הרוח, הייתי צריכה לחשוב על לחשננית מיד, אפילו לפני שהיא התחילה לדבר על גודריק גריפינדור."

הבעתו של הארי לא השתנתה. "האם יותר לי לשאול, העלמה

קטן כמו של דפני, וההבדל היחיד היה שהדברים של מאלפוי היו מקושטים בנחשי כסף במקום בצמחי אזמרגד.

כשעברה את המפתן, דראקו מאלפוי – שהיה לבוש בצורה מוקפדת אפילו בחדר השינה שלו – קם מהכיסא שליד שולחן העבודה שלו לקבל אותה בקידה קטנה וידידותית, עוטה חיוך מקסים כאילו היא מישהי חשובה, מה שבלבל את טרייסי כל־כך עד ששכחה את כל הדברים עליהם חזרה בראשה ופשוט פלטה, "יש לי משהו לספר לך!"

"כן, גרגורי אמר זאת", אמר דראקו מאלפוי בקול חלק. "אנא, העלמה דייוויס, שבי." הוא החווה לעבר כיסא העבודה שלו עצמו, בזמן שהתיישב על המיטה שלו.

היא הרגישה קלת־דעת במידת מה כשהתיישבה בזהירות על כיסאו של מאלפוי עצמו, אצבעותיה מסדרות מבלי דעת את גלימותיה על ברכיה, מנסה לגרום להן להיראות אלגנטיות ונטולות קמטים כמו אלה של מאלפוי –

"אז, העלמה דייוויס", אמר דראקו מאלפוי. "מה רצית לספר לי?"

טרייסי היססה, ואז כשפניו של מאלפוי החלו להיראות חסרות סבלנות מעט, פשוט גמגמה את הכל, כל מה שפדמה אמרה על הרוח של סלזאר סלית'רין ששולחת את הארי פוטר לעצור בריונים וגם את מה שדפני אמרה לה על כך שהרמיני גריינג'ר גם בעסק – הבעתו של דראקו מאלפוי לא השתנתה כלל כשדיברה, אפילו לא קצת, וההבנה נגהה על טרייסי בתחושת בחילה.

"אתה לא מאמין לי!" היא אמרה.

השתררה שתיקה.

"ובכן", אמר דראקו מאלפוי, בחיוך שלא היה מקסים כמו הקודם, "אני כן מאמין שזה מה שפדמה אמרה ומה שדפני אמרה, אז תודה לך בכל מקרה, העלמה דייוויס." הילד קם ממקום מושבו על המיטה, וטרייסי, בלי לחשוב, קמה מהכיסא.

והביטה לאורך חדר המועדון של סלית'רין, אל מיליסנט בלסטרוד, שעדיין עבדה על שיעורי הבית שלה. הגיע הזמן להגיע להחלטה. אם אלגרה באמת יחליטו ללכת ולשתק בריונים, הבריונים לא יאהבו זאת, זה בטוח. והם ינסו לעשות משהו לא נעים בקשר לזה, גם זה בטוח. מצד שני, אם הבריונים יעשו ממש נבזיים הרמינוני תוכל לבקש עזרה מהארי פוטר, או שהן יוכלו לקבץ יחד את נקודות הקווירל שלהן ולבקש טובה מהמורה להתגוננות... לא, מה שבאמת הדאיג את דפני היה שהעסק הזה עלול לסבך אותן עם פרופסור סנייפ. את לא רוצה אף פעם להיות בצד הלא נכון של פרופסור סנייפ.

אבל מאז היום שבו איתגרה את נוויל לדרכר עתיקהיומין, היא שמה לב שאנשים מסתכלים עליה אחרת. אפילו הסלית'רינים שצחקו עליה הסתכלו עליה אחרת. דפני החלה להבין שלהיות בת לבית גרינגרס האצילי ועתיקהיומין מזכה בהרבה יותר כבוד אם את גיבורה יפהפייה שנולדה לבית עתיקהיומין, ולא סתם נערה יפהפייה בת אצולה. היה זה ההבדל בין שהתפקיד שלך יגולם על ידי השחקנית הראשית ובין שהתפקיד שלך יגולם על ידי הניצבת בשתיאוניות עם הצחוק הצווחני.

אולי להילחם בבריונים זו לא הדרך הכי טובה להפוך לגיבורה. אבל אבא אמר לה פעם שהבעיה עם ויתור על הזדמנויות היא שזה יוצר הרגל. אם אמרת לעצמך שאת מחכה להזדמנות טובה יותר שתגיע בפעם הבאה, בפעם הבאה כנראה תגידי לעצמך את אותו הדבר. אבא אמר שרוב האנשים בילו את כל חייהם בהמתנה להזדמנות טובה מספיק, ואז הם מתו. אבא אמר שאמנם ניצול הזדמנויות משמעו שכל מיני דברים ישתבשו, אבל זה לא גרוע כמו להיות גוש חסר תקנה. הוא אמר שאחרי שתיצור הרגל של ניצול הזדמנויות, אז יגיע הזמן להתחיל להיות בררנית לגביהן.

מצד שני, אימא הזהירה אותה לא להקשיב לכל העצות של אבא, ואמרה שאסור לדפני לשאול על השנה השישית של אבא

בהוגורטס עד שתהיה לפחות בת שלושים.
 אבל בסופו של דבר אבא כן שכנע את אימא להינשא לו וזמם
 את דרכו לתוך בית עתיק־ימין, אז יש בו משהו.
 מיליסנט בלסטרוד סיימה את שיעורי הבית שלה והחלה לאסוף
 את הדברים שלה.

דפני קמה משולחנה וניגשה אליה.
 מיליסנט הוציאה את רגליה מתחת לשולחן ונעמדה, נשאה את
 תיקה על כתף אחת, והרימה את מבטה לראות את דפני מתקרבת,
 הבעתה מבולבלת.

"היי, מיליסנט," אמרה דפני כשהתקרבה, עושה את קולה שקט
 ונרגש, "נחשי מה גיליתי היום?"

"הדבר הזה על זה שהרוח של סלזאר סלית'ריין עוזרת
 לגריינג'ר?" אמרה מיליסנט. "כבר שמעתי על זה –"

"לא," אמרה דפני בלחישה מהוסה, "זה אפילו יותר טוב."
 "באמת?" אמרה מיליסנט, קולה גם הוא שקט ונרגש. "מה
 זה?"

דפני הביטה סביב כקושרת־קשר. "בואי לחדר שלי ואספר לך."
 הן הלכו לעבר המדרגות שהובילו מטה, החדרים הפרטיים היו
 נמוכים מהאגם אפילו יותר מאשר מגורי השנה השביעית...
 כעבור זמן קצר דפני ישבה בכיסא העבודה הנוח שלה
 ומיליסנט ישבה על קצה המיטה.

"קְוִיטֶס," אמרה דפני לאחר ששתיהן התיישבו; ואז במקום
 להכניס את שרביטה לגלימותיה, דפני נתנה לידה להישמט
 בטבעיות לצידה, עדיין אוחת בשרביט, רק ליתר ביטחון.
 "אוקיי!" אמרה מיליסנט. "מה זה?"

"את יודעת מה גיליתי?" אמרה דפני. "גיליתי שאת מקבלת את
 הרכילות כליכך מהר, שאת יודעת על דברים לפני שהם קורים."
 דפני ציפתה למחצה שמיליסנט תלבין ותתעלף, והיא לא עשתה
 זאת באמת, אבל הילדה כן התכווצה לפני שהחלה לגמגם

הכחשות.

"אל תדאגי," אמר דפני בחיוך המתוק ביותר שלה, "לא אומר לאף אחד שאת חוזת. כלומר, אנחנו חברות, נכון?"

* * *

ריאן פלד'ורן, מהשנה השביעית בסליט'רין, עבדה בחריצות על עוד חיבור של שישים ושישה סנטימטרים (היא לקחה הכל חוץ מחקר המוגלגים וגילויי-עמידות ונראה כאילו שנת הכשיפומטרי הורכבה אך ורק משיעורי בית) כשראש הבית שלה התקרב לשולחן שלה ונבח "בואי איתי, העלמה פלד'ורן!" והתרחק בזמן שהחלה לאסוף בתזזיתיות את הקלף והספר ועטה-הנוצה שלה.

כשהשיגה את פרופסור סנייפ, הוא המתין מחוץ לחדר והביט בה בעיניים עצומות למחצה שנראו הרבה יותר מדי חודרות; ולפני שהספיקה לשאול במה מדובר הוא הסתובב ללא מילה והחל לצעוד במסדרון, אז היא נאלצה להזדרז כדי לעמוד בקצב.

הצעידה שלהם הובילה אותם במורד גרם מדרגות, ואז אחד נוסף, מתחת למה שחשבה שהייתה הקומה הנמוכה ביותר בצינוקי סליט'רין. ואז המסדרונות החלו להיראות עתיקים אפילו יותר, הארכיטקטורה נסוגה בזמן מאות שנים לאבן גסה המוחזקת בטיח מאולתר למראה. היא החלה לתהות האם פרופסור סנייפ לוקח אותה אל הצינוקים האמיתיים עליהם שמעה שמועות, הצינוקים האמיתיים של הוגוורטס אליהם לא הייתה גישה לאיש מלבד לסגל; והאם אולי פרופסור סנייפ עשה שם דברים נוראים לנערות צעירות, תמימות וחסרות ישע, אבל זו בטח רק תקוות שווא מצידה.

הם ירדו בגרם מדרגות נוסף, והגיעו לחדר שלא היה חדר כלל, אלא מערת אבן ריקה עם דלת בודדת. המערה נחצתה על ידי פתחים אפלים רבים והוארה על ידי לפיד יחיד ועתיק למראה שנדלק כשנכנסו.

פרופסור סנייפ הוציא את שרביטו והחל להטיל לחש אחר לחש, עד שהיא איבדה את הספירה; וכשהמורה לשיקויים סיים הוא פנה בחזרה לעברה, נעל את מבטו החודר עליה, ואמר בקול שקול שונה מהנימה העצלה הרגילה שלו, "אל תאמרי דבר לאיש על העניין הזה, העלמה פלת'ורן, לא עכשיו או לעולם. אם זה מוסכם עלייך, הנהני. אם לא, נלך מפה."

היא הנהנה, מפוחדת, תקווה מוזרה עולה בליבה (טוב, לא בדיוק בליבה).

"המטלה שיש לי בשבילך פשוטה למדי, העלמה פלת'ורן, אמר קולו חסר הצבע של פרופסור סנייפ, "והתשלום הנדיב למדי של חמישים אוניות הוא בסך הכל פיצוי על כך שיוטל עלייך לחש זיכרון לאחר מכן."

היא שאפה בצורה לא רצונית. המשפחה שלה אומנם עשירה אבל היו בה בנות אחרות והיא החזיקה אותה קצר וזה בהחלט הרבה כסף בשבילה.

ואז אוזניה קלטו את המילים לחש זיכרון ולרגע היא הרגישה זעם, אין שום טעם אם לא תוכל לשמור את הזיכרונות, איזו מין נערה פרופסור סנייפ חושב שהיא?

"את בוודאי מכירה, אמר סוורוס סנייפ, "את העלמה גריינג'ר, גנרל אור-שמש?"

"מה?" אמרה ריאן פלת'ורן באימה וגועל פתאומיים. "היא בשנה ראשונה! איכס!"

פרק 2 ז

ס"ע, יכולת הכחשה, תלף ז

השמש החורפית כבר שקעה כשארחת הערב נגמרה, ולכן אור הכוכבים השָׁלּוּ ניצנץ מהתקרה המכושפת מעל ראשה של הרמיוני כשצעדה אל מגדל רייבנקלו לצד שותפה ללימודים, הארי פוטר, שלאחרונה נראה שהייתה לו כמות *מגוחכת* של זמן ללמוד. לא היה לה שמץ של מושג מתי הארי עושה את שיעורי הבית האמיתיים שלו. היא רק ידעה שהם נעשים. אולי על ידי גמדוניהבית בזמן שכולם ישנו.

כמעט כל זוג עיניים נח עליהם כשחלפו דרך הדלתות העצומות של חדר האוכל, שדמו יותר לשערי טירה מבוצרת מאשר למשהו שתלמידים צריכים לעבור בו בדרך לארחת הערב. הם יצאו בלי לדבר, והלכו עד שההמולה המרוחקת של שיחות התלמידים דעכה לשקט; ואז הלכו עוד קצת במסדרונות האבן לפני שהרמיוני דיברה.

"למה עשית את זה, הארי?"

"עשיתי מה?" שאל הילד־שנשא־רב־חיים בנימה מוסחת, כאילו התודעה שלו נמצאת במקום אחר, חושבת על דברים חשובים בהרבה.

"כלומר, למה לא פשוט אמרת להן לא?"

"ובכן," אמר הארי, נעליהם נוקשות לאורך המרצפות, "אני לא יכול פשוט ללכת ולומר 'לא' בכל פעם שמישהו שואל אותי על

משהו שלא עשיתי. כלומר, נניח שמישהו שואל אותי, 'הארי, האם עשית את המתיחה עם הצבע הבלתי־נראה?' ואני אומר 'לא' ואז 'הארי, אתה יודע מי חיבל במטאטא של המחפש של גריפינדור?' ואני אומר 'אני מסרב לענות על השאלה הזו.' זה קצת מסגיר. "וזו הסיבה," אמרה הרמיוני בזהירות, "שאמרת לכולם..." היא התרכזה, נזכרת במילים המדויקות. "שאם, היפותטית, הייתה מזימה, לא היית יכול לאשר או להכחיש שמובילת המזימה האמיתית היא רוחו של סלזאר סלית'רין, ולמעשה לא היית יכול להודות אפילו שהמזימה קיימת אז אנשים צריכים להפסיק לשאול אותך על זה."

"כן," אמר הארי פוטר, מחייך קלות. "זה ילמד אותם לקחת ברצינות יתרה תרחישים היפותטיים." "ואמרת לי לא לענות לשום דבר –"

"הם עלולים לא להאמין לך, אם תכחישי זאת," אמר הארי. "אז מוטב לא לומר כלום, אלא אם את רוצה שיחשבו שאת שקרנית." "אבל –" אמרה הרמיוני בחוסר אונים. "אבל – אבל עכשיו אנשים חושבים שאני עושה דברים בשביל סלזאר סלית'רין!" "הדרך שבה הגריפינדורים הביטו בה – הדרך שבה סלית'רינים הביטו בה –"

"זה בא ביחד עם להיות גיבורה," אמר הארי. "ראית מה כותבים עלי בהפקפקן?"

לרגע קצר הרמיוני דמיינה את הוריה קוראים כתבה בעיתון עליה, ובמקום שהסיפור יהיה על כך שזכתה בתחרות איות ארצית או כל דרך אחרת שבה דמיינה שתגיע לעיתון, הכותרת הייתה "הרמיוני גריינג'ר מכניסה את דראקו מאלפוי להריון".

זה היה מספיק כדי לגרום לה לחשוב פעמיים על כל העסק של הגיבורות.

קולו של הארי נעשה רשמי מעט. "אם כבר מדברים, העלמה גריינג'ר, איך מתקדמת המשימה הנוכחית שלך?"

"טוב," אמרה הרמיוני, "אלא אם הרוח של סלזאר סלית'רין באמת תופיע ותגיד לנו איפה למצוא בריונים, אני לא חושבת שיהיה לנו הרבה מזל." לא שהיא מצטערת על כך.

היא העיפה מבט בהארי, שהביט בה במבט חודר ומוזר. "את יודעת, הרמיוני," אמר הילד בשקט, כאילו כדי לוודא שאיש בעולם לא ישמע, "אני חושב שאת צודקת. אני חושב שאנשים מסוימים מקבלים הרבה יותר עזרה מאחרים בלהיות גיבורים. וגם אני לא חושב שזה הוגן."

והארי תפס בגלימה שנחה על זרועה ומשך אותה לעבר מסדרון צדדי לזה שהלכו בו, פיה נפער בהפתעה כששרביטו של הארי הופיע בידו, הם עקפו עיקול במסדרון הצדדי והוא היה צר כל-כך עד שהיא והארי נדחפו אחד לעבר השנייה, ואז הארי הצביע בשרביטו לכיוון ממנו באו ואמר "קְוִיטֵס", ורגע לאחר מכן, בכיוון השני, "קְוִיטֵס" שוב.

הילד חיפש מסביבם במבטו, לא רק בכל הצדדים, אלא גם למעלה לעבר התקרה ולמטה לעבר הרצפה.

ואז הארי תחב את ידו לנרתיקו ואמר, "גלימת היעלמות." "גלייפ?" אמרה הרמיוני.

הארי כבר החל להוציא קפלים של בד מרצד ושחור מנרתיק עור המוק. "אל תדאגי," אמר הארי בגיחוך קל, "הן כליך נדירות עד שאיש לא טרח לחוקק נגדן חוק בית-ספרי..."

ואז הארי הושיט לעברה את אריג הקטיפה הכהה ואמר, בקול רשמי ומוזר, "איני מעניק, אלא משאיל, את גלימתי, להרמיוני ג'ין גריינג'ר. שמרי עליה היטב."

היא בהתה בקטיפה המרצדת של הגלימה, בד שבלע את כל האור שפגע בו למעט מה שהוחזר מהשתקפויות קטנות ומוזרות, בד שחור בצורה כה מושלמת עד שהיה אמור להיראות עליו אבק או מוך או משהו אבל לא נראה דבר, ככל שהביטה בו יותר היא הרגישה שמה שהיא רואה איננו באמת שם, אבל אז היא מצמצה

שוב וזו הייתה רק גלימה שחורה.

"קחי אותה, הרמיוני."

בקושי חושבת, הרמיוני הושיטה את ידה ואחזה בבד; ואז כשהמוח שלה התעורר והיא החלה להחזיר את ידה, הארי עזב את הגלימה וכשהחלה ליפול היא תפסה אותה בלי לחשוב. ברגע שאצבעותיה נגעו בגלימה היא הרגישה זרם עובר בה, כמו שהרגישה כשהרימה את שרביטה לראשונה; וזה היה כאילו שמעה שיר, חלש מאוד, באחורי תודעתה.

"זה אחד מחפצי המסע שלי, הרמיוני," אמר הארי בשקט. "היא הייתה שייכת לאבי, והיא איננה משהו שאני יכול להחליף, אם תאבד. אל תשאילי אותה לאיש, אל תראי אותה לאיש, אל תאמרי לאיש שהיא קיימת... אבל אם את רוצה לשאול אותה לזמן מה, פשוט בואי אליי ובקשי."

הרמיוני קרעה סוף־סוף את עיניה מהקפלים השחורים חסרי העומק והביטה בהארי.

"אני לא יכולה –"

"את בהחלט יכולה," אמר הארי. "משום שאין דבר הוגן בכך שמצאתי את זה בוקר אחד באריזת מתנה ליד המיטה שלי, ואת... לא." הארי עצר במחשבה. "אלא אם כן קיבלת גלימת היעלמות משלך, ובמקרה כזה לא משנה."

ואז ההשלכות של גלימת היעלמות היכו בה לבסוף, והיא הצביעה באצבע נדהמת על הארי, אם כי הם היו קרובים מספיק עד שלא הצליחה ליישר את זרועה כמו שצריך, וקולה עלה בתרעומת לא מבוטלת כשאמרה, "אז ככה נעלמת מארון השיקויים! ובפעם ההיא ש –" ואז קולה דעך, משום שאפילו עם גלימת היעלמות היא עדיין לא הבינה איך הארי היה מסוגל...

הארי ניקה את ציפורניו על גלימותיו בנונשלנטיות ואמר, "טוב, ידעת שצריך להיות טריק כלשהו, נכון? ועכשיו הגיבורה תדע בדרך מסתורית איפה ומתי למצוא בריונים – ממש כאילו היא

הקשיבה לבריונים מתכננים, אף על פי שאיש בגילה לא היה מסוגל להפוך את עצמו לבלתי נראה כדי לרגל אחריהם.
השתררה שתיקה.

"הארי –" היא אמרה. "אני – אני כבר לא בטוחה שלהילחם בבריונים זה רעיון כזה טוב."

עיניו של הארי נותרו יציבות על שלה. "משום שהבנות האחרות עלולות להיפגע?"
היא הנהנה, רק הנהנה.

"זו הבחירה שלהן, הרמיוני, בדיוק כפי שזו הבחירה שלך. אני החלטתי לא לעשות את הדבר הטיפשי המתבקש שכולם עושים בספרים, לנסות להגן עלייך ולהשאיר אותך מוגנת וחסרת ישע, ואז שתכעסי עליי ממש, ותרחקי אותי בזמן שאת הולכת ומסתבכת אפילו בעוד יותר צרות, ואז תשרדי את הכל בגבורה, דבר שלאחריו תהיה לי התגלות ואבין שבלה בלה וכולי. אני יודע איך החלק הזה בסיפור החיים שלי הולך, אז אני פשוט מדלג עליו. אם אני יכול לחזות מה אחשוב אחר-כך, אני יכול פשוט לחשוב את זה עכשיו. בכל מקרה, הנקודה שלי היא, את לא יכולה לחנוק את החברות שלך כדי להגן עליהן. פשוט תגידי להן מראש שזה צפוי להסתיים בצורה איומה ונוראה, ואם הן עדיין רוצות להיות גיבורות אחרי זה, בסדר."

זמנים כאלה גרמו לה לתהות האם היא אי־פעם תתרגל לדרך שבה הארי חושב. "הארי, אני ממש," קולה נתקע לרגע, "ממש, ממש לא רוצה שהן ייפגעו! במיוחד לא בגלל משהו שאני התחלתי!"

"הרמיוני," אמר הארי ברצינות, "אני די בטוח שעשית את הדבר הנכון. אני לא רואה מה יכול לקרות מבחינה מציאותית שיהיה גרוע יותר בשבילן, בהסתכלות לעתיד, מאשר לא לנסות."
"מה אם הן ממש ייפגעו?" אמרה הרמיוני. קולה הרגיש חסום בגרונה; היא נזכרה שקפטן אמר שהארי פשוט הביט ישירות

בעיניו של בריון בעוד הבריון כופף לאחור את אצבעו, לפני שפרופסור ספראוט הגיעה להציל אותו; ומחשבה נוספת באה בעקבות זאת, על חנה ועל ידיה העדינות עם הציפורניים שצבעה בקפידה בצהוב הפלפאף בכל בוקר, אבל אסור היה לדמיין זאת. "ואז – הן לעולם לא יעשו משהו אמיץ, לעולם –"

"אני לא חושב שזה עובד ככה," אמר הארי בקול יציב. "אפילו אם הכל ישתבש בצורה איומה ונוראה, אני לא חושב שזה עובד ככה בתודעה אנושית. הדבר החשוב הוא להאמין לגבי עצמך שאת מישהי שיכולה לשבור את המגבלות שלך. לנסות ולהיפגע לא יכול להיות גרוע יותר מאשר להיות... תקוע."

"מה אם אתה טועה, הארי?"

הארי עצר לרגע, ואז משך בכתפיו בעצבות מה ואמר, "מה אם אני צודק?"

הרמיוני הביטה שוב באריג השחור שנח על ידה. מהצד הפנימי הגלימה הרגישה רכה להפליא אך עם זאת מוצקה כנגד כף ידה, כאילו היא מנסה לחבק את ידה בצורה מרגיעה. ואז היא הרימה את זרועה שוב, מושיטה את הגלימה להארי. הארי לא נע כדי לקחת אותה.

"אני –" אמרה הרמיוני. "כלומר, תודה, תודה רבה, אבל אני עדיין חושבת על זה, אז אתה יכול לקחת אותה בחזרה עכשיו. ו... הארי, אני לא חושבת שזה בסדר לדגל אחרי אנשים –"

"אפילו לא אחרי בריונים ידועים, כדי להציל את הקורבנות שלהם?" שאל הארי. "בריונים מעולם לא התעללו כי, אבל עברתי הדמיה מציאותית, וזה לא הרגיש נעים במיוחד. האם בריונים התעללו פעם בך, הרמיוני?"

"לא," היא אמרה בקול שקט, והמשיכה להושיט להארי את גלימת ההיעלמות שלו.

לבסוף הארי לקח בחזרה את הגלימה – היא הרגישה צביטה קטנה של אובדן כשהשיר השקט נעלם מאחורי תודעתה – והחל

להכניס את החומר השחור בחזרה לנרתיקו.

כשהנרתיק סיים לאכול את כל הבד, הארי פנה ממנה כדי לשבור את מחסום ההשקטה –

”ו, אמ,“ אמרה הרמיוני. ”זאת לא גלימת ההיעלמות, נכון? זאת שקראנו עליה בספריה בעמוד שמונה עשרה של התרגום של פאולה ויאירה של מגילה מאוירת של חפצים אבודים של גוטשאלק?“

הארי הפנה את ראשו לעברה, מגחך קלות, ואמר באותה נימה בה השתמש עם התלמידים האחרים בארוחת הערב, ”אינני יכול לאשר או להכחיש שבבעלותי חפצי קסם בעלי כוח בל יתואר.“

* * *

הרמיוני עדיין ניסתה להחליט כשטיפסה למיטתה באותו לילה. חייה היו פשוטים יותר בשעת ארוחת הערב, אז כשלא הייתה להן שום דרך מעשית למצוא בריונים; וכעת עליה לבחור שוב; לא בשביל עצמה, הפעם, אלא בשביל חברותיה. בעיני רוחה היא ראתה את פניו חרושות הקמטים של דמבלדור ואת הכאב שלא הסתירו לגמרי, ובאוזני רוחה היא שמעה את קולו של הארי אומר ”זו הבחירה שלהן, הרמיוני, בדיוק כפי שזו הבחירה שלך.“

ידה זכרה את תחושת הגלימה על אצבעותיה, משחזרת אותה שוב ושוב בתודעתה. היה כוח בתחושה שכפה על מחשבותיה לשוב אליה, ואל השיר ששמעה/לא שמעה בחלק כלשהו בתודעתה ובקסמה, שנדם כעת.

הארי דיבר אל הגלימה כאילו היא אדם, ואמר לה לדאוג להרמיוני. הארי אמר שהגלימה הייתה שייכת לאביו, שהוא לא יוכל להחליף אותה אם תאבד...

אבל... הארי לא כאמת היה עושה זאת, נכון?

פשוט ייתן לה את אחד מאוצרות המוות שנוצרו מאות שנים לפני הוגוורטס?

היא הייתה יכולה לומר שהיא מרגישה מוחמאת, אבל זה הרבה מעבר מלהרגיש מוחמאת, זה גרם לה לתהות מה היא מהווה עבור הארי, בדיוק.

אולי הארי הוא מסוג האנשים שהולכים ומשאילים חפצי קסם אבודים ועתיקים לכל מי שהוא מחשיב כחבר, אבל – אבל כשהיא חשבה על איזה חלק בחייו הארי אמר שהוא דילג, החלק שבו הוא מנסה לשמור עליה מוגנת...

הרמיוני בהתה מעלה בתקרת המגורים ברייבנקלו. איפשהו מעבר למיטתה, מנדי וסוזן דיברו. היא הגבירה את עוצמת לחש ההשקטה כך שלא הצליחה לשמוע את המילים המדויקות, אבל היא עדיין הייתה מסוגלת לשמוע את המלמול הקלוש שלהן; היה משהו מרגיע בלינה בחדר עם הבנות האחרות. הארי השאיר את המשקיט שלו בעוצמה מרבית, היא ידעה.

היא החלה לתהות האם אולי הארי כן, טוב... כלומר...

מחשב אותה.

לקח להרמיוני גריינג'ר זמן רב להירדם באותו הלילה. וכשהתעוררה בבוקר שלמחרת פיסת קלף קטנה הציצה מתחת לכרית שלה ועליה נכתב

בעשר וחצי תמצאי בריון במסדרון הרביעי משמאל לאולם שיוצא מכיתת השיקויים – ס.

* * *

כשהרמיוני נכנסה לאולם הגדול באותו הבוקר, בטנה הייתה מלאה בפרפרים בגודל של היפוגריפים; אפילו בעודה מתקרבת לשולחן ארוחת הבוקר של רייבנקלו היא עדיין לא החליטה מה לעשות.

היה מקום פנוי ליד פדמה, היא הבחינה. שם היא תתישב, אם היא עומדת לספר לפדמה ולבקש מפדמה לספר לטרייסי ולדפני.

הרמיוני הלכה לעבר המקום הפנוי ליד פֶּדְמָה.
 מילים המתינו בגרונה, פֶּדְמָה, קיבלתי הודעה מסתורית –
 והיא הרגישה חומת לבנים עצומה בתוכה מונעת מהמילים
 לצאת. היא תסכן את חנה ואת סוזן ואת דפני. היא תיקח אותן ביד
 ותוביל אותן ישר לצרות. זה לא בסדר.
 או שהיא פשוט יכולה ללכת לנסות לטפל בבריון בעצמה, בלי
 לספר לחברותיה דבר, וגם זה, בבירור, לא בסדר.

הרמיוני ידעה שהיא ניצבת מול דילמה מוסרית, כמו הקוסמים
 והמכשפות עליהם קראה בספרים. אלא שבספרים לאנשים תמיד
 הייתה אפשרות נכונה ואפשרות לא נכונה, לא שתי אפשרויות לא
 נכונות, וזה נראה קצת לא הוגן. אבל היא הרגישה, איכשהו – אולי
 זה הגיע מכך שהארי תמיד דיבר על איך ספרי ההיסטוריה יראו
 אותם יום אחד – שהיא ניצבת מול בחירה של גיבורים, ושכל חייה
 עשויים ללכת לכיוון כזה או אחר, בהתחשב במה שתחליט ברגע
 זה, כבוקר הזה.

הרמיוני התיישבה ליד השולחן בלי להביט לצדדים, פשוט
 בוהה בצלחת ובסכום כאלו תשובות מסתתרות בתוכן, חושבת
 חזק ככל שחשבה מעודה, וכמה שניות לאחר מכן היא שמעה את
 קולה של פֶּדְמָה לוחש באוזנה, "דפני אומרת שהיא יודעת איפה
 הולך להיות בריון בשעה עשר וחצי היום."

* * *

אבודות.
 הן כולן אבודות, לדעתה של סוזן בונז.
 דודתה סיפרה סיפורים שהחלו כך לפעמים, אנשים שעושים
 משהו שהם יודעים שהוא מטופש, והסיפורים בדרך כלל נגמרו
 בכך שמישהו אבוד על כל הרצפה והקירות ומלכלך את הנעליים
 של דודתה.
 "היי, פֶּדְמָה," מלמלה פרוואטי, קולה בקושי נשמע מעל קול

הטפירות הקלושות של שמונה בנות שהולכות על קצות
אצבעותיהן דרך המסדרון המוביל לכיתת השיקויים, "את יודעת
למה הרמיוני נאנחת כל הבוקר –"

"בלי דיבורים!" לחשה לבנדר, הלחישה הנוזפת נשמעת חזק
בהרבה מהמלמול של פרוואטי. "את אף פעם לא יודעת מתי הרוע
מאזין!"

"ששש!" אמרו שלוש בנות אחרות בקול רם עוד יותר.

לגמרי, לחלוטין, ממש אבודות.

כשהתקרבו למסדרון הרביעי משמאל לכיתת השיקויים, בו
המודיע המסתורי של דפני אמר שתתרחש הבריונות, השמונה
האטו את מהירותן, צליל רגליהן נחלש, ולבסוף גנרל גריינג'ר
עשתה את התנועה שמשמעה עצרו, אני אביט קדימה.

לבנדר הרימה יד, וכשהרמיוני פנתה להביט בה, לבנדר, במבט
מבולבל, הצביעה במורד המסדרון, החוותה לעבר עצמה, ואז
ניסתה לסמן משהו אחר שסוזן לא הבינה –

גנרל גריינג'ר הנידה בראשה, ופעם נוספת, הפעם בתנועות
איטיות ומוגזמות יותר, עשתה את הסימן עצרו, אני אביט קדימה.
לבנדר, נראית מבולבלת עוד יותר, הצביעה לכיוון ממנו באו
ועשתה תנועת הקפצה בידה השנייה.

כעת כולן נראו מבולבלות אף יותר מלבנדר, וסוזן חשבה
בחמיצות שכנראה שעה של אימון לפני יומיים לא מספיקה כדי
לזכור קבוצה חדשה של סימני קוד.

הרמיוני הצביעה על לבנדר, ואז על הרצפה מתחת לרגליה של
לבנדר, ההבעה על פניה מבהירה שהכוונה היא את. תישארי. פה.
לבנדר הנהנה.

דום דום דום, המילים לשיר הצעידה של לגיון הכאוס הדהדו
בתודעתה של סוזן, דום דום דום דום דום דום...

הרמיוני שלחה יד לגלימותיה ושלפה מוט קטן עם מראה בקצה
ועינית. בשקט, הילדה הרייבנקלואית התגנבה לאורך הקיר, עד

לנקודה שבה המעבר נפתח למסדרון, והציצה עם קצה העינית
מעבר לפינה.

ואז עוד קצת.

ואז עוד קצת.

ואז גנרל גריינג'ר הוציאה בזהירות את ראשה מעבר לפינה.

גנרל גריינג'ר פנתה בחזרה להביט בהן, הנהנה, ועשתה את
תנועת היד לבואו אחריי.

סוזן הרגישה קצת טוב יותר כשהתגנבה קדימה. החלק בתוכנית
שדרש שיגיעו חצי שעה לפני הבריון עבד, כמו שזה נראה. אולי הן
רק קצת אבודות...?

* * *

בשעה עשר עשרים ותשע, כמעט בדיוק, הבריון הופיע. אם
מישהו היה נוכח כדי לשמוע – אם כי המסדרון היה ריק לכאורה –
הוא היה שומע את נקישות נעליו במסדרון הראשי, נכנס למעבר,
הולך לעבר הפניה הראשונה במעבר, פונה בפניה, ואז נעצר
בהפתעה מסוימת כשראה שהמסדרון מסתיים בקיר לבנים מוצק
במקום בו לא היה שום קיר לפני כן.

ואז הבריון משך בכתפיו והסתובב, נשען לאחור לצפות על
המעבר הראשי מעבר לפינה.

זו טירת הוגוורטס, אחרי הכל.

מאחורי הלוחות הדקים שנוצרו בשינוי צורה חפוז, אותם
הרכיבו כך שייראו מבחוץ כמו קיר לבנים, הבנות המתינו; בלי
לדבר, בלי לנוע, כמעט בלי לנשום, צופות דרך חורי העיניים
שהשאירו לעצמן.

כשסוזן קלטה את הבריון במבטה, היא הרגישה כיוון בחזה
שעבר עד לקצות אצבעותיה. הנער נראה כאילו הוא בשנה
שביעית, אם לא מבוגר יותר, ושולי הגלימות שלו היו ירוקים
במקום אדומים כמו שקיוותה, והיו לו שרירים, ואחרי שהביטה

עוד קצת, סוּזן הבינה שהעמידה שלו מאוזנת, מה שאומר שהוא מנוסה בדרכרב.

ואז הן שמעו קול של רגליים נוספות מגיע מהמסדרון. תלמידי השנה הרביעית מגריפינדור ומסלית'רין שוחררו הרגע משיעור שיקויים.

קולות הצעדים התרחקו ונחלשו וגוועו, והבריון לא עשה דבר. לרגע אחד סוּזן הרגישה הקלה –

ואז קבוצת צעדים אחרת, קטנה יותר, התקרבה. הבריון עדיין לא עשה דבר, בעוד הצעדים מתרחקים. זה קרה כמה פעמים נוספות.

ואז, כשהתקרב הצליל הקלוש של זוג הרגליים האחרון, שבע הבנות שמעו את קולו של הבריון אומר, בקול ברור וקר ושקט, "פרוטגו."

מישהי השתנקה אז, אם כי מאוד בשקט, למרבה המזל. אם הן לא יוכלו לפגוע בו אפילו פעם אחת –

הבריונים כבר החלו ללמוד, סוּזן הבינה, היא לא ציפתה שאלגר"ה יוכלו לעשות זאת הרבה לפני שהבריונים יתחילו לעקוב – אבל – הרמיוני כבר הביסה שלושה בריונים – וביתהספר היה כמרקחה כבר מאתמול, מלא בהשערות בנוגע לרוחו של סלזאר סלית'רין – הוא מצפה לנו!

סוּזן הייתה לוחשת לוותר, לבטל את התוכנית, אלא שלא הייתה שום דרך להעביר את ההודעה ל –

"סילנציו", אמר הבריון בקול רך ומלא כוונה, שרביטו מופנה לעבר המסדרון, האובך הכחול של לחש המגן שלו מהבהב סביבו. "אציו קורבן."

כשתלמיד השנה הרביעית נכנס לשדה הראייה שלהן, הוא היה תלוי הפוך, כאילו יד בלתי נראית החזיקה אותו גבוה ברגל אחת, גלימותיו אדומות השוליים מתחילות להחליק במורד יריכו

ולחשוף את המכנסיים שמתחת. פיו נפתח ונסגר בחוסר אונים, שום קול לא בוקע.

"אני מניח שאתה תוהה מה קורה," אמר הסלית'רין מהשנה השביעית בקול שקט וקר. "אל תדאג. זה פשוט מספיק כך שגם גריפינדור יוכל להבין."

לאחר שאמר זאת, ידו השמאלית של הסלית'רין יצרה אגרוף ונכנסה בחוזקה לבטנו של הגריפינדור. גופו של תלמיד השנה הרביעית התעוות בתזזיתיות, אבל עדיין לא בקעו שום מילים מפיו. "אתה הקורבן שלי," אמר הסלית'רין המבוגר. "אני בריון. אני עומד להכות אותך. ונראה אם מישוהו יעצור אותי."

ברגע הזה הבינה סוזן שזו מלכודת. וכמעט באותו הרגע צלצל קולה הגבוה והעוצמתי של ילדה צעירה, שקרא, "עצור, בך בליעל! פִּינִיטָה אִינְקְנֶטָאטָם!" לבנדר, חשבה סוזן בכאב. הילדה הגריפינדורית התנדבה להיות הסחת הדעת, בעוד השאר יבצעו מתקפה מהאגף שהבריון לא יצפה לה, זו הייתה התוכנית, אלא שעכשיו – "בשם הוגוורטס," קרא קולה של לבנדר, אם כי הן לא יכלו לראות אותה, "ובשם גיבורות בכל מקום, אני מצווה עליך לשחרר את אייק!"

"אָקְסֶפְּלִיאָךְ מוּס," אמר הבריון. "שתק. אציו גיבורה טיפשה." כשלבנדר ריחפה לשדה הראייה שלהן, תלויה מרגל אחת וחסרת הכרה, סוזן מצמצה; הילדה הייתה לבושה בחצאית וחולצה בצבע ארגמן וזהב בוהקים, במקום בגלימות הוגוורטס הרגילות שלה.

גם הבריון הביט בגופה של הילדה ההפוכה במבט מוזר, ואז הוא כיוון לעברה את שרביטו ואמר "פִּינִיטָה אִינְקְנֶטָאטָם," אבל הבגדים נותרו כשהיו.

הבריון משך בכתפיו, ואז, עדיין מביט לעברה של לבנדר במקום לעבר תלמיד השנה הרביעית התלוי, משך לאחור את

אגרופו –

"לָאֵגָאֵן!" צעקו חמישה קולות, וחמישה סלילים ירוקים נורו מחמישה שרביטים שכוונו דרך חמישה חורים בקיר המזויף, ורגע לאחר מכן קולה של הרמיוני צעק "שתק!" חמישה סלילים ירוקים התנפצו ללא נזק על האובך הכחול, והקליע האדום של הרמיוני ניתז מהאובך והיכה בתלמיד השנה הרביעית, שהתעוות ונדם. והבריון מהשנה השביעית הסתובב, מחייך חיוך קודר, כשתלמידות השנה הראשונה צרחו והסתערו.

* * *

עיניה של סוזן נפקחו ובאותו הרגע היא התגלגלה הרחק מהמקום שבו שכבה על הרצפה, ריאותיה עדיין עולות באש וכל גופה עדיין כואב מהמכה שקיבלה, הקרב התקדם רק כמה שניות ממה שהצליחה לראות, גופה של חנה נפל, זרועה עדיין מושטת לעבר סוזן, "גְּלִיטְאָ!" צעקה הרמיוני אבל הילד הגדול עשה בשרביטו תנועת חיתוך מטה שהשאירה שובל של זוהר ירוק מאחוריה והלחש של הרמיוני התפרק למטר של ניצוצות כחולים-לבנים, ואז כמעט באותה התנועה הבריון אמר "שֶׁתֵּק!" והרמיוני הועפה לאחור וסוזן זימנה את כל הקסם שנותר לה וצעקה "שֶׁחֶר!" לעבר גופה של הרמיוני בעוד הבריון מסתובב לעברה, שרביטו של הבריון הצביע לכיוונה שוב ואז פדמה צעקה "פְּרִיזְמָטִיס!" רגע לפני שהבריון צעק "אִימְפְּדִימְנְטָה!" ספירת הקשת-בענן נוצרה מסביב לבריון ותלמיד השנה השביעית מעד כשהקללה שלו עצמו הוחזרה לעברו, אבל רגע לאחר מכן הבריון נגע בעצמו עם שרביטו ואז הספירה הפְּרִיזְמָטִית של פדמה התנפצה כמו בועת סבון שמתפוצצת כשרביטו של הבריון חתך אותה ו"שֶׁחֶר!" צעקה פרוואטי לעבר גופה של חנה וטרייסי ולבנדר צעקו באותו הזמן, "וִינְגְּאָדְדִינְס לְכִיזְסָה!" –

* * *

חנה אבוט החזיקה את שרביטה מושט ביד שרעדה מתשישות,
לא היה לה מספיק קסם אפילו בשביל שחרר עכשיו.

שאר המעבר היה שקט, גופים מפוזרים נחים על הרצפה, פֶּדְמָה
וטרייסי ולבנדר, הרמיוני ופרוואטי בערימה כנגד קיר אחד, סוזן
עומדת מאובנת בעוד עיניה עוקבות אחרי המתרחש בחוסר אונים,
אפילו הילד הגריפינדורי שרוע אפרקדן וחסר תנועה (הרמיוני
העירה אותו והוא נלחם, אבל זה לא היה מספיק).
היה זה קרב קצר מאוד.

הבריון עדיין חייך, הסימן היחיד למאמץ שלו היה אדווה
רועדת בזוהר הכחול שהקיף אותו, וכמה אגלי זיעה על מצחו.
הבריון הרים את זרועו, מחה את הזיעה ממצחו, וצעד לעברה
כמו לת'פולד חי בצורת אדם.

חנה פנתה וברחה, הסתובבה ורצה, הצרחות כלואות בגרונה,
רצה מעבר ללוחות קיר הלבנים המזויף שנפלו, רצה במורד המעבר
בכל המהירות שהצליחה לגייס, מזגזגת ככל שהצליחה –
רגע לפני שחנה הגיעה לפניה במעבר, קולו של הבריון
מאחוריה אמר "קלזתה!" והיא הרגישה התכווצויות נוראות
ברגליים, היא נפלה והחליקה וראשה נחבט בקיר, אלא שהיא לא
הרגישה בכאב של המכה כשהחלה לצרוח בגלל השרירים
המעוותים –

הבריון המשיך לצעוד לעברה, ראתה חנה כשהפנתה את
ראשה; מתקרב לעברה באיטיות, עדיין עוטה את החיוך הנורא
הזה.

והיא התגלגלה, למרות הכאב של שרירי הרגליים שלה,
שנקשרו סביב עצמם, היא התגלגלה מעבר לפניה במעבר וצרחתה,
"לך מפה!"

"לא נראה לי," אמר הבריון, קולו עמוק ומפחיד כמו זה של גבר

בוגר, נשמע קרוב מאוד כעת.
 הבריון פנה מעבר לפינה ודפני גרינגרס דקרה אותו במפשעה
 עם הלהב עתיקהיומין שלה.
 היה הבזק אור שהאיר את כל המסדרון –

* * *

בכניעה, עזבו שבע הבנות את משרדה של מדאם פומפרי,
 מותירות אחת מהן מאחור במיטה במרפאה.
 חנה תהיה בסדר בעוד כשלושים וחמש דקות, אמרה המרפאה;
 קל לתקן שרירים קרועים.

דפני עשתה את כל הדיבורים, ועלפי מה שאמרה, חנה סבלה
 מתקלה בלחש מנתב ריצה שגרם להתכווצויות ברגליים. מדאם
 פומפרי הביטה בהן במבט חד אבל לא התווכחה, אף על פי
 שהלחש הזה בערך שש שנים מעל הרמה שלהן.

מדאם פומפרי גם נתנה לדפני שיקוי לטפל בתשישות הקסם
 המוחלטת שלה, והזהירה אותה לא להטיל לחשים בשלוש השעות
 הקרובות. זה, לכאורה, היה משום שדפני הטילה פִּינִיטָה על חנה,
 ולא משום שהלהב עתיקהיומין שאב את כל הקסם שלה בניסיון
 לשבור את הפרוטגו.

השאר החליטו שלא לומר דבר על החבורות שמתחת
 לגלימותיהן עד שימצאו בנות מבוגרות שיטילו עליהן אפיסקי. יש
 גבול למה שדפני מסוגלת להחליק בדיבורים.

כל העסק היה קרוב מדי, הרבה יותר מדי, חשבה סוזן. לו
 הבריון היה מביט מעבר לפינה – לו היה מקדיש רגע להטיל מחדש
 את לחש המגן –

"אנחנו צריכות להפסיק", אמרה סוזן, ברגע שהשביעייה יצאה
 מטווה השמיעה של משרד המרפאה. "אנחנו צריכות להפסיק
 לעשות את זה."

מסיבה מסוימת, אפילו שהן אמורות להצביע על משהו כזה,

כולן פנו להביט בגנרל גריינג'ר.

נראה כאילו גנרל אור־שמש לא הבחינה שהן מסתכלות עליה, היא פשוט המשיכה לצעוד, מביטה הישר קדימה.

אחרי זמן מה, הרמיוני אמרה, בקול שנשמע חושב ועצוב מעט, "חנה אמרה שהיא לא רוצה שנפסיק. אני לא בטוחה שזה בסדר שנהיה... פחות אמיצות כשבילה, ממה שהיא."

כל הבנות האחרות, פרט לסוזן, הנהנו למשמע הדבר.

"אני חושבת שזה הכי גרוע שזה יכול להיות," אמרה פרוואטי.

"ואנחנו יכולות להתמודד עם זה. הוכחנו את זה עכשיו."

סוזן לא הצליחה לחשוב על שום דבר לומר לגבי זה. היא לא חשבה שלצרוח במלוא ריאותיה על הטיפשות התהומית ועל האבדון יהיה משכנע והיא לא יכולה פשוט לעזוב את הבנות האחרות. לא מספיק להיות מקוללים בחריצות, הפלפאפים צריכים להיות גם נאמנים נוסף לכל?

"דרך אגב, לבנדר," אמרה פֶּדְמָה. "מה בשם התחתונים של מרלין לבשת שם?"

"את תלבושת הגיבורה שלי," אמרה הילדה הגריפינדורית.

דפני נשמעה יגעה כשדיברה מבלי להפנות את ראשה, בעודה הולכת בצעדים כבדים במסדרון. "זו התלבושת של חייל גריפינדור מהמחזה רשומות החיילים הלונארים."

"יצרת אותה בשינוי־צורה?" שאלה פרוואטי, נראית מבולבלת.

"אבל הבריון הטיל עלייך פִּינִיטָה –"

"לא!" אמרה לבנדר. "זה אמיתי! את מבינה, פשוט שיניתי בשינוי־צורה את תלבושת הגיבורה שלי לחולצה וחצאית רגילות לפני כן, אז כל מה שהייתי צריכה לעשות הוא להטיל על עצמי פִּינִיטָה אחרי שראיתי את הבריון. את רוצה אחת משלך, פרוואטי? קטארינה וג'ושוע מהשנה השישית הכינו לי את שלי אתמול, תמורת שניים עשר חרמשים –"

"אני חושבת," אמרה גנרל גריינג'ר בקול זהיר, "שזה יגרום לנו

להיראות קצת מטופשות."

"ובכן, " אמרה לבנדר, "אנחנו צריכות להצביע על האם –"
 "אני חושבת, " אמרה גנרל גריינג'ר, "שלא משנה מה מישו
 יצביע, אני לא הולכת להיראות מתה באחת מהתחפושות האלו –"
 סוזן התעלמה מהוויכוח. היא ניסתה לחשוב על אסטרטגיה
 מתוחכמת כדי להיות פחות אבודה.

* * *

כל האולם הגדול השתק, גם אם לרגע, כשהשביעייה הגיעה
 לארוחת הצהריים.

ואז החלו מחיאות הכפיים.

הן היו מפוזרות, לא התרועה העצומה של כולם מריעים ביחד.
 הרבה הגיע משולחן גרייפנדור, פחות מהפלפאף ורייבנקלו, וכלום
 מסלית'ריין.

דפני הרגישה את פניה מתכווצות. היא קיוותה – טוב, אולי
 אחרי שימצאו בריון מגרייפנדור לעצור ומישו מסלית'ריין להציל,
 עמיתיה הסלית'ריינים יבינו –

היא הביטה לעבר שולחן הפלפאף.

נוויל לונגבוטום מחא כפיים, ידיו מורמות גבוה מעל ראשו, אם
 כי לא חיין. אולי הוא שמע על חנה, או שאולי הוא תהה מדוע חנה
 לא שם.

ואז, בלי לשלוט בעצמה, היא העיפה מבט לעבר שולחן
 המורים.

פניה של פרופסור ספראוט היו חרושות קמטי דאגה. היא
 ופרופסור מקגונגל היטו את ראשיהן לעבר המנהל דמבלדור,
 שעטה הבעה רצינית, והשפתיים שלהן נעו במהירות. פרופסור
 פליטיק נראה יותר מיואש מאשר כל דבר אחר, וקווירל, פניו
 רפויים, דקר את המרק שלו באמצעות כף שאחז באגרופו הרועד.
 פרופסור סנייפ הביט ישירות –

בה?

או – בהרמינוני גריינג'ר, שעמדה לידה?

חיוך קטן ודק חלף על פניו של המורה לשיקויים, והוא הרים את ידיו, הצמיד אותן בתנועה שהייתה איטית מכדי להיות מחיאת כף אמיתית; ואז המורה לשיקויים פנה בחזרה לצלחתו, מתעלם מהשיחות סביבו.

דפני הרגישה צמרמורת קטנה עוברת בחוט השדרה שלה, והיא פנתה במהירות ללכת לעבר שולחן סלית'ריין. סוזן, לבנדר ופרוואטי עזבו את הקבוצה שלהן והלכו לעבר שולחנות גריפינדור והפלפאף שבצד השני של האולם הגדול.

זה קרה כשחלפו על פני החלק בשולחן סלית'ריין בו ישבה קבוצת הקווידיץ' של סלית'ריין.

זה היה הרגע שבו הרמינוני מעדה לפתע, מעדה בחוזקה כאילו מישוהו משך ברגליה, ונפלה לרווח שבין המקומות של מרכוס פלינט ולוסיאן בול, ואז נשמע קול "שפרעכצ" קטן ועצוב כשפניה של הרמינוני סיימו את מסען בצלחת הסטייק והפירה של פלינט.

נראה כאילו הכל קורה מהר מדי, או שאולי הייתה זו דפני עצמה שחשבה לאט מדי, כשפלינט הרעים בזעם וידו תפסה את הרמינוני והשליכה אותה לעבר שולחן רייבנקלו, והיא ניתזה מגב של תלמיד והתרסקה לרצפה –

השקט התפשט באדוות.

הרמינוני הרימה את עצמה בידיה, אם כי לא עשתה את כל הדרך לרגליה, דפני ראתה שכל גופה רועד ושפניה עדיין מכוסות בפירה עם פיסות מפוזרות של סטייק.

לרגע ארוך איש לא דיבר, איש לא זע. כאילו איש באולם הגדול לא היה מסוגל לדמיין, בדומה לדפני, מה יקרה הלאה.

ואז קולו החזק של פלינט, קולו של קפטן קבוצת הקווידיץ' של סלית'ריין, שהרעים פקודות במגרש, אמר ברעם מסוכן, "הרסת את האוכל שלי, ילדה."

רגע נוסף של דממה קפואה. ראשה של הרמיוני – דפני ראתה אותו רועד – פנה להביט בקפטן קבוצת הקווידיץ' של סלית'ריין. "התנצלי בפניי," אמר פלינט.

הארי פוטר החל לקום משולחן רייבנקלו, ואז עצר לפתע בחצי הדרך לקימה, כאילו הרגע חשב על משהו –

ואז חמישה אנשים אחרים נעמדו משולחן רייבנקלו. כל קבוצת הקווידיץ' של סלית'ריין נעמדה, שרביטיהם בידיהם, ואז תלמידים נעמדו משולחן גריפינדור ושולחן הפלפאף ובלי לחשוב דפני פנתה להביט בשולחן המורים וראתה שהמנהל עדיין יושב, מביט, רק מביט, דמבלדור רק מביט והוא הושיט יד אחת כאילו לרסן את פרופסור מקגונגל – בתוך שניה מישהו יטיל לחש ואז זה יהיה מאוחר מדי, למה המנהל לא עושה שום דבר – וקול אמר, "התנצלותי."

דפני פנתה לאחור להביט, פיה פעור לרווחה בתדהמה מוחלטת.

"התקצף," אמר הקול החלק, והפירה נעלם מפניה של הרמיוני, חושף את הבעתה המופתעת של הרייבנקלואית כשדראקו מאלפוי ניגש אליה, הכניס את שרביטו, ואז כרע ברך לצידה והציע לה את ידו.

"אני מתנצל בקשר לזה, העלמה גריינג'ר," אמר קולו המנומס של דראקו מאלפוי. "אני מניח שמישהו חשב שהוא מצחיק." הרמיוני לקחה את ידו של דראקו, ודפני הבינה לפתע מה עומד לקרות –

אבל דראקו מאלפוי לא הרים את הרמיוני לחצי הדרך ואז הפיל אותה שוב.

הוא פשוט עזר לה לקום.

"תודה," אמרה הרמיוני.

"אין בעד מה," אמר דראקו מאלפוי בקול רם, לא מביט לצדדים אל ארבעת בתי הוגוורטס שהביטו בו בתדהמה. "רק זכרי, להיות

ערמומי ושאפתן אין משמעו שעליך להיות כזה." ואז דראקו מאלפוי הלך בחזרה לכיסאו בספסל סלית'רין והתיישב כאילו הוא לא – הוא לא הרגע – הוא הרגע – הרמיוני הלכה למקום הפנוי הקרוב ביותר בספסל רייבנקלו והתיישבה.

כמה אנשים אחרים, באיטיות מה, התיישבו.

"דפני, אמרה טרייסי. "את בסדר?"

* * *

ליבו של דראקו פעם בחזהו בכזו עוצמה עד שחשש שהוא יתפוצץ מתוכו במזרקה של דם, כמו הקללה הזו שאמיקוס קארו הטיל על גור כלבים פעם.

פניו של דראקו נותרו רגועים לגמרי, משום שידע (הוא נאלץ לשנן זאת שוב ושוב) שאם יראה ולו רמז לפחד שהוא מרגיש, חבריו לבית יקרעו אותו לגזרים כמו להקה של אקרומנטולות.

לא היה שום זמן לבדוק עם הארי פוטר, שום זמן לתכנן, שום זמן לחשוב, רק הרגע שבו הבין שהזמן להתחיל להציל את המוניטין של סלית'רין הוא עכשיו.

מכל צידי שולחן סלית'רין הארוך, פרצופים כועסים הביטו בדראקו.

אבל הם התגמדו למול הפרצופים שפשוט נראו מבולבלים. "בסדר, אני מרים ידיים," אמר ילד מהשנה השישית שדראקו לא זיהה, שישב מולו ושני מושבים ימינה. "למה עשית את זה, מאלפוי?"

על אף שפיו היה יבש, דראקו לא בלע את רוקו. זה יהיה סימן לפחד. תחת זאת הוא לקח בים מהגזרים, שהכילו את אחוזי הלחות הגבוה ביותר מכל מה שהיה על צלחתו, ולעס ובלע, חושב מה ככל שיכל.

"אתה יודע," אמר דראקו, עושה את קולו חותך ככל שהצליח –

בעוד ליבו פועם חזק יותר בחזהו, בעוד כולם סביבו מפסיקים לדבר כדי להקשיב – "כנראה יש דרך לגרום לסלית'רין להיראות גרוע יותר מאשר לתקוף שמונה תלמידות שנה ראשונה מכל ארבעת הבתים שעובדות יחד כדי לעצור בריונים, אבל אני לא יכול לחשוב איך. ככה אנחנו מרוויחים ממה שגרינגרס עושה."

הפרצופים המבולבלים נותרו מבולבלים.

"מה?" אמר תלמיד השנה השישית, ואז "רגע, מרוויחים מה?"

אמרה תלמידת השנה החמישית שישבה לימינו.

"זה גורם לבית סלית'רין להיראות טוב יותר," אמר דראקו.

הסלית'רינים שסביבו הביטו בו במבטים תוהים כאילו הרגע ניסה להסביר אלגברה.

"להיראות טוב יותר בעיני מי?" שאל הילד מהשנה השישית.

"אבל הרגע עזרת לכוזדמית," אמרה תלמידת השנה החמישית.

"איך זה אמור לגרום לנו להיראות טוב?"

גרונו של דראקו נחסם. המוח שלו חווה חוסר תפקוד מזוויע שהוביל לכך שלא הצליח לחשוב על שום דבר לומר מלבד האמת –

ואז, "זו בטח איזו מין מזימה מתוחכמת נורא שמאלפוי מריץ פה," אמר ילד מהשנה החמישית. "אתם יודעים, כמו בטרגדיה של לייט, שכל מה שנראה כמו עיכוב הוא חלק מהמזימה. והכל יסתיים בזה שהראש של גריינג'ר יהיה על חנית ואיש לא יחשוד שהוא זה שעשה את זה."

"זה הגיוני," אמר מישהו במורד השולחן, והיו הרבה הנהונים.

* * *

"אתה יודע מה הבוס עושה?" מלמל וינסנט בקול נמוך.

גרגורי גייל לא ענה. במוחו הוא שמע בבירור את קולו של אדונו אומר, אני לא מאמין שהאמנתי לכל מילה מזה, ביום שבו נפוצה השמועה שסלזאר סלית'רין מראה לפוטר ולגריינג'ר איפה

למצוא בריונים.

"מר גויל?" לחש וינסנט.

שפתיו של גרגורי גויל יצרו את המילים *הו לא*, אבל שום קול לא בקע.

* * *

הרמינוני עזבה את ארוחת הצהריים מוקדם באותו יום, מסיבה כלשהי היא לא הרגישה רעבה. שניות ההשפלה הנוראית המעטות הללו המשיכו לצרוב בתודעתה, שוב ושוב, תחושת פניה נמעכות לתוך הפירה ואז לעוף באוויר ואז קולו של הסליטרין אומר "התנצלי בפניי"... ייתכן שהייתה זו הפעם הראשונה בחייה שרצתה לשנוא מישהו. הנער שזרק אותה (הם אמרו ששמו מרכוס פלינט) ומי שהטיל עליה את קללת המעידה מלכתחילה... היא הרגישה זאת, לרגע נורא אחד היא רצתה ללכת ולומר להארי שאם הוא יתחיל להיות יצידתי בשבילה, היא לא תתנגד.

לא עברה דקה מהרגע שיצאה מהאולם הגדול לפני ששמעה קול רגליים רצות מאחוריה, והיא הסתובבה וראתה את דפני רצה לעברה.

והקשיבה למה שחיילת אור־שמש אמרה לה...

"את לא מבינה?" קולה של דפני כמעט הגיע לצווחה. "זה שמישהו נחמד אלייך לא אומר שהוא חבר שלך! הוא דראקו מאלפוי! אבא שלו הוא אוכל־מוות, כל ההורים של כל החברים שלו הם אוכלים מוות – נוט, גויל, קראב, כולם סביבו, את קולטת? הם כולם מתעבים בני־מוגלגים, הם רוצים שכל מי שכמוך ימות, הם חושבים שאת לא טובה לשום דבר מלבד כקורבן בטקסים אפלים נוראים! דראקו הוא לווד מאלפוי הבא, הוא חונך מלידה לשקך!" עיניה האפורות־ירוקות של דפני הביטו בה בפראות, דורשות הסכמה והבנה.

"הוא –" הרמינוני אמרה בהיסוס. היא זכרה את הגג, את

המשיכה הנוראית כשהחלה ליפול, ידו של דראקו מאלפוי אוחת בשלה ומחזיקה בה חזק כל-כך עד שהיו לה חבורות אחר-כך. היא הייתה צריכה לומר לו פעמיים לפני שעזב אותה לבסוף. "אולי דראקו מאלפוי הוא לא כמוהם –"

הלחישה של דפני הייתה כמעט צרחה. "אם הוא לא ידפוק אותך פי עשרה ממה שעזר לך עכשיו, החיים שלו נגמרו, את מבינה? אני מתכוונת שלוציוס מאלפוי ינשל אותו, פשוטו כמשמעו! את יודעת מה הסיכוי שהוא לא זומם משהו?" "זעיר?" אמרה הרמיוני בקול קטן.

"אפס!" לחשה דפני. "כלומר כלום! כלומר פחות מאפס! כלומר, הסיכוי כל-כך קטן שלא תוכלי למצוא אותו עם שלושה לחשי הגדלה ולחש כוון-אותי ועם – ועם – ועם מפה עתיקה וקנטאור נביא! כולם בסלידת-דין יודעים שהוא מתכנן משהו ולא רוצה שיחשדו בו, שמעתי משהו אומר שהוא נראה מכוון את שרביטו לעברך רגע לפני שמעדת – את לא רואה? זה הכל חלק מהתוכנית של מאלפוי!"

* * *

דראקו ישב ואכל סטייק עם פרחי כרובית צלויים ורוטב אשווינדר (הוא לא היה עשוי מביצי אשווינדר אמיתיות, פשוט היה לו טעם של אש), מנסה לא לצחוק ומנסה לא לבכות. הוא שמע על יכולת הכחשה, אבל הוא לא הבין עד כמה היא חשובה עד שגילה שלמאלפויים אין כזו.

"אתם רוצים לדעת מה המזימה שלי?" שאל דראקו. "הנה המזימה שלי. אני לא הולך לעשות כלום ואז בפעם הבאה שאנשים יחשבו שאני זומם משהו, הם לא יהיו בטוחים." "הא...?" אמר הנער מהשנה החמישית. "אני לא חושב שאני מאמין לך, זה לא נשמע ערמומי מספיק כדי להיות באמת העניין –"

"זה מה שהוא לוצה שתחשוב," אמרה הנערה מהשנה
החמישית.

* * *

"אלבוס," אמרה מינרווה בנימה מסוכנת, "האם תכננת את כל
זה?"

* * *

"טוב, אם כן נקשתי באצבעותיי מתחת לשולחן, לא הייתי
פשוט אומר לך את זה –"

* * *

ידו הרועדת של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל שמטה
שוב את הכף למרק.

* * *

"למה את מתכוונת, סידרתי אותך?" אמרה מיליסנט. השתיים
ישבו בישיבה מזרחית על מיטתה של דפני, לאחר שבאו לשם
היישר מהאולם הגדול אחרי ארוחת הצהריים. "בעיני החוזה שלי,
שרואות דרך הזמן עצמו, ראיתי אתכן מנצחות."
דפני הביטה במיליסנט, עיניה בנות-התמותה והרגילות
מצומצמות למדי ברגע זה. "הילד הזה ציפה לנו."
"טוב, כן!" אמרה מיליסנט. "כולם יודעים שאתן צדות
בריונים!"

"חנה נפגעה מקללה ממש כואבת," אמרה דפני. "היא הייתה
צריכה ללכת למרפאה, מיליסנט! אם אנחנו חברות היית צריכה
להזהיר אותי!"

"תראי דפני, אמרתי לך –" הילדה הסלית'רינית עצרה, כאילו
מנסה להיזכר במשהו, ואז אמרה, "כלומר, אמרתי לך, מה שאני

חוזה חייב להתממש. אם אני מנסה לשנות את זה, אם מישהו מנסה לשנות את זה, דברים רעים, נוראים, ממש ממש גרועים קורים. ואז זה קורה בכל זאת. אם אני רואה אתכן חוטפות, אני לא יכולה לספר לך את זה, בגלל שאז תנסי לא ללכת, ואז – "מיליסנט עצרה. "ואז?" אמרה דפני בספקנות. "כלומר, מה קורה אם אנחנו פשוט לא הולכות?"

"אני לא יודעת!" אמרה מיליסנט. "אבל זה בטח יגרום להיאכלות על ידי לתיפולדים להיראות כמו מסיבת תה!" "תראי, אפילו אני יודעת שלא ככה נבואות עובדות," אמרה דפני, ואז עצרה. "לפחות נבואות לא עובדות ככה במחזות..." אם להודות, ישנן כל מיני טרגדיות שבהן לנסות להימנע מנבואה גרם לה לקרות, או שבהן, מצד שני, לנסות לשתף פעולה עם נבואה היה הסיבה היחידה שהיא התממשה. אבל אפשר לגרום לנבואות להתממש כמו שאת רוצה, אם את חכמה מספיק; או אם מישהו שאוהב אותך מספיק מוכן להתחלף איתך; או שעם מספיק מאמץ אפשר לשבור לגמרי נבואה... מצד שני, במחזות חוזים מעולם לא זכרו את מה שראו...

מיליסנט כנראה ראתה את ההיסוס של דפני, משום שהילדה השנייה החלה להיראות בטוחה בעצמה קצת יותר. "ובכן," אמרה מיליסנט, "זה לא מחזה! תראי, אני אומרת לך אם אני חוזה שזה יהיה קרב קשה או קל. אבל זה כל מה שאני יכולה לעשות, את מבינה? ואם אני אומר 'קשה' אתן לא יכולות לא ללכת! או – או –" עיניה של מיליסנט התגלגלו לאחור, והיא דיקלמה בקול חלול, "הם שמנסים להתחמק מגורלם, רע ומר יהא סופם –"

* * *

פרופסור ספראוט הנידה בראשה, פניה מכווצות. "אבל –" אמרה סוזן. "אבל עזרת להארי פוטר בפעם ההיא –" "והובהר לי היטב," אמרה פרופסור ספראוט בקול שנשמע

כאילו מישהו משתמש בלחש כיווץ כדי למחוץ את גרונה, "שזה תפקידו של פרופסור סנייפ, ולא שלי, לשמור על הסדר בבית סלית'רין – העלמה בונז, כבקשה, את לא חייבת לעשות זאת –" "כן, אני כן חייבת," אמרה סוזן בעגמומיות. "אני הפלפאפית, אנחנו חייבים להיות נאמנים."

* * *

"פיסת קלף מסתורית מתחת לכרית שלך?" אמר הארי פוטר, מרים את מבטו ממקום מושבו, בגומחה המושקטת שבה למדו. ואז עיניו הירוקות של הילד הצטמצמו. "היא לא הייתה מסנטה קלאוס, נכון?" שתיקה.

"אוקיי," אמרה הרמיוני. "אני לא אשאל, ואתה לא תספר לי, ושנינו נעמיד פנים שמעולם לא אמרת זאת ושאני לא יודעת שום דבר בקשר לזה –"

* * *

סוזן ניגשה לשולחן ברגע שהנערה הבוגרת הייתה לבד, מביטה סביב בחדר המועדון של הפלפאף כדי לוודא שאיש לא מסתכל (איך שדודתה לימדה אותה לעשות זאת, כך שלא יהיה ברור שהיא מביטה).

"היי, סוזי," אמרה תלמידת השנה השביעית מהפלפאף. "את כבר צריכה עוד –" "אני יכולה לדבר איתך בפרטיות לרגע?" שאלה סוזן.

* * *

ג'יימי אסטורגה, שנה שביעית מסלית'רין, ועד לאחרונה כישרון עולה בחוגי הדוקרבות לנוער, עמד זקוף במשרדו של פרופסור סנייפ, שיניו חשוקות וזיעה נוטפת במורד גבו.

"אני זוכר במפורש," אמר ראש הבית שלו בנימה עצלה ואירונית, "שהזהרתי אותך, וכמה אחרים, בבוקר הזה ממש, שישנן כמה תלמידות מהשנה הראשונה שעלולות להיות מרגיזות, עבור לוחם שיהיה חסר זהירות וייתן לעצמו להיתפס בהפתעה."

פרופסור סנייף צעד סביבו במעגל איטי.

"אני –" אמר ג'יימי, בעוד זיעה נוספת בוקעת ממצחו. הוא ידע עד כמה מגוחך זה נשמע, כמה עלוב התירוף. "אדוני, הן לא היו אמורות –" ילדה אחת משנה ראשונה לא אמורה הייתה להיות מסוגלת לשבור את הפרוטגו שלו, לא משנה באיזה לחש עתיק היא השתמשה – לגרינגרס בטח הייתה עזרה –

אבל היה ברור למדי שראש הבית שלו לא יאמין לזה.

"הו, אני מסכים לגמרי," מלמל סנייף בנימה שקטה, מלא ברוע. "הן לא היו אמורות. אני מתחיל לתהות האם בדבריו של מר מאלפוי, תהיה אשר תהיה המזימה שלו, יש משהו. לא יכול להיות שמועיל למוניטין של בית סלית'רין שהלוחמים שלנו, במקום להפגין את כוחם, מפסידים לילדות קטנות!" קולו של סנייף התחזק. "טוב מאוד שהיית נבון מספיק להפסיד לילדה קטנה שהיא סלית'רינית מבית אצילי, אסטורגה, או שהייתי מוריד לך נקודות בעצמי!"

אגרופיו של ג'יימי אסטורגה נקמצו בצידיו, אבל הוא לא הצליח לחשוב על שום דבר לומר.

עבר זמן מה לפני שג'יימי אסטורגה הורשה לעזוב את נוכחותו של ראש הבית שלו.

ולאחר מכן, רק הקירות, הרצפה והתקרה ראו את חיוכו של סוורוס סנייף.

* * *

באותו הערב הגיע אל דראקו טנקסו, הינשוף של אביו, שלא היה ירוק רק כי אין דבר כזה ינשופים ירוקים. הטוב ביותר שאבא

הצליח למצוא היה ינשוף עם נוצות בצבע כסף טהור, עם עיניים ורוקות גדולות, ומקור חד ואכזרי כמו ניב של נחש. המכתב שהיה כרוך סביב רגלו של טנקסו היה קצר ולעניין:

מה אתה עושה, בני?

המכתב שדראקו שלח בחזרה היה קצר באותה המידה, ובו נכתב,

אני מנסה למנוע נזק למוניטין של סלית'רין, אבא.

לאחר הזמן שדרוש לינשוף לעוף מהוגוורטס לאחוזת מאלפוי ובחזרה, הינשוף המשפחתי הביא הודעה נוספת לדראקו, ובה נכתב רק:

מה באמת אתה עושה?

דראקו בהה במכתב שהוריד מרגל הינשוף. ידיו רעדו, כשהחזיק את המכתב לאור האח. ארבע מילים בדיו שחור לא אמורות להיות מפחידות יותר מהמוות.

לא היה הרבה זמן לחשוב. אבא יודע בדיוק כמה זמן לוקח להודעה לעבור מאחוזת מאלפוי להוגוורטס ובחזרה; הוא יידע אם דראקו ישתהה כדי לחבר שקר זהיר.

אבל דראקו בכל זאת חיכה עד שידו תפסיק לרעוד לפני שכתב את התשובה שלו, התשובה היחידה שחשב שאבא יקבל.

אני מתכוון למלחמה הבאה.

דראקו כך את המכתב סביב רגלו של הינשוף וקשר אותו, ואז שלח את טנקסו לעוף החוצה מחדרו, דרך היכלי הוגוורטס ואל הלילה.

הוא חיכה, אבל שום תשובה לא באה.

פרק ז

ס"ע, פסקידן ופיוט יוס"י, סל"ק ט'

סילון האש הכה הישר בפניה של חנה, הופך אותה לאחור וגורם לה לחבוט את ראשה לתוך קיר האבן, שם פניה החיוורות ריחפו לרגע, ממוסגרות על ידי קווצות של שיער חוס־זהוב, לפני שקרסה לרצפה בערימה של גלימות, כאשר צרור הסלילים הירוקים האחרון הפיל את לחש המגן של היריב שלהן.

ימי מרץ חלפו במרץ, מלאים בשיעורים ולמידה ושיעורי בית, ארוחת בוקר וצהריים וערב.

הנער הגריפינדורי הביט בשמונה הבנות, מתח בכל קו בגופו, פניו מתאמצות ללא קול; ואז ידיו שיחררו את אחיזתן בדשי בגדיו של הילד הסלית'ריני, והוא הלך משם בלי שאיש אמר מילה. (ובכן, לבנדר כמעט אמרה מילה – פיה החל להיפתח בתרעומת, אולי משום שלא קיבלה הזדמנות לנאום את הנאום שלה – אבל למרבה המזל הרמיוני הבחינה בכך והחווטה את התנועה שמשמעה סתמי.) הייתה גם שינה, כמובן. איאפשר לשכוח משינה רק משום שהיא נראית כל־כך רגילה.

"שחרר!" אמר קולה הצעיר של סוזן בונז ועיניה של הרמיוני נפקחו ושפתיה שאבו אוויר בפתאומיות, ריאותיה מרגישות כבדות כאילו משקל עצום נח על חזה. לצידה, חנה כבר החלה להתיישב, אוחת בראשה בידיה ומעווה את פניה. דפני הזהירה אותן שזה יהיה קרב 'קשה', מה שיער חרדה מסוימת אצל הרמיוני, וכך גם

אצל כל השאר. למעט אולי סוזן, שפשוט הופיעה בזמן הפגישה המיועד, הלכה לצידן מבלי לדבר, ונלחמה בבריון מהשנה השביעית עד שהייתה הילדה האחרונה על רגליה. אולי הגריפינדור לא רצה להילחם בבת האחרונה למשפחת בונז, או שאולי לסוזן היה מזל; כך או כך, כשהרמיזני ניסתה להתיישב שוב, היא הבינה שחזה מרגיש כבד משום שאכן יש גוף גדול השרוע עליה.

ואי אפשר לשכוח גם מהקסם, אף על פי שרגע הטלת הלחש עצמו היווה חלק קטן מאוד מהיום. זו כל המטרה של הוגוורטס, אחרי הכל.

“אוקיי, מה אם כולנו נגלוש על סקייטבורדים?” אמרה לבנדר. “נוכל להגיע למקומות מהר יותר מאשר בהליכה. וניראה ממש מגניבות על סקייטבורדים, חפצים מוגלגיים אמנם לא מהירים כמו מטאטאים אבל הם נראים מגניב יותר – אנחנו צריכות להצביע על זה –”

באשר לשאר חלקי הזמן, הוא יתמלא על-פי הטבע שלך: רכילות על מערכות יחסים של תלמידים מהשנים הגבוהות, או ספרים וזמן למידה.

הרמיזני הושיטה יד רועדת לאחוז בעותק שלה של הוגוורטס: תולדות מהמקום בו נפל הספר המנחם, אך כפסע מהמקום בו נפלה היא, אחרי שהנערה הבוגרת בגלימות האדומות “נתקלה” בה וגרמה לה להתנגש בקיר. המכשפה הגריפינדורית הבוגרת המשיכה ללכת בלי להביט לאחור, רק לחשה – “של סלזאר”, עם מילה שפגעה בה יותר מכל דבר שהסלית’רינים אמרו על בוצדמים. ‘בוצדמית’ זו סתם מילת קוסמים מוזרה, אבל הרמיזני הכירה את המילה שהגריפינדורית אמרה. היא לא הצליחה להתרגל לכך, היא פשוט לא הצליחה להתרגל לכך ששונאים אותה. זה עדיין כאב באותה המידה בכל פעם שזה קרה, ואיכשהו זה כאב יותר כשזה הגיע מהגריפינדורים שהיו אמורים להיות הטובים.

הארי חילק שמונה מחייליו בין הצבאות האחרים, כפי שצווה;

הוא ויתר מרצונו על שני סגני כאוס, שלח את דין תומאס לצבא דרקון ואז החליף איתה את שיימוס פיניגן בבלייז זאביני, עליו אמר שהוא נמצא במצב של "תתימיוש" באור-שמש. לבנדר בחרה להצטרף לרוב אלגר"ה באור-שמש; טרייסי החליטה להישאר עם כאוס.

"כדי שתוכלי להפעיל את קסמיך על גנרל פוטר?" שאלה לבנדר, בעוד הרמיוני מתעלמת משתייהן ככל שהצליחה. "אני חייבת לומר, טרייס, אני חושבת שהוא די נמצא בכיס של גנרל אור-שמש – יהיה לך סיכוי טוב יותר לשכנע את הרמיוני שלשלושתכם צריך להיות מין, את יודעת, סידור כזה –"

* * *

איש לא הבין עדיין מה דראקו מאלפוי זומם. "בטוח?" שאל הארי פוטר, נשמע ממאן למדי. "את יודעת שרציונליסט לעולם אינו בטוח בדבר, הרמיוני, אפילו לא ששתיים ועוד שתיים שווה ארבע. אני לא יכול לקרוא את מחשבותיו של מאלפוי, וגם לו הייתי יכול, לא הייתי יכול להיות בטוח שהוא לא מליטהכרה מושלם. כל מה שאני יכול לומר הוא שבהתבסס על מה שראיתי ממאלפוי, זה הרבה יותר סביר מכפי שדפני גרינגרס חושבת, שהוא באמת מנסה להראות לסלית'רינים דרך טובה יותר. אנחנו... אנחנו ממש צריכים לשתף פעולה עם זה, הרמיוני." (טוב, נראה היה שהארי חשב שדראקו מאלפוי שייך לטובים. אבל הבעיה היא שהארי נוטה גם לסמוך על אנשים כמו פרופסור קווירל).

* * *

"פרופסור קווירל," אמר הארי, "אני מודאג בנוגע לשנאה שבית סלית'רין מפתח כלפי הרמיוני גרינגר'." הם ישבו במשרדו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל,

הארי ישב רחוק משולחנו של המורה (ותחושת האבדון המתקרב הייתה מורגשת גם כך), ארון הספרים הריק עדיין מסגר את ראשו הקירח של פרופסור קווירל. הכוס המאוזנת על ירכו של הארי עדיין הייתה מלאה בתה הסיני העלום והכנראה-יקר של פרופסור קווירל, והעובדה שהארי היה צריך להחליט החלטה מודעת לשנות אותו אמרה משהו על הצורה שבה חשב בתקופה האחרונה.

"וזה ענייני מאיזו סיבה?" שאל פרופסור קווירל, לוגם מהתה שלו.

"כן, טוב," אמר הארי, "אני פשוט הולך להתעלם מזה – אוך, די כבר, פרופסור קווירל, אתה זממת להשיב על כנו את המוניטין של בית סלית'רין לפחות מאז יום שישי הראשון השנה."

ייתכן שהיה סדק זעיר של חיוך בקצות השפתיים החיוורות הדקות הללו; מצד שני, ייתכן שלא. "אני חושב שבית סלית'רין יסתדר בסופו של דבר, מר פוטר, למרות גורלה של ילדה אחת. אבל אני מסכים איתך שהמצב הנוכחי לא מבטיח בעבור ידידתך הקטנה. בריוני שני בתים, רבים מהם בעלי משפחות חזקות ומקושרות היטב, רואים את העלמה גריינג'ר כאיום על המוניטין שלהם וככתם על גאווה. מניע חזק ככל שזה כדי לפגוע בה, הוא מחוויר ביחס לקנאה הצרופה של הגריפינדורים, שרואים זרה זוכה בזרי הדפנה של הגבורה עליהם חלמו מאז ילדותם." כעת החיוך על שפתיו של פרופסור קווירל היה ברור, אם כי דק. "ובנוסף ישנם אלו בבית סלית'רין השומעים שרוחו של סלזאר נטשה אותם לטובת בוצדמית. אני תוהה האם אתה מסוגל להעלות בדעתך, מר פוטר, איך יגיבו שכמותם? אלה שאינם מאמינים בכך יהרגו בשמחה את העלמה גריינג'ר על העלבון. ובאשר לסלית'רינים שתוהים, עמוק בפנים, במקום שקט בתוכם, האם זה נכון... לא ניתן להעלות על הדעת את הפאניקה הפנימית שלהם." פרופסור קווירל לגם מהתה שלו בשוויון נפש. "כשתהיה מנוסה יותר, מר פוטר, תראה השלכות כאלה לפני המזימות שלך. כרגע, ההתעלמות

הרצונית שלך מכל הטבע האנושי שלא לרוחך הינה בעוכריך".
הארי לגם מהתה שלו.

"אה..." אמר הארי. "פרופסור קווירל... עזרה?"

"כבר הצעתי לעלמה גריינג'ר את עזרתי," אמר פרופסור קווירל, "ברגע שחזיתי את מה שיתפתח. התלמידה שלי אמרה לי, בצורה מנומסת, לא להתערב בעניינים שלה. ואני לא חושב שהיא תאמר לך משהו שונה. מכיוון שאין לי הרבה מה להרוויח או להפסיד בעניין הזה, אני לא מתכוון להתעקש." המורה להתגוננות משך בכתפיו, כוס התה שלו מוחזקת באחיזה המנומסת הנכונה בדיוק, כך שפני הנזול לא זעו כשפרופסור קווירל נשען לאחור בכיסאו. "אל תדאג יתר על המידה, מר פוטר. רגשות עזים סובבים סביב העלמה גריינג'ר, אבל היא נתונה בסכנה פחותה משאתה חושב. כשתתבגר, תגלה שהדבר הראשון שכל אדם רגיל עושה הוא לא כלום."

* * *

המעטפה שהמערכת הסלית'רינית העבירה לדפני בארוחת הצהריים לא הייתה חתומה, כמו תמיד; הקלף שבפנים נקב בזמן ובמקום, ומלבד זאת נכתב עליו פשוט "קשה".

זה לא מה שהדאיג את דפני. מה שהדאיג את דפני היה זה שלא נראה שמיליסנט מביטה לעברה או לעבר טרייסי בארוחת הצהריים באותו היום. היא פשוט הביטה היישר בצלחתה ואכלה. מיליסנט הרימה את מבטה רק פעם אחת שדפני ראתה, לכיוון שולחן הפלפאף, ואז הורידה את מבטה מהר שוב; אבל דפני הייתה רחוקה מכדי לראות את ההבעה על פניה של מיליסנט, משום שהיא ישבה רחוק ממנה ומטרייסי.

דפני חשבה על כך במהלך ארוחת הצהריים, עם תחושת בחילה בבטנה חזקה ממה שהרגישה אי פעם, שגרמה לה להפסיק לאכול באמצע המנה הראשונה שלה.

מה שאני חוזה חייב להתממש... זה בטח יגרום להיאכלות על ידי לתיפולדים להיראות כמו מסיבת תה...

לא הייתה זו החלטה מודעת שדפני קיבלה; ללא שום שיקול של הרווח האישי שלה, בשונה לגמרי ממה שסלית'רינים אמורים לעשות.

במקום זאת -

דפני אמרה לחנה ולסוזן ולכולם שהמודיע שלה הזהיר אותה שהבריון הבא עומד לתקוף הפלפאפים במיוחד, ושהבריון מתכוון להסתכן בזעם המורים כדי ממש לפגוע בחנה או בסוזן, כאילו ברצינות, ושעדיף שהשתיים לא יתערבו הפעם.

חנה הסכימה לא להתערב.

סוזן -

* * *

"מה את עושה פה?" צעקה גנרל גריינגר, אם כי הייתה זו מעין צעקה ולחישה באותו הזמן.

פניה העגולות של סוזן לא השתנו, כאילו הילדה ההפלפאפית פיתחה את האטימות המנוסה שאימה של דפני השתמשה בה. "האם אני באמת פה, בעצם?" אמרה סוזן ברוגע.

"אמרת שלא תבואי!"

"אמרתי את זה?" אמרה סוזן. היא סובבה את שרביטה באגביות ביד אחת, נשענת כנגד קיר האבן של המסדרון שבו המתינו, שערה החום-אדמדם מסדר את עצמו איכשהו בצורה מושלמת כנגד הגלימות הצהובות השוליים שלה. "אני תוהה למה. אולי לא רציתי שלחנה יהיו רעיונות מוזרים. נאמנות הפלפאפית, את יודעת."

"אם לא תעזבי," אמרה גנרל אור־שמש, "אני אכריז על ביטול המשימה, וכולנו נחזור לחדרי הלימוד שלנו, העלמה בונז!"

"היי!" אמרה לבנדר. "לא הצבענו על -"

"זה בסדר מבחינתי," אמרה סוזן, שהמשיכה להביט במבט

יציב בקצה הרחוק של המסדרון, שהתמזג עם הפרוזדור הרחב בו נאמר להן לצפות לבריון. "אני פשוט אֶשָּׁאֵר פה לבד, אם כך."
 "למה –" החלה דפני. ליבה פעם בגרונה. אם אני מנסה לשנות את זה, אם מישוהו מנסה לשנות את זה, דברים רעים, נוראים, ממש ממש גרועים קורים. ואז זה קורה בכל זאת... "למה את עושה את זה?"

"זה לא מתאים לי," אמרה סוזן. "אני יודעת. אבל –" סוזן משכה בכתפיה. "אנשים לא תמיד מתנהגים כמו עצמם, את יודעת."

הן הפצירו.

הן התחננו.

סוזן אפילו לא הגיבה, פשוט המשיכה לצפות ולהמתין. דפני כמעט בכתה, היא לא הפסיקה לתהות האם היא גרמה לכך, אם הניסיון לשנות את הגורל גורם לו לקרות באופן גרוע יותר –

"דפני," אמרה הרמיוני, קולה נשמע גבוה בהרבה מהרגיל, "לכי למצוא מורה. רוצי."

דפני הסתובבה והחלה לשעוט במורד הכיוון השני של המסדרון, ואז היא הבינה והסתובבה להביט בבנות האחרות שהביטו בה כולן מלבד סוזן, ודפני אמרה, מרגישה כאילו היא עומדת להקיא, "אני לא יכולה..."
 "מה?" אמרה הרמיוני.

"אני חושבת שזה נעשה גרוע יותר בכל פעם שאת מנסה להילחם בזה," אמרה דפני. זה עבד ככה במחזות לפעמים.

הרמיוני בהתה בה, ואז אמרה, "פִּדְמָה."

הילדה השנייה מרייבנקלו פשוט טסה משם בלי להתווכח. דפני הביטה בה הולכת, יודעת שפִּדְמָה לא רצה טוב כמותה, ותוהה האם זו תהיה הסיבה היחידה שהעזרה תבושש לבוא...
 "בריונים פה," אמרה סוזן ביושב. "הא, יש להם בן־ערובה."

כולן הסתובבו וראו –

שלושה בריונים בוגרים, עיניה של דפני זיהו את ריס בלקה שהייתה סגנית בכירה באחד מצבאות השנה השביעית, את רנדולף לי, שהיה מספר שתיים במועדון הדירקרב של הוגוורטס, וגרוע מכל, את רוברט ג'אגסון השלישי, שאביו היה אוכל־מוות כמעט בוודאות.

כל השלושה היו מוקפים בלחשי מגן, זוהר כחול הבהיק מתחת לפני השטח בין סרטים זוהרים בצבעים שונים והבליח בפאות מלוטשות על פניו, מגנים רבי־שכבתיים כאילו השלושה חשבו שהם נלחמים בלוחמות דירקרב רציניות והשקיעו אנרגיה בהתאם.

ומאחוריהם, קשורה ונתמכת על ידי חבלים זוהרים, הייתה חנה אבוט. עיניה היו פעורות ומלאות פחד ופיה נע, אם כי הן לא שמעו דבר מבעד ללחש הקוויטוס שהם הטילו עליה קודם לכן.

ואז עשה ג'אגסון תנועה אגבית בשרביטו והחבלים הזוהרים השליכו את חנה לעברם, נשמע צליל פופ קטן כשגופה חדר את מחסום ההשקטה, שרביטה של סוזן פנה מיד לעבר חנה וקולה מלמל "ווינגארדיום לביוסה" –

"רוצו!" צרחה חנה כשירדה בעדינות לקרקע.

אבל המסדרון מאחוריהן ולפניהן היה חסום כעת בשדה אפור זוהר, לחש מחסום שדפני לא זיהתה.

"אני צריך להסביר במה מדובר?" שאל לי בעליצות מעושה. לוחם הדירקרב מהשנה השביעית עטה חיוך שלא הגיע לעיניו. "טוב, ליתר ביטחון, אתן, צרות קטנות שכמותכן, וזה כולל אותך העלמה גרינגרס, יצרתן מספיק בעיות וסיפרתן מספיק שקרים. הבאנו את החברה הקטנה שלך רק כדי לוודא שכולם ידעו שתפסנו את כולכן – אם כי אני מניח שהילדה השנייה מרייבנקלו מתחבאת מאחורי פנייה או נתלית מהתקרה איפשהו? טוב, לא משנה. זהו –"

"מספיק לדבר," אמר רוברט ג'אגסון השלישי, "הגיע הזמן

לכאב, "והרים את שרביטו. "קְלוּתָהּ!"

באותו הזמן סוּזן הרימה את שרביטה ואמרה "פְּרִיזְמָטִים!"
וספירה קטנה בצבעי הקשת נוצרה באוויר כמעט מיד, המחסום
הזעיר היה כה מרוכז ובוהק עד שלא נשבר גם כשהקללה של
ג'אגסון ניתזה ממנו לעבר בלקה, שהסיטה בשרביטה את הקליע
הכהה; ורגע לאחר מכן הזוהר הצבעוני נעלם.

עיניה של דפני נפערו לרגע; היא מעולם לא חשבה להשתמש
בספירה פְּרִיזְמָטִית ככה –

"ג'אגסי, מותק?" אמרה בלקה. שפתיה התרחבו בחיוך אכזרי.

"חשבתי שדיברנו על זה. קודם נביס אותן, ואז נשחק."

"ביבבקשה," אמרה הרמיוני בקול רועד, "תנו להן ללכת – אני,

אני, אני מבטיחה שאני –"

"או, באמת," אמר לי בקול מרוגז. "את עומדת להציע להיכנע

אם ניתן לאחרות ללכת? תפסנו את כולכן עכשיו."

ג'אגסון חייך. "זה יכול להיות מצחיק," אמר אוכליהמוות

הצעיר מהשנה השישית, ברוך וברוע. "אולי תלקקי את הנעליים
שלי, בוצדמית, ואחת מהחברות שלך תוכל ללכת? תבחרי את זו

שאת הכי אוהבת ותשאירי את האחרות להיפגע."

"לא," אמר קולה הצעיר של סוּזן בונז, "לא הולך לקרות," ואז

בתנועה מסחררת הילדה ההפלפאפית זינקה שמאלה ברגע שקליע
אדום נורה משרביטה של בלקה, דפני בקושי הייתה מסוגלת לראות

את התנועה כשסוּזן פגעה בקיר המסדרון ואז קיפצה ממנו כאילו
היא כדור גומי ורגליה התרסקו לתוך הפדצוף של ג'אגסון, היא לא

חדרה את המגן אבל הנער מהשנה השישית נפל לאחור עם המכה
וסוּזן עקבה אחריה מטה ורגלה דרכה על זרוע השרביט של הנער,

נדחית שוב מהמגן, "אֶלְמֶקִיָּה!" צעק לי ופרוואטי צעקה
"פְּרִיזְמָטִים!" והקיר הצבעוני נוצר אבל הכדור הכחול הבוער חלף

דרכו כאילו לא היה שם, הקליע פספס את סוּזן בסנטימטרים,
הייתה מערבולת של תנועה שדפני לא הצליחה לעקוב אחריה

במהלכה רגליה של בלקה נשמטו מתחתיה, אבל המכשפה הבוגרת פשוט התגלגלה בחזרה לעמידה ואז –

דפני ראתה זאת בא, ופיה החל לומר "פֶּרִיז" – אבל זה היה כבר מאוחר מדי.

שלושה קליעים בוהקים פגעו בסוזן באותו הזמן, שרביטה היה מורם כאילו חשבה שהיא יכולה לחסום אותם ואז היה הבזק לבן כשהקללות פגעו בעץ הקסום, אבל אז רגליה של סוזן התעוותו ושלחו אותה לפגוע בקיר המסדרון. ראשה פגע בקול פיצוץ מוזר, ואז סוזן נפלה ארצה ולא נעה, ראשה שמוט בזווית מוזרה, שרביטה עדיין מוחזק ביד מושטת אחת.

היה רגע של דממה קפואה.

פרוואטי מיהרה אל סוזן, הצמידה אגודל לנקודת הדופק על פרק ידה של סוזן, ואז – ואז באיטיות, ברעד, פרוואטי נעמדה על רגליה, עיניה ענקיות –

"וִיטָאָלִיס גֵּבְלִיז", אמר קולו של לי כשפרוואטי פתחה את פיה, וגופה של סוזן הואר באור אדום חמים. עכשיו הנער מהשנה השביעית חיך באמת. "כנראה רק עצם בריח שבורה, הייתי אומר. ניסיון יפה, עם זאת."

"מרלין, הן כאמת ערמומיות," אמר ג'אגסון.

"עברדתן עליי לרגע, יקירות," הנערה מהשנה השביעית לא חייכה כלל.

"טֹנְאָקְה!" צרחה דפני, מרימה את שרביטה מעל ראשה ומתרכזת חזק מכפי שהתרכזה בחייה. "רָאָכָה קְאֶלְוֹאִרְיָה! לֹנְצִיס –"

היא אפילו לא ראתה את הקללה שפגעה בה.

* * *

הרמיוני הרגישה את הזעזוע של לחש השחרור מעיר אותה, ומתוך אסטרטגיה אינטואיטיבית כלשהי היא לא התגלגלה ונעמדה

מיד; היה זה קרב חסר תקווה לגמרי והיא לא ידעה מה היא תוכל לעשות, אבל אינסטינקט כלשהו אמר לה שלזנק על רגליה זה לא הדבר הנכון.

הרמיוני פקחה את עיניה לכדי חריץ, וקרני האור הדקות שנכנסו אליהן הראו את פרוואטי נסוגה משלושת הבריונים, הילדה האחרונה על רגליה שהרמיוני הצליחה לראות.

הרמיוני ראתה גם שטרייסי נפלה לא רחוק ממנה, ושרביטה של הרמיוני עדיין היה בידה; וכך, מקווה בייאוש שהילדה הסלית'רינית תפגין יותר תבונה מדרך כלל, הרמיוני עשתה את תנועות השרביט בצורה מוסתרת ככל שהצליחה, ולחשה, בקושי מניעה את שפתייה, "שחרר."

הרמיוני הרגישה את הלחש עובד, אבל טרייסי לא נעה. הרמיוני קיוותה שזה משום שטרייסי ערמומית ומחכה ל... מה הן יכולות לעשות?

הרמיוני לא ידעה, והפאניקה שהודחקה ברגעי הלחימה החלה לאכול אותה מבפנים כעת כשהמתינה, כעת כשניסתה לחשוב, כעת כשהייתה מסוגלת לראות עד כמה הכל חסר תקווה.

היה זה כאשר הרמיוני שמעה קול חבטה, ואף על פי שהיה זה מחוץ לשדה הראייה שלה, היא ידעה שפרוואטי נפלה. רגע של שתיקה הגיע וחלף.

"עכשיו מה?" אמר קולו של הנער הרך והמפחיד.

"עכשיו אנחנו מעירים את הבוצדמית," אמר קולו המדויק של הנער הרשמי והמפחיד, "ומגלים מי באמת עומד מאחוריהן, לא רוחו של סלזאר סלית'רין."

"לא, יקירי," אמר קולה של הנערה המתוקה והמפחידה,

"קודם אנחנו קושרים אותן מאוד בזהירות –"

ואז נשמע קול כמו של ברק ורעם ועיניה של הרמיוני נפערו בתדהמה לפני שהצליחה לעצור את עצמה, ובשדה הראייה המורחב שלה היא ראתה את הילד הרך והמפחיד מתעוות

כשקשתות צהובות של אנרגיה זחלו עליו כמו תולעים בזהירות
ענקיות. השרביט שלו עף מידו כשקרב לרצפה, מתעוות, ורגע
לאחר מכן הוא הפסיק לנוע.

"כל השאר ישנות עכשיו?" שאל קול. "טוב."

סוזן בונה התרוממה מהרצפה ליד המקום שבו עמד הנער הרך
והמפחיד, צווארה עדיין עקום בצורה מוזרה. ואז היא גלגלה את
ראשה בתנועה משוחררת ואגבית, והוא היה ישר שוב.
הילדה עגולת הפנים מהשנה הראשונה ניצבה מול שני
הבריונים הנותרים עם יד אחת על מותנה.

מחייכת.

ומוקפת בזוהר כחול מלוטש פאות.

"פולימיצי!" ירקה הבריונית.

"פוליפלויס רברסו!" שאג הבריון הנותר.

משהו הדומה לצעיף עשוי ממראה נורה משרביטו –

עבר ללא התנגדות את הזוהר שהקיף את סוזן –

לרגע, היא בהקה בצבע־מראה מוזר, כמו השתקפות של

עצמה –

ואז הזוהר נמוג.

הילדה הצעירה עדיין עמדה שם, יד על מותנה.

"טעות," אמרה סוזן.

"וזה האמת," אמרה סוזן. "למקרה שאיש לא אמר לכם –"

בידה הקטנה עלה השרביט, מטושטש בגלל הזוהר הכחול

שהקיף אותו.

"לא מתעסקים עם הפלפאפים," אמרה סוזן, ובהבזק אפור

בהיר כליכך עד שהכאיב לעיניה העצומות למחצה של הרמיוני,

הקרב האמיתי החל.

הוא נמשך זמן מה.

חלק מהתקרה ניתך.

הבריונית ניסתה לבקש הפסקת אש, אמרה שהם ייקחו את

ג'אגסון וילכו, וסוזן שאגה את ההברות לקללה שהרמיוני זיהתה כקללת הרקב הנוראה של אבידאלזים, שהייתה לא חוקית בשבע מדינות.

בסופו של דבר הבריונית נחה חסרת הכרה ובלתי ניתנת להערה על הקרקע, והבריון האחרון נס והותיר את גופי חבריו מאחוריו, וסוזן נשענה על אחד הקירות, מכוסה בזיעה, גלימותיה החרוכות מכוסות בכתמים רטובים, אוחזת את כתפה הימנית בידה השמאלית.

לאחר זמן מה סוזן התיישרה ופנתה להביט בחברותיה המכשפות שישנו על הרצפה.

שהיו אמורות לישון על הרצפה.

לבנדר כבר התיישבה, עיניה פעורות לגודל של אבטיחים.

"זה..." אמרה לבנדר.

"היה..." אמרה טרייסי.

"מה?" אמרה הרמיוני.

"כלומר, מה?"

"מגניב!" אמרה לבנדר.

"הו, לעזאזל," אמרה סוזן בונז. פניה כבר ניראו חיוורות מעט

מתחת לזיעה, והן החווירו עוד כעת, נראות לבנות להבהיל. "אה..."

אני יכולה לשכנע אתכן שהזיתן את כל זה?"

הייתה החלפת מבטים זריזה. הרמיוני הביטה בפרוואטי,

פרוואטי הביטה בלבנדר, לבנדר נעלה מבטים לרגע עם טרייסי.

הארבע הביטו שוב בסוזן והנידו בראשיהן.

"הו, לעזאזל," אמרה סוזן שוב. "תראו אני אחזור תוך כמה

דקות אבל אני חייבת ללכת עכשיו בבקשה אל תגידו כלום ביי!"

וסוזן רצה אל הפרוזדור, נעה מהר להפתיע, לפני שמישהי

הספיקה לומר מילה נוספת.

"לא, ברצינות, מה?" אמרה פרוואטי.

"שחרר," אמרה הרמיוני, מצביעה בשרביטה על דפני, שאת

גופה לא הצליחה לראות מקודם; ולבנדר הצביעה בשרביטה על חנה ואמרה את אותו הדבר.

עיניה של חנה נפקחו והיא ניסתה להיעמד במהירות, אבל קרסה לרצפה באמצע הדרך.

"הכל בסדר, חנה!" אמרה לבנדר. "ניצחנו."

"אנחנו מה?" אמרה חנה מהערימה שיצרה על הרצפה.

דפני לא נעה, אבל הרמיוני ראתה את החזה שלה עולה ויורד, וקצב הנשימות נראה סדור מספיק. "אני חושבת שהיא בסדר," אמרה הרמיוני, "אבל –" היא לקחה רגע כדי לבלוע רוק, הפה שלה עדיין היה יבש. זה ממש, ממש, ממש יצא מכלל שליטה. "אני חושבת שאנחנו צריכות לקחת את דפני למדאם פומפרי..." "בטח, בטח, רק תנו לי שנייה פה ואני בטח אהיה בסדר," אמרה פרוואטי.

"סלחו לי," אמרה חנה בנימה מנומסת אך תקיפה, "איך ניצחנו? ולמה התקרה נראית כזו מומסת?" השתררה שתיקה.

"סוזן עשתה את זה," אמרה טרייסי.

"כן," אמרה פרוואטי, קולה רועד רק מעט כשנעמדה והחלה להבריש את גלימותיה אדומות השוליים, "מסתבר שסוזן בונה היא היורשת של הפלפאף והיא פתחה את הכניסה האבודה לחדר האימונים והעבודה הקשה של הלגה הפלפאף."

"הא?" אמרה חנה, שמישהו את עצמה כדי לוודא שכל חלקי גופה עדיין נוכחים. "חשבתי שזה סתם משהו שפרופסור ספראוט אומרת כדי ללמד אותנו 'לקח מוסרי חשוב' – סוזן?"

באיטיות, הרמיוני החלה להרגיש פחות מפורת. לא היו אלה יותר משלושים שניות של אימה צרופה, לפחות החלקים בהם הייתה בהכרה. "למעשה," אמרה הרמיוני בזהירות, כשהמוח שלה החל לעבוד שוב, "אני די בטוחה שזה כן סתם משהו שפרופסור ספראוט אומרת, זה לא היה בהוגוורטס: תולדות או בשום מקום

אחר שקראתי בו –

"היא מכשפה כפולה!" צעקה טרייסי, קולה גבוה כל־כך עד

שנשבר. "בטוח! היא אחת מהם! היא הייתה כזו כל הזמן!"

"מה?" צעקה פרוואטי, מסתובבת להביט בטרייסי. "זה הדבר

המשוגע ביותר ששמעתי –

"כמובן!" אמרה לבנדר, שכבר קמה והחלה לקפוץ מעלה

ומטה בהתרגשות. "הייתי צריכה להבין!"

"סוזן היא מה?" שאלה הרמיוני.

"מכשפה כפולה!" אמרה טרייסי.

"את מבינה," אמרה לבנדר, מדברת מהר מאוד, "תמיד היו

סיפורים, על ילדים שנולדו כקוסמיעל, שהיו יכולים להטיל

לחשים שאף אחד אחר לא היה מסוגל להטיל, ויש בית־ספר סודי

שלם מוחבא בהוגוורטס עם שיעורים שרק הם יכולים לראות

וללכת אליהם –

"אלה רק סיפורים!" צעקה פרוואטי. "זה לא איך שהחיים

האמיתיים עובדים! כלומר, ברור, גם אני קראתי את הספרים

הללו –

"רגע אחד, בבקשה," אמרה הרמיוני. "אולי המוח שלה כן איטי

אחרי הכל. "את רוצה לומר לי שעל אף שאת כבר יכולה ללכת

לבית־ספר לקסמים והכל, את עדיין רוצה ללכת לבית־ספר כפול

לקסמים?"

לבנדר הביטה בה בבלבול. "מה?" שאלה לבנדר. "מי לא

הייתה רוצה שיהיו לה כוחות סופר אקסטרס קסומים נוספים? זה

יהיה כאילו יש לך מין גורל מדהים כזה! זה יהיה כאילו את

מיוחדת!"

חנה הנהנה, מרימה את ראשה ממקומה לצד דפני, אותה בדקה

להימצאות עצמות שבורות. "הלוואי שאני הייתי מכשפה כפולה,"

אמרה חנה, ואז הוסיפה, בנימה מעט עצובה יותר, "אם כי אני לא

מאמינה שבאמת יש משהו כזה... מה ראיתן את סוזן עושה, בדיוק?

כלומר, אתן בטוחות שלא פשוט ראיתן דברים אחרי ששיתקו אתכן?"

הרמיוני באמת לא הצליחה למצוא את המילים בשלב הזה. "אוי, לא", אמרה טרייסי. הילדה הסלית'רינית הסתובבה להביט לעבר הכניסה למסדרון, גלימותיה מסתחררות סביבה. "אוי לא! אנחנו חייבות להסתלק מפה! אנחנו חייבות להסתלק לפני שסוזן תחזור עם משהו שיכול להטיל עלינו סופר-לחשזיכרון!" "סוזן לא תעשה את זה!" אמרה פרוואטי, "כלומר, אפילו אם כן היה –"

"מה קורה פה?" שאג קול גבוה וצייצני כשפרופסור פליטיק פרץ בסערה אל המסדרון הנמש למחצה, כמו חבילה קטנה ודחוסה בצורה מסוכנת של זעם אקדמי טהור, פדמה אפורת-פנים מתנשפת מאחוריו.

* * *

"מה קרה?" פלטה סוזן אל הילדה שנראתה בדיוק כמוה, למעט הגלימות החרוכות ספוגות הזיעה.

"אוו, שאלה מצוינת!" אמרה סוזן בונז השנייה בעודה פושטת במהירות את בגדיה השאולים. רגע לאחר מכן הילדה החלה להשתנות בחזרה לצורה מוכרת יותר שלה, נימפדורה טונקס. "סליחה, אבל לא הצלחתי לחשוב על שום דבר בעצמי אז יש לך בערך שלוש דקות להחליט על תשובה לזה –"

* * *

כפי שדפני גרינגרס ציינה לאחר מכן בחומציות מה, הפגם בתוכנית המבריקה של הרמיוני לוודא שנקודות בית ינוכו בצורה שווה מכל ארבעת הבתים אם ייתפסו, היא שהיא לא עבדה על ריתוקים.

כולן הסכימו לשתוק בנוגע לכוחות המסתוריים של סוזן –

אפילו טרייסי, אחרי שסוזן איימה להטיל עליה סופר-לחש-זיכרון אם לא תבטיח. למרבה הצער, הן גילו בארוחת הערב שמישהו שכח לספר לבריונים על ההסכם שלהן, וגם שסוזן בנוז הקריבה את נשמתה לכוחות נוראים ואסורים שאכלסו כעת את הקליפה שהייתה הגוף שלה וזו הסיבה שכולן קיבלו ריתוק.

"הרמיוני?" אמר הארי פוטר לצידה בשולחן ארוחת הערב, קולו מהוסס מאוד. "בבקשה אל תיעלבי, ואני אבין אם תאמרי שאין זה ענייני, אבל אני חושב שכל העניין הזה מתחיל לצאת משליטה."

הרמיוני המשיכה למעוך את פרוסת עוגת השוקולד שעל צלחתה לפירה חסר צורה של עוגה וציפוי. "כן," אמרה הרמיוני, קולה אולי חמוץ מעט, "זה מה שאמרתי לפרופסור פליטיק כשהתנצלתי בפניו, שאני יודעת שדברים יצאו משליטה, והוא צעק: באמת, העלמה גריינג'ר? את חושבת? בצווחה כל-כך חזקה עד שהאוזניים שלי עלו באש. אני מתכוונת שהן ממש עלו באש. פרופסור פליטיק נאלץ לכבות אותן."

הארי הצמיד את ידו למצחו. "סלחי לי," אמר הארי. פניו היו חתומות. "לפעמים עדיין קשה לי להתרגל לדברים כאלה. היי, הרמיוני, זוכרת שהיינו צעירים ותמימים ועדיין חשבנו שהמקום הזה ניתן להבנה באופן יחסי?"

הרמיוני הניחה את המזלג שלה והביטה בו לרגע. "אתה רוצה לפעמים להיות מוגל, הארי?"

"הא?" אמר הארי. "טוב, ברור שלא! כלומר, גם לו הייתי מוגל, עדיין הייתי כנראה מנסה להשתלט על העולללל –" הרמיוני הביטה בו במבט והילד בלע במהירות את המילה ואמר, "אני מתכוון לעשות אופטימיזציה, את יודעת שזה מה שאני מתכוון אליו באמת, הרמיוני! הנקודה שלי היא, זה לא כאילו שהמטרות שלי היו שונות כך או כך. אבל עם קסם זה הולך להיות הרבה יותר קל לעשות דברים מאשר לו הייתי צריך לעשות דברים רק עם

יכולות מוגלגיות. אם את חושבת על זה בצורה לוגית, זו הסיבה שאני הולך להגוורטס במקום להתעלם מכל זה וללמוד לקראת קריירה בננוטכנולוגיה."

לאחר שסיימה ליצור רוטב עוגת שוקולד בעבודת יד, הרמיוני החלה לטבול בו את הגזרים שלה ולאכול אותם. "למה את שואלת?" שאל הארי. "את רוצה לפעמים לחזור לעולם המוגלגים?"

"לא בדיוק," אמרה הרמיוני, בעודה מועכת יחדיו את הגזר והשוקולד. "פשוט, טוב, הרגשתי מוזר שרציתי להיות מכשפה... אתה רצית להיות קוסם כשהיית קטן?"

"כמובן," אמר הארי מיד. "רציתי גם שיהיו לי כוחות פסיוניים וכוח־על ועצמות מחוזקות באדמנטיום וטירה מעופפת משלי ולפעמים הייתי עצוב שאאלץ להסתפק בכך שאהיה מדען מפורסם ואסטרונאוט."

הרמיוני הנהנה. "אתה יודע," היא אמרה בשקט, "אני חושבת שמכשפות וקוסמים שגדלו פה לא מעריכים קסם כמו שצריך..." "טוב, ברור שהם לא יעריכו," אמר הארי. "זה מה שנותן לנו יתרון. זה לא ברור? כלומר, ברצינות, זה היה ברור לי לגמרי תוך חמש דקות מהרגע שנכנסתי לסמטת דיאגון." על פני הילד הייתה הבעה מבולבלת, כאילו הוא לא הצליח להבין למה היא מקדישה תשומת לב למשהו כליכך רגיל.

פרק 4 ז

ס"ע, הסלסט, עיסותיח, סלק ט'

הארי עשה צעד קדימה, ואז עוד אחד, עד שתחושת אינוחות החלה לפעם בו, אישקט בעצביו.

הוא לא אמר דבר, לא הרים יד; תחושת אינוחות המפעמת תאמר זאת בשבילו.

מאחורי דלת המשרד הסגורה בקעה לחישה, חודרת את הדלת כאילו לא הייתה שם.

"אלה לא שעות הקבלה שלי," אמרה הלחישה הקרה, "ואין זו שעת הפגישה שלנו. אני מוריד לך עשר נקודות קווירל, ותגיד תודה שזה הכל."

הארי נותר רגוע. המעבר באזקבאן כייל מחדש את סרגל ההפרעות הרגשיות שלו; ולאבד נקודת בית, מה שבעבר היה חמש מתוך עשר, נמצא כיום באזור אפס נקודה שלוש. קולו של הארי נותר שקול כשאמר, "ביצעת תחזית ניתנת לבחינה והיא הופרכה, פרופסור. רק רציתי לציין זאת."

כשהארי פנה ללכת, הוא שמע את הדלת נפתחת מאחוריו, והוא הסתובב בחזרה בהפתעת־מה.

פרופסור קווירל נשען לאחור בכיסאו, ראשו נח כנגד המשענת, בעוד פיסת קלף מרחפת מולו. שתי ידיו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל נחו רפויות על השולחן, כאילו משותקות. הוא היה יכול להיות גופה אלמלא תנועת העיניים הכחולות כקרח,

הלוך ושוב, הלוך ושוב.

הקלף נעלם והוחלף באחד אחר כה מהר עד שנראה שהחומר רק הבהב.

ואז גם השפתיים נעו. "ומזה, לחשו השפתיים, "אתה מסיק מה, מר פוטר?"

הארי זועזע מהמחזה, אבל קולו נותר יציב כשאמר, "שאנשים רגילים לא תמיד לא יעשו כלום, ושהרמיוני גריינג'ר בסכנה גדולה מכיוון בית סלית'רין יותר מכפי שחשבת." השפתיים התעקלו, מעט. "אז אתה חושב שנכשלתי בתפיסתי את הטבע האנושי. אבל אין זו האפשרות היחידה, ילד. אתה רואה את השנייה?"

הארי קימט את מצחו והביט במורה להתגוננות. "עייפתי מזה," אמר המורה להתגוננות. "עמוד שם עד שתראה זאת בעצמך, או שתלך." עיניו של המורה להתגוננות חזרו להביט בקלף, כאילו הארי הפסיק להתקיים, סורקות אותו הלוך ושוב. שש פיסות קלף לאחר מכן הארי ראה זאת, ואמר בקול רם, "אתה חושב שהתחזית שלך הכזיבה משום שהיה גורם כלשהו אחר שלא היה במודל שלך. סיבה כלשהי שבית סלית'רין שונא את הרמיוני גריינג'ר יותר מכפי שהבנת. כמו כשחישובי המסלול של אוראנוס היו שגויים, אבל הבעיה לא הייתה בחוקי ניוטון, אלא בכך שלא ידעו על נפטון –"

הקלף נעלם ולא הוחלף באחר. הראש התרומם ממצבו הרפוי, הביט בהארי ישירות, והקול שבקע היה שקט, אך לא חסר צבע. "אני חושב, ילד," אמר פרופסור קווירל בשקט, אבל במשהו שמתקרב לקול הרגיל שלו, "שאם כל בית סלית'רין היה שונא אותה עד כדי כך, הייתי רואה זאת. אך עם זאת שלושה לוחמים רציניים מהבית הזה עשו משהו במקום לעשות שום דבר, בסיכון ובמחיר לעצמם. איזה כוח היה יכול להניע אותם, או לרצות בתנועתם?" הנצנוץ הכחול הקפוא של עיניו של המורה להתגוננות

פגש בעיניו של הארי. "יד כלשהי בעלת השפעה בתוך סליט'רין, אולי. אז, כיצד היד הזו הייתה מרוויחה מפגיעה בילדה ובתומכיה?"

"אממ... אמר הארי. "זה צריך להיות מישהו שמאזים על ידי הרמיוני איכשהו, או מישהו שיקבל את הקרדיט אם היא תיפגע? אני לא מכיר אף אחד שמתאים לתיאור הזה, אבל מצד שני אני לא מכיר הרבה מסליט'רין מעבר לשנה הראשונה." הארי גם חשב לעצמו שלהסיק קיום של גאון נסתר מתוך התקפה אחת לא צפויה במידה בינונית נראה כמו ראייה בלתי מספקת בשביל לתמוך באי-הסבירות הפרוירית של התיאוריה; מצד שני, זה פרופסור קווירל שמעלה את ההיסק...

המורה להתגוננות רק הביט בהארי, עפעפיו מורדים קלות, כאילו בחוסר סבלנות.

"וכן," אמר הארי, "אני כן בטוח שדראקו מאלפוי לא עומד מאחורי זה."

לחישה של אוויר נפלט כמו אנחה. "הוא הבן של לוציוס מאלפוי, אומן לסטנדרטים התובעניים ביותר. מה שראית ממנו, אפילו במה שנראה כמו רגעים של חוסר שליטה בהם המסכה שלו נשמטת ואתה חושב שאתה רואה את האמת מתחת, אפילו זה עשוי להיות חלק מהפנים שהוא בוחר להראות לך."

רק אם דראקו מסוגל להטיל את לחש הפטרונוס כחלק מההצגה. אבל הארי לא אמר זאת, כמובן; תחת זאת הוא פשוט חיך קלות, ואמר, "אז או שבאמת מעולם לא קראת את מחשבתו של דראקו, או שזה מה שאתה רוצה שאחשוב."

השתררה שתיקה. אחת מהידיים התהפכה והחוותה לו לבוא. הארי נכנס לחדר. הדלת נסגרה מאחוריו.

"אין זה משהו שעליך לומר בקול רם בדיבור אנושי," אמר קולו השקט של פרופסור קווירל. "ביאור-הכרה, על היורש של מאלפוי? אם לוציוס מאלפוי היה מגלה זאת, הוא היה מתנקש בי מיד."

"הוא היה מנסה", אמר הארי. זה היה אמור לזכות אותו בקימוט מזוויות עיניו של פרופסור קווירל, אבל פניו של המורה להתגוננות נותרו ללא תנועה. "אבל סליחה."

כשהמורה להתגוננות דיבר שוב, קולו הפך פעם נוספת ללחישה קרה. "אני מניח שהייתי יכול, וחבל על המתנקש." ראשו נשמט שוב כנגד משענת הכיסא, נטה לצד אחד, עיניו לא פוגשות בשל הארי. "אבל גם כך המשחקים הקטנים הללו בקושי מעניינים אותי. תוסיף ביאור-הכרה, וזה מפסיק להיות משחק."

הארי לא ידע מה לומר. הוא ראה את פרופסור קווירל במצב רוח כועס פעם או פעמיים לפני כן, אבל זה נראה ריק יותר, והארי לא ידע מה לענות. *מה מטריד אותך, פרופסור קווירל?* הוא לא היה מסוגל לשאול.

"מה כן מעניין אותך?" שאל הארי כמה רגעים לאחר מכן, אחרי שמצא שכיוון תשומת ליבו של פרופסור קווירל לדברים חיוביים נראית כאסטרטגיה בטוחה יותר. הוא לא חשב שציטוט תוצאות ניסיוניות בנוגע לניהול יומן הכרת-תודה כדי לשפר אושר בחיים יתקבל בברכה.

"אומר לך מה לא מעניין אותי," אמרה הלחישה הקפואה. "לבדוק חיבורים שהוכתבו על ידי משרד הקסמים לא מעניין אותי, מר פוטר. אבל לקחתי על עצמי את משרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל, ואבצע את תפקידי עד תום." קלף נוסף הופיע מול ראשו של פרופסור קווירל, ועיניו החלו לסרוק אותו. "ריס בלקה החזיקה בתפקיד בכיר בצבאות שלי לפני המשגה שלה. אציע לה הזדמנות להישאר במקום סילוק אם תאמר לי בדיוק מהם הכוחות שהניעו אותה. ואבהיר לה מה יקרה אם תשקר. אני כן מרשה לעצמי לקרוא פרצופים."

אצבעו של המורה להתגוננות הצביעה מאחורי הארי, לעבר הדלת.

"אבל בין אם טעית בקשר לטבע האנושי," אמר הארי, "ובין

אם ישנו כוח נוסף שפועל בבית סלית'רין – כך או כך, הרמיוני גריינג'ר נמצאת בסכנה גדולה משחזית. בפעם הקודמת היו אלה שלושה לוחמים חזקים, אז מה יקרה אחרי –
 "היא לא רצתה בעזרתי, וגם לא בעזרתך," אמר קול שקט וקר.
 "הדאגות שלך לא משעשעות אותי כבעבר, מר פוטר. לך."

* * *

איכשהו, אף על פי שהן היו שוות והיא בהחלט לא הייתה האחראית, תמיד הייתה זו הרמיוני שדיברה ראשונה במצבים כאלה.

ארבעת שולחנות הוגוורטס, ארבעת הבתים שאכלו ארוחת בוקר, העיפו מבטים למקום שבו הן, שמונת חברות אלגרה, נאספו בצד.

פרופסור פליטיק גם הוא הביט בהן בחומרה משולחן המורים. הרמיוני לא הביטה לשם, אבל היא הרגישה את מבטו של פרופסור פליטיק בעורפה. פשוטו כמשמעו. זה היה ממש מטריד.
 "למה אמרת לטרייסי שאתה רוצה לדבר איתנו, מר פוטר?"
 שאלה הרמיוני, נימת קולה חדה.

"פרופסור קווירל סילק את ריס בלקה מהצבא שלה אתמול בלילה," אמר הארי פוטר. "ומכל שאר פעילויות ההתגוננות שאחרי שעות הלימודים. האם מישהי מכן רואה את החשיבות שבכך? העלמה גרינגרס? פדמה?"
 עיניו של הארי חלפו עליהן, כשהרמיוני החליפה מבט מבולבל עם פדמה, ודפני הנידה בראשה.

"ובכן," אמר הארי, "לא באמת הייתי מצפה שתבינו. אבל המשמעות היא שאתן בסכנה, ואני לא יודע באיזו מידה." הילד יישר את כתפיו, מביט ישר לעיניה של הרמיוני. "לא עמדתי לומר את זה, אבל... אני פשוט רוצה להציע לשים אתכן תחת איזו הגנה שאני מסוגל להציע. להבהיר לכולם שכל מי שמתעסק איתכן,

מתעסק עם הילד־שנשאר־בחיים.

"הארי!" אמרה הרמיוני בחדות. "אתה יודע שאני לא רוצה –
"חלקן גם חברות שלי, הרמיוני." הארי לא הסיר את עיניו
משלה. "וזה ההחלטה שלהן, לא שלך. פֶּדְמָה? אמרת לי שאני לא
חייב לך שום חוב על מה שעשיתי, וזה מסוג הדברים שחברה
הייתה אומרת."

הרמיוני הסיטה את מבטה מהארי וראתה את פֶּדְמָה מנידה
בראשה.

"לבנדר?" אמר הארי. "נלחמת היטב בצבא שלי, ואני אלחם
בעבורך אם תרצי בכך."

"תודה לך, גנרל!" אמרה לבנדר בקול צלול. "כלומר מר פוטר.
לא, בכל זאת. אני גיבורה וגריפינדורית, ואני יכולה להילחם
בעצמי."

השתררה שתיקה.

"פרוואטי?" אמר הארי. "סוזן? חנה? דפני? אני לא מכיר אתכן
כל־כך טוב, אבל זה משהו שהייתי מציע לכל מי שהיה בא לבקש
ממני, אני חושב."

אחת אחרי השנייה, כל ארבע הבנות האחרות הנידו בראשיהן.
הרמיוני הבינה מה עומד לבוא, אבל היא לא ראתה שום דבר
שהיא יכולה לעשות בקשר לזה.

"והחיילת הנאמנה שלי, טרייסי הכאוטית?" שאל הארי פוטר.
"באמת?" התנשמה טרייסי, עיוורת למבטים הדוקרים
שהרמיוני וכל שאר הבנות הפנו לעברה. ידיה של טרייסי עלו
במיומנות ללחייה, אם כי היא לא ממש הצליחה להסמיק, לא
שהרמיוני הצליחה לראות; ועיניה החומות היו פעורות לרווחה,
אם כי הן לא נצצו. "אתה תעשה זאת? בשכילי? כלומר – כלומר,
כמובן, בהחלט, גנרל כאוס –"

וכך עוד באותו הבוקר הארי פוטר הלך לשולחן גריפינדור, ואז לשולחן סלית'רין, ואמר לשני הבתים שכל מי שיפגע בטרייסי דייוויס, בלי קשר למה שעשתה באותו הזמן, ילמד את המשמעות האמיתית של כאוס, סוף ציטוט.

באיפוק רב, דראקו מאלפוי הצליח להימנע מלדפוק את ראשו בצלחת הטוסט שלו שוב ושוב.

הם לא היו בדיוק מדענים, הבריונים של הוגוורטס.

אבל אפילו הם, דראקו ידע, ירצו לבחון זאת.

* * *

האגודה לשוויון גבורת המכשפות לא הכריזה זאת, זה לא נראה כמו דבר שכדאי להכריז. אבל כולן החליטו בשקט (או, במקרה של לבנדר, נכנעו לצעקות של שבע הבנות האחרות) לקחת הפסקה מלהילחם בבריונים לזמן מה, לפחות עד שראשי הבתים שלהן יפסיקו להביט בהן במבטים חדים כל-כך, ותלמידים בוגרים יפסיקו לדחוף את הרמיוני על קירות.

דפני אמרה למיליסנט שהן לוקחות הפסקה.

ולכן דפני הביטה בבלבול מה בפיסת הקלף שהועברה אליה בארוחת הצהריים, עליה נכתב בכתב רועד כל-כך עד שכמעט והיה בלתי קריא:

2 בצהריים היום בראש המדרגות שעולות מהספרייה ממש חשוב

כולן חייבות להיות שם – מיליסנט

דפני הביטה סביב, אבל היא לא הצליחה לראות את מיליסנט בשום מקום באולם הגדול.

"הודעה מהמודיע שלך?" אמרה הרמיוני, כשדפני סיפרה לה.

"זה מוזר – אני לא –"

"את לא מה?" שאלה את דפני, אחרי שהילדה מרייבנקלו עצרה

באמצע המשפט.

גנרל אור־שמש הנידה בראשה ואמרה, "תקשיבי, דפני, אני חושבת שאנחנו צריכות לדעת מאיפה מגיעות ההודעות האלה לפני שנמשיך להישמע להן. תראי מה קרה בפעם הקודמת, איך מישהו היה יכול לדעת איפה שלושת הבריונים האלה יהיו, אלא אם הוא משתף איתם פעולה?"

"אני לא יכולה לומר –" אמרה דפני. "כלומר, אני לא יכולה לומר כלום, אבל אני יודעת מאיפה מגיעות ההודעות, ואני יודעת איך מישהו יכול לדעת."

הרמיוני הביטה בדפני במבט שגרם לילדה הרייבנקלואית, לרגע אחד, להיראות דומה בצורה מפחידה לפרופסור מקגונגל. "אה הא," אמרה הרמיוני. "ואת יודעת איך סוזן הפכה פתאום לסופרגירל?"

דפני הנידה בראשה, ואמרה, "לא, אבל אני חושבת שיכול להיות שזה ממש חשוב שאם אנחנו מקבלות הודעה שאומרת שאנחנו צריכות להיות איפשהו, כולן צריכות להיות שם." דפני לא ראתה מה קרה עם סוזן, אחרי שדפני ניסתה לסכל את הנבואה בכך שתרחיק את סוזן. אבל סיפרו לה על זה אחרי זה, ועכשיו דפני חששה שהיא...

יכול להיות שהיא...

יכול להיות שהיא שברה משהו...

"אה הא," אמרה הרמיוני, ועשתה שוב מבט מקגונגל.

* * *

נראה היה כאילו איש אינו יודע היכן זה התחיל, או מי התחיל זאת. מי שהיה מנסה לשחזר את הדרך לאחר מכן, לעקוב אחר מילה אחר מילה ומלמול אחר מלמול, כנראה היה מגלה שהכל מסתובב במעגל ענקי.

מישהו נקש על כתפו של פרגרין דריק כשיצא משיעור שיקויים באותו היום.

ג'יימי אסטורגה שמע לחישה באוזנו בארוחת הצהריים.
רוברט ג'אגסון השלישי גילה פתק מקופל קטן מתחת לצלחת
שלו.

קארל סלופר שמע שני גריפינדורים בוגרים מתלחשים על כך,
והם הביטו בו במבטים מלאי משמעות כשחלפו על פניו.
לא נראה היה כאילו מישהו יודע מהיכן החלה השמועה, או מי
היה הראשון שהפיץ אותה, אבל היא נקבה במקום ובשעה,
ושהצבע יהיה לבן.

* * *

"אני מקווה שכל אחת מכן מבינה את זה," אמרה סוזן בונז.
הילדה ההפלפאפית, או יהא אשר יהא הכוח המוזר אשר השתלט
עליה, אפילו לא העמידה פנים שהיא מתנהגת כרגיל. הילדה עגולת
הפנים צעדה במסדרונות בהליכה בטוחה ויציבה. "אם אנחנו
מגיעות לשם ויש רק בריון אחד, זה בסדר, אתן יכולות להילחם בו
בצורה הרגילה. כוחות העל המסתוריים שלי לא יופעלו אם אין
חפים מפשע בסכנה. אבל אם חמישה בריונים מהשנה השביעית
קופצים מתוך ארון, אתן יודעות מה אתן תעשו? נכון, אתן תברחו
ותתנו לי להילחם בהם. למצוא מורה זו אפשרות, הדבר החשוב
הוא שתברחו כמה שיותר מהר ברגע שאני יוצרת הזדמנות. בקרב
כזה אתן מהוות מעמסה. אתן מטורות אזרחיות עליהן אני צריכה
לדאוג להגן. אז אתן תברחו מהר ככל שתוכלו ולא תנסו לעשות
שום מעשה גבורה, אחרת, ברגע שתצאו ממיטת המרפאה אני אגיע
באופן אישי ואכסח לכן את הצורה עד שתחזרו אליה. זה ברור?"
"כן," צייצו רוב הבנות, אם כי במקרה של חנה זה יצא, "כן",
גברת סוזן!

"אל תקראי לי ככה," ירתה סוזן. "ראל תחשבי שלא שמעתי
אותך, העלמה בראון! אני מזהירה אותך, יש לי חברים שכותבים
מחזות ואם תעשי משהו מפגר, הדורות הבאים יזכרו אותך בתור

לבנדר, בתי־הערובה המופלאה והטיפשה.

(הרמיוני החלה לתהות לכמה תלמידי הוגוורטס מלבד הארי יש צד אפל מסתורי, והאם היא עלולה לפתח אחד כזה אם תמשיך להסתובב איתם.)

"בסדר, קפטן בונז," אמרה לבנדר בנימה מלאת כבוד לא אופיינית כשפנו מעבר לפנייה נוספת בדרך הקצרה ביותר לספרייה, חולפות דרך מסדרון גדול למדי משובץ בשישה זוגות של דלתות כפולות, שלושה בכל צד. "אני יכולה לשאול האם יש דרך כלשהי שבה אני אוכל להפוך למכשפה כפולה?"

"תירשמי לתוכנית המכינה להילאים בשנה השישית שלך," אמרה סוזן. "זה הדבר הכי קרוב לזה. או, ואם הילאי מפורסם מציע להשיג על התמחות הקיץ שלך, פשוט תתעלמי מכל מי שאומר לך שהוא השפעה רעה או שאת עומדת למות כמעט בוודאות." לבנדר הנהנה במרץ. "הבנתי, הבנתי."

(פדמה, שלא הייתה שם בפעם הקודמת, הביטה בסוזן במבטים מאוד ספקניים.)

ואז סוזן עצרה לפתע במקומה ושרביטה עלה והיא אמרה, "פרוטגו מקסימוס!"

זרם של אדרנלין עבר בהרמיוני, היא שלפה מיד את שרביטה והסתובבה –

אבל היא לא הצליחה לראות שום דבר שאינו כשורה, דרך הזוהר הכחול החזק שהקיף את כולן כעת.

הבנות האחרות, שנכנסו למבנה כמוה, נראו גם הן מבולבלות. "סליחה!" אמרה סוזן. "סליחה, בנות. תנו לי רגע לבדוק את המקום הזה. המחשבה על אדם מסוים הזכירה לי הרגע שהמסדרון הזה שאנחנו נמצאות בו עכשיו, עם כל הדלתות האלה, הוא מקום מצויץ למאוב."

השתרר רגע של שקט.

"עכשיו," אמר קול גברי קשוח, שטושטש עד לרמת אלמוניות

על ידי זמזום.

ששת זוגות הדלתות נפתחו בטריקה.

גלימות לבנות נעו קדימה, גלימות לבנות שהסתירו הכל, ללא סימני בית, בד לבן מכסה את הפנים מתחת לברדסים. הם צעדו החוצה, והמשיכו לצעוד, מצטופפים במסדרון הגדול במספרים גדולים מכדי שיהיה ניתן לספור אותם בקלות. פחות מחמישים גלימות, כנראה. בהחלט יותר משלושים. כולם כבר מוקפים בזוהר כחול.

סוזן אמרה כמה מילים רעות מאוד, נוראות כליכך עד שכמעט בכל זמן אחר, הרמיוני הייתה שמה לב.

"ההודעה הזו!" קראה דפני באימה פתאומית. "היא לא הייתה

מ –"

"מיליסנט בלסטרוד?" אמר הקול עם הזמזום. "לא, היא לא הייתה. את מבינה, העלמה גרינגרס, אם אותה הילדה שולחת הודעה במערכת הסלית'רינית בכל יום שבו אתן נלחמות בבריון, מהר מאוד מישוהו אחר ישים לב. נערוך איתה שיחה אחרי שנסיים איתך."

"העלמה סוזן," אמרה חנה בקול שרק החל לרעוד, "את יכולה

להיות סופר מספיק בשביל –"

שרביטים עלו בידים רבות. אז הופיעה סדרה של הבזקים ירוקים, מטח עצום של לחשים שוברי מגן, שבסופו לא הייתה עוד כיפה כחולה מגוננת סביבם, וסוזן נפלה לברכיה, אוחת בראשה. מחסומים של שְׁחֹר מוצק הופיעו בשני קצוות המסדרון. מאחורי הדלתות הכפולות, הרמיוני הצליחה לראות רק כיתות ריקות, מבוים סתומים למדי.

"לא," אמר הקול הגברי עם הזמזום. "היא לא יכולה. למקרה שלא שמתן לב, הכעסתן לא מעט אנשים ואין לנו שום כוונה להפסיד הפעם. מוכנים כולם, היכוננו לירות."

השרביטים מסביב להיקף כונונו שוב, נמוך מספיק כך

שהאויבים שלהן לא יפגעו זה בזה אם יחטיאו.
ואז קול גברי אחר, עם זמזום דומה, אמר לפתע "הומנוס
רבלין!"

רגע לאחר מכן היה מטח עצום נוסף של לחשים שוברי מגן
וקללות, שנורו מתוך רפלקס על הדמות שהופיעה לפתע, ניתצו את
המגינים שהחלו להופיע סביבה כמעט מיד –
ואז, כשהדמות נפלה לרצפה, דממה המומה.

"פרופסור סנייפ?" אמר הקול השני. "הוא זה שהתערב?"
היה זה המורה לשיקויים של הוגוורטס שנח חסר הכרה על
רצפת האבן, הגלימות המוכתמות בעפר נעות לרגע אחרון לפני
שנחו, ידו מושטת לעבר שרביטו שהתגלגל הרחק לאיטו.
"לא", אמר הקול הגברי הראשון, נשמע פחות בטוח כרגע. ואז
הוא התעשת, "לא, זה לא יכול להיות. הוא שמע שאנחנו מפיצים
את השמועה, כמובן, והגיע לוודא שאף אחד לא יפשל שוב. נעיר
אותו אחר-כך ונתנצל והוא יטיל לחשזיכרון על הילדות כדי שלא
יזכרו, הוא מורה, אז הוא יכול לעשות זאת. בכל מקרה, אנחנו
צריכים לוודא שאנחנו באמת לבד עכשיו. *וִיִּיִטָאס אוֹקוֹלוֹס!*"

כנראה שנאמרו עוד שני תריסרי לחשים, לאחר מכן, אך לא
הופיעו אנשים בלתי נראים נוספים. אחד מהם במיוחד גרם לליבה
של הרמיוני לשקוע; היא זיהתה את הלחש כזה שנרשם לצד גלימת
ההיעלמות האמיתית, שלא יחשוף את הגלימה, אך יאמר למטיל
האם היא וחפצים נוספים נמצאים בקרבת מקום.

"בנות?" לחשה סוזן. היא החלה להיעמד על רגליה באיטיות,
אם כי הרמיוני ראתה אותן מתנודדות ורועדות. "בנות, אני
מצטערת על מה שאמרתי מקודם. אם יש לכן מעשה גבורה חכם
לנסות, אתן יכולות לעשות אותו."

"או, כן", אמרה טרייסי דייוויס, קולה רועד. "כמעט שכחתי."
הילדה הסלית'רינית הרימה את קולה ודיברה.
"היי, כולכם!" צעקה טרייסי דייוויס בקול גבוה ורועד. "היי,

אתם מתכוונים לפגוע גם בי?"

"כן, למעשה," אמר הקול המזמזם של המנהיג. "אנחנו מתכוונים."

"אני נמצאת תחת הגנתו של הארי פוטר, אתה יודע! כל מי שינסה לפגוע בי ילמד את המשמעות האמיתית של כאוס! אז אתם הולכים לתת לי ללכת?" זה היה אמור להישמע מתריס. זה נשמע מבועת.

השתררה שתיקה. חלק מברדסי הגלימות פנו להביט זה בזה, ואז פנו בחזרה אל הבנות.

"הממ..." אמר הקול הגברי המזמזם. "המ... לא."

טרייסי דייוויס הכניסה את שרביטה לגלימותיה.

לאט, בתנועות מודגשות, היא הרימה את ידה הימנית גבוה באוויר, והצמידה את האגודל אל האמה שלה.

"לכי על זה," אמר הקול.

טרייסי דייוויס נקשה באצבעותיה.

השתררה שתיקה ארוכה ונוראית.

דבר לא קרה.

"כן, טוב," אמר הקול –

טרייסי אמרה, קולה נשמע אפילו יותר גבוה ורועד, "אֶקְאָתְלָה,

מוֹנְךְ טוֹס סוֹס." ידה, נמתחת מעלה אפילו יותר, נקשה באצבעותיה בפעם השנייה.

צמרמורת חסרת שם נטפה במורד גבה של הרמיוני, רטט של

פחד ובלבול כאילו הרגישה את הרצפה נוטה תחתיה, מאיימת לשמוט אותה לתוך איזו חשכה שנחה מתחת.

"מה היא –" החל קול נשי מזמזם.

פניה של טרייסי נראו חיוורות, מעוותות בפחד, אבל שפתיה

נעו, פלטו קול במזמור גבוה, "מִפְּךָה, פְּךָהוֹרִינְג, מִפְּךָה..."

רוח קרה החלה לנשוב בתוך המסדרון, נשימה קרה שליטפה

את פניהן ונגעה עם כפור בידיהן.

"תירו עליה לספירה שלי!" צעק הקול המוביל. "אחת, שתיים, שלוש!" ואולי ארבעים קולות צעקו לחשים, יוצרים מערך קונצנאטרי ענקי של קליעים בוערים שהאירו את המסדרון הרחב חזק יותר מהשמש –

– לרגע קצר, עד שהקליעים פגעו ונעלמו במתומן אדום כהה שהופיע באוויר סביב הבנות, ונעלם רגע לאחר מכן.

הרמיוני ראתה זאת, ראתה זאת אבל עדיין לא הייתה מסוגלת לדמיין זאת; היא לא הייתה מסוגלת לדמיין לחש מגן כה חזק, לחש שיכול לעמוד בפני צבא.

וקולה של טרייסי המשיך לזמר, קולה נשמע חזק ובטוח יותר, פניה מעוותות כאילו היא מנסה לזכור משהו מאוד במדויק.

"שופל, דופל, מופל, מופל, מופל."

"פִּי־סֶטָה, ווִי־סֶטָה, מִי־סֶטָה־כּוֹף."

כעת כל הנוכחים הרגישו זאת, גיבורות ובריונים כאחד, הרגשה של רצון אפל כלשהו שלוחץ עליהם, עקצוץ באוויר בעוד משהו נבנה ונבנה ונבנה. כל הזוהר הכחול מסביב לגלימות הלבנות, כל לחשי המגן, גוועו בלי ששום קללה נראית לעין נגעה בהם. הבזקי אור נוספים הבליתו כשעוד לחשים נואשים נורו, אבל הם ביעבעו באוויר כמו להבות שנוגעות במים.

המחוסמים השחורים בשני קצוות המסדרון נמוגו כמו עשן תחת הלחץ הגובר, אבל ההתאדות שלהם גילתה שהיציאות חתומות, חסומות על ידי לוחות מתכת כהה שנראתה מוכתמת כאילו בדם; וכשטרייסי זימרה, "לִמְרִיצ'אנד, לִמְרִיצ'אנד, לִמְרִיצ'אנד", אור כחול נורא החל לזהור מאחורי לוחות המתכת וביניהם; וששת זוגות הדלתות נטרקו בבת אחת, בעוד בריונים מבועתים בגלימות לבנות החלו לדפוק עליהן ולשאוג.

ואז ידה של טרייסי חתכה באוויר לשמאלה, והיא קראה "חורֶנָת!" ואז ידה הצביעה תחתיה ו"סֶלֶאֲנֶת!", מעליה "נורֶגולֶת!" ואז לימינה, "טֶזִינֶצִי!"

טרייסי עצרה, לוקחת נשימה עמוקה; והרמיוני מצאה את קולה וצעקה, "עצרי! טרייסי, עצרי!"

אבל על פניה של טרייסי היה חיוך מוזר ופראי. היא הרימה את ידה גבוה עוד יותר, ונקשה באצבעותיה בפעם השלישית; וכשידיברה שוב, מתחת לקול הילדה הגבוה שלה הייתה נימה שנשמעה כאילו מקהלה של קולות נמוכים מזמרת יחד איתה.

"אפלה מעבר לאופל, שחורה משחור.

קבורה תחת זרמי הזמן...

מאפלה לאופל, קולך מהדהד בריק,

נעלם ממוות, נסתר מחיים."

"מה את עושה?" צווחה פרוואטי, והילדה הגריפינדורית הושיטה יד כאילו למשוך מטה את הסליט'רינית, שהחלה לרחף מעלה באוויר; דפני וסוזן תפסו שתייהן את ידה של פרוואטי באותו הזמן ודפני צעקה, "לא, אנחנו לא יודעות מה יקרה אם הטקס יופרע!"

"מה יקרה אם הוא יושלם?" צרחה הרמיוני, קרובה מאיפפעם לקריסה מוחית מוחלטת.

פניה של סוזן היו לבנות כגיר, והיא לחשה, "אני מצטערת, עיך הזעם..."

וטרייסי המשיכה לדבר, גופה מרחף מעלה מעלה מעל הרצפה, שערה השחור מתבדר בפראות סביבה ברוחות הקרות.

"אתה המכיר את השער, שהינך השער, המפתח ושומר השער: אני מצווה עליך לפתוח עבורו את הדרך, ולגלות את כוחו בפניי!"

המסדרון צלל לעלטה ודממה מוחלטת, כך שרק טרייסי נראתה ונשמעה, כאילו לא נותר דבר ביקום מלבדה ומלבד האור שהאיר אותה ממקור עלום.

הילדה הבוהקת הרימה את ידה בפעם האחרונה, ובחומרה נוראה, הצמידה את האגודל והאמה שלה.

ובתוך החשכה הרמיוני הביטה בפניה של טרייסי וראתה
שעיניה של הילדה הסלית'רינית היו ירוקות, בדיוק כמו עיניו של
הארי פוטר.

"הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-ורס !

הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-ורס !

הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-ורס !

נשמע פיצוח של רעם, ואז –

* * *

הארי בחר לאמץ תנוחה נינוחה כשישב בכיסא הנמוך לפני
השולחן הגדול של מנהל הוגוורטס: רגל אחת נחה על ברכו,
זרועותיו שמוטות לצדדים באגביות. הארי עשה כמיטב יכולתו
להתעלם מהרעש של המכשירים הסובבים, על אף שהיה אחד
בדיוק מאחוריו שנשמע כמו ינשוף קורא נואשות כשמעבירים אותו
בקוצץ עצים והיה די קשה להתעלם ממנו.

"הארי," אמר הקוסם הזקן מאחורי שולחנו, הקול הזקן יציב
בעוד העיניים הכחולות מביטות בו מאחורי משקפי חציהסהר.
המנהל דמבלדור עטה גלימות של סגול חצות; לא שחור רשמי
אמיתי, אבל כזה מספיק כדי להתקרב לרצינות קטלנית, כפי
שענייני אופנה כאלה מתפרשים בעולם הקוסמים. "האם אתה...
אחראי לכך?"

"אינני יכול להכחיש שההשפעה שלי מעורבת," אמר הארי.
הקוסם הזקן הוריד את משקפיו, נשען קדימה להביט בהארי
ישירות, עיניים כחולות לירוקות. "אשאל אותך שאלה אחת," אמר
המנהל בנימה שקטה. "האם אתה חושב שמה שעשית היום היה –
מידתי?"

"הם היו בריונים שהגיעו למסדרון הזה עם כוונה מפורשת
לפגוע בהרמיוני גריינג'ר ובשבע ילדות אחרות מהשנה הראשונה,"
אמר הארי בקול יציב. "אם אינני צעיר מדי לשיפוט מוסרי, גם הם

לא. לא, המנהל, לא הגיע להם למות. אבל כן הגיע להם להיות מופשטים ומודבקים לתקרה."

הקוסם הזקן עטה שוב את משקפיו. בפעם הראשונה, הארי ראה אותו ללא מילים. "מרלין עצמו יהיה לי עד," אמר דמבלדור, "אין לי שמץ של מושג איך להגיב לכך."

"זה די האפקט שכיוונתי אליו," אמר הארי. הוא הרגיש כאילו הוא אמור לשרוק נעימה עליזה, אבל למרבה הצער הוא מעולם לא למד לשרוק בצורה מהימנה.

"אין צורך שאשאל אותך מי היה מעורב ישירות," אמר המנהל. "רק שלושה קוסמים בהוגוורטס יכולים להיות חזקים מספיק. אני עצמי לא עשיתי זאת. סוורוס הבטיח לי שלא היה מעורב. והשלישי..." המנהל הניד בראשו בייאוש מה. "השאלת למורה להתגוננות מפני כוחות האופל את הגלימה שלך, הארי. אני לא חושב שהיה זה נכון. משום שכעת כשהוא יודע שנמלט מגילוי בעזרת לחשים פשוטים, הוא בוודאי יודע שהיא אוצר מוות – אם לא ידע זאת מהמגע הראשון שלה בשרו."

"פרופסור קווירל כבר הסיק שברשותי גלימת היעלמות," אמר הארי, "וכפי שאני מכיר אותו, הוא בטח ניחש שהיא אוצר מוות. אבל במקרה הזה, המנהל, האמת היא שפרופסור קווירל היה מתחת לאחת מהגלימות הלבנות מסתירות הפנים הללו. השתררה שתיקה נוספת.

"כמה מתוחכם," אמר המנהל. הוא נשען לאחור בכיסאו המהודר ונאנח. "דיברתי עם המורה להתגוננות. ממש לפניך, למעשה. לא ידעתי בדיוק מה לומר. אמרתי לו שאין זו המדיניות המקובלת בהוגוורטס להתמודדות עם הפרות משמעת במסדרונות, ושאינני מרגיש שהיה זה הולם למורה בהוגוורטס לעשות מה שעשה."

"ומה פרופסור קווירל ענה על זה?" שאל הארי, שלא התרשם מהמדיניות הנוכחית של הוגוורטס להתמודדות עם הפרות משמעת

במסדרונות.

המנהל עטה הבעה של וויתור. "הוא אמר: פטר אותי."

איכשהו הארי הצליח לא להריע בקול רם.

המנהל קימט את מצחו. "אבל למה הוא עשה זאת, הארי?"

"משום שפרופסור קווירל לא אוהב בריונים וביקשתי בנימוס, אמר הארי. והוא היה משועמם וחשבתי שזה עשוי לעודד אותו.

"זה או שזה חלק ממזימה עמוקה ביותר."

המנהל קם משולחנו והחל לצעוד הלך ושוב לפני מתלה הכובעים עליו נתלו מצנפת המיון ונעלי הבית האדומות. "הארי, אינך מרגיש שכל העניין הפך..."

"מדדעים?" הציע הארי.

"מוגזם לחלוטין יתאר זאת טוב יותר," אמר דמבלדור. "אינני

בטוח שהייתה תקופה בכל ההיסטוריה של בית-הספר הזה שהמצב היה כליכך, כליכך... אפילו אין לי מילה בשביל זה, הארי, משום שהמצב מעולם לא היה כזה, ולכן איש מעולם לא נאלץ להמציא לכך מילה."

הארי היה מנסה להמציא מילים כדי להביע עד כמה הוא מוחמא, אם לא היה עסוק בהשתנקות מצחוק.

המנהל הביט בו ברצינות תהומית. "הארי, אתה מבין מדוע אני רואה את האירועים הללו כמדאיגים?"

"בכנות?" אמר הארי, "לא, לא ממש. כלומר, מובן שפרופסור מקגונגל תתנגד לכל מה שמפר את החדגוניות האפרורית של חוויית בית-הספר הוגוורטס. אבל מצד שני פרופסור מקגונגל לא הייתה מעלה באש תרנגולת."

הקווים העמיקו על פניו המקומטות של דמבלדור. "זה לא מה שמטריד אותי, הארי," אמר המנהל בשקט. "קרב שלם התרחש במסדרונות הללו!"

"המנהל," אמר הארי, מנסה לשמור על קולו מכבד וזהיר, "פרופסור קווירל ואני לא בחרנו שהקרב הזה יתרחש. הבריונים

עשו את זה. אנחנו רק החלטנו שצד האור ניצח. אני יודע שיש זמנים שבהם גבולות המוסריות לא ברורים, אבל במקרה הזה הקו המפריד בין הנבלים לגיבורות היה בגובה של עשרים מטר וסומן באותיות של קידוש לבנה. ההתערבות שלנו הייתה אומנם מוזרה, אבל בהחלט לא שגויה –

דמבלדור הלך בחזרה אל שולחנו, התיישב בכיסא המרופד בחבטה עמומה וכיסה את פניו בידיו.

"אני מפספס פה משהו?" שאל הארי. "חשבתי שתהיה בצד שלנו בסתר, המנהל. זה היה הדבר הגריפינדורי לעשות. התאומים לבית וויזלי היו מאשרים, פוקס היה מאשר –" הארי העיף מבט לעבר מעמד הזהב, אבל הוא היה ריק; או שלעוף-החול היו דברים חשובים יותר לעשות, או שהמנהל לא הזמין אותו לפגישה של היום.

"זו", אמר המנהל בקול זקן ועייף ומעומעם מעט, "בדיוק הבעיה. ישנה סיבה שבגללה גיבורים צעירים ואמיצים לא מנהלים בתיספר."

"בסדר", אמר הארי. הוא לא הצליח לשמור על קולו חף לגמרי מספקנות. "מה אני מפספס הפעם?"

הקוסם הזקן הרים את ראשו, פניו רציניות כעת, ורגועות יותר. "הקשב, הארי", אמר דמבלדור, "שמע לי היטב; משום שעל כל אלה שברשותם כוח ללמוד זאת בבוא העת. ישנם דברים באמת פשוטים בעולם. אם תרים אבן ותפיל אותה שוב, הארץ לא תהיה כבדה יותר בשל כך, הכוכבים לא יזועו ממסלוליהם. אני אומר זאת, הארי, כדי שתדע שאני לא מעמיד פני חכם, כשאני אומר לך שאף על פי שישנם דברים פשוטים, אחרים הם מורכבים. ישנם מעשי קסם גדולים שמותירים חותם על העולם, וחותם על אלה המטילים אותם, כשונה מלחשים פשוטים. מעשי הקסם הללו דורשים היסוס, שקילת השלכות, רגע לשקול את משמעות החותם שלהם. אך עם זאת הקסמים המורכבים ביותר הידועים לי פשוטים

יותר מהנשמה הפשוטה ביותר. אנשים, הארי, אנשים תמיד נושאים חותם, של מה שעשו ושל מה שנעשה להם. האם אתה מבין, אם כך, שלומר 'הנה הקו בין גיבור ונבל!', אין זה מספיק כדי לדעת שמה שעשית היה נכון?"

"המנהל," אמר הארי בקול שקול, "זו אינה החלטה שקיבלתי באקראי. לא, אני לא יודע מה בדיוק תהיה ההשפעה על כל אחד מהבריונים שהיו שם. אבל אם תמיד הייתי מחכה למידע מושלם לפני שאפעל, לעולם לא הייתי עושה דבר. כשזה נוגע להתפתחות הפסיכולוגית העתידית של, נגיד, פרגרין דריק, להכות שמונה ילדות משנה ראשונה כנראה לא היה עושה לו טוב. וזה לא היה מספיק פשוט לעצור אותם בשקט ובמהירות, משום שהם פשוט היו מנסים שוב מאוחר יותר; הם היו מוכרחים לראות שישנו כוח מגן שראוי לפחד ממנו." קולו של הארי נותר שקול. "אבל כמובן, משום שאני כן מהטובים, לא רציתי לפצוע אותם לצמיתות או אפילו לגרום כאב; אך עם זאת העונש חייב היה להיות מספיק כדי להעיק על מחשבתו של כל מי שיחשוב לנסות זאת שוב. אז, לאחר ששקלתי את התוצאות הצפויות כמיטב יכולתי באמצעות אינטלקט הרציונליות המוגבלת שלי, החלטתי שהדבר החכם ביותר יהיה להפשיט את הבריונים ולהדביק אותם לתקרה." הגיבור הצעיר הביט ישירות בעיניו של הקוסם הזקן, עיניים ירוקות שאינן ממצמצות נעולות על הכחולות שמאחורי המשקפיים.

ומשום שלא הייתי שם ולא עשיתי שום דבר באופן אישי, אין שום דרך חוקית להעניש אותי במסגרת כללי בית-הספר של הוגוורטס; היחיד שפעל היה פרופסור קווירל, והוא חסין. ולשבור את הכללים כדי להעניש אותי לא יהיה הדבר החכם לעשות לגיבור שאתה מטפח להילחם בלורד וולדמורט... הפעם הארי באמת ניסה לחשוב על כל ההשלכות מראש, לפני שהציע את ההצעה לפרופסור קווירל; ולשם שינוי המורה להתגוננות לא קרא לו

שוטה, אלא חייך באיטיות והחל לצחוק.

"אני מבין את כוונותיך, הארי," אמר הקוסם הזקן. "אתה חושב שלימדת לקח את הבריונים של הוגוורטס. אבל אילו פגרין דריק היה מסוגל ללמוד את הלקח הזה, הוא לא היה פרגרין דריק. הוא פשוט יראה את מה שעשית כהתגרות נוספת – אין זה הוגן, אין זה צודק, אבל כך הם הדברים." הקוסם הזקן עצם את עיניו, כאילו בכאב קצר, ואז פקח אותן שוב. "הארי, האמת הכואבת ביותר שכל גיבור צריך ללמוד היא שהצדק לא יכול לנצח בכל קרב, אסור שינצח בכל קרב. כל זה התחיל כשהעלמה גריינג'ר נלחמה בשלושה אויבים בוגרים וניצחה. אם הייתה מסתפקת בזה, הדי המעשה שלה היו גוועים בבוא הזמן. תחת זאת היא אספה את חברותיה ללימודים והרימה את שרביטה בקריאת תיגר על פרגרין דריק ובניימינו; ובניימינו אינם יכולים שלא להרים את שרביטיהם שלהם בתשובה. אז ג'יימי אסטורגה הלך לחפש אותה, ובמהלך הדברים הטבעי הוא היה מביס אותה; היה זה יום עצוב, אבל זה היה נגמר בכך. אין מספיק קסם בשמונה מכשפות בשנה הראשונה להביס אויב כזה. אבל לא היית מוכן לקבל זאת, הארי, לא היית מוכן לתת לעלמה גריינג'ר ללמוד את הלקחים שלה; ולכן שלחת את המורה להתגוננות להשגיח עליהן, בלתי נראה, ולחדור את המגנים של אסטורגה כשדפני גרינגרס הכתה בו –"

מה? חשב הארי.

הקוסם הזקן המשיך לדבר. "בכל פעם שהתערבת, הארי, גרמת לעניינים להסלים עוד ועוד. תוך זמן קצר העלמה גריינג'ר ניצבה מול רוברט ג'אגסון עצמו, בן של אוכל-מוות, עם שני בני-ברית חזקים לצידו. היה זה כואב מאוד לעלמה גריינג'ר אם הייתה מפסידה בקרב הזה. אך פעם נוספת הרצון שלך וידו של קווירינוס, שנראתה בגלוי יותר הפעם, הובילו לניצחונה."

הארי עדיין נאבק במחשבה של המורה להתגוננות משגיח על אלגר"ה, בלתי נראה, שומר על הגיבורות מכל פגע.

"וכך, "סיים הקוסם הזקן, "כך הגענו להיום, הארי, לארבעים וארבעה תלמידים תוקפים שמונה מכשפות מהשנה הראשונה. קרב שלם במסדרונות הללו! אני יודע שלא זו הייתה כוונתך, אבל אתה מוכרח לקבל מידה כלשהי של אחריות. דברים כאלה לא קרו לפני שהגעת לביתה הספר הזה, ולא בכל עשרות שנותי בהוגוורטס; לא כשהייתי תלמיד ולא כשהייתי מורה."

"תודה רבה," אמר הארי בשוויון נפש. "אם כי אני חושב שלפרופסור קווירל מגיע יותר קרדיט מאשר לי." העיניים הכחולות התרחבו. "הארי..."

"הבריונים האלה תקפו קורבנות הרבה לפני השנה," אמר הארי. על אף מיטב המאמצים שלו, קולו החל לטפס. "אבל לא נראה כאילו מישוהו לימד את התלמידים שמותר להם להילחם בחזרה. אני יודע שהרבה יותר קשה להתעלם מקרב דו־צדדי מאשר מקורבנות חסרי אונים שחוטפים קללות או כמעט נדחפים מחלונות, אבל זה לא בדיוק גרוע יותר, נכון? הלוואי שהייתי קורא יותר מכתביו של גודריק גריפינדור כדי לצטט אותו, בטח יש שם משהו על זה. קרב גלוי הוא אולי דועש יותר מאשר קורבנות סובלים בשקט, אולי קשה יותר להעמיד פנים שכלום לא קורה, אבל התוצאה הסופית טובה יותר –"

"לא, היא איננה," אמר דמבלדור. "היא איננה, הארי. תמיד להילחם באופל, לעולם לא לתת לרוע לחלוף ללא אתגר – אין זו גבורה, זו גאווה לשמה. אפילו גודריק גריפינדור לא חשב שכל מלחמה שווה שילחמו אותה, על אף שעבר את כל חייו מקרב אחד לאחר." קולו של הקוסם הזקן נעשה שקט יותר. "למען האמת, הארי, המילים שאתה אומר – הן לא מרושעות. לא, לא מרושעות, אך עם זאת הן מפחידות אותי. אתה שיום אחד עשוי לאחוז בכוח רב, קוסמות־על, עליון על חבריך הקוסמים. ואם, ביום הזה, תחשוב שלעולם אין לתת לרוע לחלוף ללא אתגר – "כעת נימה אמיתית של דאגה נכנסה לקולו של המנהל. "העולם נעשה שביר

יותר מאז העידן בו קם הוגוורטס ; אני חושש שהוא לא יכול לעמוד בזעם של עוד גודריק גריפינדור. והוא איחר לזעום ממך." הקוסם הזקן הניד בראשו. "אתה להוט מדי להילחם, הארי. הרבה יותר מדי להוט, והוגוורטס עצמו נעשה מקום אלים יותר סביבך."

"טוב," אמר הארי בזהירות, אחרי ששקל את מילותיו. "אני לא יודע אם זה יעזור, אבל אני חושב שאתה מקבל רושם לא נכון של הקטע שלי. גם אני לא אוהב לחימה אמיתית. זה מפחיד, ואלים, ומישהו עלול להיפגע. אבל אני לא נלחמתי היום, המנהל."

המנהל קימט את מצחו. "שלחת את המורה להתגוננות במקומך –"

"גם פרופסור קווירל לא נלחם היום," אמר הארי ברוגע. "לא היה שם מישהו חזק מספיק להילחם בו. מה שקרה היום לא היה לחימה, זה היה ניצחון."

עבר זמן מה עד שהקוסם הזקן דיבר. "יכול להיות," אמר המנהל, "אבל כל העימותים הללו חייבים להיפסק. אני יכול לשמוע את המתח באוויר, ובכל אחת מההתנגשויות הללו הוא מתגבר. כל זה חייב להסתיים, בקרוב ובצורה חד משמעית ; אסור לך לעמוד בדרכו של הסיום הזה."

הקוסם הזקן החווה לעבר דלת האלון הגדולה של משרדו, והארי עזב.

* * *

הארי הרגיש הפתעה מסוימת כשעבר בין הגרגולים האפורים הענקיים שפינו לו דרך וראה את קווירינוס קווירל שמוט כנגד אבן קיר המסדרון, חוט עבה של רוק נוטף מפיו הפעור אל גלימות המורה שלו, בדיוק באותה התנוחה בה היה לפני שהארי עלה למשרד המנהל.

הארי המתין, אבל הגבר השמוט לא קם ; ולאחר שניות ארוכות ולא נעימות, הארי החל ללכת במורד המסדרון.

"מר פוטר?" נשמעה קריאה שקטה, אחרי שהארי פנה בשתי פניות; קול שקט שהתפשט בצורה לא טבעית במסדרונות. כשהארי חזר הוא מצא את פרופסור קווירל עדיין שמוט כנגד הקיר, אבל העיניים החיוורות הביטו בו כעת בתבונה חריפה.

אני מתנצל שעייפתי אותך –

לא היה זה משהו שהארי יכול לומר. הוא הבחין בקורלציה שבין המאמץ שהשקיע פרופסור קווירל ובין הזמן שהשקיע ב'מנוחה'. אבל הארי הסיק שאם המאמץ יהיה מכאיב או מזיק מדי, פרופסור קווירל בוודאי פשוט היה אומר לא. כעת הארי תהה האם ההיסק הזה היה נכון, ואם לא, איך להתנצל...

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל דיבר בקול שקט, שאר גופו לא זע. "כיצד עברה פגישתך עם המנהל, מר פוטר?"

"אני לא בטוח", אמר הארי. "לא איך שחזיתי. נראה שהוא מאמין שהאור צריך להפסיד הרבה יותר ממה שהייתי חושב שנכון. בנוסף אני לא בטוח שהוא מבין את ההבדל בין לנסות להילחם ולנסות לנצח. זה מסביר הרבה, למעשה..." הארי לא קרא הרבה על מלחמת הקוסמים, אבל הוא קרא מספיק כדי לדעת שהחבר'ה הטובים כן ידעו מי הם אוכלייהמוות הגרועים ביותר, ומשום מה הם לא שלחו להם רימונייד בדואר ינשופים תוך חמש דקות.

צחוק רך בקע מהשפתיים החיוורות. "דמבלדור אינו מבין את ההנאה שבניצחון, כשם שאינו מבין את ההנאה מהמשחק. אמור לי, מר פוטר. האם הצעת את התוכנית הקטנה הזו במטרה המכוונת להפיג את השעמום שלי?"

"זה היה בין המניעים הרבים שלי", אמר הארי, משום שאינסטינקט כלשהו הזהיר אותו שהוא לא יכול פשוט לומר כן. "אתה יודע?" אמר המורה להתגוננות בנימה מהרהרת, "ישנם כאלה שניסו לרכך את מצבי הרוח הקודרים שלי, וישנם כאלה ששיפרו את יומי, אבל אתה הראשון שהצליח לעשות זאת בכוונה." המורה להתגוננות התיישר בתנועה שנראתה כאילו היא

מסתמכת על קסם בנוסף לשרירים; והמורה להתגוננות החל להתרחק מבלי להביט לעבר הארי. רק תנועה קטנה באצבע אחת ציינה להארי שעליו לבוא בעקבותיו.

"נהייתי במיוחד מהמזמור שחיברת לעלמה דייוויס," אמר פרופסור קווירל לאחר שהלכו מרחק מה. "אם כי ייתכן שהיה נכון יותר לו היית מתייעץ עימי מראש, לפני שנתת לה לשנן אותו." יד אחת זעה בתוך גלימותיו של המורה להתגוננות ושלפה שרביט, שהחוזה בתנועה קטנה באוויר, שלאחריה כל הקולות הרחוקים של טירת הוגוורטס נמוגו. "אמור לי בכנות, מר פוטר, האם אתה מכיר במידת מה את התיאוריה של טקסים אפלים? אין זה אותו הדבר כמו להודות בכוונה להטיל אותם; קוסמים רבים מכירים את העקרונות."

"לא..." אמר הארי לאיטו. הוא החליט לפני זמן מה שלא לנסות להתגנב אל מדור הספרים המוגבלים בספריית הוגוורטס, מאותה הסיבה שהחליט שנה לפני כן לא לחפש איך ליצור חומרי נפץ מחומרים ביתיים. הארי התגאה בכך שיש לו יותר היגיון בריא ממה שאנשים חושבים.

"הו?" אמר פרופסור קווירל. הוא הלך רגיל יותר עכשיו, ושפתיו התעקלו בחיוך משונה. "אם כן, ייתכן שיש לך כישרון טבעי לתחום."

"כן, טוב," אמר הארי בנימה יגעה. "אני מניח שגם לדוקטור סוס יש כישרון טבעי לטקסים אפלים, משום שהחלק של שופל, דופל, מופל, מוזף הגיע מספר ילדים שנקרא גְּדִלְיָהוּ וְהַמִּסְטוֹק –" "לא, לא החלק הזה," אמר פרופסור קווירל. קולו התחזק מעט, נעשה דומה לנימת ההרצאה הרגילה שלו. "לחש פשוט, מר פוטר, ניתן להטלה פשוט על ידי אמירת מילים מסוימות, ביצוע תנועות מדויקות בשרביט, השקעת חלק מהכוח שלך עצמך. אפילו לחשים רבי עוצמה ניתנים להטלה בדרך זו, אם הקסם יעיל. אבל הגדולים שבקסמים, דיבור בלבד לא מספיק כדי לתת להם מבנה. עליך

לבצע פעולות מסוימות, לקבל החלטות משמעותיות. כמו כן, השקעת הכוח הזמנית שלך גם היא לא מספיקה כדי להניע אותם; טקס דורש קורבן תמיד. העוצמה של לחש דגול שכזה, בהשוואה ללחשים רגילים, דומה ליום בהשוואה ללילה. אבל טקסים רבים – רובם, למעשה – דורשים לפחות קורבן אחד שעשוי לפגוע ברכי הלבב. ולכן כל ענף הקסם הטקסי, שכולל את כל תחומי הקסם הרחוקים ביותר והמעניינים ביותר, נתפס לרוב כאפל. עם כמה יוצאיידופן שבוססו במסורת, כמובן. "קולו של פרופסור קווירל קיבל נימה אירונית. "הנדר הכובל שימושי מדי לבתים עשירים מסוימים מכדי שיוצא מחוץ לחוק לגמרי – על אף שלכבול את רצונו של אדם לכל ימיו הינו מעשה איום, נורא יותר מאשר טקסים פחותים רבים שקוסמים נמנעים מהם. ציניקן עשוי להסיק שהטקסים האסורים לא נקבעים על-פי מוסר, אלא על-פי נוחות. אבל אני סוטה..." פרופסור קווירל השמיע קול שיעול קצר, מנקה את גרונו. "הנדר הכובל דורש שלושה משתתפים ושלושה קורבנות. זה המקבל את הנדר הכובל חייב להיות כזה המסוגל לסמוך על הנודר, אבל בוחר במקום זאת לדרוש ממנו נדר, והוא מקריב את האפשרות לאמון. זה המקבל על עצמו את הנדר חייב להיות כזה שיכול היה לבחור לעשות את מה שהנדר דורש ממנו, והוא מקריב את יכולת הבחירה הזו. והקוסם השלישי, הכובל, מקריב לצמיתות חלק קטן מהקסם שלו עצמו, כדי לקיים לנצח את הנדר."

"אה, אמר הארי, "תהיתי למה לא משתמשים בלחש הזה על ימין ועל שמאל, בכל פעם ששני אנשים מתקשים לבטוח אחד בשני... אם כי... למה קוסמים על סף מוות לא דורשים כסף כדי להטיל נדרים כובלים, ומשתמשים בכסף כדי להשאיר ירושה לילדים שלהם –"

"משום שהם טיפשים," אמר פרופסור קווירל. "ישנם מאות טקסים שימושיים שניתן היה לבצע אילו אנשים לא היו טיפשים;

אני יכול למנות עשרים בלי לעצור לנשום. אבל בכל מקרה, העניין בטקסים כאלה – בין אם תרצה לקרוא להם אפלים ובין אם לא – הוא שהם מעוצבים להיות יעילים מבחינה קסומה, לא להיראות מרשימים כשהם מוטלים. אני מניח שיש נטייה מסוימת לטקסים חזקים יותר לדרוש קורבנות נוראיים יותר. אבל אפילו כך, הטקס הנוראי ביותר המוכר לי דורש רק חבל ממנו נתלה גבר וחרב שאיתה נקטלה אישה; וזה בעבור טקס שאמור לזמן את המוות עצמו – אם כי אני לא יודע מהי המשמעות האמיתית של זה וגם אין לי חשק לגלות, משום שנאמר גם שלחש הנגד, לסלק את המוות, אבד. המזמור הנורא ביותר מפחיד פי מאה פחות מהמזמור שחיברת לעלמה דייוויס. אלה מבין הבריונים להם ישנה היכרות כלשהי עם טקסים אפלים – ואני בטוח שישנם כמה כאלה – היו בוודאי מבועתים מעבר ליכולת התיאור של מילים. אם באמת היה טקס אמיתי שנראה מרשים עד כדי כך, הוא היה ממס את כדור הארץ.

"אממ, אמר הארי.

שפתיו של פרופסור קווירל התעוותו עוד. "אה, אבל החלק המשעשע הוא זה. אתה מבין, מר פוטר, המזמור של כל טקס נוקב בשם הדבר המוקרב, ובזה המתקבל. המזמור שנתת לעלמה דייוויס דיבר, ראשית, על אפלה מעבר לאופל, קבורה מתחת לזרמי הזמן, שמכירה את השער, והינה השער. והדבר השני עליו דובר, מר פוטר, הוא זימון נוכחותך שלך. ותמיד, בכל חלק בטקס, ראשית נוקבים בשמו של זה שיש להקריב, ואז נאמר השימוש שלו."

"אני... מבין, אמר הארי, בעודו צועד במסדרונות הוגוורטס מאחורי פרופסור קווירל, עוקב אחריו אל משרד המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. "אז מהמזמור שלי, איך שכתבתי אותו, משתמע שהאל החיצון, יוג'סותות' –"

"הוקרב לצמיתות בטקס שזימן אך לרגע את נוכחותך שלך, אמר פרופסור קווירל. "אני מניח שנגלה מחר האם משהו לקח זאת

ברצינות, כשנקרא בעיתונים ונראה האם כל האומות הקסומות של העולם מתאגדות יחדיו במאמץ נואש לסלק את פלישתך למציאות שלנו."

הם המשיכו ללכת, כשהמורה להתגוננות החל לגחך בקול גרוני ומוזר.

השניים לא דיברו לאחר מכן עד שהגיעו למשרד המורה להתגוננות, ואז הוא עצר כשירו על הדלת.

"זה דבר מוזר מאוד," אמר המורה להתגוננות, קולו נעשה שקט שוב, כמעט לא נשמע. הוא לא הביט בהארי, והארי ראה רק את גבו. "דבר מוזר מאוד... היה זמן שהייתי מקריב אצבע מיד השרביט שלי כדי לעשות לבריוני הוגוורטס את מה שעשינו להם היום. לגרום להם לפחד ממני כפי שהם מפחדים ממך כעת, לזכות בכניעות ובהערצה של רבים, הייתי נותן את אצבעי בשביל זה. יש לך עכשיו את כל מה שרציתי אז. כל מה שאני יודע על הטבע האנושי אומר שעליי לשנוא אותך. אך עם זאת אני לא. זהו דבר מוזר מאוד."

זה היה צריך להיות רגע מרגש, אבל במקום זאת הארי הרגיש קור נע במורד גבו, כאילו הוא דג קטן בים, וכריש לבן עצוב הביט בו והחליט לאחר היסוס גלוי לא לאכול אותו. הגבר פתח את הדלת למשרד המורה להתגוננות, נכנס ונעלם.

* * *

אחרית דבר :

חבריה של דפני לבית סלית'רין הביטו בה כאילו... לא היה להם שמץ של מושג איך להביט בה. הגריפינדורים הביטו בה כאילו אין להם שמץ של מושג איך להביט בה.

בלי להראות פחד, דפני גרינגרס צעדה לתוך כיתת השיקויים, עטופה בכבוד היהיר של בית אצילי ועתיק־יומין. בפנים היא

הרגישה דומה מאוד לאיך שכל השאר כנראה הרגישו.
עברו שעותיים מאז ה'מה?' כשה'מה?' קרה והמוח של דפני
עדיין הדהד: מה? מה? מה?

הכיתה הייתה שקטה בזמן שהם חיכו לפרופסור סנייף שיגיע.
לבנדר ופרוואטי ישבו קרוב למקבץ גריפינדורים אחרים, מוקפות
במבטים שקטים. השתיים עברו על שיעורי הבית אחת של השנייה
לפני תחילת השיעור, ואיש לא עזר להן או דיבר איתן. אפילו לבנדר
נראתה כנועה, ודפני לא חשבה שדבר יכול להטריד אותה.

דפני ישבה בשולחנה, הוציאה את מוקחות ושיקויי קסם
מהתיק שלה, והחלה לעבור על שיעורי הבית שלה, עושה כמיטב
יכולתה להתנהג כרגיל. אנשים הביטו בה ולא אמרו דבר –
כל הכיתה השתקתה. בנות ובנים נרתעו לאחור, נשענים הרחק
מהדלת כמו שיבולי חיטה במשב רוח.

בדלת עמדה טרייסי דייוויס, עטופה בגלימה שחורה קרועה
שנלתה על התלבושת האחידה של הוגוורטס.

טרייסי החלה ללכת באיטיות לתוך הכיתה, מתנודדת קלות עם
כל צעד, נראית כאילו היא מנסה לרחק. היא התיישבה בשולחן
הרגיל שלה, שבמקרה היה ליד זה של דפני.

טרייסי הפנתה את ראשה לאט להביט בדפני.
"את רואה?" אמרה הילדה הסלית'רינית בקול נמוך ואפל.
"אמרתי לך שאני אשיג אותו לפניה."

"מה?" פלטה דפני ומיד הצטערה על כך.
"השגתי את הארי פוטר לפני גריינג'ר." קולה של טרייסי עדיין
היה נמוך, אבל עיניה בהקו בניצחון. "את מבינה, דפני, מה שגנרל
פוטר רוצה בבחורה זה לא פנים יפות או שמלה יפה. הוא רוצה
בחורה שמוכנה לתעל את כוחותיו האיומים, זה מה שהוא רוצה.
עכשיו אני שלו – והוא שלי!"

ההכרזה הזו הניבה שתיקה קפואה בכל הכיתה.
"סלחי לי, העלמה דייוויס," אמר קולו המתורבת של דראקו

מאלפוי, שנראה לא מודאג בעודו עובר על סיכומי השיקויים שלו. הנצר האחר לבית עתיק־יומין אפילו לא הרים מבט משולחנו, אפילו כשכולם פנו להביט בו. "האם הארי פוטר ממש אמר לך את זה? במילים הללו?"

"טוב, לא..." אמר טרייסי, ואז עיניה הבזיקו בכעס. "אבל כדאי לו שייקח אותי, עכשיו כשהקרבותי לו את הנשמה שלי והכל!"

"הקרבת את הנשמה שלך להארי פוטר?" השתנקה מיליסנט. נשמע קול מהצד השני של החדר כשרון וויזלי שמט את קסתי־הדיו שלו.

"טוב, אני די בטוחה שזה מה שעשיתי," אמרה טרייסי, נשמעת מהוססת לרגע לפני שקולה התחזק. "כלומר, הסתכלתי על עצמי במראה ואני נראית חיוורת יותר עכשיו, ואני תמיד מרגישה אפלה סביבי, והייתי מוליך לכוחות האיומים שלו והכל... דפני, את ראתי את העיניים שלי נהיות ירוקות, נכון? לא ראיתי את זה בעצמי אבל זה מה ששמעתי אחר־כך."

השתררה שתיקה שהופרה רק על ידי הניסיונות של רון וויזלי לנקות את השולחן שלו.

"דפני?" שאלה טרייסי.

"אני לא מאמינה לזה," אמר קול כועס. "אין שום סיכוי שאדון האופל הבא ייקח אותך להיות לו כלה!"

לאט, בהשתאות ניכרת, ראשים פנו לבהות בפנסי פרקינסון.

"שקט, את," אמרה טרייסי, "או ש..." הילדה הסלית־רינית עצרה. ואז קולה של טרייסי ירד עוד יותר, והיא אמרה, "שקט, את, או שאוכל את הנשמה שלך."

"את לא יכולה לעשות את זה," אמרה פנסי, בנימה הבטוחה של תרנגולת שבנתה לעצמה שרשרת מזון מושלמת בה היא הראש, ולא מתכוונת ללכת ולעדכן את האמונה הזו בהסתמך על ראיות ותו לא.

לאט, כאילו היא מנסה לרחף, טרייסי התרוממה משולחנה.

נשמעו השתנקויות נוספות. דפני הרגישה כאילו אובנה בכיסאה.
 "טרייסי?" אמרה לבנדר בקול קטן. "בבקשה אל תעשי את כל

זה שוב. בבקשה?"

עכשיו פנסי נראתה לחוצה בגלוי, כשטרייסי התנודדה לעבר
 השולחן שלה. "מה את חושבת שאת עושה?" אמרה פנסי, לא
 מצליחה להישמע מתרעמת.

"אמרתי לך," אמר טרייסי ברוע. "אני הולכת לאכול את הנשמה
 שלך."

טרייסי נשענה מעל פנסי, שישבה קפואה ליד שולחנה; ואז,
 שפתייהן כמעט נוגעות, השמיעה קול שאיבה חזק.

"הנה!" אמרה טרייסי כשהתיישרה. "אכלתי את הנשמה שלך."

"לא את לא!" אמרה פנסי.

"כן אני כן!" אמרה טרייסי.

השתררה שתיקה קצרה –

"בשם מרלין, היא כן!" קרא תיאודור נוט. "את נראית כולך

חיוורת עכשיו, והעיניים שלך נראות ריקות!"

"מה?" צווחה פנסי, מחוירה. הילדה זינקה ממקומה והחלה

לחפש בפראות בתיקה. אחרי שפנסי שלפה מראה והביטה בעצמה,
 היא החוירה עוד יותר.

דפני ויתרה על כל העמדת פנים של פוזה אריסטוקרטית והניחה
 לראשה ליפול על השולחן בקול חבטה עמום, בעודה תוהה האם
 ללמוד באותו בית-ספר בו כל שאר המשפחות החשובות באמת
 משתלם כשבאותו בית-הספר לומד גם לגיון הכאוס.

"אוו, את בצרות עכשיו, פנסי," אמר שיימוס פיניגן. "אני לא

יודע מה בדיוק קורה כשסוהרסן מנשק אותך, אבל אם טרייסי
 דייוויס מנשקת אותך זה בטח גרוע יותר."

"שמעתי על אנשים בלי נשמות," אמר דין תומאס בנימה

קודרת. "הם צריכים להתלבש בשחור, והם כותבים שירה נוראית,

ושום דבר לא משמח אותם אף פעם. הם חייבים להיות כעוסים."

"אני לא רוצה להיות כעוּסָה!" בכתה פנסי.
 "חבל," אמר דין תומאס. "את חייבת להיות, עכשיו כשהנשמה
 שלך הלכה."

פנסי הסתובבה והושיטה יד מתחננת לעבר שולחנו של דראקו
 מאלפוי. "דראקו!" היא אמרה בהפצרה. "מר מאלפוי! בבקשה,
 תגרום לטרייסי להחזיר לי את הנשמה שלי!"

"אני לא יכולה," אמרה טרייסי. "אכלתי אותה."

"תגרום לה להקיא אותה!" צעקה פנסי.

הנצר לבית מאלפוי נשען קדימה, מניח את ראשו על שתי ידיו,
 כך שאיש לא היה יכול לראות את פניו. "למה החיים שלי ככה?"
 הוא שאל.

המולה פראית של לחישות החלה כשטרייסי חזרה למקומה,
 מחייכת בסיפוק, בעוד פנסי עומדת באמצע הכיתה, פוֹכֶרֶת את ידיה
 ודמעות מתחילות לזלוג מעיניה –

"היו. בשקט."

הקול הרך והקטלני מילא את כל הכיתה כשפרופסור סנייפ נכנס
 בדלת. פניו היו כעוּסוֹת יותר מכפי שדפני ראתה אותן מעודה, מה
 ששלח זרם של פחד אמיתי במורד גבה. היא השפילה את מבטה
 במהירות אל שיעורי הבית שלה.

"שבי, פרקינסון," לחשש המורה לשיקויים, "ואת, דייוויס,

תורידי את הגלימה המגוחכת הזו –"

"פרופסור סנייפ! יללה פנסי פרקינסון בדמעות. "טרייסי

אכלה את הנשמה שלי!"

של ג'יימי אסטורגה.

"כן, טוב, סלחו לי על הבוטות," אמר רנדולף לי בשוויון נפש. לוחם הדירקרב מהשנה השביעית שיפשף את סנטרו, עליו התיר לזיפי זקן קצרים לצמוח. "אבל כשמישהו מדביק אותך לתקרה, זו הודעה, אסטורגה. זו הודעה שאומרת: אני קוסם אופל חזק ביותר והייתי יכול לעשות לכם מה שמתחשק לי, וגם לא אכפת לי אם הבתים שלכם ייעלבו."

רוברט ג'אגסון השלישי צחק צחוק נמוך ורך למשמע דבריו, גיחוך שהעביר צמרמורת במורד כמה גווים. "זה גורם לך לתהות אם בחרנו את הצד הלא נכון, לא ככה? שמעתי סיפורים על הודעות כאלה, שנשלחו בהוראתו של אדון האופל..."

"אני עדיין לא מוכן לכרוע בך בפני פוטר," אמר אסטורגה, מביט בעיניו של ג'אגסון במבט תקיף.

גם אני לא, אמרה בלקה.

ג'אגסון החזיק את שרביטו, והוא סובב אותו בעצלתיים בין אצבעותיו, מצביע מעלה ואז מטה. "אתם גריפינדור או סלית'רין?"

שאל ג'אגסון. "לכולם יש מחיר. כולם חכמים."

ההצהרה הזו הניבה רגע של שתיקה.

"מאלפוי לא אמור להיות פה?" שאל בול בהיסוס.

פלינט החווה באצבעותיו בביטול. "מה שלא יהיה מה שמאלפוי זומם, הוא רוצה לשדר אווירה של תמימות. אסור שיראו שהוא נעדר באותו זמן כמונו."

"אבל כולם כבר יודעים את זה," אמר בול. "אפילו בבתים האחרים."

"כן, מגושם מאוד," אמרה בלקה. היא נחרה. "מאלפוי או לא, הוא רק ילדון משנה ראשונה ואנחנו לא צריכים אותו פה."

"אני אשלח ינשוף לאבא שלי," אמר ג'אגסון בקול שקט, "והוא ידבר עם לורד מאלפוי בעצמו –" לפתע, ג'אגסון הפסיק לדבר.

"אני לא יודעת מה איתכם, יקירי," אמרה בלקה במתיקות

מזויפת, "אבל אני לא מתכוונת לנוס בפחד מפני טקס מזויף, ואני לא סיימתי עם פוטר ועם בוצדמית המחמד שלו."

איש לא ענה. כולם הביטו מעבר לה.

לאט, בלקה הסתובבה לראות על מה האחרים מסתכלים.

"אתם לא תעשו דבר, לחשש ראש הבית שלהם. פניו של סוורוס סנייף היו זועמות, וכשדיבר טיפות קטנות של רוק ניתזו מפיו, מכתים עוד יותר את גלימותיו המלוכלכות כבר. "עשיתם מספיק, שוטים שכמוכם! ביישתם את הבית שלי – הפסדתם לתלמידות שנה ראשונה – עכשיו אתם מדברים על עירוב לורדים אצילים מהקסמהדרין במריבות הילדותיות העלובות שלכם? אני אטפל בנושא הזה. אתם לא תביישו את הבית הזה שוב, אתם לא תסתכנו בלבייש את הבית הזה שוב! סיימתם להילחם במכשפות, ואם אשמע אחרת –"

* * *

אם היית חושב שהם ישבו זה ליד זה בארוחת הערב אחרי זה, היית מתאכזב מרות.

"מה היא רוצה ממני?" נשמעה קריאתו העגמומית של ילד, שעל אף כל היכרותו הנרחבת עם הספרות המדעית, היה עדיין תמים בנוגע לדברים מסוימים. "היא רצתה לחטוף מכות?"

הבנים הבוגרים מרייבנקלו שישבו לידו בשולחן ארוחת הערב החליפו מבטים חטופים אחד עם השני עד שלפי פרוטוקול נטול מילים, המנוסה שביניהם דיבר.

"תראה," אמר ארטי גריי, תלמיד השנה השביעית שהוביל בתחרות שלהם בשלוש מכשפות ומורה להתגוננות, "מה שאתה צריך להבין הוא, עצם זה שהיא כועסת עליך לא אומר שאיבדת נקודות. העלמה גריינג'ר כועסת משום שהיא נבהלה ואפשר להאשים אותך, אתה מבין? אבל באותו הזמן, על אף שלא תודה בכך, היא התרגשה מזה שהחבר שלה השקיע מאמצים מגוחכים

ומשוגעים כדי להגן עליה."

"זה לא קשור לנקודות," אמר הארי פוטר, המילים יוצאות מבין שיניו החשוקות. ארוחת הערב נחה נטושה על השולחן לפניו. "זה קשור לצדק. ואני. לא. החבר. שלה!"

זה נענה בלא מעט גיחוכים מכל הנוכחים.

"כן, טוב," אמר רייבנקלו מהשנה השישית, "אני חושב שאחרי שהיא מנשקת אותך כדי להציל אותך מהשפעת סוהרסן ואתה מדביק ארבעים וארבעה בריונים לתקרה בשבילה, כבר עברנו את שלב ה'היא לא חברה שלי, באמת' והגענו לשאלה של איך ייראו הילדים שלכם. וואו, זו מחשבה מפחידה..." קולו של הרייבנקלו דעך והוא אמר, בקול קטן יותר, "בבקשה אל תסתכל עליי ככה."

"תראה," אמר ארטי גריי, "אני מצטער שאני ישיר, אבל אתה יכול להיות צודק או שאתה יכול שיהיו לך בחורות, אבל אתה לא יכול שיהיו לך את שניהם באותו הזמן." הוא הניח יד חברית על כתפו של הארי פוטר. "יש לך פוטנציאל, ילד, יותר מכל קוסם שראיתי אי פעם, אבל אתה צריך ללמוד איך להשתמש בו, אתה יודע? תהיה קצת יותר נחמד אליהן, תלמד כמה לחשים לסדר את הבלגן הזה שאתה קורא לו שיער. מעל לכל, אתה צריך להסתיר את הרשע שלך טוב יותר – לא טוב מדי, אבל טוב יותר. בחורים טובים ומטופחים זוכים בבחורות, וקוסמי אופל זוכים בבחורות, אבל בחורים טובים ומטופחים שנחשדים בכך שהם אפלים כסתר זוכים ביותר בבחורות מכפי שתוכל לדמיין –"

"לא מעוניין," אמר הארי ביושב כשהרים את ידו של הנער מכתפו ושמט אותה כל אחר יד.

"אבל אתה תהיה," אמר ארטי גריי, קולו נמוך ומבשר רעות. "אה, אתה תהיה!"

במקום אחר ליד אותו השולחן –

"רומנטי?" צווחה הרמיוני גריינג'ר, חזק כל-כך עד שכמה מהבנות שלידה התכווצו. "איזה חלק מזה היה רומנטי? הוא לא

ביקש! הוא אף פעם לא מבקש! הוא פשוט שולח רוחות אחרי אנשים ומדביק אותם לתקרה ועושה מה שהוא רוצה עם החיים שלי!"

"אבל את לא רואה?" אמרה מכשפה מהשנה הרביעית. "זה מראה שעל אף שהוא רשע, הוא אוהב אותך!"

"את לא עוזרת," אמרה פנלופה קלירווטר מעט במורד השולחן, אבל היא זכתה להתעלמות. כמה מכשפות בוגרות התיישבו ליד הרמיוני אחרי שהתיישבה במקום הרחוק ביותר מהארי פוטר, אבל מהר מאוד ענן של בנות צעירות יותר הקיפו את הרמיוני במחסום בלתייחידר.

"אסור," אמרה הרמיוני גריינג'ר, "להרשות לבנים לאהוב בנות בלי לבקש מהן קודם! זה נכון בכמה מובנים ובמיוחד כשזה נוגע להדבקת אנשים לתקרה!"

גם זה זכה להתעלמות. "זה בדיוק כמו מחזה!" נאנחה ילדה משנה שלישית.

"מחזה?" שאלה הרמיוני. "הייתי שמחה לראות מחזה שבו משהו כזה קורה!"

"הו," אמרה הילדה מהשנה השלישית, "חשבתי על המחזה ההוא, הממש דומנטי, שבו יש בן ממש נחמד ומתוק, והוא נוסע בפלו, אלא שהוא טועה בהגיית היעד שלו ויוצא לחדר כזה מלא בקוסמי אופל שעורכים טקס אסור שמוטב שהיה נותר אבוד לעד בנבכי הזמן, והם מקריבים שבע קורבנות כדי לשחרר את האימה העתיקה הזו שאמורה להעניק למישהו משאלה אם היא משוחררת, אז כמובן שהנוכחות של הבן מפריעה לטקס, וכשהאימה אוכלת את כל הקוסמים האפלים וכולם מתים המחשבה האחרונה של הבן היא שהלוואי שהייתה לו חברה, והדבר הבא שקורה הוא שהוא נח בחיקה של האישה היפהפייה הזו שהעיניים שלה בוערות באור נורא, אבל היא לא מבינה שום דבר באיך להיות אנושית אז הבן תמיד צריך לעצור אותה מלאכול אנשים. זה בדיוק כמו המחזה

הזה, אלא שאת הבן והארי פוטר הוא הבת!"
 "זה..." אמרה הרמיוני, מופתעת למדי. "למעשה זה באמת

נשמע די דומה –"

"באמת?" פלטה ילדה משנה שנייה שישבה ממול, שהחלה להישען קדימה, נראית מבועתת אך אפילו יותר מכך מסוקרנת.

"לא!" אמרה הרמיוני. "כלומר – הוא לא החבר שלי!"

שתי שניות לאחר מכן, האוזניים של הרמיוני קלטו את מה שהשפתיים שלה אמרו הרגע.

המכשפה מהשנה הרביעית הניחה את ידה על כתפה של הרמיוני ולחצה עליה בניחוח. "העלמה גריינג'ר", היא אמרה בקול מרגיע, "אני חושבת שאם תהיי כנה עם עצמך, תגלי שהסיבה שאת כועסת על אדונך האפל היא שהוא תיעל את כוחותיו העלומים דרך טרייסי דייוויס ולא דרכך."

פיה של הרמיוני נפתח אבל גרונה ננעל לפני שמילים בקעו, וזה כנראה היה דבר טוב, משום שאם כן, הייתה צורחת כליכך חזק שבוודאי משהו היה נשבר.

"איך זה יכול להיות, בעצם?" אמרה הילדה מהשנה השלישית. "אני מתכוונת, שהארי פוטר יעבוד דרך ילדה אחרת אפילו שהוא כבל את עצמו אלייך? האם לשלושתכם יש מעין, את יודעת, סידור כזה?"

"גאאאאאק", אמרה הרמיוני גריינג'ר, גרונה עדיין נעול, מוחה תקוע, ומיתרי הקול שלה משמיעים קול לא רצוני, כאילו היא מנסה להשתעל יאק.

* * *

(מאוחר יותר)

"אני לא מבינה למה את כליכך מגזימה", אמרה מכשפה נוספת מהשנה השנייה, שהחליפה את הילדה מהשנה השלישית אחרי שהרמיוני איימה שתבקש מטרייסי לאכול את הנשמה שלה.

"כלומר, באמת, אם משהו כמו הארי פוטר היה מציל אותי, הייתי – שולחת לו כרטיסי תודה, ומחבקת אותו, ו, פניה של הילדה היו אדומות מעט, "טוב, ומנשקת אותו, אני מקווה."

"כן!" אמרה המכשפה האחרת מהשנה השנייה. "אף פעם לא הבנתי למה בנות במחזות מתרגזות כשהדמות הראשית יוצאת מגדרה כדי להיות נחמדה כלפיהן. אני לא הייתי מתנהגת ככה אם הגיבור היה מחבב אותי."

הרמיוני גריינג'ר שמטה את ראשה אל שולחן ארוחת הערב, ידיה מושכות באיטיות בשערה.

"את פשוט לא מבינה פסיכולוגיה גברית," אמרה המכשפה מהשנה הרביעית בקול סמכותי. "גריינג'ר צריכה לגרום לזה להיראות כאילו היא יכולה להתנגד במסתוריות לקסם המפתה שלו."

* * *

(מאוחר עוד יותר.)

וכך, לא עבר זמן רב לפני שהרמיוני גריינג'ר פנתה אל האדם היחיד עימו נותר לה לדבר, האדם היחיד שמובטח כי יבין את נקודת המבט שלה –

"הם כולם משוגעים," אמרה הרמיוני גריינג'ר בעודה צועדת במרץ לעבר מגדל רייבנקלו, לאחר שעזבה את ארוחת הערב מעט מוקדם. "כולם חוץ ממך וממני, הארי, אני מתכוונת כולם חוץ מאיתנו בכל בית הספר הוגוורטס, הם כולם משוגעים לגמרי. והבנות ברייבנקלו הן הכי גרועות, אני לא יודעת מה בנות ברייבנקלו קוראות כשהן מתבגרות, אבל אני בטוחה שהן לא אמורות לקרוא את זה. מכשפה אחת שאלה אותי אם עשינו קשר נשמה, מה שאני הולכת לבדוק בספרייה הערב, אבל אני די בטוחה שזה מעולם לא קרה –"

"אני אפילו לא מכיר שם לצורת ההיסק הכושלת הזו," אמר

הארי פוטר. הילד התהלך כרגיל, מה שאומר שמדי פעם הוא נאלץ לדלג קדימה כמה צעדים כדי לעמוד בקצב המוזן בתרעומת של הרמיוני. "אני חושב ברצינות שאם זה היה תלוי בהם, הם היו גוררים אותנו ברגע זה לשנות את השמות שלנו לפוטר־אואנס־ורס־גריינג'ר... איכס, עכשיו כשאני אומר את זה בקול רם אני מבין עד כמה נורא זה נשמע."

"אתה מתכוון שהשם שלך יהיה פוטר־אואנס־ורס־גריינג'ר ושלי יהיה גריינג'ר־פוטר־אואנס־ורס," אמרה הרמיוני. "זה נורא מכל דמיון."

"לא," אמר הילד, "בית פוטר הוא בית אצילי, אז אני חושב שהשם הזה נשאר ראשון –"

"מה?" היא אמרה בתרעומת. "מי אומר שאנחנו חייבים –" השתררה דממה פתאומית ואיומה, שהופרה רק על ידי צליל נעליהם.

"בכל מקרה," אמרה הרמיוני במהירות, "חלק מהדברים המשוגעים שהן אמרו בארוחת הערב גרמו לי לחשוב, אז רק רציתי לומר, הארי, שאני באמת אסירת תודה לך על שהצלת אותי ואת כולן מלחטוף מכות, ואף על פי שחלקים מסוימים מאחריהצהריים מרגיזים אותי, אני בטוחה שאנחנו יכולים פשוט לדבר על זה ברוגע."

"אה..." אמר הארי בחיוך קלוש ומהוסס, עיניו בוהקות בתערובת של בלבול וחשש, "זה... טוב, אני מניח?"

ליתר דיוק, הייתה זו מכשפה מהשנה הרביעית שהסבירה, שמכיוון שהארי הוא הקוסם הרשע שהתאהב בהרמיוני, והרמיוני היא הנערה הטהורה והתמימה שתגאל אותו או תתפתה בעצמה על ידי אומנויות האופל, הרמיוני חייבת להימצא במצב תמידי של תרעומת על כל מה שהארי עושה, אפילו אם זה להציל אותה בגבורה מאבדון מוחלט, רק כדי שמערכת היחסים שלהם לא תיפתר לפני סוף מערכה ארבע. ואז פנלופה קלירווטר, שהרמיוני

באמת חשבה שהיא חכמה יותר מזה, העירה בקול רם שמאותן סיבות הרמיוני לא יכולה ללכת לדבר בהיגיון עם הארי על למה היא מרגישה פגועה, ובכל מקרה קוסמי אופל נמשכים להתנגדות מלאת רגש בנשים, ולא להיגיון. בנקודה הזו הרמיוני קמה מהשולחן בדחיפה, צעדה בזעם לעבר המקום בו הארי ישב, ושאלה אותו בקול שקול האם הם יכולים ללכת וללכך את העניינים שלהם.

"אז במילים אחרות," אמרה הרמיוני בקול הרגוע ביותר שלה, "לא באמת הסתבכת איתי, אני עדיין מדברת איתך, אנחנו עדיין חברים, ואנחנו עדיין לומדים ביחד. אנחנו לא בריב. נכון?" איכשהו נראה כאילו זה רק הגדיל את החשש של הארי פוטר. "נכון," אמר הילד־שנשאר־בחיים.

"מעולה!" אמרה הרמיוני. "אז, האם הבנת למה כעסתי, מר פוטר?"

השתררה שתיקה. "רצית שלא אתערב בעניינים שלך?" אמר הארי בזהירות. "כלומר – אני יודע שרצית לעשות דברים בדרך שלך. ובאמת לא התערבתי בעניינים שלך, עד ששמעתי ששלושה אוכלי־מוות צעירים טמנו לך מארב ובכנות, לא ציפיתי לזה. פרופסור קווירל לא ציפה לזה. התחלתי לדאוג שאולי הסתבכת מעבר לראש ואז, בלי להעליב הרמיוני, ארבעים וארבעה בריונים במארב זה יותר ממה שמישהו יכול להתמודד איתו בלי עזרה. זו הסיבה שחשבתי שאת צריכה עזרה רק הפעם –"

"לא, החלק הזה בסדר," אמרה הרמיוני. "באמת הסתבכנו מעבר לראש. בבקשה תנחש שוב, מר פוטר."

"אמ," אמר הארי. "מה שטרייסי עשתה... הבהיל אותך?" "הבהיל אותי, מר פוטר?" ייתכן שהיה שמץ של חומציות בקולה. "לא, מר פוטר, הייתי מפוחדת. הייתי מבועתת. לא הייתי רוצה להודות שאני מפחדת מסתם דרקונים או משהו, אנשים עלולים לחשוב שאני פחדנית, אבל כשאני יכולה לשמוע קולות

מרוחקים קוראים 'טקליילי! טקליילי!' ויש שלוליות של דם שזולגות מתחת לדלתות, אז זה בסדר לפחד.

"אני באמת מצטער," אמר הארי במה שנשמע כמו חרטה כנה.

"חשבתי שתביני שזה אני."

"והסיבה שכולנו פחדנו ככה, מר פוטר, היא שלא ביקשת קודם!" על אף כוונותיה, הרמיוני גילתה שקולה עולה. "היית צריך לבקש ממני לפני שעשית משהו כזה, הארי! היית צריך לומר בדיוק, 'הרמיוני, אני יכול לגרום לדם לצאת מתחת לדלתות?' חשוב להיות מדויק כשאתה מבקש דברים כאלה!"

הילד שפשף את עורפו תוך כדי הליכה. "חשבתי... בכנות, פשוט חשבתי שתהיי מוכרחת לומר לא."

"כן, מר פוטר, הייתי יכולה לומר לא. זאת כל הנקודה של לבקש

רשות קודם, מר פוטר!"

"לא, אני מתכוון שהיית מוכרחת לומר לא, בין אם זה מה שבאמת רצית ובין אם לאו. ואז כולכן הייתן חוטפות מכות וזו הייתה אשמתי שביקשתי רשות קודם."

גבותיה של הרמיוני טיפסו מעט בהפתעה, והיא המשיכה ללכת עוד כמה צעדים בעודה מנסה להבין זאת. "מה?" היא אמרה.

"טוב..." אמר הילד באיטיות מה. "כלומר, את גנרל אור-שמש, לא? את לא יכולה להרשות לי להפחיד אנשים, אפילו לא בריונים, אפילו לא כדי להציל את החברות שלך מלחטוף מכות. היית מוכרחת לומר לא, ואז היית נפגעת. ככה, את יכולה לומר בכנות לאנשים שלא היה לך שום מושג ושזו לא אשמתי. זו הסיבה שלא הזהרתי אותך."

הרמיוני הפסיקה ללכת, פנתה להביט בהארי ישירות במקום רק לסובב את ראשה. "הארי, אתה מוכרח להפסיק להמציא סיבות מתוחכמות לעשות דברים מטופשים."

גבותיו של הארי טיפסו. אחרי רגע הוא אמר, "תראי... אני יודע למה את מתכוונת, כמובן, אבל עדיין ישנה השאלה האם זה היה

רעיון טוב, ולא רק מתוכם –

"אני מבינה למה עשית את מה שעשית היום," אמרה הרמיוני.
 "אבל אני רוצה שתבטיח לי שמעתה והלאה, תבקש ממני רשות
 קודם, תמיד, אפילו אם אתה לא יכול לחשוב על סיבה למה לא."
 השתררה שתיקה שהתארכה, והרמיוני הרגישה את ליבה שוקע.
 "הרמיוני –" הארי החל לומר.

"למה?" התסכול התפרץ לקולה. "למה זה כליך נורא? כל מה
 שאתה צריך לעשות זה לבקש!"

עיניו של הארי היו רציניות מאוד. "על מי באלגר"ה את מנסה
 להגן הכי הרבה, הרמיוני? על מי את הכי חוששת, כשאת נלחמת?"
 "חנה אבוט," אמרה הרמיוני בלי לחשוב, ואז היא הרגישה קצת
 רע, כי חנה כן מתאמצת וכן השתפרה הרבה –

"האם היית מרגישה בסדר עם לבטוח במישהו אחר, נגיד
 טרייסי, עם האחריות הסופית להגן על חנה? אם היית יודעת שחנה
 עומדת להיכנס למארב, והיית חושבת על תוכנית להגן עליה, היית
 מרגישה בסדר עם לתת לטרייסי להחליט האם מותר לך לבצע
 אותה?"

"טוב... לא?" אמרה הרמיוני, מבולבלת.

עיניו הירוקות של הילד־שנשא־ריב־חיים הביטו בשלה במבט
 יציב. "האם היית סומכת על חנה עם המילה האחרונה בנוגע להאם
 היא צריכה הגנה?"

"אני –" אמרה הרמיוני, ואז עצרה. זה היה מוזר, היא ידעה מה
 התשובה הנכונה וידעה גם שהתשובה הנכונה לא אמיתית. חנה
 התאמצה כליך להוכיח שהיא לא מפחדת, אף על פי שהיא כן, וקל
 לראות איך הילדה ההפלאפית מתאמצת יותר מדי –

ואז הרמיוני הבינה את ההשלכה. "אתה חושב שאני כמו חנה?"
 "לא... בדיוק..." הארי פרע את שעריו. "תקשיבי, הרמיוני, מה
 את היית מציעה לעשות, לו הייתי מזהיר אותך מפני מארב של
 ארבעים וארבעה בריונים?"

"הייתי עושה את הדבר האחראי ומספרת לפרופסור מקגונגל ונותנת לה לטפל בזה," אמרה הרמיוני מיד. "ואז לא הייתה אפלה ואנשים צורחים ואור כחול נורא –"

אבל הארי פשוט הניד בראשו. "זה לא הדבר האחראי לעשות, הרמיוני. זה מה שמי שמשחקת את התפקיד של הילדה האחראית הייתה עושה. כן, חשבתי ללכת לפרופסור מקגונגל. אבל היא רק הייתה עוצרת את האסון פעם אחת. בטח לפני שהפרעה כלשהי הייתה מתחילה, נגיד על ידי זה שהייתה אומרת לבריונים שהיא יודעת. אם הבריונים היו נענשים רק על תכנון, זה היה באובדן של נקודות בית, או לכל היותר ריתוק של יום, לא במשהו שבאמת יפחיד אותם. ואז הבריונים היו מנסים שוב. פחות מהם, עם ביטחון שדה טוב יותר כך שלא הייתי שומע על זה. הם בטח היו טומנים מארב לאחת מכן לבד. לפרופסור מקגונגל אין את הסמכות לעשות משהו מפחיד מספיק כדי להגן עלייך – והיא לא הייתה חורגת מסמכותה, משום שהיא לא באמת אחראית."

"פרופסור מקגונגל לא אחראית?" אמרה הרמיוני בתדהמה. היא שמה את ידיה על מותניה, מביטה בו במבט זועם. "אתה משוגע?"

הילד לא מצמצץ. "את יכולה לקרוא לזה אחריות של גיבורים, אולי," אמר הארי פוטר. "לא כמו הסוג הרגיל. זה אומר שמה שקורה, לא משנה מה, זה תמיד אשמתך. אפילו אם אמרת לפרופסור מקגונגל, היא לא אחראית למה שקורה, את אחראית. ציות לחוקי בית הספר זה לא תירוץ, זה שמישהו אחר ממונה על העניין זה לא תירוץ, אפילו לנסות כמיטב יכולתך זה לא תירוץ. פשוט אין תירוצים, את פשוט צריכה לעשות את העבודה לא משנה מה." פניו של הארי התכווצו. "זו הסיבה שאני אומר שאת לא חושבת בצורה אחראית, הרמיוני. לחשוב שהעבודה שלך נגמרה כשאת מספרת לפרופסור מקגונגל – זו לא חשיבה של גיבורה. זה כאילו שזה שחנה תחטוף מכות זה בסדר, משום שזו כבר לא

אשמתך. להיות גיבורה זה אומר שהעבודה לא נגמרת עד שעשית כל מה שדרוש כדי להגן על הבנות האחרות, לצמיתות." בקולו של הארי נשזרה נימה הפלדה שרכש לעצמו מאז שפוקס היה על כתפו. "את לא יכולה לחשוב כאילו לציית לחוקים זוהי כל חובתך. "אני חושבת," אמרה הרמיוני בקול שקול, "שאתה ואני עלולים שלא להסכים על כמה דברים, מר פוטר. כמו על האם אתה יותר אחראי מאשר פרופסור מקגונגל, והאם להיות אחראי כולל בדרך כלל אנשים רצים וצורחים, ועד כמה זה רעיון טוב לציית לחוקי בית הספר. וזה שאנחנו לא מסכימים, מר פוטר, לא אומר שאתה זוכה לומר את המילה האחרונה."

"טוב," אמר הארי, "שאלת מה עד כדי כך נורא ברעיון לשאול אותך קודם, וזו הייתה שאלה טובה להפתיע, אז בחנתי את התודעה שלי וזה מה שמצאתי. אני חושב שהחשש האמיתי שלי הוא שאם חנה תהיה בצרות ואני אחשוב על דרך להציל אותה שתיראה מוזרה או אפלה או משהו, את עשויה שלא לשקול את ההשלכות על חנה. את עשויה שלא לקבל את אחריות הגיבורה לחשוב על דרך כלשהי להציל אותה, איכשהו, לא משנה מה. במקום זאת את פשוט תגלמי את הדמות של הרמיוני גריינג'ר, הילדה הרייבנקלואית עם הראש על הכתפיים; והדמות של הרמיוני גריינג'ר אומרת 'לא' אוטומטית, בין אם יש לה תוכנית טובה יותר בראש ובין אם לא. ואז ארבעים וארבעה בריונים מכים בתורות את חנה אברט, וזו תהיה אשמתי משום שידעתי, אף על פי שלא רציתי שהמציאות תהיה כזו, ידעתי שכך זה יהיה. אני די בטוח שזה היה הפחד הסודי וחסר המילים שלי."

התסכול החל להיבנות בה שוב. "אלה החיים שלי!" התפרצה הרמיוני. היא הייתה מסוגלת לדמיין איך זה יהיה אם הארי יתערב בחיים שלה כל הזמן, ממציא הצדקות לא לשאול אותה קודם ולא להקשיב להתנגדויות שלה. היא לא צריכה לנצח בוויכוח רק כדי – "תמיד תהיה סיבה, אתה תמיד יכול לומר שאני לא חושבת כמו

שצריך! אני רוצה חיים משלי! אחרת אני פשוט אעזוב, אני באמת אעזוב, אני מתכוונת לזה, הארי."

הארי נאנח. "זה בדיוק המקום אליו לא רציתי שנגיע, והנה אנחנו פה. את חוששת בדיוק מאותו הדבר כמוני, נכון? את חוששת שאם את תעזבי את ההגה, נתרסק." זוויות פיו התעוותו, אבל זה לא נראה כמו חיוך אמיתי. "זה משהו שאני יכול להבין." "אני לא חושבת שאתה מבין כלל!" אמרה הרמיוני בחדות. "אמרת שנהיה שותפים, הארי!"

זה עצר אותו, היא ראתה את זה עוצר אותו.

"מה עם זה?" שאל הארי לבסוף. "אני אבטיח לשאול אותך לפני שאני עושה משהו שניתן לפרש כהתערבות במעשייך. אלא שאת חייבת להבטיח לי להיות הגיונית, הרמיוני. אני מתכוון באמת, בכנות, לעצור ולחשוב למשך עשרים שניות קודם, להתייחס לזה כאל בחירה אמיתית. את צריכה להיות הגיונית מספיק כדי להבין שאני מציע דרך להגן על הבנות האחרות, ושאם תגידי לא אוטומטית בלי לשקול את זה כראוי, יש תוצאה אמיתית שבה חנה אבוט מסיימת את דרכה בבית חולים." הרמיוני הביטה בהארי כשהנאום שלו גווע.

"ובכן?" אמר הארי.

"אני לא צריכה להבטיח הבטחות," היא אמרה, "רק כדי שיתייעצו איתי בנוגע לחיים שלי." היא פנתה מהארי והחלה ללכת לעבר מגדל רייבנקלו, לא מביטה בו. "אבל אני אחשוב על זה, בכל זאת."

היא שמעה את הארי נאנח, ואחרי זה הם הלכו בדממה לזמן מה, חולפים דרך קשת ממתכת כלשהי בצבע אדום שנראתה כמו נחושת, אל מסדרון שהיה בדיוק כמו זה שעזבו למעט העובדה שהיה מרוצף במחומשים ולא במרובעים.

"הרמיוני..." אמר הארי. "צפיתי בך וחשבתי, מאז היום בו אמרת שאת רוצה להיות גיבורה. יש לך את האומץ. את תילחמי

בעבור מה שצודק, אפילו אל מול אויבים שיכריחו אנשים אחרים. בהחלט יש לך את האינטליגנציה הגולמית לך, ואת בטח אדם יותר טוב בפנים ממני. אבל אפילו כך... טוב, אם להיות כן, הרמיוני... אני לא ממש יכול לראות אותך נכנסת לנעליים של דמבלדור, מובילה את הקרב של בריטניה הקסומה נגד אתיודעת-מי. עדיין לא, בכל אופן."

הרמיוני הפנתה את ראשה להביט בהארי, שפשוט המשיך ללכת, כאילו שקוע במחשבות. למלא את הנעליים הללו? היא מעולם לא ניסתה לחשוב על עצמה כך. היא מעולם לא חשבה לחשוב על עצמה כך.

"ואולי אני טועה," אמר הארי כשהלכו. "אולי פשוט קראתי יותר מדי סיפורים בהם הגיבורים לעולם לא עושים את הדבר ההגייוני ואומרים לפרופסור מקגונגליות שלהם, אז המוח שלי לא חושב שאת גיבורה מסיפור. אולי את זו השפויה, הרמיוני, ואני פשוט מתנהג בצורה טיפשית. אבל בכל פעם שאת מדברת על לציית לחוקים או להסתמך על מורים, אני מקבל את התחושה הזו, כאילו זה קשור לדבר האחרון הזה שעוצר אותך, הדבר האחרון שמרדים את העצמי הד"ש שלך והופך אותך לדב"ש שוב..." הארי נאנח שוב. "אולי זו הסיבה שדמבלדור אמר שמוטב היה לו היו לי הורים חורגים מרושעים."

"הוא אמר מה?"

הארי הנהן. "אני עדיין לא יודע האם המנהל התלוצץ או... העניין הוא, שהוא צדק במובן מסוים. היו לי הורים אוהבים, אבל מעולם לא הרגשתי שאני יכול לסמוך על ההחלטות שלהם, הם לא היו שפויים מספיק. תמיד ידעתי שאם לא אחשוב על דברים עד הסוף בעצמי, אני עלול להיפגע. פרופסור מקגונגל תעשה מה שצריך כדי לעשות את העבודה אם אני אחיה שם כדי לנדרד לה על זה, היא לא תפר חוקים בעצמה בלי השגחה של גיבור. פרופסור קווירל הוא באמת מישוהו שעושה דברים לא משנה מה, והוא האדם

היחיד חוץ ממני ששם לב לדברים כמו זה שהסניף הורס את הקווידיץ'. אבל עליו אני לא יכול לסמוך שיהיה טוב. אפילו אם זה עצוב, אני חושב שזה חלק מהסביבה שיוצרת את מה שדמבלדור קורא לו גיבור – אנשים שאין להם אל מי לדחוף את האחריות הסופית, וזו הסיבה שהם יוצרים הרגל מחשבתי לעקוב אחרי כל הדברים בעצמם."

הרמיוני לא אמרה כלום בתגובה לזה, היא חשבה על משהו שגודריק גריפינדור כתב לקראת סוף האוטוביוגרפיה הקצרה מאוד שלו. בתמצית ובלי שום הסבר, משום שהמגילה הייתה אמורה להיות מועתקת ביד, מאות שנים לפני שמכונת הדפוס המוגלגית העניקה השראה לקוסמים להמציא עטנוצה קורא-כותב.

אין מושיע למושיע, כתב גודריק גריפינדור. אין אדון למגן, לא אם ולא אב, רק ריקנות ממעל.

אם זה המחיר של להיות גיבורה, הרמיוני לא הייתה בטוחה שהיא רוצה לשלם אותו. או אולי – אם כי זה לא היה מסוג הדברים שהייתה חושבת לפני שהתחילה לבלות עם הארי – אולי גודריק גריפינדור טעה.

"אתה סומך על דמבלדור?" שאלה הרמיוני. "כלומר, הוא ממש פה בבית-הספר והוא הגיבור האגדי ביותר בכל העולם –"
 "הוא היה הגיבור האגדי ביותר," אמר הארי. "עכשיו הוא מעלה באש תרנגולות. בכנות, דמבלדור נראה אמין בעינייך?"
 הרמיוני לא ענתה.

זה לצד זו, השניים החלו לטפס במדרגות לולייניות עצומות ורחבות, המדרגות מתחלפות בין מתכת בצבע אדום ואבן בצבע כחול; הדרך האחרונה אל דיוקן רייבנקלו, שהמתין לשמור על המגורים שלהם עם חידות מטופשות.

"או, והרגע חשבתי על משהו שאני צריך לומר לך," אמר הארי כשהיו בחצי הדרך למעלה. "משום שזה משפיע על החיים שלך והכל. תחשבי על זה כעל סוג של מקדמה –"

"מה זה?" שאלה הרמיוני.

"אני חוזה שאלגר"ה עומדת להתפרק."

"להתפרק?" אמרה הרמיוני, כמעט מועדת על אחת המדרגות. "כן," אמר הארי. "כלומר, יכול להיות שאני טועה, אבל אני חושד שהמורים הולכים לשים קץ לחימה במסדרונות." הארי חיך כשדיבר, ניצוץ בעיניו מאחורי המשקפיים רומז על ידע סודי. "להטיל לחשי הגנה חדשים לזיהוי קללות התקפיות, או להתחיל לוודא דיווחים של בריונות באמצעות וריטסרום – אני יכול לחשוב על כמה דרכים שבהן הם יכולים להפסיק את זה. אבל אם אני צודק, זו סיבה לחגיגה, הרמיוני, את וחברותיך. יצרתן מספיק המולה ציבורית עד שגרמתן להם ממש לעשות משהו בנוגע לבריונות. לכל הבריונות."

לאט, חיוך החל לעלות על שפתייה, וכשהגיעה לראש המדרגות והחלה ללכת לעבר דיוקן רייבנקלו בשביל החידה שלה, הרמיוני הרגישה מעט קלה יותר על רגליה, תחושה מרוממת נפלאה מתפשטת בה כאילו מולאה בהליום.

איכשהו, על אף כל ההשקעה של כל אחת ואחת מהן, היא לא ציפתה לכל־כך הרבה, היא לא ציפתה שזה באמת יעבוד. הן באמת גרמו לשינוי...

* * *

היה זה סוף זמן ארוחת הבוקר למחרת. התלמידים מכל השנים ישבו בשקט רב על ספסליהם, כל הראשים פונים לאותו הכיוון, לעבר שולחן המורים, לפניו עמדה ילדה בודדת מהשנה הראשונה, קפואה וללא תנועה, ראשה נוטה מעלה להביט בראש בית סלית'רין.

פניו של פרופסור סנייפ היו מעוותות בזעם ובניצחון, נקמני ככל קוסם אופל; ומאחוריו ישבו שאר המורים בשולחן, מבטים בפנים שכאילו סותתו באבן.

– “מפורקת לצמיתות,” ירק המורה לשיקויים. “האגודה עליה הכרזתן מוצאת מחוץ לחוק בהוגוורטס, בכפוף להחלטתי כמורה! אם האגודה שלך או כל חברה בה תימצא נלחמת במסדרונות, גריינג'ר, את תהיי אחראית באופן אישי ותסולקי, על ידי, מבית-הספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות!”

הילדה מהשנה הראשונה עמדה שם, לפני שולחן המורים אליו נקראה בפעמים קודמות רק כדי לקבל שבחים וחיוכים; עמדה שם, גבה גבוה וזקוף, קימורו כשל קשת של קנטאור, לא מסגירה דבר בפני האויב.

המכשפה הזו מהשנה הראשונה עמדה כשכל דמעותיה וכעסה כלואים בפנים, פניה רגועות, דבר לא משתנה בהופעתה החיצונית, בעוד משהו נשבר לאיטו בתוכה. היא הייתה מסוגלת להרגיש אותו נשבר.

הוא נשבר עוד יותר כשפרופסור סנייפ נתן לה שבועיים של ריתוק על רקע הפשע של אלימות בבית-הספר, לועג בפרצוף מלא בזו כמו זה שהראה להם בשיעור השיקויים הראשון, ועם עיוות קטן בזווית חיוכו שהעיד על כך שהמורה לשיקויים יודע בדיוק עד כמה הוא לא הוגן.

מה-שלא-יהיה בתוכה נשבר לכל האורך, מלמעלה למטה, כשפרופסור סנייפ הוריד מאה נקודות מרייבנקלו. ואז זה נגמר, וסנייפ אמר לה שהיא משוחררת.

היא הסתובבה וראתה שבשולחן רייבנקלו, הארי פוטר יושב דומם בכיסאו, היא לא ראתה את הבעת פניו מכאן, היא ראתה את אגרופיו על השולחן אבל היא לא ראתה אם הם קמוצים ולבנים כמו שלה. היא לחשה לו, כשפרופסור סנייפ קרא לה, שאסור לו לעשות דבר בלי לשאול אותה קודם.

הרמיזי הסתובבה שוב להביט בשולחן המורים, בדיוק כשסנייפ הסתובב כדי לחזור למקומו.

“אמרתי שאת משוחררת, ילדה,” אמר הקול הלועג, אבל על

פניו היה חיוך מרוצה, כאילו חיכה שתעשה משהו –
הרמיוני צעדה קדימה חמישה צעדים נוספים לעבר שולחן
המורים ואמרה, "המנהל?"

דממה מוחלטת מילאה את האולם הגדול.
המנהל דמבלדור לא אמר דבר, לא זע. היה זה כאילו גם הוא
סותת מאבן.

הרמיוני הפנתה את מבטה אל פרופסור פליטיק, שראשו פנה
אל חיקו, בקושי גלוי מעל השולחן. לצידו, פניה של פרופסור
ספראוט היו קמוצות מאוד, היא נראתה כאילו היא מכריחה את
עצמה להביט, ושפתיה רעדו, אבל היא לא אמרה דבר.
כסאה של פרופסור מקגונגל היה ריק. סגנית המנהל לא הופיעה
לארוחת הבוקר.

"למה אף אחד מכם לא אומר כלום?" שאלה הרמיוני גריינג'ר.
קולה רעד בשארית תקווה, בקשת העזרה האחרונה מהמקום הזה
בתוכה. "אתם יודעים שמה שהוא עושה לא בסדר!"
"עוד שבועיים של ריתוק, על התחצפות," אמר סנייפ בקול
משיי.

זה התנפץ.

היא הביטה בשולחן המורים כמה שניות נוספות, בפרופסור
פליטיק ובפרופסור ספראוט ובכיסא הריק שבו פרופסור מקגונגל
הייתה אמורה להיות. ואז הרמיוני גריינג'ר הסתובבה והחלה ללכת
לעבר שולחן רייבנקלו.

המולת קולות החלה לגאות, כשהתלמידים הופשרו מקפאונם.
ואז, כשכמעט הגיעה לשולחן רייבנקלו –
קולו היבש של פרופסור קווירל חתך את הכל, והוא אמר, "מאה
נקודות לעלמה גריינג'ר על שעשתה את הדבר הנכון."

הרמיוני כמעט נפלה; ואז היא המשיכה ללכת, בעוד סנייפ
צועק משהו זועם, בעוד קווירל נשען לאחור בכיסאו ומתחיל
לצחק, בעוד קולו של דמבלדור אמר משהו שלא הצליחה לשמוע

והיא התיישבה בשולחן רייבנקלו ליד הארי פוטר.
הארי פוטר היה קפוא לידה, הוא נראה כמו מישהו שלא מעז
לזוז.

"זה בסדר," קולה אמר לו אוטומטית בלי שהייתה מעורבת
בחירה או מחשבה, אם כי זה בכלל לא היה בסדר. "אבל תראה אם
אתה יכול לחלץ אותי מהריתוקים של סנייפ, כמו שעשית בעצמך
בפעם ההיא?"

הארי פוטר הנהן, תנועה עוויתית בודדת של ראשו. "אני –"
אמר הארי. "אני – אני מצטער, זה – זה הכל באשמתי –"
"אל תהיה מגוחך, הארי." מוזר שהקול שלה יצא רגיל, ובלי
שהייתה צריכה לחשוב מה לומר. הרמינוני הביטה מטה אל צלחת
ארוחת הבוקר שלה, אבל אכילה לא באה בחשבון. היא הרגישה
סערה ותנועה בבטנה שרמזה שהיא כבר על סף הקאה, מה שהיה
מוזר משום שהיא הייתה יכולה להישבע שכל גופה מרגיש קהה,
כאילו היא לא מרגישה כלום, באותו הזמן.
"ו..." קולה אמר, "אם אתה רוצה להפר חוקי ביתספר או
משהו, אתה יכול לשאול אותי בקשר לזה, אני מבטיחה שלא אומר
ישר לא."

* * *

Non est salvatori salvator,
neque defensori dominus,
nec pater nec mater,
nihil supernum.

(אין מושיע למושיע, אין אדון למגן, לא אב ולא אם,
רק ריקנות ממעל.)

– גודריק גריפינדור,
1202 לספירה

פרק 6 ז

אִינְטֵרְוִיּוּ עִם הַפּוֹדֵת: עֲלִיּוֹת שְׁקוּעוֹת

ריאן פל'ורן ירדה במדרגות האבן המחוספסת והטיח הגס, משאירה לחש לומוס דולק בין הלפידים, מחזיקה את שרביטה מורם ברווחים שבין האורות.

היא הגיעה למערת האבן הריקה בעלת הפתחים האפלים הרבים, המוארת בלפיד בסגנון עתיק שנדלק כשנכנסה.

לא היה שם איש, עדיין, ולאחר דקות ארוכות של עמידה עצבנית, היא החלה ליצור בשינויי צורה ספה מרופדת גדולה מספיק לשני אנשים שישבו עליה, או אפילו שישכבו עליה. שרפרף עץ פשוט היה קל יותר, היא הייתה יכולה לעשות זאת בחמש־עשרה שניות, אבל – טוב –

אפילו לאחר שסיימה ליצור את הספה, פרופסור סנייפ לא הגיע, והיא התיישבה בצד השמאלי של הספה, הדופק שלה פועם בגרונה. משום מה היא נעשתה עצבנית יותר, לא פחות, בזמן שהעיכוב התארך.

היא ידעה שזו הפעם האחרונה.

הפעם האחרונה לפני שכל הזיכרונות הללו יעלמו, וריאן פל'ורן תמצא את עצמה במערה מסתורית, תוהה מה קורה.

היה בזה משהו שהרגיש כמו מוות.

הספרים אמרו שלחש זיכרון שמוטל כהלכה אינו מזיק, אנשים

שוכחים דברים כל הזמן. אנשים חולמים, ואז מתעוררים בלי לזכור את החלומות שלהם. לחש זיכרון אפילו לא יוצר הרבה אירציפות, פשוט רגע קצר של חוסר-התמצאות; זה כמו הסחת-דעת בגלל רעש חזק שגורמת לקטיעת קו המחשבה. זה מה שכתוב בספרים, וזו הסיבה שלחשי זיכרון אושרו על ידי משרד הקסמים למטרות ממשלתיות.

אבל בכל זאת, *המחשבות האלו*, המחשבות שהיא חושבת עכשיו; בקרוב לאיש לא יהיה אותן. כשהיא מביטה לעתיד, אין איש שישלים את המחשבות שהיא לא תספיק לסיים לחשוב. אפילו אם היא תצליח לקשור את כל הקצוות הפתוחים בתודעתה בדקה הקרובה, לא יוותר מזה דבר לאחר מכן. האין זה מה שתחשוב עליו, אם אתה עומד למות בעוד דקה?
ואז נשמע קול צעדים שקטים...
סוורס סנייפ נכנס למערה.

עיניו התמקדו בספת הישיבה, והבעה מוזרה חצתה את פניו; מוזרה משום שלא הייתה אירונית, או כועסת, או קרה.
"תודה לך, העלמה פלתי'ורן," אמר סנייפ בשקט, "זה מאוד מתחשב מצידך." המורה לשיקויים הוציא את שרביטו והטיל את לחשי הפרטיות הרגילים, ואז התקרב לעברה והתיישב בכבדות לצידה על הספה.

כעת הדופק שלה פעם בחוזקה מסיבה אחרת לגמרי.
היא הסתובבה באיטיות להביט בפרופסור סנייפ, וראתה שראשו שעון לאחר על הספה, עיניו עצומות. לא ישן, עם זאת. פניו נראו מתוחות, לא רגועות, כאובות.
היא ידעה – לפתע היא הייתה בטוחה – שהיא מורשית לראות זאת רק משום שהיא לא תזכור זאת לאחר מכן; ושאיש לפניה לא הורשה לראות זאת.

השיחה הנואשת שהתנהלה בתוך תודעתה של ריאן פלתי'ורן נשמעה בערך כך: *אני יכולה פשוט להישען ולנשק אותו, את יצאת*

לגמרי מדעתך הזעירה, העיניים שלו עצומות אני מתערבת שהוא לא יעצור אותי בזמן, אני מתערבת שיעברו שנים עד שמישהו ימצא את הגופה שלך –

אבל פרופסור סנייפ פקח אז את עיניו (למרבה רווחתה ואכזבתה הפנימיות גם יחד), ואמר בקול רגיל יותר, "התשלום שלך, העלמה פלתי'ורן." הוא שלף אבן אודם מגלימותיו, חתוכה על-פי הסטנדרט של גרינגוטס. "חמישים פאות. לא אפגע אם תספרי אותן."

היא הושיטה יד רועדת, מקווה שסנייפ יצמיד את האודם לאצבעותיה, שתרגיש את מגע עורו החי כנגד עורה שלה –

אבל במקום זאת סנייפ פשוט הרים מעט את ידו ושמט את האודם לידה, ואז נשען לאחור בחזרה אל הספה. "את תזכרי שמצאת אותה מונחת על רצפת המערה כשבאת לסייר פה," אמר סנייפ. "ומכיוון שאיש פרט לך לא יאמין לזה, את תזכרי שחשבת שיהיה פחות בעייתי אם תפקידי את הכסף בכספת נפרדת בגרינגוטס."

לזמן מה נשמע רק קול הפיצוח של הלפיד.

"למה –" אמרה ריאן פלתי'ורן. הוא יודע שלא אזכור. "למה עשית את זה? כלומר – אמרת לי לומר לך איפה יהיו בריונים, ומי הם יהיו, אבל לא האם גריינג'ר תהיה שם. ואני יודעת, מאיך שמחולל-הזמן עובד, שאם אתה רוצה לגרום לכך שגריינג'ר תהיה שם, אסור לך לדעת האם זה כבר קרה. אז הבנתי שאנחנו היינו אלה שאמרנו לה לאן ללכת. נכון?"

סנייפ הנהן מבלי לדבר. עיניו היו עצומות שוב.

"אבל," אמרה ריאן, "לא הבנתי למה עזרת לה. ועכשיו – אחרי מה שעשית לגריינג'ר באולם הגדול – אני לא מבינה בכלל." ריאן מעולם לא חשבה על עצמה כנחמדה במיוחד. היא לא ממש הקדישה תשומת לב לשערורייה מסביב לגנרל אורשמש. אבל משהו בלעזור לגריינג'ר להילחם בבריונים גרם לה... טוב, היא

התרגלה לחשוב על זה בתור הצד של הטובים, ולחשוב על עצמה כעל מישהי מהצד של הטובים. והיא גילתה שהיא די אוהבת את זה. קשה פשוט לוותר על זה. "למה עשית את זה, פרופסור סנייפ?" סנייפ הניד בראשו, פניו מתכווצות.

"האם –" אמרה ריאן בקול מהוסס. "כלומר – כל עוד אנחנו פה – האם יש משהו שאתה רוצה לדבר עליו?" היה משהו שהיא רצתה לומר, אבל היא לא הצליחה לגרום למילים לבקוע מפיה. "אני יכול לחשוב על עניין אחד," אמר סנייפ לאחר הפסקה. "אם את מעוניינת, העלמה פלד'ורן."

עיניו של סנייפ היו עצומות עדיין, אז היא לא יכולה פשוט להניד בראשה. קולה כמעט נשבר כשהכריחה את עצמה לומר "כן."

"ישנו נער מסוים בכיתה שלך שמחבב אותך, העלמה פלד'ורן," אמר סנייפ מאחורי עיניו העצומות. "לא אומר את שמו. אבל הוא מביט בך כל פעם שאת חוצה את החדר, כשהוא חושב שאת לא שמה לב. הוא חולם עלייך ורוצה להיות איתך, אבל הוא מעולם לא ביקש ממך ולו נשיקה." ליבה החל לפעום חזק יותר.

"אנא אמרי לי את האמת, העלמה פלד'ורן. מה את חושבת על הנער הזה?"

"ובכן –" היא אמרה. היא גמגמה. "אני חושבת – שלא לבקש אפילו נשיקה אחת – זה –" עצוב.

פשוט עלוב.

"חולשה," היא אמרה, קולה רועד.

"אני מסכים," אמר סנייפ. "אבל נניח שהנער עזר לך. האם היית חושבת שאת חייבת לו נשיקה, לו ביקש?"

היא שאפה אוויר בחדות –

"או שהיית חושבת," המשיך סנייפ, עיניו עדיין עצומות,

"שהוא פשוט מעיק?"

המילים דקרו אותה כמו סכין והיא לא הצליחה שלא להשתנק בקול רם.

עיניו של סנייפ נפקחו ומבטו פגש בשלה מעבר לספה. ואז המורה לשיקויים החל לצחוק, גיחוכים קטנים ועצובים. "לא, לא את, העלמה פלתי'ורן!" אמר סנייפ. "לא את! אנחנו באמת מדברים על נער. אחד שלומד איתך שיקויים, למעשה." "הו" היא אמרה. היא ניסתה להיזכר מה סנייפ אמר לפני כן, מרגישה מעורערת למדי כעת שחשבה על איזה נער מביט בה בדממה. "טוב, אמ, במקרה הזה. זה קצת קריפי, למעשה. מי זה?" המורה לשיקויים הניד בראשו. "זה לא משנה," אמר סנייפ. "מתוך סקרנות, מה היית חושבת אם הנער עדיין היה מאוהב בך שנים לאחר מכן?" "אממ," היא אמרה, מרגישה מבולבלת מעט, "שזה עלוב לגמרי?"

הלפיד השמיע קולות פיצוח במערה. "זה מוזר," אמר סנייפ בשקט. "היו לי שני מורים, במרוצת ימיי. שניהם היו חדי'אבחנה ביותר, ואיש מהם לא סיפר לי על דברים שלא ראיתי. ברור למדי למה הראשון לא אמר דבר, אבל השני..." פניו של סנייפ התכווצו. "אני מניח שאהיה חייב להיות תמים כדי לשאול מדוע הוא שתק." השקט התארך, בעוד ריאן מנסה בייאוש לחשוב על משהו נוסף לומר.

"זהו דבר מוזר," אמר סנייפ, קולו עדיין רך, "להביט לאחור אחרי שלושים ושתיים שנים בסך הכל, ולתהות מתי החיים שלך נהרסו מעבר לכל תקנה. האם זה הוכרע כאשר מצנפת המיון צעקה 'סלית'רין!' בשבילי? זה לא נראה הוגן, משום שלא ניתנה לי שום בחירה; מצנפת המיון דיברה ברגע שנגעה בראשי. אך עם זאת, איני יכול לטעון שטעתה בקריאתה. מעולם לא הערכת ידע לשם

עצמו. מעולם לא הייתי נאמן לאישה היחידה לה קראתי חברה. מעולם לא הייתי טיפוס של זעם צדקני, אז ועכשיו. אומץ? אין גבורה בסיכון חיים שכבר נהרסו. הפחדים הקטנים שלי תמיד שלטו בי, ומעולם לא סטייתי משום דרך בה צעדתי בגלל הפחדים הללו. לא, מצנפת המיון לא הייתה יכולה לשים אותי בבית שלה. אולי האובדן האחרון שלי הוכרע, כבר אז. האם זה הוגן, אני שואל, אפילו אם מצנפת המיון קוראת נכונה? האם זה הוגן שלילדים מסוימים יהיה יותר אומץ מלאחרים, וכך יישפטו חייו של אדם?" ריאן פלד'ורן החלה להבין שלא היה לה שמץ של מושג מיהו המורה לשיקויים, ולמרבח הצער כל העומק האפל והנסתר הזה לא עזר לה עם הבעיה שלה.

"אבל לא", אמר סנייפ. "אני יודע איפה זה השתבש בפעם האחרונה. אני יכול לאתר את היום והשעה בהם החמצתי את ההזדמנות האחרונה שלי. העלמה פלד'ורן, האם מצנפת המיון הציעה לך את רייבנקלו?" "כיכן", היא אמרה בלי לחשוב.

"האם איפעם היית טובה בחידות?"

"כן", היא אמרה שוב, משום שיהיה מה שיהיה מה שפרופסור סנייפ עומד לומר, היא לא הייתה שומעת זאת אם הייתה אומרת לא.

"אני נוראי בחידות", אמר סנייפ בקול מרוחק. "פעם ניתנה לי חידה לפתור, ולא הבנתי אפילו את החלק הפשוט ביותר עד שהיה מאוחר מדי. חשבתי שפשוט שמעתי אותה במקרה כשצותתי, כשלמעשה אני הייתי זה שצותתו לו. אז מכרתי את החידה שלי לאחר, ואז חורבן חיי חצה את נקודת האל-חזור." קולו של סנייפ עדיין היה מרוחק, נשמע מהורהר יותר מאשר מלא צער. "ואפילו כעת, אינני מבין דבר בעל חשיבות. אמרי לי, העלמה פלד'ורן, נניח שאדם מחזיק סכין, והוא מועד על תינוק ודוקר את עצמו. האם היית אומרת שלתינוק היה, "קולו של סנייפ נעשה נמוך, כאילו הוא

מחקה קול עמוק יותר, **"הכוח להביס אותו?"**
"אממ... לא?" היא אמרה בהיסוס.

"אז מה זה אומר, שיש לך הכוח להביס מישהו?"
 ריאן חשבה על החידה. (מייחלת, ולא לראשונה בחייה, שהייתה בוחרת ברייבנקלו, ושתלך לעזאזל מורת הרוח של הוריה; אבל מצנפת המיון מעולם לא הציעה לה גריפינדור). **"ובכן..."**
 ריאן אמרה. היא התקשתה לנסח את מחשבותיה במילים. **"זה אומר שיש לך את הכוח, אבל אתה לא חייב לעשות זאת. זה אומר שתוכל לעשות זאת אם תנסה –"**

"בחירה," אמר המורה לשיקויים באותה נימה מרוחקת, כאילו הוא לא דיבר איתה כלל. **"תהיה בחירה. נראה כאילו זה מה שמשתמע מהחידה. והבחירה הזו אינה מובנת מאליה לבוחר, משום שהחידה לא אומרת, יביס, אלא בכוחו להביס. איך גבר בוגר מסמן תינוק כשווה לו?"**

"מה?" שאלה ריאן. היא לא הבינה את זה כלל.
"לסמן תינוק זה קל. כל קללה אפלה חזקה תייצר צלקת תמידית. אבל את זה ניתן לעשות לכל ילד. איזה סימן יסמל שתינוק הוא שווה לך?"

היא אמרה את הדבר הראשון שעלה בדעתה. **"אם תחתום על חוזה אירוסין, זה יסמן שתהיה שווה לו יום אחד, כשיגדל ותתחתנו."**

"זה..." אמר סנייפ. **"זה כנראה לא זה, העלמה פלתי'ורן, אבל תודה לך על שניסית."** האצבעות העדינות והארוכות, שחושלו בערבוב שיקויים בדיוק שלא יאומן, עלו ועיסו את רקותיו. **"זה יכול להביא אותי לכדי שיגעון, שכל־כך הרבה נתלה במילים כה שבריריות. כוח שהוא אינו מכיר... זה מוכרח להיות יותר מאשר לחש לא ידוע כלשהו. לא משהו שהוא יוכל לרכוש פשוט בעזרת אימון ולמידה. כישרון טבעי כלשהו? איש לא יכול ללמוד להיות מטמורפמאגוס... אך עם זאת, זה לא ממש נראה כמו כוח שהוא**

אינו מכיר. אני גם לא מבין איך אחד מהם יושמד בידי השני ולא יותר ממנו אלא זכר; אני יכול לראות זאת בכיוון אחד, אבל לא בשני... המורה לשיקויים נאנח. "וכל זה לא אומר לך דבר, נכון, העלמה פלתי'ורן? המילים הן לא כלום. המילים הן צללים. הייתה זו האינטונציה שלה שנשאה את המשמעות וזה משהו שמעולם לא הצלחתי..."

קולו של המורה לשיקויים דעך, בעוד ריאן בוהה בו. "נבואה?" ריאן אמרה בציוץ גבוה. "שמעת נבואה?" היא למדה גילויי עתידות חודשיים לפני שפרשה בגועל, וזה כל מה שידעה על איך זה עובד.

"אנסה דבר אחד אחרון," אמר סנייפ. "משהו שלא ניסיתי קודם. העלמה פלתי'ורן, הקשיבי לנימה של קולי, לדרך שבה אני אומר זאת, ואמרי לי מה את חושבת שזה אומר. את יכולה לעשות זאת? יופי," אמר סנייפ כשהנהנה בצייתנות, אם כי היא לא הייתה בטוחה כלל מה היא אמורה לעשות.

ואז סוורוס סנייפ נשם נשימה עמוקה ודיקלם, "כי שתי נמושות שונות אלו לא תוכלנה להתקיים באותו החולם."

זה שלח צמרמורות במורד גבה, תחושה שהתגברה משום שידעה שהמילים החלולות הללו נאמרו בחיקוי של נבואה אמיתית. מעורערת, היא פלטה את הדבר הראשון שעלה במוחה, שאולי הושפע מחברתה הנוכחית. "שני הרכיבים הללו לא יוכלו להתקיים באותה הקדרה?"

"אבל למה לא, העלמה פלתי'ורן? מה המשמעות של הצהרה כזו? מה באמת נאמר לנו?"

"אה..." היא הסתכנה בניחוש. "אם שני הרכיבים יתערבבו, הן יעלו באש וישרפו את הקדרה?" פניו של סנייפ לא שינו את הבעתן.

"ייתכן," אמר סנייפ לבסוף, אחרי שישבו על הספה בשתיקה נוראית שהרגישה כאילו נמשכה דקות ארוכות. "זה יסביר את

המילה מוכרת. תודה לך, העלמה פל'ורן. פעם נוספת היית לי לעזר רב."

"אני –" היא אמרה, "אני שמחה ש –" והמילים נתקעו בגרונה. המורה לשיקויים הודה לה בנימה של סיוס, והיא ידעה שהזמן של ריאן פל'ורן שזכרה את הרגעים הללו מגיע לקיצו. "הלוואי שלא הייתי צריכה לשכוח את זה, פרופסור סנייף!"

"הלוואי," אמר סוורוס סנייף בלחישה שקטה כל-כך עד שבקושי הצליחה לשמוע אותה, "שהכל היה שונה..."

המורה לשיקויים קם מהספה, משקל נוכחותו נעלם מצידה. הוא הסתובב ושלף את שרביטו מגלימותיו, מכוון אותו לעברה.

"רגע –" היא אמרה. "לפני זה –"

איכשהו היה קשה במידה שלא תיאמן לעשות את הצעד הראשון מפנטזיה למציאות, מדמיון למעשה. אפילו אם זה רק צעד אחד שלעולם לא ימשיך. הפער נמתח כמו מרחק בין שני הרים.

מצנפת המיון מעולם לא הציעה לה גריפינדרור...

...האם זה הוגן שכך יישפטו חייה של אישה?

אם את לא מסוגלת לומר זאת עכשיו, כשאפילו לא תזכרי זאת

אחר-כך – כשכלום לא ימשיך מהרגע הזה, בדיוק כאילו היית

מתה – אז מתי תאמרי זאת למישהו?

"אני יכולה לקבל נשיקה קודם?" שאלה ריאן פל'ורן.

עיניו השחורות של סנייף בחנו אותה בכזו עוצמה עד שהסומק שלה החל להתפשט לחזה, והיא תהתה האם הוא יודע בדיוק שהיא עדיין חלשה, ושהדבר שרצתה באמת לא היה נשיקה.

"למה לא," אמר המורה לשיקויים בשקט, השעיף את ראשו

לעבר הספה ונישק אותה.

זה לא היה כלל כפי שדמינה. בפנטזיות שלה הנשיקות של סנייף היו מלאות תשוקה, תובעניות, אבל זה – זה היה פשוט מכיך, למעשה. השפתיים של סנייף לחצו חזק מדי על שלה, מצמידות אותן לשיניה, והזווית לא הייתה נכונה והאפים שלהם סוג של

התעקמו והשפתיים שלו היו צמודות מדי ו –
רק כשהמורה לשיקויים התיישר שוב והרים את שרביטו היא
הבינה.

”זו לא הייתה –” היא אמרה בנימה מתפלאת, מרימה את מבטה
אליו. ”זו לא – האם זו הייתה – הנשיקה הראשונה –”
ריאן פלתי'ורן מצמצה במערת האבן שגילתה, מחזיקה באבן
האודם המדהימה שמצאה בעפר באחת הפינות. הייתה זו מציאה
מדהימה, והיא לא ידעה מדוע להביט באודם גרם לה להרגיש עצב
כזה, כאילו היא שכחה משהו, משהו שהיה יקר לה.

פרק ז ז

ס"ע, אַדווייט דלד: פופעווי דיאיוויט

אחרית דבר: אלבוס דמבלדור ו -

הקוסם הזקן ישב לבדו על יד השולחן, באי־השקט של משרד המנהל, בינות למכשירים בלתי־ספּיריים, כך שאי־אפשר אפילו לשים לב לכולם; גלימותיו בצבע צהוב עדין, מבד רך, לא בגדים מהסוג שלבש בדרך כלל בפני אנשים אחרים. ידו המקומטת אחזה בעט־נוצה שחרק על קלף רשמי למראה. לו מישהו היה שם כדי לחזות בפניו חרושות הקמטים, הוא לא היה מסוגל להסיק יותר על האדם מכפי שהיה מסוגל להסיק על המכשירים המסתוריים. אולי הוא היה מבחין שפניו עצובות מעט, עייפות מעט, אבל מצד שני, אלבוס דמבלדור נראה כך תמיד כשהיה לבדו.

באח הפלו היו רק כמה פתיתי אפר מפוזרים ללא שום רמז ללהבה, דלת קסומה שנטרקה כל־כך חזק עד שכאילו הפסיקה להתקיים. במישור החומרי, דלת האלון הגדולה בכניסה למשרד הייתה סגורה ונעולה; מעבר לדלת הזו, גרם המדרגות האינסופיות נותר חסר תנועה; בתחתית המדרגות, הגרגוילים שחסמו את הכניסה לא זרמו, הפסאודורחיים שלהם נסוג והותיר רק אבן מוצקה.

ואז, בעוד עט־הנוצה כותב מילה, בעוד עט־הנוצה כותב אות - הקוסם הזקן זינק על רגליו במהירות שהייתה מדהימה כל

צופה, נוטש את עט־הנוצה באמצע אות ליפול אל הקלף; כמו ברק הוא נע לעבר דלת האלון, גלימותיו הצהובות מסתחררות סביבו ושרביט של כוח איום מזנק אל ידו –

ובאותה הפתאומיות, הקוסם הזקן היסס, עוצר את תנועתו בעוד שרביטו מתרומם.

יד הכתה בדלת האלון, נוקשת שלוש פעמים.

לאט יותר כעת, השרביט הנורא חזר אל נרתיק הדק־קרב הקשור מתחת לשרוולו של הקוסם הזקן. הגבר העתיק צעד קדימה כמה צעדים, נעמד בתנוחה רשמית יותר, ניקה את פניו מהבעה. על השולחן הסמוך, עט־הנוצה זו לצד הקלף, כאילו הונח שם בזהירות ולא נשמט בחיפזון; הקלף עצמו התהפך אל צידו החלק.

בהעוויה דוממת של רצונו, דלת האלון נפתחה.

קשות כסלע, העיניים הירוקות ניקבו אותו במבטן.

“אני מודה שאני מתרשם, הארי,” אמר הקוסם הזקן בשקט. “גלימת ההיעלמות הייתה מאפשרת לך להתחמק מאמצעי הראייה הפחותים שלי; אבל לא הרגשתי את הגלמים שלי זזים הצידה, וגם לא את המדרגות מסתובבות. איך הגעת לכאן?”

הילד נכנס למשרד, צעד מכוון לאחר צעד מכוון, עד שהדלת נסגרה מאחוריו בתנועה חלקה. “אני יכול ללכת לאן שאחפוץ, עם או בלי רשות,” אמר הילד. קולו היה רגוע; רגוע מדי, אולי. “אני במשרדך משום שהחלטתי להיות פה, ושילכו לעזאזל הסיסמאות. טעות חמורה בידך, המנהל דמבלדור, אם אתה חושב שאשאר בבית־הספר הזה מכיוון שאני אסיר פה. פשוט לא החלטתי, עדיין, לעזוב. כעת, כאשר אתה זוכר זאת, מדוע ציווית על הסוכן שלך, פרופסור סנייפ, לשבור את ההסכם שערכנו במשרד הזה, שהוא לא יתעלל בשום תלמיד בשנתו הרביעית או מתחת לה?”

הקוסם הזקן הביט בגיבור הצעיר והכועס לרגע ארוך. ואז, לאט מספיק כדי לא להבהיל את הילד, האצבעות הכמושות שלפו אחת מהמגירות הרבות של השולחן, הוציאו פיסת קלף, והניחו אותה

על השולחן. "ארבעה עשר", אמר הקוסם הזקן. "אין זה מספרם של כל הינשופים שנשלחו אתמול בלילה. רק אלה שנשלחו למשפחות עם מושבים בקסמהדרין, או משפחות בעלות עושר רב, או משפחות שכבר כרתו ברית עם אויבין. או, במקרה של רוברט ג'אגסון, כל השלושה; משום שאביו, לורד ג'אגסון, הוא אוכל-מוות, וסבו הוא אוכל-מוות שמת משרביטו של אלאסטור מודי. מה נכתב במכתבים, זאת איני יודע, אבל אני יכול לנחש. האם אתה עדיין לא מבין, הארי פוטר? בכל פעם שהרמיוני גריינג'ר ניצחה, כפי שניסחת זאת, הסכנה שנשקפה לה מסלית'רין גדלה שוב ושוב. אבל כעת הסלית'רינים גברו עליה, בקלות ובביטחון, ללא אלימות או נזק מתמשך. הם ניצחו, ואין להם צורך להילחם עוד..." הקוסם הזקן נאנח. "כך תכננתי. כך קיוויתי. כך היה קורה, אם המורה להתגוננות לא היה לוקח על עצמו להתערב. כעת המחלוקת עולה לחבר המנהלים, שבו סוורוס ייראה כאילו הוא מביס את המורה להתגוננות; אך זה לא יראה לסלית'רינים אותו הדבר, הסיפור לא היה נגמר ברגע אחד, לשמחתם."

הילד התקדם עוד לתוך החדר, ראשו נוטה מעלה להביט במשקפי חציהסור; ואיכשהו היה זה כאילו הילד הביט מטה אל המנהל, ולא מעלה. "אז לורד ג'אגסון הזה הוא אוכל-מוות?" אמר הילד בקול רך. "יופי. החיים שלו כבר מכורים מראש, אם כך, ואני יכול לעשות לו מה שאני רוצה בלי בעיות מוסריות –"

"הארי!"

קולו של הילד היה צלול כקרח, קפוא ממים טהורים מאיזה מעיין לא־נגוע. "נראה שאתה חושב שהאור צריך להיות בפחד מהחושך. אני אומר שזה צריך להיות הפוך. אני מעדיף שלא להרוג את לורד ג'אגסון הזה, אפילו אם הוא אוכל-מוות. אבל שעה אחת של סיעור-מוחות עם המורה להתגוננות תהיה די והותר זמן כדי לחשוב על דרך יצירתית להחריב אותו מבחינה כלכלית, או להביא לכך שיוגלה מבריטניה הקסומה. זה יספיק כדי להעביר את

הנקודה, אני חושב."

"אני מודה," אמר הקוסם הזקן לאיטו, "שהמחשבה להרוס בית בן חמש מאות שנה, ולאתגר אוכלמוות למלחמה עד הקץ, בשל תגרה במסדרון בהוגוורטס, לא עלתה בדעתי, הארי." הקוסם הזקן הרים אצבע לדחוף לאחור את משקפי חציהסהר שלו שהחלו להחליק במורד אפו בתנועה הפתאומית מקודם. "אעז לומר שזה לא היה עולה גם בדעתה של העלמה גריינג'ר, או פרופסור מקגונגל, או פרד וג'ורג'."

הילד משך בכתפיו. "זה לא יהיה כגלל המסדרונות," אמר הילד. "זה יהיה צדק על פשעי העבר שלו, ואני אעשה את זה רק אם ג'אגסון יעשה את הצעד הראשון. הרעיון הוא לא לגרום לאנשים לפחד ממני משום שאני גורם אקראי, אחרי הכל. אני אלמד אותם שנייטרלים בטוחים לגמרי מפני, ושלדקור אותי במקל זה מסוכן ביותר." הילד חייך באופן שלא הגיע לעיניו. "אולי אקנה מודעה בנביא היומי שבה כתוב שכל מי שרוצה להמשיך את העימות הזה איתי ילמד את המשמעות האמיתית של כאוס, אבל שכל מי שיניח לי לנפשי יהיה בסדר."

"לא," אמר הקוסם הזקן. קולו היה עמוק יותר כעת, וחשף משהו מהגיל והכוח האמיתיים שלו. "לא, הארי, אסור שיהיה כך. עוד לא למדת את המשמעות האמיתית של לחימה, מה באמת קורה כשאויבים נפגשים לקרב. ולכן אתה חולם, כפי שעושים ילדים צעירים, ללמד את אויביך לחשוש ממך. מפחיד אותי שיש לך, בגיל כה צעיר, מספיק כוח כדי להפוך חלק מהחלומות שלך למציאות. אין פנייה בדרך הזו שלא מובילה לחשכה, הארי, אין. זוהי דרכו של אדון אופל, אין ספק."

הילד היסס, ואז עיניו הבזיקו לעבר המשטח המוזהב הריק עליו פוקס הניח לפעמים את כנפיו. הייתה זו מחווה שמעטים היו מבחינים בה, אבל הקוסם הזקן הכיר אותה היטב. "בסדר, תשכח את החלק של ללמד אותם לפחד ממני," אמר אז

הילד. קולו לא היה פחות קשה, אבל חלק מהקור עזב אותו. "אני בכל זאת לא חושב שאתה צריך לתת לילדים להיפגע מתוך פחד ממה שמישהו כמו לורד ג'אגסון עלול לעשות. להגן עליהם זו כל מהות העבודה שלך. אם לורד ג'אגסון באמת מנסה להפריע לך, אז תעשה מה שצריך כדי לעצור אותו. תן לי גישה מלאה לכספות שלי, ואני אקח אחריות מלאה להתמודד עם כל ההשלכות שייגרמו מאיסור על בריונות בהוגוורטס, בין אם מלורד ג'אגסון ובין אם מכל אחד אחר."

הקוסם הזקן הניד את ראשו באיטיות. "נראה שאתה חושב, הארי, שאני בסך הכל צריך להשתמש במלוא כוחי, וכל אויבי יועפו הצידה. אתה טועה. לורד מאלפוי שולט בשר הקסמים פאדג', דרך הנביא היומי הוא משליט את רצונו על כל בריטניה, רק בפער זעום הוא איננו שולט במספיק מחבר המנהלים כדי לסלק אותי מהוגוורטס. אמיליה בונז וברטמוס קראוץ' הם בני־ברית, אבל אפילו הם יתרחקו אם הם יראו אותי מתנהג בגחמנות. העולם שמקיף אותך שברירי יותר מכפי שנראה שאתה מאמין, ועלינו לצעוד בזהירות רבה יותר. מלחמת הקוסמים הישנה מעולם לא נגמרה, הארי, היא רק המשיכה בצורה אחרת; המלך השחור נס, ולוציוס מאלפוי הזיז את כלי השח לזמן מה. אתה חושב שלוציוס מאלפוי ירשה לך לקחת רגלי מהצבא שלו בקלות?"

הילד חייך עם קמצוץ קור שוב. "בסדר, אני אמצא דרך לגרום לזה להיראות כאילו לורד ג'אגסון בגד בצד שלו."

"הארי –"

"מכשולים משמעותם שאתה צריך להיות יצירתי, המנהל. אין משמעם שאתה זונח את הילדים עליהם אתה אמור להגן. תן לצד האור לנצח, ואם זה יוליד צרות –" הילד משך בכתפיו. "תן לצד האור לנצח שוב."

"כך עופות־חול היו מדברים, לו היו להם מילים," אמר הקוסם הזקן. "אבל אתה לא מבין את מחיר עוף־החול."

שלוש המילים האחרונות נאמרו בקול צלול ומוזר, שכאילו הדהד במשרד, ואז קול רעם עצום נשמע מכל עבריהם.

בין המגן העתיק שעל הקיר ומתלה הכובעים של מצנפת המיון, האבן של הקיר החלה לזרום ולנוע, מוזגת את עצמה לשני עמודים שמסגרו וחשפו פער ביניהם, פתח שגילה גרם מדרגות שהוביל מעלה אל החשכה.

הקוסם הזקן פנה וצעד לעבר המדרגות הללו, ואז הביט לאחור אל הארי פוטר. "בוא!" אמר הקוסם הזקן. לא היה ניצוץ בעיניים הכחולות כעת. "כיוון שכבר פילסת לפה דרך ללא הזמנה, אין זה משנה אם תמשיך."

* * *

לא היה מעקה למדרגות האבן, ולאחר הצעדים הראשונים הארי שלף את שרביטו והטיל לומוס. המנהל לא הביט לאחור, לא הביט מטה, כאילו טיפס במדרגות הללו מספיק פעמים עד שלא נזקק לראייה.

הילד ידע שהוא צריך להיות סקרן, או מבוהל, אבל לא נותרה לו יכולת מוחית עודפת לשם כך. כל שליטתו נדרשה כדי למנוע מהזעם המבעבע שבו לרתוח יותר מכפי שכבר רתח. המדרגות נמשכו למרחק קצר, גרם מדרגות ישר ללא פניות או פיתולים.

בראשו הייתה דלת ממתכת מוצקה שנראתה שחורה באור הכחול שבקע מהשרביט של הארי, מה שאומר שהמתכת עצמה הייתה שחורה או אדומה אולי.

אלכוס דמבלדור הרים את שרביטו הארוך כאילו הוא מנופף בסימן כלשהו, ודיבר שוב בקול המוזר שהדהד באוזניו של הארי, כאילו צורב את עצמו לזיכרון: "גורל עוף-החול."

הדלת האחרונה נפתחה, והארי נכנס פנימה בעקבות דמבלדור. החדר שמעבר נראה כאילו הוא עשוי מהמתכת השחורה ממנה

הייתה עשויה הדלת. הקירות היו שחורים, הרצפה הייתה שחורה. התקרה ממעל הייתה שחורה, למעט כדור בדולח יחיד שנתלה מהתקרה על שרשרת לבנה, וזהר באור כסוף בוחק שנראה כאילו הוטל כחיקוי לאור פטרונוס, אם כי ניתן היה לראות שזה לא הדבר האמיתי.

בתוך החדר היו כנים ממתכת שחורה, על כל אחד מהם תמונה נעה בודדת, או גליל עומד מלא בנוזל כסוף שזהר באור חלש, או פריט קטן יחיד; שרשרת כסף חרוכה, מצנפת מעוכה, טבעת נישואין מזהב. כנים רבים נשאו את כל השלושה; תמונה נעה, נוזל כסוף ופריט. נראה כאילו יש לא מעט שרביטים על הכנים הללו, ורבים מהשרביטים הללו היו שבורים, שרופים, או שנראו כאילו העץ נמס איכשהו.

לקח להארי זמן רב להבין מה הוא רואה, ואז הגרון שלו התכווץ לפתע; זה היה כאילו הזעם שבתוכו חטף מהלומת פטיש, אולי מהלומת הפטיש החזקה ביותר בכל ימיו.

"אין אלה כל החללים מכל המלחמות שלי," אמר אלבוס דמבלדור. גבו היה מופנה להארי, רק שערו האפור וגלימותיו הצהובות היו גלויות. "אפילו לא קרוב לכך. רק ידידי הקרובים ביותר, ואלה שמתו בעקבות ההחלטות הגרועות ביותר שלי, יש משהו מהם פה. אלה שעליהם אני הכי מתחרט, יש להם מקום פה." הארי לא היה מסוגל לספור כמה כנים יש בחדר. זה כנראה היה בסביבות מאה. החדר מהמתכת השחורה לא היה קטן, והיה בברור מקום לכנים עתידיים.

אלבוס דמבלדור הסתובב והביט בהארי, העיניים הכחולות העמוקות מקובעות כמו פלדה בפניו, אבל קולו היה רגוע כשדיבר. "נראה שאינך יודע דבר על מחיר עוף־החול," אמר אלבוס דמבלדור בשקט. "נראה לי שאינך אדם מרושע, אלא פור במידה נוראית, ובטוח בבורותך; כפי שהייתי אני, לפני זמן רב. אך עם זאת מעולם לא שמעתי את פוקס כה בברור כפי שנראה שאתה שמעת,

ביום ההוא. אולי הייתי כבר זקן מדי ומלא בעצב, כשעוף-החול שלי בא אליי. אם יש משהו שאינני מבין, בנוגע לאופן בו עלי להילחם, חלוק עמי את החוכמה הזו. "לא היה כעס בקולו של הקוסם הזקן; המהלומה שהוציאה את האוויר מהריאות כמו נפילה ממטאטא הייתה כולה בשרביטים החרוכים והמנותצים, מנצנצים בשקט במוותם תחת האור הכסוף. "או שתלך מהמקום הזה, ואין ברצוני לשמוע עוד על כך."

הארי לא ידע מה לומר. לא היה דבר בחייו שדמה לזה, וכל המילים כאילו נעלמו. הוא ימצא משהו לומר אם יחפש, אבל הוא לא האמין, ברגע זה, שהמילים יהיו בעלות משמעות. אינך צריך להיות מסוגל לנצח בכל ויכוח אפשרי רק מעצם זה שאנשים מתו בעקבות ההחלטות שלך, אך עם זאת, אף על פי שידע זאת, הוא הרגיש כאילו לא ניתן לומר דבר. כאילו אין דבר שיש להארי זכות לומר.

והארי כמעט הסתובב והלך מהמקום הזה; מה שעצר אותו הייתה ההבנה שעלתה בו: שבטח חלק מאלבוס דמבלדור תמיד עמד במקום הזה, תמיד, ואין זה משנה היכן הוא נמצא. ומי שעומד במקום כזה יכול לעשות הכל, לאבד הכל, אם משמעות הדבר היא שהוא לא יצטרך להילחם שוב.

אחד מהכנים תפס את עינו של הארי; התמונה שעליו לא נעה, לא חייכה או נופפה, הייתה זו תמונה מוגלגית של אישה שהביטה ברכינות במצלמה, שערה החום קלוע בצמות בסגנון מוגלגי רגיל שהארי לא ראה על שום מכשפה. לצד התמונה היה גליל של נוזל כסוף, אבל לא פריט; לא טבעת מותכת או שרביט שבור.

הארי צעד קדימה, לאט, עד שעמד לפני הכן. "מי היא הייתה?" שאל הארי, קולו נשמע מוזר לאוזניו שלו.

"שמה היה טרישיה גלאסוול", אמר דמבלדור. "אם לבת מוגלגים, אותה אוכליהמוות הרגו. היא הייתה בלשית של הממשלה המוגלגית, ולאחר מכן היא העבירה מידע מהרשויות

המוגלגיות למסדר עוף-החול, עד שהיא – נבגדה – לידי של וולדמורט. קולו של הקוסם הזקן נתקע. "היא לא מתה בקלות, הארי."

"האם היא הצילה חיים?" שאל הארי.

"כן", אמר הקוסם בשקט. "היא הצילה."

הארי הרים את מבטו מהכן להביט בדמבלדור. "האם העולם

היה מקום יותר טוב אם לא הייתה נלחמת?"

"לא, הוא לא היה", אמר הקוסם הזקן. קולו היה עייף ומלא

אבל. הוא נראה כפוף יותר כעת, כאילו הוא הולך ומתקפל לתוך

עצמו. "אני רואה שאתה עדיין לא מבין. אני חושב שלא תבין עד

היום שבו אתה – הו, הארי. לפני זמן רב כל-כך, כשלא הייתי מבוגר

בהרבה ממך כעת, למדתי מה הם פניה האמיתיים של האלימות,

ואת מחירה. למלא את האוויר בקללות קטלניות – מכל סיבה –

מכל סיבה, הארי – זה דבר רע, וטבעו מושחת, נורא כמו הטקסים

האפלים ביותר. אלימות, ברגע שנוצרה, נעשית כמו לתיפולד –

מכה בכל החיים סביבה. הייתי... הייתי חוסך ממך את הצורה בה

אני למדתי את הלקח הזה, הארי."

הארי הסב את מבטו מהעיניים הכחולות, השפיל אותו מטה אל

המתכת השחורה של הרצפה. המנהל ניסה לומר לו משהו חשוב,

זה ברור; וזה לא משהו שהארי חשב שהוא מטופש.

"פעם היה מוגל בשם מהטמה גנדי", אמר הארי לרצפה. "הוא

חשב שהממשלה של בריטניה המוגלגית לא צריכה לשלוט במדינה

שלו. והוא סירב להילחם. הוא שכנע את כל המדינה שלו לא

להילחם. במקום זה הוא אמר לאנשים שלו ללכת לחיילים

הבריטים ולתת שיכו אותם ארצה, בלי להתנגד, וכשבריטניה לא

הייתה מסוגלת לסבול זאת יותר, שיחררו את המדינה שלו. חשבתי

שזה דבר יפהפה, כשקראתי על זה, חשבתי שזה משהו נעלה יותר

מכל המלחמות שמישהו נלחם אי-פעם עם רובים או חרבות. שהם

באמת עשו את זה, ושזה באמת עבד. "הארי נשם נשימה נוספת.

"אלא שאז גיליתי שגנדי אמר לאנשיו, בזמן מלחמת העולם השנייה, שאם הנאצים יפלו הם צריכים להשתמש בהתנגדות לא אלימה גם נגדם. אבל הנאצים פשוט היו יורים בכלם. ואולי ווינסטון צ'רצ'יל תמיד חשב שאמורה להיות דרך טובה יותר, דרך מתוחכמת לנצח בלי לפגוע באיש; אבל הוא מעולם לא מצא אותה, ולכן הוא היה מוכרח להילחם." הארי הרים את מבטו אל המנהל, שהביט בו. "ווינסטון צ'רצ'יל היה זה שניסה לשכנע את הממשלה הבריטית לא לתת את צ'כוסלובקיה להיטלר בתמורה להסכם שלום, שהם צריכים להילחם מיד –"

"אני מזהה את השם, הארי," אמר דמבלדור. שפתיו של הקוסם הזקן התעוותו כלפי מעלה. "אם כי הכנות מחייבת אותי לומר שווינסטון היקר מעולם לא היה אדם שהרגיש נקיפות מצפון, אפילו אחרי תריסר כוסיות של וויסקי-אש."

"הנקודה היא," אמר הארי, אחרי הפסקה קצרה כדי להיזכר עם מי בדיוק הוא מדבר, ולהילחם בתחושה הפתאומית שהוא ילד בור שהשתגע מרוב חוצפה ושאין לו שום זכות להיות בחדר הזה ושום זכות לתחקר את אלבוס דמבלדור או להטיל בו ספק בנוגע לשום דבר, "הנקודה היא, לומר שאלימות זה מרושע זו לא תשובה. זה לא אומר מתי להילחם ומתי לא. זו שאלה קשה וגנדי סירב להתמודד איתה, וזו הסיבה שאיבדתי חלק מהכבוד שלי אליו." "והתשובה שלך, הארי?" שאל דמבלדור בשקט.

"תשובה אחת היא שאסור לך להשתמש באלימות אלא כדי למנוע אלימות," אמר הארי. "אסור לך לסכן חיי אדם אלא אם זה כדי להציל יותר חיים. זה נשמע טוב כשאתה אומר את זה ככה. אלא שהבעיה היא שאם שוטר רואה פורץ שודד בית, השוטר צריך לנסות לעצור את הפורץ, אף על פי שהפורץ עשוי להילחם בחזרה ומישהו עלול להיפגע או אפילו להיהרג. אפילו אם הפורץ רק ניסה לגנוב תכשיטים, שזה סתם חפץ. משום שאם אף אחד אפילו לא יקשה על פורצים, יהיו רק יותר ויותר פורצים. ואפילו אם הם רק

יגנבו דברים כל פעם, זה – מרקם החברה – "הארי עצר. המחשבות שלו לא היו מסודרות כמו שהעמידו פנים בדרך כלל, בחדר הזה. הוא היה אמור להיות מסוגל לתת תצוגה לוגית לחלוטין של תורת המשחקים, אמור היה לפחות לראות זאת כך, אבל זה חמק ממנו. נצים ויונים – "אתה לא רואה, אם אנשים רעים מסוגלים להסתכן באלימות כדי להשיג את מה שהם רוצים, ואנשים טובים תמיד ייסוגו משום שאלימות נוראה מדי, זו – זו לא חברה טובה לחיות בה, המנהל! אתה לא מבין מה כל הבריונות הזו עושה להוגוורטס, לבית סלית'רין יותר מכל?"

"מלחמה היא נוראה מדי", אמר הקוסם הזקן. "אך עם זאת היא תבוא. וולדמורט חוזר. כלי השח השחורים נאספים. סוורוס הוא אחד מהכלים החשובים ביותר שיש לצד שלנו, במלחמה הזו. אבל מורה השיקויים הרשע שלנו מוכרח, כפי שאומרים, לשמור על תדמיתו החיצונית. אם סוורוס יכול לשלם על כך על ידי זה שהוא פוגע ברגשותיהם של ילדים קטנים, רק ברגשותיהם, הארי," קולו של הקוסם הזקן היה רך מאוד, "אתה מוכרח להיות תמים מאוד בדרכי המלחמה כדי לחשוב שעשינו עסקה גרועה. בחירות קשות אינן נראות כך, הארי. הן נראות – כך." הקוסם הזקן לא החווה. הוא פשוט עמד שם, בינות לכנים.

"אתה לא צריך להיות מנהל," אמר הארי מבעד לצריבה שבגרונו. "אני מצטער, אני כל כך מצטער, אבל אתה לא צריך להיות מנהל של בית-ספר ולנהל מלחמה באותו הזמן. הוגוורטס לא צריך להיות חלק מזה."

"הילדים ישרדו," אמר הקוסם הזקן בעיניים זקנות ועייפות. "הם לא ישרדו את וולדמורט. האם תהיה מדוע תלמידי הוגוורטס אינם מדברים על הוריהם, הארי? זה משום שתמיד, בטווח שמיעה, ישנו מישהו שאיבד את אימו או את אביו או את שניהם. זה מה שוולדמורט הותיר מאחוריו, בפעם האחרונה שהגיע. דבר לא שווה את התחלת המלחמה ולו יום אחד לפני שהיא בלתי נמנעת, או את

הארכתה ולו יום אחד מעבר להכרחי. "הקוסם הזקן כן החווה כעת, כאילו לציין את כל השרביטים השבורים. "לא נלחמנו משום שנראה לנו צורך לעשות כך! נלחמנו כשהיינו מוכרחים, כשלא נותרה שום דרך אחרת. זו הייתה תשובתנו."

"זו הסיבה שחיכית כל-כך הרבה לפני שהתעמתת עם גרינדלוולד?"

הארי פלט את השאלה בלי ממש לחשוב – כאילו הכל האט בזמן שהעיניים הכחולות בחנו אותו.

"עם מי דיברת, הארי?" שאל הקוסם הזקן. "לא, אל תענה. אני כבר יודע." דמבלדור נאנח. "רבים שאלו אותי את השאלה הזו, ותמיד השבתי את פניהם ריקם. אך בבוא הזמן עליך ללמוד את האמת על הנושא. האם תישבע לעולם לא לספר על כך לאיש, עד שאתן לך רשות?"

הארי היה שמח אם יורשה לו לספר לדראקו, אבל – "אני נשבע," אמר הארי.

"ברשותו של גרינדלוולד היה מכשיר עתיק ונורא," אמר דמבלדור. "כל עוד היה בחזקתו, לא הייתי מסוגל לשבור את הגנותיו. בדקרב שלנו לא הייתי מסוגל לנצח, רק להילחם בו במשך שעות ארוכות עד שקרס בתשישות; והייתי מת לאחר מכן, אלמלא פוקס. אבל כל עוד בני-בריתו המוגלגים של גרינדלוולד הקריבו בעבורו קורבנות דם לקיים אותו, גרינדלוולד לא היה נופל. הוא היה, באותו הזמן, בלתי מנוצח באמת ובתמים. בנוגע למכשיר הנורא שהיה לגרינדלוולד, לאיש אסור לדעת, לאיש אסור לחשוף, אסור שיהיה ולו רמז אחד. ולפיכך אסור לך לספר על כך, ולא אוסיף דבר כעת. אין מוסר השכל, אין חוכמה. זה כל מה שיש."

הארי הנהן לאט. זה לא לגמרי לא סביר, בסטנדרטים של קסם... "ואז," קולו של דמבלדור המשיך, שקט אף יותר, כאילו הוא מדבר לעצמו, "משום שאני הייתי זה שהביס אותו, הם צייתו לי כשאמרתי שאל לו למות, אף על פי שהם קראו לדמו באלפיהם, אז

הוא נכלא בנירמנגרד, בכלא שבנה, והוא כלוא שם עד היום הזה. הלכתי אל הדקרב הזה בלי כוונה להרוג אותו, הארי. משום, אתה מבין, שניסיתי להרוג את גרינדלוולד פעם לפני כן, לפני זמן רב, וזה... זה היה... זה התברר... כטעות, הארי..." הקוסם הזקן הביט כעת בשרביטו הארוך, האפור-שחור, אותו החזיק בשתי ידיו, כאילו היה זה כדור בדולח מפנטזיה מוגלגית, בריכת חיזוי שבתוכה ניתן למצוא תשובות. "וחשבתי, אז... חשבתי שלעולם לא אוכל להרוג. ואז הגיע וולדמורט."

הקוסם הזקן הרים את מבטו אל הארי, ואמר, בקול נחר, "הוא איננו כמו גרינדלוולד, הארי. לא נותר בו דבר אנושי. אותו עליך להשמיד. אסור לך להסס, כשיגיע הרגע. לו בלבד, מכל יצורי העולם הזה, אל לך להראות רחמים; ולאחר שתעשה זאת עליך לשכוח זאת, לשכוח שעשית דבר כזה, ולחזור לחיות. שמור את זעמך לך, ורק לך."

הייתה דממה בחדר.

היא נמשכה שניות ארוכות, ולבסוף היא נשברה על ידי שאלה בודדת.

"יש סוהרסנים בנירמנגרד?"

"מה?" שאל הקוסם הזקן. "לא! לא הייתי עושה זאת אפילו לו -"

* * *

הקוסם הזקן בהה בילד הצעיר, שהתיישר, פניו משתנות. "במילים אחרות," אמר הילד, מדבר כאילו לעצמו, כאילו אין עוד אנשים בחדר, "כבר ידוע איך לשמור על קוסם אופל חזק בכלא, בלי להשתמש בסוהרסנים. אנשים יודעים שהם יודעים את זה."

"הארי...?"

"לא," אמר הילד. הילד הרים את מבטו, ועיניו בערו כמו אש

ירוקה. "אני לא מקבל את התשובה שלך, המנהל. פוקס נתן לי משימה, ואני יודע כעת למה פוקס נתן את המשימה הזו לי, ולא לך. אתה מוכן לקבל מאזני כוח בהם החברה הרעים מנצחים. אני לא."

"גם זו אינה תשובה," אמר הקוסם הזקן; פניו לא חשפו שמץ מכאבו, היה לו זמן רב להתאמן בלהסתיר כאב. "לסרב לקבל משהו לא משנה אותו. אני תוהה כעת האם אתה פשוט צעיר מדי מכדי להבין את העניין הזה, הארי, על אף הופעתך החיצונית; רק בפנטזיות של ילדים ניתן לנצח בכל הקרבות, ולא להכיל שום רוע."

"וזה הסיבה שאני יכול להשמיד סוהרסנים ואתה לא," אמר הילד. "משום שאני מאמין שניתן לשבור את החשכה."
נשימתו של הקוסם הזקן נתקעה בגרונו.

"מחיר עוף-החול איננו בלתי-נמנע," אמר הילד. "זה לא חלק מאיזה איזון עמוק שטבוע ביקום. אלה פשוט החלקים בבעיה שעוד לא גילית איך לרמות."

שפתיו של הקוסם הזקן נפרדו, אך שום מילה לא בקעה מהן.
אור כסוף נפל על שרביטים מנותצים.

"פוקס נתן לי משימה," חזר הילד, "ואני אבצע אותה גם אם אצטרך לשבור את כל משרד הקסמים כדי לעשות זאת. זה החלק בתשובה שאתה מפספס. אתה לא מפסיק ואומר, נו טוב, אני מניח שלא אוכל למצוא שום דרך להפסיק את הבריונות בהוגוורטס, ומשאיר את זה ככה. אתה ממשיך לחפש עד שאתה מוצא איך לעשות את זה. ואם זה דורש לשבור את כל הקנוניה של לוציוס מאלפוי, שיהיה."

"והקרב האמיתי, הקרב האמיתי נגד וולדמורט?" שאל הקוסם הזקן בקול רועד. "מה תעשה כדי לנצח בזה, הארי? האם תשבור את כל העולם? אפילו אם יום אחד תזכה בכוח כזה, עדיין אינך מעבר למחירים, ואולי לעולם לא תהיה! בשבילך לפעול בדרך הזו

עכשיו אין זה פחות משגעון !"

"שאלתי את פרופסור קווירל למה הוא צחק," אמר הילד בקול שקול, "אחרי שהעניק להרמיוני את מאה הנקודות הללו. ופרופסור קווירל אמר, אלה לא המילים המדויקות שלו, אבל זה פחות או יותר מה שהוא אמר, שמשעשע להפליא בעיניו שאלבוס דמבלדור הדגול והטוב ישב שם ולא עשה דבר כאשר הילדה הקטנה והתמימה הזו התחננה לעזרה, בעוד שהוא היה זה שהגן עליה. הוא גם אמר לי שעד שאנשים טובים ומוסריים יסיימו לקשור את עצמם בקשרים, הם לרוב לא יעשו דבר ; או, אם הם כן יפעלו, בקושי ניתן יהיה להבחין בינם לבין האנשים הנקראים רעים. בעוד שהוא יכול לעזור לילדות תמימות בכל פעם שיתחשק לו, משום שהוא לא אדם טוב. ושאני צריך לזכור את זה, בכל פעם שאשקול לגדול ולהיות טוב."

הקוסם הזקן לא הראה את עוצמת המהלומה. רק התרחבות קלה בעיניו הייתה מסגירה אותה למי שהיה מביט בו מקרוב. "אל תדאג, המנהל," אמר הילד, "לא התבלבלתי. אני יודע שאני אמור ללמוד על טוב מהרמיוני ומפוקס, ולא ממך ומפרופסור קווירל. מה שמביא אותי לסיבה האמיתית שלשמה באתי לכאן. הזמן של הרמיוני יקר מכדי שיבוזבוזו בריתוקים. פרופסור סנייפ יבטל אותם, ויטען שאני סחטתי אותו."

לאחר היסוס הקוסם הזקן הנהן בראשו, הזקן הכסוף מתנדנד באיטיות מתחתיו. "זה לא יהיה הדבר הטוב ביותר בשבילה, הארי," אמר הקוסם הזקן. "אבל ניתן להגדיר שהיא תרצה את הריתוקים תחת השגחתו של פרופסור בינס, ואתה והיא תוכלו ללמוד יחד בכיתה שלו."

"בסדר," אמר הארי. "אני חושב שאלה כל העניינים המשותפים שלנו, בסופו של דבר. אתה רשאי לצפות, בפעם הבאה שתיראה כאילו אתה בצד של הרעים או נותן להם לנצח, שאעשה מה שאחשוב שפוקס יאמר לי לעשות, בלי להתחשב בצרות שינבעו

מכך. אני מקווה ששנינו מבינים את זה." ללא מילה נוספת, הילד פנה ויצא מהחדר, דרך הדלת הפתוחה מהמתכת השחורה, המילה "לזמוס!" ואור שרביטו יחד איתו. הקוסם הזקן עמד שם בדממה, שותק בינות לחורבות החיים שחייו שלו הותירו מאחוריהם. ידו המקומטת התרוממה, רועדת, לגעת במשקפי חציהסהר שלו – הילד הכניס את ראשו שוב. "אתה מוכן להפעיל שוב את המדרגות, המנהל? הייתי מעדיף שלא להתאמץ לצאת כמו שנכנסתי."

"לך, הארי פוטר," אמר הקוסם הזקן. "המדרגות יקבלו אותך." (זמן מה לאחר מכן, גרסה מוקדמת של הארי, שהמתין ליד הגרגוילים, בלתי נראה, מהשעה תשע בערב, בא בעקבות סגנית המנהל דרך הפתח שנוצר בשבילה, עמד בשקט מאחוריה על המדרגות המסתובבות עד שהגיעו למעלה, ואז, עדיין מתחת לגלימה, סובב את מחוללהזמן שלו שלוש פעמים.)

* * *

אחרית דבר: פרופסור קווירל ו –

בקרחת יער מלאת צללים המורה להתגוננות מפני כוחות האופל המתין, ראשו שעון לאחור ברשלנות כנגד הקליפה האפורה המחוּספסת של עץ אשור מתנשא שנותר ללא עלים, על אף ימי מרץ המאוחרים, כך שגזעו וענפיו נראו כמו זרוע חיוורת העולה מהאדמה ומתפוצצת ליד עם אלף אצבעות. מסביב וממעל למורה להתגוננות היו ענפים כה צפופים עד שאפילו באביב המוקדם, כשכה מעט עצים החלו להנץ, בקושי ניתן היה לראות את השמיים מהקרקע. רצועות רשת העץ חצו זו את זו בכזו צפיפות עד שמי שהיה עף על מטאטא ממעל ומחפש מישהו על הקרקע היה מצליח יותר עם אוזניו מאשר עם עיניו. מה שהקשה יותר על החיפוש הייתה העובדה שהיה חשוך כמעט לגמרי בינות לעצים האסורים,

השמש הנעלמת כמעט ושקעה, כך שרק מעט ניצוצות של אור שמש דועך האירו את צמרות העצים הגבוהים ביותר.

ואז נשמע קול צעדים קלוש, כמעט מתחת לסף השמיעה, אפילו על קרקע היער; צעדיו של אדם שהיה רגיל לחלוף בלי שייראה. שום ענף לא נשבר, שום עלה לא רשרש –

"אחריה צהריים טובים", אמר פרופסור קווירל. המורה להתגוננות לא טרח להזיז את עיניו או את ידיו ממקום מנוחתן המרושל לצדי גופו.

דמות עטופה בגלימה שחורה הבהבה והופיעה, ראשה פונה להביט שמאלה ואז ימינה. בידה הימנית של הדמות, מכוון נמוך, היה שרביט מעץ כה אפור עד שהיה כמעט כסוף. "אני לא יודע למה רצית להיפגש כאן מכל המקומות", אמר סוורוס סנייפ, קולו קריר.

"הו", אמר פרופסור קווירל ברוגע, כאילו כל העניין חסר חשיבות, "חשבתי שתעדיף פרטיות. לקירות של הוגוורטס יש אוזניים, ולא היית רוצה שהמנהל יגלה על חלקך במאורעות אמש, הלא כן?"

הקור של מרץ העמיק, הטמפרטורה צנחה עוד יותר. "אני לא יודע על מה אתה מדבר", אמר המורה לשיקויים בקול קפוא.

"אתה יודע בדיוק על מה אני מדבר", אמר פרופסור קווירל בקול משועשע. "באמת, פרופסור טוב שלי, אל לך להתערב בעסקיהם של אידיויטים אלא אם אתה מוכן להגן על עצמך ברגע מכל האלימות שלהם." (ידיו של המורה להתגוננות נותרו רפויות ופתוחות לצידיו). "אך עם זאת נראה כאילו איש מהאידיויטים הללו לא זוכר אותך נופל, וגם הגבירות הצעירות לא זוכרות את נוכחותך. מה שמעלה את השאלה המרתקת – מדוע תשקיע את המאמץ המדהים, שלא לומר המאמץ הנואש, להטיל חמישים ושניים לחשי זיכרון." פרופסור קווירל הטה את ראשו. "האם אתה חושש עד כדי כך מדעותיהם של תלמידים פשוטים? אינני חושב

כך. האם אתה ירא שמא העניין יודע לידידך הטוב, לורד מאלפוי?
אבל השוטים הללו, בו במקום, המציאו תירוץ מספק למדי
לנוכחותך. לא, ישנו רק עוד אדם אחד שלו כוח כה רב עליך,
ושיהיה מוטרד למדי לגלות שזממת מזימה ללא ידיעתו. האדון
האמיתי והנסתר שלך, אלבוס דמבלדור."

"מה?" לחשש המורה לשיקויים, הכעס על פניו גלוי.

"אבל כעת, נראה, אתה נע מרצונך שלך; ולכן אני מגלה שאני
מסוקרן בנוגע למה שאתה עושה, ומדוע." המורה להתגוננות בחן
את צלליתו העטופה בשחור של המורה לשיקויים בקפדנות שאדם
עשוי להעניק לחרק מעניין בצורה יוצאת דופן, גם אם בסופו של
דבר הוא בסך הכל חרק.

"אינני משרתו של דמבלדור," אמר המורה לשיקויים בקור.

"באמת? אלו חדשות מדהימות." המורה להתגוננות חיך

קלות. "ספר לי על זה."

השתררה שתיקה ארוכה. ינשוף השמיע קול מעץ כלשהו,
הצליל עצום בדממה; איש מהגברים לא קפץ או נרתע.
"אתה לא רוצה אותי כאויב, קווירל," אמר סוורוס סנייפ, קולו
רך ביותר.

"אני לא?" אמר פרופסור קווירל. "איך אתה יודע?"

"מצד שני," המשיך המורה לשיקויים, קולו עדיין רך, "ידידיי

נהנים מיתרונות רבים."

הגבר שנשען כנגד קליפת העץ האפורה הרים את גבותיו.

"כמו?"

"ישנם דברים רבים שאני יודע על בית-הספר הזה," אמר המורה

לשיקויים. "דברים שאולי לא תחשוב שאני יודע."

השתררה שתיקה מלאת ציפייה.

"מרתק להפליא," אמר פרופסור קווירל. הגבר בחן את ציפורניו

במבט משועמם. "אנא המשך."

"אני יודע ש... חקרת... את המסדרון בקומה השלישית –"

"אתה לא יודע שום דבר כזה," גבו של הגבר התיישר כנגד העץ. "אל תנסה לבלף מולי, סוורוס סנייפ; זה מרגיז אותי, ואתה לא נמצא במצב בו אתה יכול להרשות לעצמך להרגיז אותי. מבט יחיד יראה לכל קוסם מיומן שהמנהל הטיל על המסדרון הזה כמות אבסורדית של לחשי הגנה ורשתות גילוי, מתגים ותילים ממעידים. ועוד: יש שם לחשים שהוטלו בכוח עתיק, מכוונות קסומות עליהן לא שמעתי אפילו שמועות, טכניקות שוודאי חולצו מהידע הצבור של פלמל עצמו. אפילו זה שאין לנקוב בשמו היה מתקשה לעבור את אלה מבלי שיבחינו בו." פרופסור קווירל תופף על לחיו במחשבה. "ואשר למנעול עצמו, לחש קולופוקטוס על ידי פשוטה, שהוטל כה חלש עד שלא היה עוצר את העלמה גריינגר ביומה הראשון בהוגוורטס. מעולם בכל ימי לא נתקלתי במלכודת כה ברורה." כעת המורה להתגוננות צמצם את עיניו. "איני יודע על איש שעודו בעולם שמעשי גילוי מדהימים שכאלה יהיו מועילים כנגדו. אם ישנו קוסם שבבעלותו ידע עתיק, עליו איני יודע דבר, שכנגדו הונחה המלכודת הזו – אתה רשאי לסחור בידע הזה בתמורה לשתיקה רבה ככל שתרצה מצידי, פרופסור שלי, ויותר לך די והותר לטובה מצידי לאחר מכן."

צופה מהצד היה נשבע שפרופסור קווירל מביט בסוורוס סנייפ בעניין רב. אף לא זכר לחיוך היה על שפתיו.

השתררה שתיקה ארוכה נוספת בקרחת היער.

"אני לא יודע מפני מי דמבלדור פוחד," אמר סנייפ. "אבל אני יודע מה הפיתיון שהציב, ואני יודע משהו על האופן שבו הוא נשמר באמת –"

"בנוגע לזה," אמר פרופסור קווירל, נשמע משועמם שוב, "גנבתי את זה לפני חודשים, והותרתי זיוף במקומו. אבל תודה לך על ששאלת."

"אתה משקר," אמר סוורוס סנייפ אחרי הפסקה קלה.

"נכון, אני משקר." פרופסור קווירל שוב נשען לאחור כנגד העץ

האפור, עיניו עולות מעלה אל רשת הענפים הסבוכה, הלילה היורד בקושי נגלה מבעד להצטלבויות המסובכות. "בסך הכל רציתי לראות אם תתפוס אותי, משום שאתה מעמיד פנים שאתה יודע כה מעט." המורה להתגוננות חייך לעצמו.

המורה לשיקויים נראה כאילו הוא עומד להיחנק מהזעם של עצמו. "מה אתה רוצה?"

"כלום, בעצם," אמר המורה להתגוננות, ממשיך להביט בתקרת היער. "רק הייתי סקן. אני מניח שפשוט אמשיך לצפות ולראות לאן המזימה שלך מתפתחת, ובינתיים לא אומר דבר למנהל – כל עוד אתה מוכן לעשות לי טובה פה ושם, כמובן." חיוך יבש חצה את הפנים. "אתה משוחרר בינתיים, סוורס סנייפ. אם כי לא הייתי מתנגד לערוך איתך שיחה קטנה בקרוב, אם תהיה מוכן לדבר איתי בכנות על המקום בו נמצאת הנאמנות שלך. ואני מתכוון בכנות, ולא לפנים הכוזבים שהראית לי היום. אתה עשוי לגלות שיש לך יותר בני-ברית משחשבת. קח קצת זמן לחשוב על זה, ידידי."

* * *

אחרית דבר : דראקו מאלפוי ו –

חצי-כדור בצבעי הקשת, כיפה של כוח מוצק עם מעט צבעוניות משלה שהשיבה לאחור את האור התוקף בהשתקפויות שבורות, בוחקת בצבעים רבים, מנתצת את הזוהר של הנברשות הרבות של חדר המועדון של סלית'רין.

תחת חצי-הכדור בצבעי הקשת, חסו פניה המבועתות של מכשפה צעירה שמעולם לא נלחמה בבריונים, שמעולם לא הצטרפה לאף אחד מצבאותיו של פרופסור קווירל, שקיבלה לכל היותר ציון 'טוב-מספיק' בשיעורי התגוננות, שלא הייתה יכולה להטיל מחסום פּרִינְזְמִי גם אם חייה היו תלויים בכך.

"או, תפסיקו עם זה," אמר דראקו מאלפוי, עושה את קולו משועמם על אף הזיעה שפרצה מתחת לגלימותיו, בעודו שומר על

שרביטו מכוון אל המחסום שהגן על מיליסנט בלסטרוד.

הוא לא הצליח לזכור את עצמו מקבל את ההחלטה, פשוט היו שני ילדים בוגרים שעמדו להטיל קללה על מיליסנט, חדר המועדון מביט בדממה, ואז ידו של דראקו פשוט שלפה את שרביטו והטילה את המחסום, מותירה את ליבו לפעום ולהתמלא באדרנלין המום בעוד מוחו העצוב והמסכן ניסה בייאוש למצוא הסברים –

שני הילדים הבוגרים התיישרו מגהירתם מעל מיליסנט, פנו לדראקו, מביטים בו בתערובת של תדהמה וכעס. גרגורי ווינסנט כבר שלפו את שרביטיהם לצידו, אבל הם לא כיוונו אותם. שלושתם יחד לא היו יכולים לנצח בכל מקרה.

אבל הילדים הגדולים לא יטילו עליהם קללה. איש לא יכול להיות טיפש מספיק כדי להטיל קללה על לורד מאלפוי העתידי.

לא היה זה פחד מקללה שגרם לדראקו להזיע מתחת לגלימותיו בעודו מייחל נואשות שאגלי הזיעה לא גלויים על מצחו.

דראקו הזיע בגלל הוודאות המתבהרת והמחליאה שאפילו אם יתחמק מזה הפעם, אם ימשיך בדרך הזו, יבוא זמן שבו הכל יקרוס; ואז ייתכן שהוא כבר לא יהיה לורד מאלפוי העתידי.

"מר מאלפוי", אמר הילד הגדול למראה מבין שניהם. "למה אתה מגן עליה?"

"אז איתרתם את אדונית הקנוניה", אמר דראקו בקול לועג מספר שתיים, "וזאת, תנו לי לוודא שאני מבין, ילדה בשנה ראשונה ששמה מיליסנט בלסטרוד. היא רק צינור, חתיכת אוזיל!"

"אז?" דרש הילד המבוגר. "היא עדיין עזרה להם!"

דראקו הרים את שרביטו והספיקה הפריזמטית נעלמה. עדיין מדבר בקול משועמם, דראקו אמר, "האם ידעת מה את עושה, העלמה בלסטרוד?"

"לילא", גמגמה מיליסנט ממקומה ליד השולחן.

"האם ידעת לאן ההודעות שהעברת ברשת סלית'ריין מגיעות?"

"לא!" אמרה מיליסנט.

"תודה לך," אמר דראקו. "כולכם עזבו אותה בשקט, היא רק כלי. העלמה בלסטרווד, את יכולה לראות זאת כאילו השבתי לך טובה על זו שהענקת לי בפברואר." דראקו הסתובב אל שיעורי הבית שלו בשיקויים, מקווה למרלין שמיליסנט לא תגיד משהו מטופש להחריד כמו 'איזו טובה?' –

"אז למה," אמר קול ברור מהצד השני של החדר, "המכשפות האלה הלכו לאן שפתק ממיליסנט אמר להן ללכת?"

מזיע אף יותר, דראקו הרים את ראשו להביט ברנדולף לי. "מה נכתב בפתק בדיוק?" אמר דראקו. "האם זה היה, 'אני מצווה עליכם ללכת בשמה של גבירת האופל בלסטרווד' או 'בבקשה תפגשו אותי פה, בברכה מיליסנט'?"

רנדולף לי פתח את פיו, היסס לשבריר שנייה –

"כך חשבתי," אמר דראקו. "זו לא הייתה בדיקה טובה כל כך, היא – היא יכולה –" רגע תוזיתי ומורט עצבים שבו הוא חיפש איך לומר זאת בלי להשתמש במילות-הארי כמו *תוצאה חיובית-כוזבת*. "זה יכול לגרום למכשפות ללכת גם אם הן רק חברות של מיליסנט."

כאילו העניין יושב לגמרי, דראקו השפיל שוב את מבטו אל שיעורי הבית בשיקויים, מתעלם (למעט תחושת הפחד והבחילה בבטנו) מהלחישות בחדר.

רק מזווית עינו הוא ראה את גרגורי מביט בו.

* * *

עיניו של דראקו נחו על שיעורי הבית שלו באסטרונומיה, אבל הוא לא הצליח לגרום לתודעתו להתרכז בהם. אם אתה מנסה שלא לחשוב על דברים שהארי פוטר אמר, הדבר הגרוע ביותר שאתה יכול לעשות הוא להביט בתמונות של שמי הלילה בספר הלימוד שלך, ולנסות לזכור שאתה לא אמור לדעת איך נעו הפלנטות. אסטרונומיה, אומנות אצילית ויוקרתית, סימן ללמדנות ולידע;

אלא שלמוגלגים היו חפצים מודרניים סודיים שהיו מסוגלים לעשות זאת טוב יותר פי מיליון ביליון באמצעות שיטות שהארי ניסה להסביר ושראקו עדיין לא הצליח להבין למעט העובדה שמסתבר שאפילו לא צריך קסם כדי לגרום לדברים לעשות כשפומטיקה.

דראקו הביט בתמונות של קבוצות הכוכבים, ותהה אם זה ככה גם בבתי האחרים, האם אנשים תמיד מאיימים אחד על השני ברייבנקלו.

הארי פוטר אמר לו פעם שחיילים בשדה הקרב לא באמת נלחמים בשביל המדינה שלהם. פטריוטיות עשויה להיות מה שמביא אותם לשדה הקרב מלכתחילה, אבל ברגע שהם שם, הם נלחמים כדי להגן על זה, על החברים איתם התאמנו ושהיו ממש לפנייהם. והארי העיר, ודראקו ידע שזה נכון, שאי אפשר להשתמש בנאמנות למנהיג כדי להזין לחש פטרונוס, זו לא בדיוק מחשבה חמימה ושמחה מהסוג הנכון. אבל לחשוב על להגן על מישהו שלצידך –

זו, אמר הארי במחשבה, הייתה כנראה הסיבה שאוכלייהמוות התפרקו ברגע שאדון האופל עזב. הם לא היו חמימים מספיק לזה.

אפשר לגייס קבוצה שכללה את בלטריקס בלק ואת אמיקוס קארו לצד לורד מאלפוי ומר מקנייר, ולשמור עליהם ממושמצים באמצעות קללת הקרושיאטוס. אבל ברגע שאדון האות האפל נעלם, זה לא צבא, זה חוג מכרים. זו הסיבה שאבא נכשל. זו אפילו לא באמת הייתה אשמתו. לא היה דבר שאבא יכול היה לעשות, אחרי שירש אוכלייהמוות שלא באמת היו חברים אחד של השני.

ואף על פי שהיה זה בית סלית'רין עליו הוא אמור להגן – בית סלית'רין אותו הארי והוא כרתו ברית להציל – איכשהו דראקו לא הצליח שלא לחשוב שזה פשוט פחות מייגע כשהוא מוביל אימונים של הצבא. כשהוא עובד עם תלמידים משלושת הבתים

האחרים שלא היו סלית'רין. ברגע שראית את הבעיות וקראת להן בשם, אינך יכול להפסיק לראות אותן, זה פשוט נהיה יותר ויותר מרגיז מיום ליום.

"מר מאלפוי?" אמר קולו של גרגורי גויל, ששכב על הרצפה ליד שולחנו של דראקו, בחדר השינה הקטן אך הפרטי; גרגורי עשה את שיעורי הבית שלו בשינויי-צורה, בהם לרוב נזקק לעזרה. כל הסחת דעת הייתה מבורכת בשלב זה. "כן?" אמר דראקו. "לא באמת זממת כנגד גריינג'ר בכלל," אמר גרגורי. "נכון?" התחושה שהתפשטה בבטנו של דראקו הרגישה בדיוק כמו שקולו של גרגורי נשמע, מלאת פחד ובחילה.

"באמת עזרת לגריינג'ר, ביום ההוא שהרמת אותה מהרצפה," אמר גרגורי. "ולפני זה, בפעם ההיא שהצלת אותה מליפול מהגג. אתה עזרת לכוצדמית –"

"כן, בטח," אמר דראקו בקול סרקסטי, ללא שמץ של היסוס או המתנה, מביט שוב מטה אל שיעורי הבית שלו באסטרונומיה כאילו הוא לא לחוץ כלל. הכל קרה בדיוק כמו שדראקו חשש שזה יקרה, אבל לפחות זה אומר שהוא הריץ את השיחה הזו בראשו שוב ושוב, ועלה על תכסיס הפתיחה המתאים. "באמת, גרגורי, אתה נלחמת נגד גנרל גריינג'ר, אתה יודע עד כמה חזקים הלחשים שלה. כאילו צאצאית-מוגלגים באמת תהיה יותר חזקה ממך, יותר חזקה מתיאודור, יותר חזקה מכל טהורידם בכל השנה שלנו חוץ ממני? אתה לא באמת מאמין בשום דבר שאבא אומר? היא מאומצת. ההורים שלה מתו במלחמה ומישהו תקע אותה אצל זוג מוגלגים כדי להחביא אותה. אין סיכוי שגנרל גריינג'ר היא באמת בוצדמית."

פעימה איטית של שתיקה התפשטה בחדר השינה של דראקו. דראקו רצה לדעת, היה חייב לדעת מה המבט שעל פניו של גרגורי. אבל הוא לא יכול להרים את מבטו משולחנו, עדיין לא, לא לפני שגרגורי ידבר ראשון.

ואז –

"זה מה שהארי פוטר אמר לך?" שאל גרגורי.
הקול רעד ונשבר. כשדראקו הרים את מבטו משיעורי הבית
שלו, הוא ראה דמעות זולגות מעיניו של גרגורי.
כנראה שזה לא עבד.

"אני לא יודע מה לעשות", אמר גרגורי בלחישת. "אני לא יודע
מה לעשות עכשיו, מר מאלפוי. אבא שלך לא – כשהוא יגלה –
הוא לא הולך לאהוב את זה, מר מאלפוי!"
זה לא התפקיד שלך להחליט מה אבא יאהב, גויל –

דראקו שמע את המילים בראשו; הן נשמעו בקולו של אבא,
באותה חומרה. זה היה מסוג הדברים שאבא אמר לו לומר, אם
וינסנט או גרגורי יפקקו בו פעם; ואם זה לא יעבוד עליו להטיל
עליהם קללה. הם אינם חברים שווים, אבא אמר, ואסור לו לשכוח
זאת אף פעם. דראקו אחראי, הם המשרתים שלו, ואם דראקו איננו
יכול לשמור על זה כך אין הוא ראוי לרשת את בית מאלפוי...

"הכל בסדר, גרגורי", אמר דראקו, בעדינות ככל שיכול. "כל
מה שאתה צריך לדאוג לו זה להגן עליי. איש לא יאשים אותך על
שביצעת את הפקודות שלי, לא אבא שלי, ולא שלך." מכניס את
כל החום שהצליח לקולו, כאילו הוא מנסה להטיל לחש פטרונוס.
"ובכל מקרה, המלחמה הבאה לא הולכת להיות אותו הדבר כמו
הקודמת. בית מאלפוי היה בסביבה הרבה לפני אדון האופל, וכל
לורד מאלפוי עושה את אותו הדבר. אבא יודע זאת."

"באמת?" שאל גרגורי בקול רועד. "הוא באמת יודע?"

דראקו הנהן. "גם פרופסור קווירל יודע זאת", אמר דראקו. "זה
כל העניין בצבאות. המורה להתגוננות צודק, כשהמלחמה הבאה
תבוא, אבא לא יהיה מסוגל לאחד את כל המדינה, הם יזכרו את
המלחמה הקודמת. אבל כל מי שנלחם בצבאות של פרופסור
קווירל יזכור מי היו הגנרלים החזקים ביותר, הם ידעו מי ראוי
להוביל אותם. הם יכריזו על הארי פוטר כאדונם, ואני אהיה יד

ימינו, ובית מאלפוי יצא וידו על העליונה, כמו תמיד. אנשים אולי
פנו אליי, אם פוטר לא יהיה, כל עוד הם יחשבו שאני ראוי לאמון.
זה מה שאני בונה עכשיו. אבא יבין."

גרגורי הרים את ידו ומחה את עיניו, משפיל שוב את מבטו אל
שיעורי הבית שלו. "אוקיי", אמר גרגורי בקול רועד. "אם אתה
אומר, מר מאלפוי."

דראקו הנהן שוב, מתעלם מהתחושה החלולה שבתוכו למשמע
השקרים שכרגע אמר לחברו, וחזר אל הכוכבים.

* * *

אחרית דבר: הרמיוני גריינג'ר ו -

להיות בלתי נראית אמור להיות מעניין יותר מזה, מסדרונות
הוגוורטס אמורים היו להיות צבועים בצבעים מוזרים או משהו.
אבל למעשה, הרמיוני חשבה, להיות מתחת לגלימה ההיעלמות של
הארי היה בדיוק כמו לא להיות מתחת לגלימת היעלמות, חוץ
מהקטע של הגלימה. כשמשכה את רעלת הברד השחורה מטה
מהברדס אל פניה, היא אפילו לא ראתה אותה והיא לא הפריעה
לנשימה שלה. והעולם נראה בדיוק אותו הדבר, חוץ מזה
שכשעברה מול דברים ממתכת היא לא ראתה השתקפויות קטנות
של עצמה. דיוקנאות לא הביטו בה, רק עשו את הדברים המוזרים
שעשו כשהם היו לבד. הרמיוני עוד לא ניסתה לחלוף מול מראה,
היא לא הייתה בטוחה שהיא דוּצת. יותר מהכל, לא היה אותה
כשהיא הלכה, לא ידיים, לא רגליים, רק נקודת מבט מתחלפת.
הייתה זו תחושה מערערת, לא כמו להיות בלתי־נראית אלא יותר
כמו להיות לא־קיימת.

הארי לא תחקר אותה כלל, היא רק אמרה את המילים 'גלימת
היעלמות' והארי שלף את גלימת ההיעלמות שלו מנרתיקו. אפילו
לא ניתנה לה הזדמנות להסביר על הפגישה הסודית ביותר שלה עם
דפני ומיליסנט בלסטרוד, או שהיא חושבת שזה יעזור להגן על

הבנות האחרות, הארי פשוט נתן לה מה שכנראה היה אוצר מוות. אם להיות הוגנת, והיא ניסתה להיות הוגנת, היא הייתה מוכרחת להודות שלפעמים הארי יכול להיות ידיד אמת. הפגישה הסודית עצמה הייתה כישלון גדול. מיליסנט טענה שהיא חוזה. הרמינוי הסבירה בזהירות למיליסנט ולדפני באריכות שזה לא יכול להיות נכון.

היא והארי קראו על גילויי עתידות מוקדם יותר במחקר שלהם; הארי התעקש שיקראו כל מה שיוכלו על נבואות שלא היה במדור הספרים המוגבלים. כפי שהארי ציין, זה יחסוך להם הרבה מאמץ אם יוכלו פשוט לגרום לחוזה לנבא את כל מה שיגלו בעוד שלושים וחמש שנה. (או במילותיו של הארי, כל אמצעי להשיג מידע שהועבר מהעתיד הרחוק הוא תנאי ניצחון גלובלי פוטנציאלי.)

אבל, כפי שהרמינוי הסבירה למיליסנט, התנבאות אינה נשלטת, אין דרך לכקש נבואה על משהו מסוים. במקום זאת (כך נכתב בספרים) יש מעין לחץ שנבנה בזמן, כשאירוע עצום ניסה לקרות או למנוע מעצמו מלקרות. וחוזים היו כמו נקודות חולשה ששחררו את הלחץ, כשהשומע הנכון היה בקרבת מקום. אז נבואות הן רק על דברים גדולים וחשובים, משום שרק דברים כאלה מייצרים מספיק לחץ; וכמעט אף פעם אין יותר מחוזה אחד שאומר את אותו הדבר, משום שהלחץ נעלם לאחר מכן. וגם, הרמינוי הוסיפה והסבירה למיליסנט, החוזים עצמם לא זכרו את הנבואות שלהם, משום שההודעה לא הייתה מיועדת להם. וההודעות יצאו בצורה של חידות, ורק מישהו ששמע את הנבואה בקול המקורי של החוזה היה מסוגל לשמוע את כל המשמעויות של החידה. אין שום דרך שבה מיליסנט תוכל לספק נבואה מתי שהיא רוצה, בנוגע לבריונים בבית ספר, ולזכור אותה, ואם היא כן הייתה יכולה זה היה נשמע כמו 'השלד הוא המפתח' ולא 'סוזן בונז חייבת להיות שם'.

מיליסנט נראתה מפוחדת למדי בשלב הזה, אז הרמיוני הרפתה את אגרופיה שהיו צמודים למותניה, והצהירה בזהירות שהיא שמחה שמיליסנט עזרה להן, אבל הן כן נכנסו למלכודות לפעמים בעקבות מה שמיליסנט אמרה, ולכן הרמיוני באמת רצתה לדעת מאיפה ההודעות באמת הגיעו.

ומיליסנט אמרה בקול קטן:

אבל, אבל היא אמרה לי שהיא חוזתה...

הרמיוני אמרה לדפני לא להתעקש על הנקודה, אחרי שמיליסנט סירבה להסגיר את המקור שלה. זה לא היה רק משום שהרמיוני הרגישה נורא בגלל המבט המפוחד על פניה של מיליסנט. היה זה משום שלהרמיוני הייתה תחושה חזקה שאם הן כן ימצאו את האדם שאמר למיליסנט דברים, יתברר שהוא פשוט מצא מעטפות מתחת לכרית שלו בבוקר.

היא הרגישה את אותה תחושת הייאוש שהרגישה בקרב שלפני חגיהמולד, כשהביטה בתרשימים של זאביני עם כל הקווים הצבעוניים והתיבות ו... והיא הבינה רק עכשיו מה זה אומר שזאביני היה זה שהראה לה את התרשים.

אפילו בתוך רייבנקלו, היא הרגישה שיש כזה דבר, חיים מסובכים מדי.

הרמיוני החלה לעלות בגרם מדרגות לולייני משיש צהוב שבלט משדרה מרכזית, "סוד" גלוי שהיה למעשה אחת הדרכים המהירות ביותר לעלות מהצינוק של סלית'רין למגדל של רייבנקלו, אבל רק מכשפות יכולות לנוע בו. (למה בנות בפרט צריכות דרך לנוע מהר מרייבנקלו לסלית'רין ובחזרה היה משהו שבלבל מעט את הרמיוני.) בראש המדרגות, כשהייתה רחוקה מהאזורים של סלית'רין וחזרה לחלקים העיקריים של הוגוורטס, הרמיוני עצרה והסירה את גלימת ההיעלמות של הארי.

אחרי שהנרתיק שלה בלע את הגלימה, הרמיוני פנתה ימינה והחלה ללכת במורד מעבר קצר, מביטה לכל הכיוונים בצורה

אוטומטית, בלי ממש לחשוב על כך, ועיניה הסורקות הביטו בגומחה אפלולית –

(תחושת חוסר התמצאות חולפת)

– ואז שטף של הלם ופחד הכה בכל גופה כמו קללת שיתוק, היא גילתה שללא שום מחשבה או החלטה מודעת שרביטה זינק לידה וכבר הצביע על...

...גלימה שחורה כה רחבה ומתבדרת עד שהיה בלתי אפשרי לקבוע האם הדמות שתחתיה היא גברית או נשית, ועל הגלימה נחה מצנפת שחורה רחבת שוליים; ערפל שחור נאסף מתחתיה והסתיר את פניו של מי או מה שהיה מתחת.

"שלום שוב, הרמיוני," לחש קול שורק מתחת למצנפת השחורה, מאחורי הערפל השחור.

ליבה של הרמיוני כבר פעם בחוזה בחזה, גלימות המכשפה שלה כבר היו ספוגות בזיעה כנגד עורה, בפיה כבר היה טעם של פחד; היא לא ידעה מדוע היא מלאת אדרנלין לפתע אבל ידה אחזה חזק יותר בשרביטה. "מי אתה?" דרשה הרמיוני.

המצנפת נטתה קלות; הקול הלוחש, כשבקע מהערפל השחור, נשמע יבש כמו אבק. "בן-הברית האחרון," אמרה הלחישה השורקת. "זה שיענה לבסוף, כשאיש לא יענה לך. אני הידיד האמיתי היחיד שלך בכלל הוגוורטס, הרמיוני. משום שכעת ראית כיצד האחרים שתקו כשנזקקת לעזרה –"

"מה השם שלך?"

הגלימה השחורה הסתובבה קלות, קדימה ואחורה. זה לא נראה כמו משיכת כתפיים, אבל כן שידר משיכת כתפיים. "זו החידה, רייבנקלואית צעירה. עד שתפתרי אותה, קראי לי כיצד שתחפצי." היא הרגישה שכף ידה כבר מיוזעת והודתה על השקעים הלולייניים בשרביטה, שעזרו לה לשמור על אחיזה יציבה בעץ. "טוב, מר איש חשוד ביותר," אמרה הרמיוני, "מה אתה רוצה ממני?"

"זו אינה השאלה הנכונה," בקעה הלחישה מהערפל השחור. "תחת זאת, עלייך לשאול מה אני יכול להציע לך." "לא," אמרה הילדה הצעירה בקול איתן, "למעשה, אני לא חושבת שאני צריכה לשאול את זה."

גיחוך גבוה בקע מהערפל השחור. "לא כוח," לחש הקול, "לא עושר, לא אכפת לך מדברים כאלה, לא כן, רייבנקלואית צעירה? ידע. זה מה שברשותי. אני יודע מה הולך ומתהווה בביתהספר הזה, כל התוכניות הנסתרות והשחקנים, התשובות לחידה. אני יודע את הסיבה האמיתית לקור שאת רואה בעיניו של הארי פוטר. אני יודע את טבעה האמיתי של המחלה המסתורית של פרופסור קווירל. אני יודע ממה דמבלדור חושש באמת."

"כל הכבוד לך," אמרה הרמיוני גריינג'ר. "אבל אתה יודע כמה ליקוקים צריך כדי להגיע למרכז של סוכרייה מחליפתצבעים?" הערפל השחור האפיל מעט, הקול נשמע נמוך יותר כשדיבר, מאוכזב. "אז את אפילו לא סקרנית, רייבנקלואית צעירה, בנוגע לאמיתות מאחורי השקרים הללו?"

"מאה שמונים ושבע," היא אמרה. "ניסיתי פעם וזה מה שיצא." ידה כבר כמעט הפילה את שרביטה, אצבעותיה הרגישו עייפות כאילו החזיקה את השרביט שעות ולא דקות – הקול לחשש. "פרופסור סנייפ הוא אוכל-מוות בסתר."

הרמיוני כמעט שמטה את שרביטה.

"אה," לחש הקול בסיפוק. "חשבתי שזה עשוי לעניין אותך. אז, הרמיוני. האם יש משהו נוסף שאת רוצה לדעת על אויבייך, או על אלה להם את קוראת ידידים?"

היא הביטה מעלה אל הערפל השחור שתחת המצנפת השחורה והמיתמרת, מנסה בייאוש לסדר את מחשבותיה. פרופסור סנייפ הוא אוכל-מוות? מי יאמר לה משהו כזה, למה, מה קורה? "זה –" אמרה הרמיוני. קולה רעד. "זה עסק רציני ביותר, אם זה באמת נכון. למה אתה אומר משהו כזה לי, ולא למנהל דמבלדור?"

"דמבלדור לא עשה דבר כדי לעצור את סנייפ," לחש הערפל השחור. "את ראית זאת, הרמיוני. הריקבון בהוגוורטס מתחיל בראש. כל מה שלא בסדר בבית הספר הזה, הכל מתחיל במנהל המטורף. את לבדך העזת להוכיח אותו על כך – ולכן אני מדבר אליך."

"ודיברת גם עם הארי פוטר, אם כך?" שאלה הרמיוני, שומרת על קולה יציב ככל שהצליחה. אם זו הרוח המסייעת שלו – הערפל השחור האפיל והתבהר, כמו ניד ראש. "אני מפחד מהארי פוטר," הוא לחש. "מהקור שבעיניו, מהאפלה שגדלה מאחוריהן. הארי פוטר הוא רוצח, וכל מי שמהווה לו מכשול ימות. אפילו את, הרמיוני גריינג'ר, אם תעזי להתנגד לו באמת, האפלה שמאחורי עיניו תצא ותשמיד אותך. זאת אני יודע."

"אז אתה לא יודע חצי ממה שאתה מעמיד פנים שאתה יודע," אמרה הרמיוני, קולה יציב מעט יותר. "גם אני מפחדת מהארי פוטר. אבל לא בגלל מה שהוא עלול לעשות לי. אני מפחדת ממה שהוא עלול לעשות כדי להגן עליי –"

"טעות." הלחישה הייתה יבשה וקשוחה, כאילו כדי לא להותיר שום אפשרות להכחשה. "הארי פוטר כן יפנה נגדך בבוא הזמן, הרמיוני, כשהאפלה תשתלט עליו לגמרי. הוא לא יזיל דמעה, הוא אפילו לא יבחין, ביום שבו צעדיו ימחצו אותך לבסוף."

"אתה טועה!" היא אמרה בחזרה וקולה עולה, אף על פי שצמרמורות החלו להתפשט בגבה. אחד מהביטויים של הארי עלה במוחה. "מה בדיוק אתה חושב שאתה יודע, ולמה אתה חושב שאתה יודע את זה, בכל מקרה?"

"יש זמן –" נראה כאילו הקול עצר את עצמו. "יש מספיק זמן לזה אחר־כך. כרגע, היום, הארי פוטר איננו אויבך. אך עם זאת את בסכנה חמורה."

"אני יכולה להאמין לזה," אמרה הרמיוני גריינג'ר. היא רצתה נואשות להעביר את שרביטה לידה השנייה, היא הרגישה כאילו

היא צריכה להחזיק את זרועה הימנית רק כדי לשמור עליה מורמת, ראשה כאב כאילו היא הביטה מעלה אל הערפל השחור כבר ימים; היא לא ידעה איך נעשתה כה עייפה כה מהר.

"לוציוס מאלפוי הבחין בכך, הרמיוני." הלחישה עלתה, נוטשת את חוסר הצבע הרגיל של נימתה, עוטה צליל של דאגה. "השפלת את בית סלית'רין, הבסת את בנו בקרב. אפילו לפני כן היית בושה לכל מי שעומד יחד עם אוכלייהמוות; משום שאת בת-מוגלים וברשותך כוח קסם גדול מזה של כל טהורדם. וכעת את נעשית מוכרת, עיני העולם עלייך. לוציוס מאלפוי רוצה למחוץ אותך, הרמיוני, לפגוע בכך ואולי אף להרוג אותך, ויש לו היכולת לעשות זאת!" הלחישה נעשתה דחופה.

השתררה שתיקה.

"זה הכל?" אמרה הרמיוני. אם היא הייתה הקולונל-לשעבר זאבני או הארי פוטר, היא בטח הייתה שואלת שאלות חכמות כדי לאסוף עוד מידע; אבל התודעה שלה הרגישה איטית ותשושה. היא ממש צריכה להסתלק מפה וללכת לשכב לנוח איפשהו. "אינך מאמינה לי," אמרה הלחישה, רכה ועצובה יותר כעת. "למה לא, הרמיוני? אני באמת מנסה לעזור לך."

הרמיוני לקחה צעד לאחור, הרחק מהגומחה האפלולית. "למה לא, הרמיוני?" דרש הקול, מתחזק ומלחשש. "את חייבת לי את זה. אמרי לי, ואז –" הקול נקטע, והמשיך שקט יותר. "ואז את יכולה ללכת, אני מניח. רק אמרי לי – למה –"

אולי היא לא הייתה צריכה לענות; אולי היא פשוט הייתה צריכה להסתובב ולברוח, או יותר טוב, להטיל קיר פְּרִיזְמָטִי קודם ואז לצרוח במלוא ריאותיה בעודה רצה; אבל הייתה זו נימת הכאב האמיתי בקול שתפסה אותה, ולכן היא ענתה.

"משום שאתה נראה ממש אפל ומפחיד וחשוד," אמרה הרמיוני, שומרת על קול מנומס, בעוד שרביטה נשאר מכוון על הגלימה השחורה המתנשאת ועל הערפל השחור חסר הפנים.

"זה הכל?" לחש הקול בתדהמה. עצבות מילאה אותו. "קיוויתי ליותר, הרמיוני. בוודאי רייבנקלואית כמוך, הרייבנקלואית החכמה ביותר בהוגוורטס מזה דור, יודעת שהופעה חיצונית יכולה להטעות."

"הו, אני יודעת את זה," אמרה הרמיוני. היא לקחה עוד צעד אחורה, אצבעותיה העייפות מתהדקות על השרביט. "אבל מה שאנשים שוכחים לפעמים, הוא שאף על פי שהופעה חיצונית יכולה להטעות, לרוב היא לא."
 השתררה שתיקה.

"את באמת חכמה," אמר הקול, והערפל השחור התאדה וחדל מלהסתיר; היא ראתה את הפנים שתחתיו, והזיהוי שלח זרם של אדרנלין מבועת בגופה –

(תחושת חוסר התמצאות חולפת)

– ואז שטף של הלם ופחד הכה בכל גופה כמו קללת שיתוק, היא גילתה שללא כל מחשבה או החלטה מודעת שרביטה זינק לידה וכבר הצביע על...

...גבירה נוגה, גלימתה הלבנה הארוכה מתבדרת סביבה כמו ברוח בלתי נראית; ידיה ורגליה היו חבויות, פניה מוסתרות מאחורי רעלה לבנה; והיא בהקה כולה, לא כמו רוח, לא שקופה, פשוט מוקפת באור לבן רך.

הרמיוני בהתה בפה פעור במחזה העדין, תוהה מדוע ליבה פועם כל כך בחוזקה, ומדוע היא מרגישה כה מפוחדת.

"שלום שוב, הרמיוני," בקעה הלחישה האדיבה מהזוהר הלבן שמאחורי הרעלה. "נשלחתי לעזור לך, אז אנא אל תחששי. אני המשרתת שלך בכל דבר; משום שלך, גברתי, יש גורל מדהים ביותר –"

...
 ...
 ...

תילופי טאָל, פּקדס: וסאָט

שבת, 4 באפריל, שנת 1992.

מר וגברת דייוויס נראו מתוחים למדי כשהתיישבו באזור מיוחד ביציעי אצטדיון הקווידין' של הוגוורטס – אם כי היום המושבים המרופדים לא השקיפו על מטאטאים מעופפים, אלא על ריבוע עצום של משהו שנראה כמו קלף; משטח לבן וחלק שיידלק בקרוב ויציג חלונות של דשא וחיילים. ברגע זה השתקפה בו רק תמונתם האפרורית של השמיים המעוננים. (שנראו מועדים לסערה, אם כי הקוסמים-החזאים הבטיחו שהגשם לא יתחיל לרדת עד הלילה.) לרוב הייתה זו מסורת עתיקה של הוגוורטס שעל הורים להישאר בחוץ – מאותה סיבה שנאמר לילדים חסרי סבלנות לצאת מהמטבח ולא להתערב במעשיו של הטבח. הסיבה היחידה לקיום יום הורים היא כאשר המורים חושבים שההורים אינם מתנהגים כראוי. יש צורך בנסיבות יוצאות דופן שיגרמו להנהלת הוגוורטס להרגיש שהיא צריכה להסביר את עצמה לך. באופן כללי, בכל רגע נתון הנהלת הוגוורטס הייתה מגובה בשמונה מאות שנה של היסטוריה מפוארת ואתה לא.

לפיכך, חשש מסוים לווח להתעקשותם של מר וגברת דייוויס לקיים שיחה עם סגנית המנהל מינרווה מקגנוגל. קשה לגייס תחושת תרעומת מתאימה כשאתה מתעמת עם אותה מכשפה מכובדת, ששתי-עשרה שנה וארבעה חודשים לפני כן העניקה

לשניכם שבועיים ריתוק לאחר שתפסה אתכם באמצע יצירתה של טריסי.

מצד שני, האומץ של מר וגברת דייוויס קיבל חיזוק מנפנוף זועם של עותק של הפקפקן שכותרתו, בכתב מודגש לעיני כל העולם:

חוזים עם פוטר?

בונז, דייוויס, גרינגר

במרובע אהבה של אימה

וכך מר וגברת דייוויס התווכחו עד שהגיעו למושבי הסגל של יציעי מגרש הקווידיץ' של הוגוורטס, מהם הייתה להם תצפית מצוינת על הצגים המכושפים של פרופסור קווירל, כך שיוכלו לראות במו עיניהם "מה לכל המזימות והשדים קורה בבית-הספר הזה, אם תסלחי לי על השפה, סגנית המנהל מקגונגל!"

לשמאלו של מר דייוויס ישב הורה מודאג נוסף, גבר לבן שיער בגלימות שחורות אלגנטיות מאיכות שאין שנייה לה. לוציוס מאלפוי, המנהיג הפוליטי של הסיעה החזקה ביותר בקסמהדריין.

לשמאלו של לורד מאלפוי, גבר מתנשא ואריסטוקרטי עם פנים מצולקות שהוצג להם בתור לורד ג'אגסון.

ובחור מבוגר אך חד-עיניים בשם צ'ארלס נוט, עשיר כמעט כמו הלורד מאלפוי על-פי השמועה, ישוב לשמאלו של לורד ג'אגסון.

מימינה של גברת דייוויס ניתן היה למצוא את ההגבירה הנאה ואת הלורד הנאה אף יותר של בית גרינגרס האצילי ועתיקהדיומין.

צעירים על-פי מניין השנים של הקוסמים, עטויים גלימות משי אפורות משובצות אזמרגדים כהים זעירים בצורת עלי דשא.

ההגבירה גרינגרס נחשבה לקול מפתח בקסמהדריין לאחר שאמה פרשה ממנו במהירות מפתיעה. בעלה המקסים ישב בחבר הנאמנים של הוגוורטס, על אף שמשפחתו לא הייתה אצילית או עשירה בעצמה.

לימנים, מכשפה בעלת לסת מרובעת וקשוחה ביותר למראה,

מי שלחצה ידיים עם מר וגברת דייוויס בלי שמץ קל של התנשאות. הייתה זו אמיליה בונז, מנהלת המחלקה לאכיפת חוקי הקסם. לימינה של אמיליה ישבה אישה זקנה שהפכה את חוש האופנה של בריטניה על ראשו בכך ששילבה נשר חי בכובעה, אוגוסטה לונגבוטום. על אף שלא פנו אליה בתור לידי, גברת לונגבוטום תשתמש במלוא הזכויות של משפחת לונגבוטום עד שהנצר האחרון למשפחה יגיע לבגרות, והיא נחשבת דמות בולטת בסיעת המיעוט בקסמהדרין.

לצדה של גברת לונגבוטום ישב לא אחר מאשר הכושף הראשי, המגוואמפ העליון, המנהל אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור, מביסו האגדי של גרינדלוולד, מגן בריטניה, מגלה תריסר השימושים האגדיים לדם דרקון, הקוסם החזק בעולם וכו'. ולבסוף, בקצה הימני הרחוק, ניתן היה למצוא את המורה המסתורי להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס, קוורירנוס קוורירל, שנשען לאחר בספסל המרופד כאילו הוא נח; נראה נינוח לגמרי בחברה הנדירה של קוורום המצביעים של חבר הנאמנים של הוגוורטס, שקפצו לביקור ביום השבת הנאה הזה לברר מה לכל המזימות והשדים קורה בהוגוורטס בכלל ועם דראקו מאלפוי, תיאודור נוט, דפני גרינגרס, סוזן בונז, ונוויל לונגבוטום בפרט. שמו של הארי פוטר עלה גם הוא בשיחה.

הו, ואסור לשכוח את טרייסי דייוויס, כמובן. גבותיה של המנהלת בונז עלו בעניין מה כששמעה שהזוג הצעיר הם הוריה. לורד ג'אגסון הביט בהם במבט נדהם לפני שביטל אותם בנחרה. לוציוס מאלפוי בירך אותם בנימוס, חיוכו מכיל רמז של שעשוע קודר מעורב ברחמים.

מר וגברת דייוויס, שההצבעה החשובה האחרונה שלהם הייתה להצמיד את שרביטיהם לשמו של שר הקסמים פאדג', שהיו להם בסך הכל שלוש מאות אוניות בכספת שלהם בגרינגוטס, ושעבדו בעבודה מכובדת במכירת קדרות בחנות שיקויים ובהקסמת

כלמשקפות, ישבו צמודים זה לזו, זקופים על הספסל המרופד, ומייחלים להיות לבושים בגלימות מהודרות יותר.

השמיים ממעל היו מסה מוצקה של עננים שחולקו לאפור כהה ובהיר יותר, קודרים ומבטיחים סערות עתידיות, אם כי שום ברק לא הבזיק עדיין, ולא הדהדו רעמים מרוחקים; רק כמה טיפות מאיימות נפלן.

* * *

עוצבת אור־שמש צעדה אל נקודת ההתחלה המוגדרת שלה, אם כי היה זה דומה יותר להליכה איטית; אין צורך להתיש את עצמך לפני שהקרב בכלל החל, ורוחות אפריל היו לחות בצורה מרגיזה, אך קרירות. לפנייהם, להבה צהובה טיילה לאיטה באוויר, מדריכה אותם למקומם.

סוזן בונז העיפה מבטים מודאגים לעבר גנרל אור־שמש כשצעדו ביער המואר באור אפור: נראה שהרמיזי ממש התערערה ממה שפרופסור סנייפ עשה לה. הרמיזי אפילו החמיצה את פגישת התכנון הרשמית של עוצבת אור־שמש, מה שנראה מוכן למדי; אבל כשדפני ניחמה אותה לאחר מכן, הרמיזי גמגמה שהיא לא שמה לב לשעה, מה שבכלל לא מתאים לה לומר, והילדה נראתה מותשת ומפוחדת כאילו הרגע בילתה שלושה ימים נעולה בתא שירותים עם סוהרסן. אפילו עכשיו, כשכל תשומת הלב של גנרל אור־שמש צריכה הייתה להיות מוקדשת לקרב המתקרב, מבטה של הילדה הרייבנקלואית נע מצד לצד, כאילו ציפתה שקוסמי אופל יזנקו מהשיחים ויקריבו אותה על מזבח.

"האיסור על חפצים מוגלגיים מצמצם מאוד את האפשרויות שלנו," אמר אנתוני גולדשטיין בנימה הקודרת בה השתמש כדי לציין פסימיות מכוונת. "היה לי רעיון ליצור בשינוי־צורה רשתות לזרוק על אנשים, אבל –"

"לא טוב," אמר ארני מקמילן. הילד ההפלפאפי הניד בראשו,

נראה רציני אפילו יותר מאנתוני. "כלומר, זה בדיוק כמו להטיל קללה, הם יתחמקו."

אנתוני הנהן. "זה גם מה שאני חשבת. לך יש רעיונות, שיימוס?"

סגן הכאוס לשעבר נראה עצבני מעט ולא במקום כשצעד עם כל רעיו החדשים בעוצבת אור־שמש. "סליחה," אמר הקפטן הטרי, "אני יותר מסוג השליט האסטרטג."

"אני מסוג השליט האסטרטג," אמר רון וויזלי, נשמע נעלב. "יש שלושה צבאות," אמרה גנרל אור־שמש בחמיצות, "מה שאומר שאנחנו נלחמים בשני צבאות בו זמנית, מה שאומר שאנחנו צריכים יותר מאסטרטג אחד, מה שאומר שתסתום, רון!" רון הביט בגנרל שלהם במבט מופתע ומודאג. "היי," אמר הילד הגריפינדורי בנימה מרגיעה, "את לא צריכה לתת לסנייפ להטריד אותך עד כדי כך –"

"מה את חושבת שאנחנו צריכים לעשות, גנרל?" אמרה סוזן במהירות ובקול רם. "כלומר, אין לנו ממש תוכנית בשלב זה." פגישת התכנון הרשמית שלהם נכשלה בצורה מדהימה כשהרמיוני נעדרה ורון ואנתוני חשבו שניהם שהם האחראים.

"אנחנו באמת צריכים תוכנית?" שאלה גנרל אור־שמש, נשמעת מוסחת מעט. "יש לנו אותך ואותי ואת לבנדר ואת פרוואטי ואת חנה ואת דפני ואת רון ואת ארני ואת אנתוני ואת קפטן פיניגן." "זה –" החל אנתוני.

"נשמע כמו אסטרטגיה די טובה," אמר רון בהנהון מאשר. "יש לנו יותר חיילים חזקים מאשר לשני הצבאות האחרים ביחד. לכאוס נשארו רק את פוטר ולונגבוטום ונוט – טוב, וגם את זאביני, אני מניח –"

"ואת טרייסי," אמרה הרמיוני.

כמה אנשים בלעו רוק בעצבנות.

"הו, תפסיקו עם זה," אמר סוזן בחדות, "היא בסך הכל חברה

מנוסה של אלגר"ה, זה כל מה שגנרל אורי־שמש התכוונה לומר. "בכל זאת", אמר ארני, פונה להביט בסוזן ברצינות, "אני חושב שמוטב שתלכי עם הקבוצה שתלך להילחם בכאוס, קפטן בונז. אני יודע שאת לא יכולה להשתמש בכוחות הקסם הכפולים שלך אלא אם יש חפים מפשע בסכנה, אבל אני מתכוון – רק למקרה שהעלמה דייוויס כן, את יודעת, תצא משליטה ותנסה לאכול למישהו את הנשמה –"

"אני יכולה להתמודד איתה", אמרה סוזן, שומרת על קולה מרגיע. יש להודות, סוזן לא הייתה מוחלפת עם מטמורפמאגוס כרגע, אבל מצד שני טרייסי היא כנראה לא דמבלדור ששתה פולימיצי או משהו.

"אני מוצא את חוסר הספקנות שלך מטריד." קפטן פינינגן הרים את ידו, האגודל והאצבע כמעט נוגעים, והצביע לעבר ארני. מסיבה מסוימת נראה כאילו אנתוני גולדשטיין חווה התקף שיעול. "מה זה אמור להביע?" שאל ארני.

"זה רק משהו שגנרל פוטר אומר לפעמים", אמר קפטן פינינגן. "זה מצחיק, כשאתה מצטרף בהתחלה ללגיון הכאוס הכל נראה מטורף, אבל אחרי חודשיים אתה מבין שבעצם כל מי שלא בלגיון הכאוס מטורף –"

"אמרתי", אמר רון בקול רם, "שזה נשמע כמו אסטרטגיה טובה. לא ניצור שום דבר בשינויי־צורה, לא נעיף את עצמנו, נתמודד עם כל מה שהם יזרקו עלינו, ואז פשוט נסתער עליהם."

"אוקיי", אמרה הרמיוני. "בואו נעשה את זה." "אבל –" אמר אנתוני, מעיף מבט יוקד לעבר רון. "אבל גנרל, להארי פוטר יש שישש־עשר אנשים בצבא שלו. לדרקון ולנו יש עשרים ושמונה כל אחד. הארי יודע את זה, הוא יודע שהוא מוכרח לחשוב על משהו מדהים –"

"כמו מה?" דרשה הרמיוני, נשמעת לחוצה. "אם אנחנו לא יודעים מה הוא מתכנן, מוטב שנשמור את הקסם שלנו להטלת

פִּינִיטָה המוני. כמו מה שהיינו צריכים לעשות בפעם הקודמת! "סוזן נגעה בעדינות בכתפה של הרמיוני. "גנרל גריינג'ר?" אמרה סוזן. "אני חושבת שמוטב שתיקחי הפסקה קטנה לפני הקרב."

היא ציפתה שהרמיוני תתווכח, אבל הרמיוני פשוט הנהנה ואז הלכה מעט מהר יותר, מתרחקת מקבוצת הקצינים הרשמית של עוצבת אור־שמש, עיניה עדיין בוחנות את היער, ולפעמים את השמיים.

סוזן באה בעקבותיה. אי־אפשר שייראה כאילו גנרל אור־שמש נזרקה מקבוצת הקצינים הרשמית שלה.

"הרמיוני?" אמרה סוזן בשקט אחרי שהתרחקו מעט. "את מוכרחת להתרכז. פרופסור קווירל אחראי פה, לא סנייפ, והוא לא ייתן לשום דבר לקרות לך או לאף אחד."

"את לא עוזרת," אמרה הרמיוני, נשמעת מעורערת. "את לא עוזרת בכלל, קפטן בונז."

הן הלכו מעט מהר יותר, מקיפות חלק מהחיילים האחרים, בוחנות את היקף הכוח הצועד ומעיפות מבטים בעצים הסובבים. "סוזן?" אמרה הרמיוני בקול קטן כשהתרחקו עוד יותר מכל השאר. "את חושבת שדפני צודקת כשהיא אומרת שדראקו מאלפוי זומם משהו?"

"כן," אמרה סוזן מיד, אפילו בלי לחשוב על כך. "אפשר לדעת, בגלל שבשם שלו יש את האותיות מ'-א'-לי-פ'-וי ואז י'."

הרמיוני הביטה סביב, כאילו לוודא שאיש לא מסתכל, אם כי מובן שזו דרך נהדרת לגרום לאנשים לשים לב אליך. "יכול להיות שמאלפוי עמד מאחורי מה שסנייפ עשה?"

"יכול להיות שסנייפ עומד מאחורי מאלפוי," אמרה סוזן במחשבה, נזכרת בשיחות סביב שולחן ארוחת הערב שהיא שמעה אצל דודתה, "או שלוציוס מאלפוי עומד מאחורי שניהם." צמרמורת קלה עברה בגבה כשחשבה זאת. לפתע, לומר להרמיוני

להתרכז בקרב המתקרב נראה הרבה פחות הגיוני. "למה, מצאת איזשהו רמז בקשר לזה?"
 הרמיוני הנידה את ראשה. "לא," אמרה הילדה הריינבקלואית,
 בקול שנשמע כאילו היא עומדת לבכות. "פשוט – פשוט חשבתי
 לעצמי – זה הכל."

* * *

במקום המיועד להם ביער שליד הוגוורטס, אליו הובילה אותם
 הלהבה האדומה, גנרל דרקון ולוחמי צבא דרקון המתינו תחת
 השמיים האפורים.

לימינו של דראקו עמדה פְּדֵמָה פּאטִיל, הסגנית שלו, שפעם
 הובילה את צבא דרקון כולו לאחר שדראקו שותק. מאחורי דראקו
 עמד וינסנט למשפחת קראב, משפחה ששירתה את המאלפויים
 מימים ימימה; הילד השרירי היה דרוך כתמיד, בין אם הוכרו על
 קרב ובין אם לאו. מאחורה יותר, גרגורי למשפחת גויל עמד
 בהמתנה ליד אחד משני המטאטאים שניתנו לצבא דרקון; גם אם
 הגויילים לא שירתו את המאלפויים זמן ארוך כמו הקראבים, הם
 שירתו נאמנה לא פחות.

ולצידו השמאלי של דראקו עמד דין תומאס מגריפינדור,
 בוצדם או אולי חצוידם שלא ידע דבר על אביו.

לשלוח את דין תומאס לצבא דרקון היה צעד מכון מצידו של
 הארי, דראקו היה משוכנע. שלושה בני־כאוס לשעבר נוספים
 הועברו לצבא דרקון, והם הביטו בדראקו כמו נְצִים כדי לראות
 האם יעלוב בסגן לשעבר.

יש שהיו קוראים לזה חבלה, אבל דראקו ידע טוב יותר. הארי
 שלח גם את סגן פיניגן לעוצבת אור־שמש, אף על פי שפרופסור
 קווירל דרש שהארי יותר רק על סגן אחד. גם זה היה צעד מכון,
 מבהיר לכולם שהארי לא נפטר מהחיילים הלא־אהובים שלו.

במובן מסוים, לדראקו היה קל יותר לזכות בנאמנות אמיתית

מצד חייליו החדשים אם היו חושבים שהארי לא רוצה בהם. במובן אחר... ובכן, לא קל לנסח זאת. הארי נתן לו חיילים טובים, גאוותם ללא פגע, אבל זה יותר מזה. הארי הפגין נחמדות לחייליו, אבל זה יותר מזה. זה לא רק שהארי משחק בצורה הוגנת, אלא זה משהו... משהו שלא ניתן להימנע מלהשוות לצורה שבה מתנהל המשחק בבית סלית'רין.

אז דראקו לא העליב את מר תומאס, אלא הביא אותו לצידו מיד, כפוף אליו ולפדמה אך לא לאיש נוסף. היה זה מבחן, אמר דראקו למר תומאס ולכולם, לא קידום. מר תומאס יצטרך להראות שהוא ראוי לדרגה בצבא דרקון – אבל תינתן לו הזדמנות, וההזדמנות תהיה הוגנת. מר תומאס נראה מופתע מהטקסיות (לגיון הכאוס, ממה שדראקו שמע, לא הקפיד על רשמיות במיוחד) אבל הילד הגריפינדורי נעמד מעט זקוף יותר והנהן.

ואז, לאחר שמר תומאס הצליח לא רע באחד מהאימונים של צבא דרקון, הוא הובא לכינוס אסטרטגיה במשרד הצבאי העצום של צבא דרקון. כמה דקות לאחר שהתחילו, פדמה שאלה במקרה – כאילו זו שאלה רגילה לגמרי – האם למר תומאס יש רעיונות כלשהם כיצד להביס את לגיון הכאוס.

הילד הגריפינדורי אמר בעליצות שהארי חזה שגנרל מאלפוי יארגן שאחד מחייליו ישאל אותו את זה, והארי אמר לו להעביר את המסר שגנרל מאלפוי צריך לשאול את עצמו מהו היתרון היחסי שלו – מה דראקו מאלפוי יכול לעשות, או מה צבא דרקון יכול לעשות, שלגיון הכאוס לא יוכל להתמודד עמו – ואז לנסות לנצל זאת כמה שיותר. דין תומאס לא יכול לתאר לעצמו מה היתרון הזה עשוי להיות, אבל אם הוא כן יחשוב על רעיונות כלשהם להביס את כאוס, הוא יחלוק אותם. הארי פקד עליו לעשות זאת, אחרי הכל.

אנחה, חשב דראקו, משום שלא היה יכול באמת להיאנח בקול רם. אבל הייתה זו עצה טובה, ודראקו פעל על-פיה בכך שישב על

יד השולחן בחדרו עם נוצה וקלף ורשם כל מה שעשוי להיות יתרון יחסי.

ואז, כמעט להפתעתו של דראקו עצמו, היה לו רעיון, רעיון אמיתי. למעשה היו לו שניים.

הפעמון החלול נשמע ביער, איכשהו נשמע מבשר רעות הרבה יותר מדרך כלל. באותו רגע, שני הטייסים צעקו "עלה!" וזינקו אל המטאטאים שלהם, יוצאים אל השמיים האפורים.

* * *

מר וגברת דייוויס נשענו זה על זה, יותר כתוצאה מתישנות שרירים מוחלטת מאשר מירידה כלשהי במתח. הקלף הלבן שלפניהם הבהב והציג שלושה חלונות גדולים, כאילו נחתכו בו חורים אל היער, שהראו שלושה צבאות צועדים. חלונות קטנים יותר הציגו שישה רוכבים על מטאטאיהם, והפינה של הקלף הציגה את כל היער, עם נקודות זוהרות לציון צבאות וסיירים.

החלון אל אור־שמש הציג את גנרל גריינג'ר ואת הקפטנים שלה צועדים במרכז עוצבת אור־שמש, מוגנים בעזרת מסכי קוֹנְטֶגוֹ יחד עם עוד כמה מכשפות צעירות. עוצבת אור־שמש, העיר המורה להתגוננות, ידעה היטב שרכשה לעצמה יתרון חזק בצורה של חיילים מנוסים, והיא פעלה להגן על החיילים הללו ממתקפת פתע. חוץ מזה, חיילי אור־שמש נעו קדימה בצעדה קבועה, שומרים על כוחם.

החיילים בצבאו של גנרל מאלפוי, לפחות אלו עם הציונים הגבוהים יותר בשינויי־צורה, הרימו עלים והפכו אותם ל...

טוב, מי שהיה מביט בפדמה פאטיל, שכמעט סיימה עם שלה, היה רואה שהעלה שלה הופך לכפפה שמאלית עם רצועה מידלדלת. (החלון התמקד כדי להציג זאת.)

לורד ג'אגסון הביט בצג בהבעה יבשה; קולו, כשדיבר, נטף בזו. "מה עושה הבן שלך, לוציוס?"

המכשפה הזרה-למראה שעמדה לימינו של דראקו מאלפוי סיימה ליצור את הכפפה שלה, וכעת הציגה אותה בפני גנרל דרקון כמו קורבן.

"אינני יודע," אמר לוציוס מאלפוי, קולו רגוע אך לא פחות אצילי, "אך עליי לבטוח בכך שיש לו סיבה טובה לעשות זאת." כל צבא דרקון עצר לרגע כשפדמה לבשה את הכפפה על ידה השמאלית, חיזקה אותה בעזרת הרצועה, והציגה אותה בפני דראקו מאלפוי; שעצר גם הוא, נשם כמה נשימות עמוקות, הרים את שרביטו, ביצע קבוצה מדויקת של שמונה תנועות והרעים "קולופוךטוס!"

לוחמת הדרקון הרימה את ידה עטוית הכפפה, מתחה אותה, וקדה קידה קטנה לדראקו מאלפוי, שהשיב לה אחת שטוחה יותר, על אף שגנרל דרקון התנודד קלות. פדמה חזרה למקומה לצידו של דראקו, והדרקונים שבו לצעוד.

"ובכן," אמרה אוגוסטה לונגבוטום. "אני מניחה שאיש אינו מוכן להסביר?" אמיליה בונז קימטה את מצחה כשהביטה בצג. "מסיבה כזו או אחרת," אמר קולו המשוועשע של פרופסור קווירל, "נראה שהנצר לבית מאלפוי מסוגל להטיל קסם חזק להפתיע יחסית לתלמיד שנה ראשונה. עקב טוהר דמו, ללא ספק. וודאי שלורד מאלפוי הטוב לא היה ממרה בגלוי את החוק להגבלת קוסמות בקרב קטינים על ידי כך שהיה מארגן שבנו יקבל שרביט לפני קבלתו להוגוורטס."

"אני מציע שתזוהר ברמיזות שלך, קווירל," אמר לוציוס מאלפוי בקור.

"הו, אני נזהר," אמר פרופסור קווירל. "לא ניתן לבטל קולופוךטוס בעזרת פיניטה אינקנטאטס; דרוש אלוהומורה בעוצמה זהה. עד שיוטל כזה, כפפה שהוקסמה כך תתנגד לכוחות חומריים פחותים, תסיט קללות שינה ושיתוק. וכיוון שגם מר פוטר וגם העלמה גריינג'ר לא יכולים להטיל לחש נגד חזק מספיק,

הלחש הזה בלתי מנוצח על שדה הקרב הזה. אין זו הכוונה המקורית של הלחש, ואין זו כוונתו המקורית של האדם שלימד את מר מאלפוי לחש חירום להימלטות מאויבים. אבל נראה שמר מאלפוי למד יצירתיות."

לוציוס מאלפוי התיישר בזמן שהמורה להתגוננות דיבר; הוא ישב כעת זקוף במושבו המרופד, ראשו גבוה במידה ברת-הבחנה מאשר לפני כן, וכשדיבר היה זה בגאווה שקטה. "הוא יהיה הלורד מאלפוי הדגול ביותר שחי מעודו."

"זו לא מחמאה גדולה," אמרה אוגוסטה לונגבוטום בלחישה; אמיליה בונז גיחכה, כפי שעשה גם מר דייוויס לשבריר שנייה זעיר וקטלני לפני שעצר בגרגור חנוק.

"אני מסכים בהחלט," אמר פרופסור קווירל, אם כי לא היה ברור אל מי הוא מדבר. "למרבה צערן של מר מאלפוי, הוא עדיין חדש באומנות היצירתיות, ולפיכך הוא ביצע שגיאה קלאסית של רייבנקלו."

"ומה היא אותה שגיאה?" אמר לוציוס מאלפוי, קולו קר שוב. פרופסור קווירל נשען לאחור בכיסאו, העיניים הכחולות החיוורות מאבדות מיקוד לרגע כשאחד החלונות הסיט את נקודת המבט שלו בצג הגדול, מתמקד להראות את הזיעה שעל מצחו של דראקו מאלפוי. "זה רעיון כה יפהפה עד שמר מאלפוי התעלם מהקשיים המעשיים שלו."

"האם מישוהו רוצה להסביר את זה?" שאלה הגבירה גרינגרס. "לא כל הנוכחים בקיאים ב... עניינים כאלה."

אמיליה בונז דיברה, קולה של המכשפה הזקנה יבש במידת מה. "זה יפתה אותם לנסות לתפוס קללות שיהיה נכון יותר להתחמק מהן. לא כל שכן אם היה להם מעט אימון בתפיסה. ולהטיל כל-כך הרבה לחשים יעייף את הלוחם החזק ביותר שלהם."

פרופסור קווירל העניק למנהלת המאח"ק חצי הנהון של אישור. "כפי שאמרת, מדאם בונז. מר מאלפוי חדש בעסקי

הרעיונות, ולכן כשהיה לו רעיון, הוא נעשה מרוצה מעצמו על שחשב עליו. הוא עוד לא חשב על מספיק רעיונות כדי להשליך ללא היסוס כאלה שהם יפהפיים במובנים מסוימים ולא מעשיים באחרים; הוא עדיין לא רכש ביטחון מספיק ביכולתו לחשוב על רעיונות טובים יותר כשהוא זקוק להם. מה שאנחנו רואים פה איננו הרעיון הטוב ביותר של מר מאלפוי, אלא הרעיון הראשון שלו, חוששני."

הלורד מאלפוי פשוט פנה להביט בצגים שוב, כאילו המורה להתגוננות ניצל עד תום את זכותו להתקיים.
"אבל –" אמר לורד גרינגרס. "אבל מה בשם מרלין הארי פוטר –"

* * *

שישה עשר החיילים הנותרים של לגיון הכאוס – או יותר נכון, חמישה-עשר ועוד בלייז זאפני – צעדו בביטחון ביער, נעליהם מכות באדמה היבשה עדיין. מדי ההסוואה שלהם התמזגו ביער אפילו יותר מדרך כלל, כל הצבעים דהו בגלל האור שהגיע מהשמיים המעוננים.

שישה עשר לגיונרי כאוס, כנגד עשרים ושמונה לוחמי דרקון ועשרים ושמונה חיילי אור-שמש.

הקונצנזוס היה שעם סיכויים כל-כך גרועים, כמעט בלתי אפשרי שיפסידו. אחרי הכל, גנרל כאוס מוכרח לחשוב על משהו ממש מדהים כשהוא ניצב מול סיכויים כאלה.

יש משהו כמעט סיוטי בצורה שבה נראה כאילו כולם מצפים מהארי לשלוף ניסים מהכובע שלו, על-פי דרישה, בכל זמן שאחד נדרש. זה אומר שאם אינך יכול לעשות את הבלתי אפשרי, אתה מאכזב את החברים שלך ולא מממש את הפוטנציאל שלך...

הארי לא טרח להתלונן בפני פרופסור קווירל על 'יותר מדי לחץ'. המודל המנטלי של פרופסור קווירל שהיה להארי חזה שהוא

יביט בו במבט מרוגז למדי, ויאמר משהו בסגנון אתה מסוגל לגמרי לפתור את הבעיה, מר פוטר; האם ניסית בכלל? ואז יוריד כמה מאות נקודות קווירל.

ממעל, שם שני מטאטאים השגיוחו על הצעדה שלהם, קולו הגבוה של טד וולש קרא "ידיד!" ורגע לאחר מכן, "עוגיית ג'ינג'ר!"

כמה שניות לאחר מכן, החיילת שבחרה את שם הקוד עוגיית ג'ינג'ר חזרה עם חופן בלוטים, מזיעה מעט באוויר הקריר-אך-לח מהריצה שלקחה אותה לעץ האלון שנוויל זיהה. עוגיית ג'ינג'ר ניגשה לשאנון, שהחזיקה חליפת מדים עם צווארון קשור, במקום שמישהו ייצור שק בשינויי-צורה. כשעוגיית ג'ינג'ר הושיטה את ידיה קדימה כדי לשמוט פנימה את הבלוטים, שאנון הכאוטית הזיזה את החולצה ימינה ואז שמאלה שוב, מצחקקת, כשעוגיית ג'ינג'ר ניסתה שוב לשמוט את הבלוטים, עד שקריאת "העלמה פרידמן!" חדה מסגן נוט גרמה לשאנון להיאנח ולהפסיק להזיז את החולצה. עוגיית ג'ינג'ר שמטה את הבלוטים שלה יחד עם אלה שנאספו כבר ואז יצאה להביא עוד.

איפשהו ברקע, אלי נייט שרה גֶרְסָה משלה לשיר הצעדה של לגיון הכאוס, ובערך חצי מהחיילים האחרים ניסו לצעוד על-פי הקצב למרות שלא ידעו מראש את המנגינה. סמוך לשם, ניטה ברדיין, שהיו לה ציונים גבוהים בשינויי-צורה, סיימה ליצור זוג נוסף של משקפי שמש ירוקים, ונתנה אותם לאדם ברינג'ר, שקיפל אותן לפני שהכניס אותן לכיס המדים. חיילים אחרים כבר עטו את המשקפיים הירוקים שלהם, על אף היום המעונן.

מי שהיה מנחש שישנו הסבר מורכב ומרתק להפליא מאחורי זה, היה צודק.

יומיים לפני כן הארי ישב בינות לארונות הספרים שלו, על כיסא הגדנדה הנוח ששם בקומת המערה של התיבה שלו, מהרהר בדממה בזמן השקט שבין השיעורים וארוחת הערב, חושב על כוח.

כדי ששישה עשר כאוטים יביסו עשרים ושמונה שמשיים ועשרים ושמונה דרקונים, הם יזדקקו למכפיל כוח. יש גבול למה שניתן לעשות עם תמרונים. מוכרח להיות נשק סודי והוא מוכרח להיות בלתי מנוצח, או לפחות בלתי ניתן לעצירה במידה בינונית. חפצים מוגלגיים הוצאו מחוץ לחוק בקרבות הדמה של הוגוורטס, נאסרו בצו של משרד הקסמים. והצרה עם למצוא לחש מתוחכם ולא רגיל היא שצבא גדול משלך פי שניים יכול להטיל פִּינִיטָה על כמעט כל דבר שתנסה. עוצבת אור־שמש אומנם פספסה את הטקטיקה הזו עם שריון־הקשקשים שנוצר בשינוי־צורה, אבל איש לא יפספס זאת שוב כעת כשפרופסור קווירל ציין זאת. ופִּינִיטָה אִינְקְנֶטָטֶס הוא לחש גס שדורש לפחות את אותה כמות הקסם שהושקעה בלחש המבוטל... מה שיוצר אתגר צבאי מסדר גודל שונה לגמרי, אם אתה נמצא בנחיתות מספרית משמעותית. האויב יכול פשוט להטיל פִּינִיטָה על כל מה שתנסה, ועדיין יישאר לו מספיק קסם למגנים ולמטחים של קללות שינה.

אלא אם, איכשהו, תצליח לנצל כוחות מעבר לאלו של תלמידי שנה ראשונה בהוגוורטס, משהו חזק מכדי שאויב יוכל לבטל אותו עם פִּינִיטָה.

אז הארי שאל את נוויל האם הוא שמע פעם על טקסי קורבן קטנים ובטוחים –

ואז, אחרי שהצרחות והצעקות שככו, אחרי שהארי הפסיק לנסות להתווכח על נדרים כובלים ופשוט וויתר על כל העניין משיקולי יחסי ציבור, הארי הבין שהוא אפילו לא צריך ללכת לשם. לימדו אותך איך לעורר כוחות הרבה מעבר לשלך עצמך בשיעורים רגילים בהוגוורטס.

לפעמים, אפילו אם אתה מביט ישירות במשהו, אין אתה מבין כמה אתה מביט עד שאתה עוצר ושואל את עצמך בדיוק את השאלה הנכונה.

התגוננות. לחשים. שינוי־צורה. שיקויים. היסטוריה של הקסם.

אסטרונומיה. רכיבה על מטאטאים. תורת הצמחים...
 "אויב!" צרח הקול ממעל.

* * *

טוב שלנוויל לונגבוטום לא היה שמץ של מושג שסבתו צופה;
 או שהוא היה יותר מודע לעצמו כשצרח קריאות קרב מפחידות
 במלוא ריאותיו בעודו מטיל לוקמינוס כל שלוש שניות וטס כמו טיל
 דרך יער סבוך, צמוד מאחורי גרגורי גויל.

("אבל –" אמרה אוגוסטה לונגבוטום, פניה מראות תדהמה
 כמעט כמו דאגה. "אבל נוויל מפחד מגבהים!")

("לא כל הפחדים שורדים," אמרה אמיליה בונז. המכשפה
 הזקנה הביטה בצג שלפניהם במבט בוחן. "או שאולי הוא מצא
 אומץ. זה אותו הדבר, בסופו של יום.")

נצנוץ של אדום –

נוויל התחמק, כמעט לתוך עץ אבל הוא התחמק; ואז נוויל
 הצליח איכשהו להתחמק כמעט מכל הענפים לפני שפגעו לו
 בפנים.

המטאטא של מר גויל הלך והתרחק יותר ויותר – אף על פי
 ששניהם רכבו בדיוק על אותו מטאטא ומר גויל שקל יותר, איכשהו
 נוויל עדיין השתרך מאחור. אז נוויל האט, הסתובב, כיוון את
 המטאטא שלו בזווית מעלה מעל היער, והחל להאיץ בחזרה לעבר
 לגיון הכאוס.

עשרים שניות לאחר מכן – לא היה זה מרדף ארוך, רק מרגש –
 נוויל היה שוב בינות לרעיו הכאוטיים וירד מהמטאטא כדי ללכת
 על הקרקע קצת.

"נוויל –" אמר גנרל פוטר. קולו של הארי היה מרוחק מעט,
 בעודו צועד בזהירות ובקצב קבוע דרך היער, שרביטו עדיין צמוד
 לצורה הכמעט גמורה של החפץ שיצר באיטיות בשינוי צורה.
 לצידו, בלייז זאביני, שעבד על גרסה קטנה יותר של אותו שינוי

הצורה, נראה כמו חיז"ל מדדה כשמעדר קדימה. "אמרתי לך, נוויל – אתה לא חייב –"

"כן, אני כן," אמר נוויל. הוא השפיל את מבטו אל אצבעותיו שאחזו במטאטא וראה שלא רק ידיו אלא כל זרועותיו רועדות. אבל אלא אם עוד משהו בלגיון הכאוס התאמן בדקדק עם מר דיגורי כל יום במשך שעה, ואז התאמן לבד על יכולות הקליעה שלו עוד שעה לאחר מכן, נוויל הוא כנראה הקלע הטוב ביותר שלהם על מטאטא, אפילו אחרי שלוקחים בחשבון שהוא לא טייס טוב במיוחד.

"הופעה טובה, נוויל," אמר תיאודור נוט ממקומו מקדימה, מוביל את לגיון הכאוס קדימה דרך היער, לובש רק גופייה. (אוגוסטה לונגבוטום וצ'ארלס נוט החליפו מבים נדהמים לרגע ואז הסיטו את ראשיהם זה מזה כאילו נעקצו.)

נוויל נשם כמה נשימות עמוקות, מנסה לייצב את ידיו, מנסה לחשוב; ייתכן שהארי לא יצליח לחשוב חשיבה אסטרטגית עמוקה כשהוא באמצע שינוי-צורה. "סגן נוט, האם יש לך רעיון כלשהו מדוע צבא דרקון עשה זאת כרגע? הם איבדו מטאטא –" הדרקונים התחילו את הקרב עם הטעייה כדי לספק הסחת דעת להתקרבותו של מר גויל דרך היער; נוויל לא הבין שיש שני מטאטאים תוקפים עד שכמעט היה מאוחר מדי. אבל לגיון הכאוס פגע בטייס השני. זו הסיבה שמטאטאים לרוב לא תקפו לפני שהצבאות נפגשו, כדי שצבא שלם לא ירכז את האש שלו על המטאטא. "והדרקונים אפילו לא פגעו באף אחד, נכון?"

"לא!" אמרה טרייסי דייוויס בגאווה. גם היא צעדה כעת לצידו של גנרל פוטר, שרביטה מופנה מטה ועיניה סורקות את היער הסובב. "הרמתי כדור פְּרִיזְמָטִי כזה שנייה לפני שהקללה של גויל פגעה בזאביני, ומהאופן שבו מר גויל הושיט את היד שלו אני חושבת שהוא ניסה לפגוע גם בגנרל." המכשפה הסלית'רינית חייכה בביטחון אכזרי. "מר גויל ניסה קללת מקדח מנפץ, אבל

גילה לדאבוננו שהקסם החלש שלו אינו משתווה לכוחות האפלים
החדשים שלי, האהאהאהא!"

כמה כאוטים צחקו איתה, אבל תחושת בחילה החלה להתפשט
בבטנו של נוויל כשהבין עד כמה קרוב היה לגיון הכאוס לאסון
מוחלט. אם מר גויל היה מצליח להפריע לשני שינוייהצורה –

* * *

"דווח!" ירה גנרל דרקון, עושה כמיטב יכולתו להסתיר את
התשישות שהרגיש אחרי שהטיל שבעה עשר לחשי נעילה, והיד
עוד נטויה.

אגלי זיעה עיטרו את מצחו של גרגורי. "האויב הפיל את דילן
וזהו", אמר גרגורי ברשמיות. "הארי פוטר ובלויז זאביני יצרו
שניהם משהו אפור־כהה ועגלגל בשינוי־צורה, אני לא חושב שזה
היה מוכן אבל זה נראה כאילו זה יהיה גדול וחלול, בצורת קדרה
כזה. זה של זאביני היה קטן יותר מזה של פוטר. לא הצלחתי לפגוע
בהם או להפריע לשינוייהצורה שלהם, טרייסי דייוויס חסמה אותי.
נוויל לונגבוטום על מטאטא והוא עדיין טייס גרוע אבל יכולת
הקליעה שלו ממש טובה."

דראקו הקשיב, מקמט את מצחו, ואז העיף מבט בפדמה ובדין
תומאס, שהנידו בראשיהם שניהם להראות שהם לא יודעים מה
יכול להיות גדול ואפור ובצורת קדרה.

"עוד משהו?" שאל דראקו. אם זה הכל, הם איבדו מטאטא
בשביל כלום –

"הדבר המוזר הנוסף היחיד שראיתי", אמר גרגורי, נשמע
מבולבל, "היה שחלק מהכאוטים חבשו... משהו כמו משקפיים?"
דראקו חשב על זה, לא מבחין בכך שהפסיק לצעוד או שכל
צבא דרקון עצר אוטומטית יחד איתו.

"היה משהו מיוחד במשקפיים?" שאל דראקו.

"אמ... אמר גרגורי. "הם היו... יקרקות, אולי?"

"אוקיי", אמר דראקו. שוב בלי לחשוב, הוא החל לצעוד והדרקונים שלו בעקבותיו. "הנה האסטרטגיה החדשה שלנו. אנחנו הולכים לשלוח רק אחד עשר דרקונים נגד לגיון הכאוס, לא ארבעה עשר. זה אמור להיות מספיק כדי להביס אותם, עכשיו כשאנחנו יכולים לנטרל את היתרון המיוחד שלהם." זה הימור, אבל חייבים להמר לפעמים, אם רוצים לנצח בקרב משולש.

"הבנת מה התוכנית של כאוס, גנרל מאלפוי?" שאל מר תומאס בהפתעה ניכרת.

"מה הם עושים?" שאלה פֶּדמה.

"אין לי שמץ של מושג", אמר דראקו, בחיוך מדושן מעונג. "פשוט נעשה את הדבר המתבקש."

* * *

הארי, משסיים את הקדרה שלו, שם בזהירות בלוטים בתוך המיכל בעוד הסיירים שלו מחפשים מקור מים שיוכל לשמש כבסיס נוזלי. הם מצאו ביער בורות מים ונחלים מינראטוריים רבים בעבר, אז החיפוש לא אמור לארוך זמן רב. סייר נוסף הביא מקל ישר שישמש לערבוב, כדי שהארי לא יצטרך להכין אחד בשינוי צורה.

לפעמים, אפילו אם אתה מביט ישירות במשהו, אין אתה מבין במה אתה מביט עד שאתה עוצר ושואל את עצמך בדיוק את השאלה הנכונה...

איך אני יכול לעורר כוחות קסם שאמורים להיות מעבר להישג ידם של תלמידי שנה ראשונה?

המורה לשיקויים סיפר להם משל פעם (עם הרבה לעג וצחוק שגרם לטיפשות להיראות נמוכה ופשוטה במקום נועזת ורומנטית) על מכשפה משנה שנייה בבובאטון שגנבה כמה חומרי גלם מוגבלים ויקרים ביותר, וניסתה לרקוח שיקוי פולימיצי כדי שתוכל לשאול את צורתה של ילדה אחרת למטרות שמוטב שלא להזכיר.

אלא שהיא זיהמה את השיקוי עם *שערות חתול*, ואז במקום לחפש מרפא מיד, המכשפה התחבאה בשירותים, מקווה שההשפעות פשוט יפוגו; וכשנמצאה לבסוף, היה זה מאוחר מכדי להפוך את השינוי לחלוטין, ונגזר עליה לחיות בייאוש כמעין בת־כלאיים של ילדה וחתול.

הארי לא הבין מה זה *אומר* עד הרגע שבו חשב על השאלה הנכונה – אבל מה שהשתמע מכך היה שקוסם או מכשפה צעירים יכולים לעשות דברים עם רק־חת־שיקויים שאינם מתקרבים אפילו למה שהם יכולים לעשות עם לחשים. פולימיצי היה אחד מהשיקויים החזקים ביותר הידועים... אבל מה שהפך אותו לשיקוי ברמת כשיפומטרי הוא, למעשה, לא הגיל הנדרש לפתח את כוח הקסם הדרוש; אלא הקושי לרקוח אותו בדיוק וההשלכות האפשריות של טעויות.

איש באף צבא לא ניסה לרקוח שיקוי עד אז. אבל פרופסור קווירל ייתן לך לעשות כמעט כל דבר, אם זה משהו שאתה יכול לעשות במלחמה אמיתית. *רמאות היא טכניקה*, אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. *או בעצם, רמאות היא איך שהמפסידים קוראים לטכניקה*, והיא תזכה בנקודות קווירל נוספות אם תבוצע בהצלחה. בעיקרון, אין שום דבר לא מציאותי בליצור שתי קדרות בשינוי־צורה ולרקוח שיקויים ממה שבא ליד, אם יש לך מספיק זמן לפני שהצבאות נפגשים.

אז הארי שלף את העותק של *מרקחות ושיקויי קסם* שלו, והחל לחפש שיקוי שימושי אך בטוח שניתן לרקוח בדקות שלפני שהקרב מתחיל – שיקוי שיכריע את הקרב מהר מכדי שיהיה ניתן לסתור אותו עם לחשי נגד, או שייצור השפעות קסומות חזקות מכדי שתלמידי שנה ראשונה יוכלו לבטל בעזרת *פִּינִיטָה*.

לפעמים, אפילו אם אתה מביט ישירות במשהו, אין אתה מבין כמה אתה מביט עד שאתה עוצר ושואל את עצמך בדיוק את השאלה הנכונה...

איזה שיקוי אני יכול לרקוח עם מרכיבים שנאספו ביער רגיל בלבד?

כל מתכון במרקחות ושיקויי קסם דרש לפחות מרכיב אחד מצמח או מחיה קסומים. וזה מצער, משום שכל הצמחים והחיות הקסומות היו ביער האסור, ולא ביערות הפחותים והבטוחים בהם נערכו הקרבות.

מישהו אחר היה מוותר בנקודה הזו. הארי דפדף ממתכון אחד לאחר, מרפרף מהר יותר ויותר בהבנה פתאומית, מאשש את מה שכבר קרא וכעת דאה לראשונה. כל מתכון לשיקוי דרש לפחות מרכיב קסום אחד, אבל למה שזה יהיה נכון?

לחשים לא דרשו שום רכיבים חומריים; אתה פשוט אומר את המילים ומנפנף בשרביטך. הארי חשב על ריקיחת-שיקויים כאנלוגית באופן עקרוני: במקום שההברות שאמרת יפעילו השפעה קסומה בלי שום סיבה, אספת כמה מרכיבים דוחים וערבבת ארבע פעמים בכיוון השעון, וזה הפעיל השפעה קסומה בצורה שרירותית.

ובמקרה הזה, בהינתן העובדה שרוב השיקויים דרשו מרכיבים רגילים כמו קוצי דורבן או חשופיות מבושלות, היית מצפה לראות כמה שיקויים שמשתמשים רק במרכיבים רגילים.

אבל במקום זאת כל מתכון במרקחות ושיקויי קסם דרש לפחות מרכיב אחד מצמח או חיה קסומים – מרכיב כמו משי אקרומנטולא או עלי כותרת של מלכודת אש ונוס.

לפעמים, אפילו אם אתה מביט ישירות במשהו, אין אתה מבין כמה אתה מביט עד שאתה עוצר ושואל את עצמך בדיוק את השאלה הנכונה...

אם לרקוח שיקוי זה כמו להטיל לחש, למה אני לא קורס בתשישות אחרי שאני רוקח מרקחת חזקה מספיק לרפא יבלות? ביום שישי שלפני האחרון, הארי רקח בשיעור שיקויים כפול

שיקוי לריפוייבלות... על אף שאפילו לחשי הריפוי הפשוטים ביותר הם לחשי שנה רביעית, אם ניסית להטיל אותם באמצעות דקלום ושרביט. ולאחר מכן, הם הרגישו כמו שהרגישו בדרך כלל אחרי שיעור שיקויים, כלומר, לא תשושיקסם בשום מידה מובחנת.

הארי סגר את העותק של מרקחות ושיקויי קסם שלו בטריקה, ורץ לחדר המועדון של רייבנקלו. הארי מצא רייבנקלו משנה שביעית שעשה את שיעורי הבית שלו בשיקויים ושילם לנער המבוגר חרמש כדי לשאול את שיקויים רבי עוצמה לחמש דקות; משום שהארי לא רצה לרוץ את כל הדרך לספריה כדי לקבל אישור. אחרי שרפרף על חמישה מתכונים בספר הלימוד לשנה השביעית, הארי קרא את המתכון השישי, לשיקוי נשיפת אש, שדרש ביצי אשווינדר... והספר הזהיר שהאש המתקבלת לא יכולה להיות חמה יותר מהאש הקסומה שהשריצה את האשווינדר שהטיל את הביצים.

הארי צעק "אאוריקה!" באמצע חדר המועדון של רייבנקלו וחטף גערה ממדריך סמוך, שחשב שמר פוטר מנסה להטיל לחש. איש בעולם הקוסמים לא ידע ולאיש לא היה אכפת ממוגל עתיק בשם ארכימדס, או מהתגלית של הפרוטופיזיקאי שהמים שיצאו מאמבטיה מלאה יהיו שווים בנפחם לנפח הגוף שנכנס לאמבטיה...

חוקי שימור. ביותר תגליות מוגלגיות מכפי שהארי מסוגל למנות בקלות, הם היו התובנה הקריטית. עם טכנולוגיה מוגלגית אי-אפשר להרים נוצה מטר מעל הקרקע בלי שהכוח יגיע מאיפשהו. אם מביטים בלבה מותכת שנשפכת מהר געש ושואלים פיזיקאי מאיפה מגיע החום, הפיזיקאי יגיד משהו על מתכות רדיואקטיביות כבדות במרכז הליבה המותכת של כדור-הארץ. אם שואלים מאיפה הגיעה האנרגיה להזין את הרדיואקטיביות, הפיזיקאי היה מפנה אותך לעידן שלפני היווצרות כדור-הארץ, ואל

סופרנובה קדמונית בימים המוקדמים של הגלקסיה שאפתה גרעינים אטומים לכבדים יותר מהגבול הטבעי, הסופרנובה דוחסת פרוטונים וניוטונים לחבילה צפופה ולא יציבה שהחזירה חלק מהאנרגיה של הסופרנובה כשהתבקעה. נורה מוזנת מאנרגיה חשמלית, שמוזנת מתחנת כוח גרעינית, שמוזנת מסופרנובה... אפשר לשחק את המשחק כל הדרך עד למפץ הגדול.

קסם לא נראה כאילו הוא עובד ככה, בלשון המעטה. הגישה של הקסם לחוקים כמו שימור אנרגיה הייתה משהו בין אצבע משולשת ענקית למשיכת כתפיים של חוסר עניין מוחלט. אגואמנטי יצר מים מלא כלום, למיטב ידיעתם של קוסמים; לא היה ידוע על שום אגם שמפלס המים שלו ירד בכל פעם. זה לחש שנה חמישית פשוט, לא מרשים בעיני קוסמים, משום שליצור כוס מים פשוטה לא נראה מדהים בעיניהם. לא הייתה להם המחשבה המוזרה שמסה צריכה להישמר, או שליצור גרם של מסה שקול איכשהו לייצור 90,000,000,000 ג'אול של אנרגיה. ישנו לחש של שנה גבוהה שהדקלום המילולי שלו הוא 'ארסטו מומנטום!' וכשהארי שאל אם התנע הולך למקום אחר פשוט הביטו בו במבטים מבולבלים. הארי שמר על עין נואשת פקוחה בחיפוש אחר עיקרון שימור כלשהו בקסם, איפשהו...

...וכל הזמן הזה הוא היה ישר לפניו בכל שיעור שיקויים. ריקיחת-שיקויים לא יצרה קסם, היא שימדה קסם, זו הסיבה שכל שיקוי דרש לפחות מרכיב קסום אחד. ועל ידי ביצוע הוראות כמו 'ערבב ארבע פעמים כנגד כיוון השעון ופעם אחד עם כיוון השעון' – שיער הארי – אתה עושה משהו כמו להטיל לחש קטן שעיצב מחדש את הקסם במרכיבים. (ופירק את הצורה הפיזית כך שמרכיבים כמו קוצי דורבן יתמוססו בצורה חלקה לנוזל שניתן לשותות אותו; הארי חשד שאם מוגל ינסה לעקוב אחר אותו מתכון בדיוק לא יהיה לו דבר מלבד בלגן מלא קוצים.) זה מה שריקחת-שיקויים הינה באמת, האומנות של שינוי תמציות קסומות קיימות.

אז אתה עייף קצת אחרי שיעור שיקויים, אבל לא הרבה, משום שאתה לא נותן כוח לשיקויים בעצמך, אתה פשוט מעצב מחדש קסם שכבר נמצא שם. וזו הסיבה שמכשפה משנה שנייה יכולה לרקוח פולימיצי, או לפחות להתקרב לזה.

הארי המשיך לסרוק את שיקויים רבי עוצמה, מחפש משהו שיפריך את התיאוריה הנוצצת החדשה שלו. אחרי חמש דקות הוא נתן לנער המבוגר חרמש נוסף (לקול מחאותיו) והמשיך.

שיקוי כוח ענק דרש שר'אם ירמוס את הדגבוגים המעוכים שערכבת בשיקוי. זה מוזר, הבין הארי לאחר רגע, משום שדגבוגים רמוסים אינם חזקים בפני עצמם, הם פשוט... מאוד, מאוד רמוסים. מתכון אחר הנחה 'לגעת עם ארד מחושל', כלומר, לתפוס גוז עם מלקחיים כך שתוכל להצמיד אותו לפני השטח של השיקוי; ואם תפיל את הגוז פנימה, הזהיר הספר, השיקוי ירתח מיד ויישפך מהקדרה.

הארי בהה במתכונים ובאזהרותיהם, מנסח השערה שנייה ומוזרה יותר. מובן שזה לא יהיה פשוט כמו 'רקחת-שיקויים משתמשת בפוטנציאלים קסומים שטמועים במרכיבים', כמו שמכוניות מוגלגיות מונעות על ידי פוטנציאל הבערה של דלק. קסם לעולם לא יהיה הגיוני ככה...

ואז הארי הלך לפרופסור פליטיק – משום שלא רצה לגשת לפרופסור סנייפ מחוץ לשיעור – והארי אמר שהוא רוצה להמציא שיקוי חדש, והוא ידע מה צריכים להיות המרכיבים ומה השיקוי אמור לעשות, אבל הוא לא ידע איך להסיק את תבנית הערבוב הדרושה –

אחרי שפרופסור פליטיק הפסיק לצרוח באימה ולרוץ במעגלים קטנים, ופרופסור מקגונגל נקראה לחקירה הצולבת שבאה לאחר מכן כדי להבטיח להארי שבמקרה זה מקובל ודרוש שיחשוף את התיאוריה שלו, הסתבר שלא רק שהארי גילה תגלית מקורית בקסם, אלא שהוא גילה מחדש חוק כה עתיק עד שאיש לא זכר מי

היה הראשון שניסח אותו:

שיקוי מנצל את מה שהושקע ביצירת מרכיביו.

החום של הכבשנים הגובליניים שיצקו את גוז הארד, הכוח של הר'אם שרמס את הדגבוגים, האש הקסומה שהשריצה את האשווינדר: את כל הכוחות הללו ניתן לזמן מחדש, לשחרר, ולבנות מחדש באמצעות התהליך דמוי הלחש של ערוב המרכיבים בתבניות מדויקות.

(מנקודת מבט מוגלגית זה פשוט מוזר, גֶרְסָה מעוותת של תרמודינמיקה שהומצאה על ידי מישו שחשב שהחיים צריכים להיות *הוגנים*. מנקודת מבט מוגלגית, החום שהושקע בחישול הגוז לא הלך לארד, החום עזב והתפזר בסביבה, הפך לפחות זמין לצמיחות. אנרגיה נשמרת, לא ניתנת ליצירה או להריסה; *אנטרופיה* תמיד גדלה. אבל קוסמים אינם חושבים בצורה כזו; מנקודת המבט שלהם, אם השקעת עבודה מסוימת ביצירת גוז, הגיוני לחשוב שתוכל להוציא ממנו בדיוק את אותה עבודה. הארי ניסה להסביר למה זה נשמע קצת מוזר אם גדלת אצל מוגלגים, ופרופסור מקגונגל שאלה בבלבול למה נקודת המבט המוגלגית טובה מזו של הקוסמים.)

לעיקרון היסודי של רקיחת-שיקויים לא היה שם ולא ניסוח סטנדרטי, משום שלו היה היית עלול להתפתות לרשום אותו. ומישו שלא חכם מספיק בשביל לגלות אותו בעצמו עלול לקרוא אותו.

ועלולים להיות לו כל מיני רעיונות מבריקים להמציא שיקויים חדשים.

ואז הוא יהפוך לנער-חתול.

הובהר להארי שהוא איננו עומד לחלוק את התגלית הספציפית הזו עם נוויל או עם הרמיוני אחרי הקרב הבא. הארי ניסה לומר משהו על זה שהרמיוני נראית ממש מדוכאת לאחרונה וזה בדיוק מסוג הדברים שעשויים לעודד אותה. פרופסור מקגונגל אמרה

בקול יבש שאסור לו אפילו לחשוב על זה, ופרופסור פליטיק הרים את ידיו ועשה תנועה של שבירת שרביט.

אם כי שני המורים היו אדיבים מספיק כדי להציע שאם מר פוטר חושב שהוא יודע מה אמורים להיות מרכיבי השיקוי, הוא עשוי למצוא מתכון קיים שעושה את אותו הדבר; ופרופסור פליטיק ציין כמה כרכים בספריית הוגוורטס שעשויים להיות מועילים...

* * *

המסך העצום דמוי הקלף הראה כעת רק תצפית אווירית של היער, ממנה בקושי ניתן היה לזהות את הדמויות המוסוות של חיילי שלושת הצבאות, מחולקים כל אחד לשתי קבוצות, מתנקזים להילחם בקרב המשולש שלהם.

ספסלי אצטדיון הקווידיץ' החלו להתמלא במהירות בצופים מהסוג המשתעמם, שרק רצה להיות שם לקרב האחרון ולדלג על כל הנקודות המשתעממות שבדרך. (הייתה הסכמה רחבה שאם יש בעיה כלשהי בקרבות של פרופסור קווירל, היא שהמחזות שלו לא ארכו זמן רב כמו משחקי קווידיץ', ברגע שהתחילו באמת. ולזה ענה פרופסור קווירל, זוהי מציאותיות, וזה הכל.)

בתוך החלון העצום – היה זה חלון אחד כעת, משקיף מגובה רב – האוספים המעורפלים של הדמויות המוסוות הזעירות הלכו והתקרבו.

והתקרבו.

כמעט נגעו –

* * *

חלון הקלף הלבן העצום הציג את הקרב הראשון בין אור-שמש לכאוס, המון צורח של ילדים רצים עם פרצופי סמיילי על החזה, מסתערים קדימה עם מגני קוֹנְטָגוֹ מורמים גבוה ואחרים צועקים

"סוּמְנִיּוֹם!"

עד שאחד מהם צעק "פֶּרִיזְמָטִיס!" בקול מבועת וכל ההסתערות נבלמה בפתאומיות לפני קיר הכוח המנצנץ שהופיע לפניהם.

טרייסי דייוויס יצאה מבינות לעצים.

"נכון," אמרה טרייסי, קולה נמוך וקודר כשכיוונה את שרביטה אל המחסום. "כדאי לכם לפחד ממני. משום שאני טרייסי דייוויס, גבירת האופיל! זה גבירת אופיל! א-ו-פ-י-ל, עם י' באמצע!" (אמיליה בונז, מנהלת המחלקה לאכיפת חוקי הקסם, שלחה מבטים חוקרים לעבר מר וגברת דייוויס, שנראו כאילו היו מעדיפים בהרבה למות בו במקום.)

מאחורי המחסום הפֶּרִיזְמָטִי התנהל מעין וויכוח מהוסה בקרב חיילי אור־שמש, ונראה כאילו אחד מהם חוטף גערות מהאחרים במיוחד.

ואז, רגע לאחר מכן, טרייסי נרתעה.

סוזן בונז צעדה לקדמת כוח אור־שמש.

("בחיי," אמרה אוגוסטה לונגבוטום. "מה את חושבת שהאחינית שלך לומדת בהוגוורטס?") ("אני לא יודעת," אמרה אמיליה בונז ברוע, "אבל אני אשלח לה צפרדע שוקולד והנחיות ללמוד עוד מזה.") המחסום הפֶּרִיזְמָטִי נעלם.

חיילי אור־שמש המשיכו בהסתערותם קדימה.

טרייסי צעקה, קולה גבוה מהמאמץ, "אינלפמארה!" והסתערות אור־שמש נבלמה שוב בפתאומיות כשקו אש נדלק ביניהם בדשא היבש־למחצה, מתפשט לאורך הדרך ששרביטה של טרייסי התווה; רגע לאחר מכן סוזן בונז צעקה "פִּינִיטָה אִינְקְנֶטָטֶם!" והלהבות התעמעמו, התבהרו, התעמעמו במאבק הרצונות שלהן, חיילים אחרים מרימים את שרביטיהם לכוון על טרייסי; ואז נוויל לונגבוטום צלל בצרחות מהשמייס.

* * *

אחד מחיילי הדרקון, ריימונד ארנולד, עשה סימן בידו, מצביע קדימה ושמאלה; וגל פתאומי של לחישות התפשט בכוח צבא דרקון כשכיוונו את עצמם מחדש לכיוון האויב. השמשיים ידעו שהם שם, מובן ששני הצבאות ידעו; אבל איכשהו, ברגע הזה, כולם השתתקו בצורה אינסטינקטיבית.

הדרקונים התגנבו עוד קדימה, הצורות הדהויות המוסוות של השמשיים מתחילות להופיע בינות לעצים הרחוקים, ועדיין איש לא דיבר, איש לא הרעים קריאה להסתער.

דראקו עמד כעת בחזית חייליו, וינסנט מאחוריו ופדמה אך כפסע אחרי; אם שלושתם יוכלו לספוג את המהלומה של טובי חיילי אור־שמש, לשאר צבא דרקון יהיה סיכוי.

ואז דראקו ראה שמשית אחת מביטה בו ממרחק, בחזית של צבאה שלה; מביטה בו במבט של חימה – לאורך שדה הקרב המיוער, עיניהם נפגשו.

לדראקו היה רק שבריר שנייה לתהות באחורי תודעתו על מה הרמיוני גריינג'ר כליך כועסת לפני שהצעקה עלתה משני הצבאות שלהם; וכולם רצו קדימה להסתער.

* * *

הכאוטים האחרים הופיעו כעת בינות לעצים, חלקם נפלז מהעצים, והקרב היה בעיצומו כעת, כולם יורים לכל עבר על כל מה שנראה כמו אויב. בנוסף, כמה שמשיים צעקו "לומינז!" לעבר נוויל לונגבוטום כשההפלאף הכאוטי התפתל וטס באוויר במסלולים שניתן לתאר רק במילה "כאוטיים" –

ואז קרה, כפי שקורה בקרב אווירי מדומה אחד מכל עשרים, שהמטאטא של נוויל לונגבוטום זהר באור אדום בוהק מתחת לידיו הקפוצות.

זה היה אמור לסמל שלונגבוטום יצא מהמשחק.
ואז, ביציעי הוגוורטס, בקהל התלמידים הצופה, עלתה
צרחת –

קרב מציאותי. זה היה חוק העל היחיד של פרופסור קווירל.
אתה יכול לעשות כל דבר אם הוא מציאותי, ובחיים האמיתיים,
חייל לא פשוט נעלם כשהמטאטא שלו נפגע מקללה.
נוויל נפל קדימה וצרח "נחיתת כאוס!" והכאוטיים הסבו את
תשומת ליבם מהקרבות כדי להטיל את לחש הריחוף (ולרוץ באותו
הזמן כדי שלא יהיו כמו ברווזים במטווח), כמעט כולם עצרו
לבהות –

ונוויל לונגבוטום התרסק אל הקרקע המכוסה בעלים של היער,
נוחת על ברך אחת, רגל אחת, ושתי ידיים, כאילו הוא כורע ברך
לקבל תואר אבירות.

כולם עצרו. אפילו טרייסי וסוזן עצרו בדורקרב שלהן.
באצטדיון, כל קולות הקהל נאלמו.
השתררה דממה אוניברסלית שהורכבה מתדהמה, דאגה, והלם
פעור פה, כשכולם המתנינו לראות מה יקרה הלאה.
ואז נוויל לונגבוטום נעמד באיטיות על רגליו, וכיוון את
שרביטו על חיילי אור-שמש.

אף על פי שאיש על שדה הקרב לא שמע זאת, חלק גדול מהקהל
באצטדיון החל לזמר, בטון הולך ועולה בכל פעם שהמילה נאמרה,
"דום דום דום דום", משום שלא ניתן היה לראות זאת ולא
לחשוב שמגיע לזה ליווי מוזיקלי.

"הקהל מריע לנכד שלך", אמרה אמיליה בונז. המכשפה הזקנה
בחנה את הצג במבט שוקל.

"אכן כן," אמרה אוגוסטה לונגבוטום. "חלקם קוראים, אם אני
שומעת נכון, דמנו לנוויל! נשמותינו לנוויל!"

"אכן," אמרה אמיליה, לוגמת מספל תה שלא היה שם לפני
כמה רגעים. "זה מעיד שלבחור יש פוטנציאל למנהיגות."

"התרועות האלו, המשיכה אוגוסטה, קולה נשמע המום עוד יותר, "עולות מספסלי הפלפאף."

"זה ביתם של הנאמנים, יקירתי," אמרה אמיליה.

"אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור! מה בשם מרלין

קורה בבית-הספר הזה?"

לוציוס מאלפוי הביט בצגים בחיך אירוני, אצבעותיו מתופפות על מסעד הכיסא שלו ללא כל תבנית הניתנת להבחנה. "אני לא יודע מה מפחיד יותר, המחשבה שיש לו תוכנית נסתרת מאחורי כל זה, או המחשבה שאין לו."

"תראו!" קרא לורד גרינגרס. האיש הצעיר והמטופח קם למחצה מהכיסא שלו, מצביע על הצג. "הנה היא!"

* * *

"נתקוף אותו שתינו באותו הזמן," לחשה דפני. היא ידעה שכמה דקות מלאות פחד של ניסיון קרבי אמיתי, חופן פעמים כל שבוע, אולי לא יספיקו להשתוות לאימונים הקבועים של נוויל בדור קרב עם הארי ועם סדריק דיגורי באותו פרק זמן. "הוא יותר מדי בשביל כל אחת מאיתנו, אבל שתינו יחד – אני אשתמש בלחש שלי, את רק תנסי לשחק אותו –"

חנה הנהנה לצידה, ושתייהן צרחו במלוא ריאותיהן והסתערו קדימה, לחשי הריחוף של שני חיילי אור-שמש תומכים מניעים אותן מהר יותר ועושים אותן קלות רגליים, דפני כבר קראה "טוֹנְאֶרְה!" כשחנה החזיקה מגן קוֹנְטָגו עצום מתקדם לפניהן, ועם עילוי קטן נוסף הן זינקו מעל ראשי שורת החיילים הראשונה ונחתו לפני נוויל עם שיער מתבדר מסביבן –

(נאסר בתכלית האיסור לצלם תמונות במשחקים בהוגוורטס, אבל איכשהו הרגע הזה ככל זאת הגיע לשער הראשי של הפקפקן (למחרת).

– ובאותו הרגע, בגלל שלחימה בכריונים בוגרים שרפה כל

היסוס, חנה ירתה את קללת השינה הראשונה שלה על נוויל (היא החלה את הדקלום כשהייתה עדיין באוויר) בזמן שדפני, מתרכזת יותר במהירות מאשר בכוח, שיספה מטה עם הלהב עתיקהיומין שלה אל הכיוון שבו חשבה שנוויל יהיה אחרי שיתחמק – אבל נוויל זינק מעלה, לא הצידה, זינק מעלה גבוה מכפי שהיה אמור להיות מסוגל, כך שהחרב הבהקת שלה חתכה רק את האוויר שמתחת לרגליו. איכשהו דפני הבינה בזמן מה זה אומר, שלנוויל יש עדיין לוחמי כאוס שמרחיפים אותו, והרימה את הלהב שלה מעל ראשה, אבל נוויל נפל מהר מדי ואז הלהב שלו התנגש בשלה וזה היה כמו לחטוף מכה ממרביצן. זה הפיל את דפני מעל רגליה ושילח אותה ליפול לאחור על הדשא, מכה בקרקע בחוזקה עם גבה. זה היה יכול להיגמר אז, אם נוויל לא היה נוחת חזק מדי ונופל אל ברכיו בהשתנקות מלאת כאב. ואז, לפני שנוויל יספיק להוריד את הלהב הבוהק שלו מטה, חנה צעקה "סוֹמְנִים!" ונוויל התפתל לאחור בתזזיתיות – אם כי מובן ששום לחש לא בקע משרביטה של חנה, הילדה ההפלפאפית לא הייתה יכולה לירות שוב כל-כך מהר – מה שנתן לדפני שנייה להיעמד על רגליה במהירות ולשים את שתי ידיה על שרביטה שוב –

* * *

"מרלין שבשמיים", אמרה הגבירה גרינגרס. קולה היה לא יציב, הפוזה האריסטוקרטית מנוקבת. "הבת שלי נלחמת עם לחש הלהב עתיקהיומין. בשנתה הראשונה. לא ידעתי שיש לה – כישרון מדהים כזה –"

"דם מצוין", אמר צ'ארלס נוט באישור, וגרם לאוגוסטה לנחור. "גבירתי הטובה", אמר פרופסור קווירל, נשמע רציני. "אל תעלבי בבתך כך. אין זה כישרון ותו לא שאת רואה פה." קולו נעשה יבש יותר. "למעשה, זה מה שקורה כשילדים מנתבים את המאמצים התחרותיים שלהם למשחק שמערב הטלת לחשים."

* * *

"אָקְסֶפְּלִיאַךְ מוּס!" צעק דראקו, מנסה שקולו לא יישבר כשהוא מתחמק בו בזמן מקליע השיתוק האדום הבוהק שהרמיוני גריינג'ר ירתה לעברו, שריריו מתעוותים עם הצורך להתחמק לכיוון הלא נכון – היא כיוונה לשמאלה, ואז בפיתול מסתורי ירתה מימנה – הרמיוני התחמק מקללת הדקרב המהירה, וצעקה כמעט בלי רגע של מנוחה, "סְטֶלְאוּס!" קללה עם מפתח זוויתי רחב ממנה דראקו לא הצליח להתחמק, אבל הוא הצליח לכוון את שרביטו לעבר פניו שלו ולצעוק "קוואַקְסָקוּס!" לפני שהדחף הפתאומי לשאוף ידרדר להתקף עיטוש שיגמור את הקרב.

דראקו מאלפוי כבר היה חצי מותש מכל לחשי הנעילה ושינויי הצורה מקודם, אבל הבלבול שלו החל לפנות את מקומו לתחושת דם רותח, הוא לא ידע למה גריינג'ר תוקפת אותו בכזה כעס לפתע, אבל אם היא רוצה קרב הוא ייתן לה אחד –

(הדרקונים והשמשיים לא עצרו להביט בדקרב של הגנרלים שלהם, הדרקונים היו ממושמצים מכדי לעצור ולצפות וזה אומר שהשמשיים מוכרחים להמשיך להילחם גם הם; אבל דעתו של הקהל הצופה ביציעי הקווידיץ' של הוגוורטס הוסחה אפילו מהמחזה של נוויל ודפני, והוא הביט אל הדקרב של שני הגנרלים כשמאלפוי וגריינג'ר ירו קללה אחרי קללה אחד על השנייה, מטילים מהר יותר משכל תלמיד אחר בשנתם היה מצליח, עמידת הדקרב המיומנת של גנרל דרקון פוגשת את האנרגיה התזזיתית של גנרל אור־שמש, הקרב ביניהם מתחיל להידמות לדקרב של מבוגרים, כששני התלמידים החזקים ביותר בשנה הראשונה פנו להשתמש בלחשים אקזוטיים יותר מקללת השינה הרגילה.)

– אם כי, דראקו החל להבין, כשהוא, הארי ופרופסור קווירל ביטלו את העלמה גריינג'ר באמירה שיש לה כוונה להרוג כמו לקצרת ענבים רטובים, הם פשוט מעולם לא ראו אותה כועסת.

* * *

דפני שלחה קדימה את הלהב עתיק־הימין שלה, מנסה שוב לא לפגוע חזק אלא להניע את הלהב מהר ככל האפשר, ובאותו זמן חנה צעקה "סוּמְגִינִים!" ונוויל זינק לאחור שוב, אבל זה היה בלוף נוסף וחנה התקרבה לירות לחש אמיתי כמעט מטווח אפס –

– ונוויל לונגבוטום עשה בדיוק את מה – כך הוא יסביר לאחר מכן – שסדריק דיגורי אימן אותו לעשות אם הוא נלחם בבלטריקס בלק, וזה להסתובב ולבעוט בחנה ממש חזק בבטן.

הילדה ההפלפאפית השמיעה קול קטן ועצוב, צעקת כאב חסרת אוויר, כשנפלה מהנעל הקשה של נוויל, ששקעה לתוך בטנה עם כל כוח גופו של נוויל מאחוריה.

לרגע אחד שדה הקרב קפא, הכל נעצר מלבד גופה הנופל של חנה. ואז פניו של נוויל התמלאו בהלה מוחלטת והוא הוריד את שרביטו, סגן הכאוס צועד אינסטינקטיבית לעבר חברתו לבית בעודו שולח לעברה את ידו השנייה –

ואז חנה הפכה את נפילתה לגלגול שיצאה ממנו עם שרביט מורם וירתה בו.

שבריר שנייה לאחר מכן, דפני, שגם לא היססה, שיקעה את הלהב עתיק־הימין שלה היישר בגבו של נוויל, וגרמה לשריריו של סגן הכאוס להתעוות כשההלם הקסום התפרק לתוכו, בזמן שקללת השנינה של חנה החלה להשפיע, ואז הנצר האחרון לבית לונגבוטום היה שרוע דומם על הקרקע, מבט של הפתעה מוחלטת קפוא על פניו.

* * *

"היום מר לונגבוטום למד שיעור חשוב על רגשות הרחמים והחרטה שלו," אמר פרופסור קווירל.
 "ועל אבירות," אמרה אמיליה, לוגמת שוב מהתה שלה.

* * *

"את בסדר?" לחשה דפני בעודה עומדת מגוננת מעל חנה, ששכבה על הקרקע ואחזה בבטנה. הילדה לא אמרה דבר בתשובה, מלבד קולות שנשמעו כאילו היא מנסה לא להקיא בזמן שהיא מנסה לא לבכות.

איכשהו, אף על פי שלא היה זה טוב מבחינה טקטית – היה עדיף שחנה פשוט הייתה חוטפת קללה, מאשר שחיילים אחרים יהיו עסוקים בלהגן עליה – כמה שמשיים עמדו לפני חנה, שרביטיהם בידיים קפוצות, מביטים בכעס בלוחמי הכאוס. מישוה הטיל מחסום פְּרִיזְמָטי בין שתי הקבוצות, דפני לא ראתה מי. ומסיבה כלשהי לא נראה שלוחמי הכאוס ממשיכים לתקוף. אפילו טרייסי וויתרה על הפרצוף הקודר שלה והעבירה את משקלה מרגל לרגל בעצבנות, כאילו היא מתקשה להיזכר באיזה צד היא –

"חדל!" צעק קול. "חדל קרב!"

לא היה הרבה קרב שהתחולל בכל מקרה, אבל זה תפס. גנרל פוטר, נראה כמו הילד־שנשא־רב־חיים בכל רמ"ח איבריו, צעד קדימה מבין העצים עם משהו גדול ומכוסה בבד הסוואה מתחת לזרועו.

"האם העלמה אבוט נושמת כשורה?" צעק גנרל פוטר.

דפני לא הביטה לאחור. היא לא הייתה בטוחה שזו לא מלכודת – היה ברור לגמרי שאם לוחמי הכאוס ינצלו את ההזדמנות לתקוף, לא רק שפרופסור קווירל יכריע שזה חוקי אלא גם יעניק להם נקודות בונים לאחר מכן. אבל דפני הייתה מסוגלת לשמוע את התשובה בעצמה, זה לא כאילו חנה ניסתה לנשום בשקט, אז היא אמרה, "סוג של".

"היא צריכה לצאת מפה ולהגיע למישוה שיכול להטיל לחשי ריפוי," אמר הארי. "רק למקרה ששברה משהו."

מאחורי דפני קול קטן ומתנשם אמר, "אני - עדיין - יכולה - להילחם -"

"העלמה אבוט, אל -" אמר הארי, ברגע שנשמע מאחורי דפני קול של מישהו מתרסק על הדשא לאחר שניסה להיעמד ללא הצלחה. כולם התכווצו, אבל דפני לא הפנתה את גבה להארי.

"למה המורים לא עצרו את הקרב?" שאלה סוזן, קולה כועס. "אני מניח שזה משום שהעלמה אבוט לא נמצאת בשום סכנה לנזק מתמשך ופרופסור קווירל חושב שאנחנו לומדים שיעורים חשובים," אמר הארי בקול קשה. "תראי, העלמה אבוט, אם תלכי, גם טרייסי תפרוש מהקרב. כבר עכשיו יש לכם יתרון מספרי, אז זו עסקה טובה מאוד לצד שלכם. אנא קבלי אותה." "חנה, פשוט לכי!" אמרה דפני. "כלומר, פשוט תגידי שאת בחוץ!"

כשדפני הפנתה מבט לאחור היא ראתה שחנה מנידה בראשה, עדיין מקופלת לכדור על הדשא.

"הו, לעזאזל עם זה," אמר הארי. "כאוטים! ככל שנשתק אותם מהר יותר, כך היא תצא מפה מהר יותר! אנחנו הולכים לעשות זאת מהר מאוד, אפילו אם נספוג אבדות! סוף הפסקת אש! דג'טונה!" למוח האחורי הפוליטי של דפני היה רק רגע להעריץ איך המילים המעטות של הארי גרמו לכאוטים להיראות כמו החבר'ה הטובים, ואז בתיאום כמעט מושלם, הכאוטים הכניסו את ידיהם לכיסיהם ומדיהם ושלפו משקפי שמש ירוקים בסגנון לא מוכר. לא משהו שתלבש לחוף הים, יותר כמו משקפי בטיחות לשיקויים מתקדמים -

ואז דפני הבינה מה עומד לקרות והרימה את ידה השנייה להגן על עיניה, בדיוק כשהארי תלש את הבר מהקדרה.

הנוזל שבקע ממנה כשהארי השליך את תכולת הקדרה לאוויר היה בהיר מכדי שיהיה ניתן להביט בו ישירות, בהיר מכל דמיון, בוהק כמו עשר שמשות -

(וזה בדיוק מה שזה היה)
 (אור השמש שהושקע ליצור את הבלוטים, האנרגיה הבהירה
 שהזינה עץ שבקע מהעפר)
 (בוער בסגול חורך, הצבע המעורב של אורכי הגל האדומים
 והכחולים שכלורופיל בלע)
 (כמעט ללא אורכי גל ירוקים שכלורופיל החזיר ליצור את
 הצבע הירוק של העלים)
 (מה שהיה הצבע של משקפי השמש של לגיון הכאוס, שנוצרו
 כדי להעביר אורכי גל ירוקים ולחסום אדום וכחול, מפחית אפילו
 את הזוהר הסגול החזק למשהו נסבל)
 – האור הסגול בער ובער, דפני ניסתה להוריד את ידה מעיניה
 אבל גילתה שהיא לא יכולה להביט ישירות בשום דבר, אפילו האור
 הסגול המוחזר היה בהיר כליכך עד שנאלצה לצמצם את עיניה;
 והיה לה זמן לצעוק פִּינִיטָה אִינְקֵנְטָאטָם רק פעם אחת לפני שקללת
 השינה פגעה בה.
 מה שנותר מהקרב לא ארך זמן רב לאחר מכן.

* * *

"עכשיו!" הרעים בלייז זאביני, לשעבר מאור־שמש, כעת מפקד
 על כוח של לגיונרי כאוס. "כלומר, דג־טונה!" ידו של הילד
 הסלית'ריני אחזה בבד שהגן על הקדרה מאור השמש שיפעיל את
 תוכנה, מתחיל להסיר אותו.

"עכשיו!" הרעים דין תומאס, לשעבר מכאוס, מפקד על כיתה
 של לוחמי דרקון. **"תעשו את מה שהם עושים!"**
 הכאוטים מהכוח של זאביני הכניסו את ידיהם לכיסי מדיהם,
 והוציאו אותן עם משקפי שמש ירוקים –

– פעולה אותה חיקו כמעט בשלמות דין תומאס ולוחמי
 הדרקון, שהוציאו משקפי שיקויים ירוקות עדשות והלבישו
 במהירות את הרצועות על ראשיהם שלהם, באותו הזמן שהכאוטים

חבשו את משקפיהם שלהם והבוהק הסגול החל.
 (כפי שגנרל מאלפוי הסביר, אם מר גויל דיווח שלגיון הכאוס
 מרכיב משקפי שיקויים ירוקים, אתה לא צריך לדעת למה כדי
 ליצור עותקים בשינוי־צורה.)
 "זאת רמאות!" צווח בלייז זאביני.

"זאת טכניקה!" צעק דין בחזרה. "דרקונים, להסתער!"
 ("סלח לי," אמרה הגבירה גרינגרס. "אתה יכול להפסיק לצחוק
 ככה, מר קוורל? זה מטריד.")
 "הטילו פִּינִיטָה על המשקפיים שלהם!" צעק בלייז זאביני
 כששני הצבאות רצו זה לעבר זה דרך הזוהר הסגול חור־העיניים
 הנוכח תמיד. "אנחנו עדיין יכולים לנצח!"
 "שמעתם אותו!" הרעים דין. "תפגעו במשקפיים שלהם!"
 תשובתו של בלייז זאביני לא הייתה רהוטה.
 הקרב הזה נמשך הרבה יותר.

* * *

"שתק!" צווחה גנרל אור־שמש.
 דראקו לא התחמק, הוא לא הטיל לחש נגד, לא הייתה לו מספיק
 אנרגיה לעשות את אחד מהם, כל מה שהיה מסוגל לעשות הוא
 להביא את ידו למיקום ולקוות –
 קליע השיתוק האדום התפזר כנגד הכפפה המחוזקת
 בקוֹלֹפּוֹךְ טוֹס של דראקו, אותה יצר בשינוי־צורה ונעל בלחש לידו
 כמו לשאר צבא דרקון. זה כל מה שהציל אותו כעת, המגן הזה.
 זה אמור היה להיות הזמן למתקפת נגד, אבל דראקו היה מסוגל
 רק להשיב את נשימתו, בעוד שניהם רוקדים קדימה ואחורה תחת
 העצים בתנועות הבלתי פוסקות של הדו־קרב שלהם. גנרל גריינג'ר
 התנשפה בחוזה מולו, פניה של הילדה הצעירה בוהקות עם זיעה
 כמו אגלי טל, שערה הערמוני בקווצות חומות רטובות. מדי
 ההסוואה שלה היו מוכתמים בכתמים לחים, כתפיה רעדו בגלוי

מתשששות, אבל שרביטה עדיין נותר יציב כפלדה, מכוון לעבר דראקו כפי שהיה לכל אורך תנועתם. עיניה בערו, לחייה אדומות בזעם.

אז, ילדה קטנה, למה את מעמידה פנים שאת נלחמת כמו מבוגרת היום?

העלבון עלה בתודעתו, אבל הוא לא באמת חשב שהוא רוצה את גריינג'ר כועסת יותר; אז במקום זאת דראקו פשוט אמר – אם כי הוא שמע את קולו נשבר – "יש סיבה מסוימת שאת כועסת עליי, גריינג'ר?"

הילדה התנשפה בעצמה, קולה רועד כשדיברה. "אני יודעת מה אתה מתכנן," אמרה הרמיוני גריינג'ר, קולה עולה. "אני יודעת מה אתה וסנייפ מתכננים, מאלפוי, ואני יודעת מי עומד מאחורי זה!" "הא?" אמר דראקו אפילו בלי לחשוב על זה.

נראה כאילו זה רק הגדיל את הזעם של גריינג'ר, ואצבעותיה הלבינו על השרביט שכיוונה אליו.

ואז דראקו הבין, וזה הרתיח את דמו שלו בעורקיו. אפילו היא חושבת שהוא זומם נגדה בסתר –

"גם את?" צעק דראקו. "עזרתי לך, חתיכת, חתיכת, חתיכת מטומטמת עם שיני בונה! את, את, את," מדלג בגמגום על כל הקללות האפלות שעלו בתודעתו עד שמצא משהו שהוא באמת יכול להטיל עליה – "דנסאוגאו!"

אבל גריינג'ר זינקה והסתובבה מסביב לקללה מאריכת השיניים, ואז שרביטה שלה התייצב כמעט מטווח אפס כשדראקו העלה את ידו השמאלית כמו מגן, ממקם את הכפפה הנעולה בקסם בינו ובין מה שעמדה להטיל, וקולה של גנרל אור־שמש עלה גם הוא לצווחה שנשמע בכל שדה הקרב –

"אלוהומורה!"

הזמן היה צריך לעצור.

אבל הוא לא.

במקום זאת המנעול פשוט השמיע קול נקישה ונפל מהכפפה.

פשוט כך.

פשוט כך.

הצגים הראו זאת בבירור, לכל אצטדיון הוגוורטס הצופה. ודממת הקבר שנפלה על הספסלים העידה שכולם ידעו בדיוק מה זה אומר, שבת-מוגלים הביסה את הקסם של הנצר לבית מאלפוי.

הרמיוני גריינג'ר לא עצרה בלחימה, לא הפגינה שום סימן לכך שהיא אפילו יודעת מה היא עשתה; במקום זאת הרגל שלה נורתה בבעיטה בסגנון מוגלגי שהעיפה את שרביטו של דראקו מידו, תודעתו וגופו ההמומים נעים קצת לאט מדי. דראקו זינק לעבר שרביטו, מזדחל בתזזיתיות על הקרקע, אבל מאחוריו נשמע קולה השבור של ילדה קורא "סוּמְנִיּוֹם!" ודראקו מאלפוי נפל ולא קם עוד. השתרר רגע נוסף של שתיקה קפואה. גנרל אורשמש התנודדה על רגליה, נראית כאילו היא עומדת להתעלף. ואז לוחמי הדרקון צרחו במלוא ריאותיהם והסתערו קדימה לנקום על מפקדם שנפל.

* * *

מר וגברת דייוויס רעדו כשהתרוממו מהכיסאות הנוחים של יציע הסגל; הם לא הצליחו להיאחזו זה בזו כשהלכו, אבל הם החזיקו ידיים בחוזקה, מעמידים פנים שהם בלתי נראים. אם הם היו ילדים צעירים מספיק למעשי קסם בלתי מכוונים הם בוודאי היו מנגיזים את עצמם.

צ'ארלס נוט המבוגר לא אמר דבר כשהתרומם מכסאו. לורד ג'אגסון המצולק לא אמר דבר כשהתרומם מכסאו.

לוציוס מאלפוי לא אמר דבר כשנעמד.

כל השלושה פנו בלי לעצור וצעדו לעבר גרם המדרגות, נעים בתיאום מטריד כמו שלישיית הילאים –

"לורד מאלפוי," אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בנימה שקולה. האיש עדיין ישב על כיסאו שלו, מביט על הצגים דמויי הקלף, זרועותיו רפויות לצדדיו, כאילו מסיבה כלשהי לא התחשק לו לזוז.

הגבר לבן השיער עצר רגע לפני שהגיע לקשת היציאה, והגבר המבוגר והגבר המצולק עצרו גם הם, מאגפים אותו. ראשו של לורד מאלפוי הסתובב, מעט מכדי שזה יוכל לשמש כהכרה כלשהי, אבל לכיוונו של המורה להתגוננות.

"הבן שלך תפקד בצורה יוצאת מן הכלל היום," אמר פרופסור קווירל. "אני מוכרח להודות שלא הערכתי אותו מספיק. והוא הרוויח את נאמנות צבאו, כפי שחזית." עדיין שקול, קולו של המורה להתגוננות. "אני מדבר בתור מורו של בנך כשאני אומר שלדעתי הוא לא ירוויח אם תתערב –"

לורד מאלפוי ופמלייתו נעלמו במורד המדרגות.

"ניסיון ראוי, קווירינוס," אמר דמבלדור בשקט. פניו של הקוסם הזקן הפגינו קווי דאגה קטנים; גם הוא לא קם מכיסאו, מביט בצגי הקלף כאילו עדיין היו פעילים. "אתה חושב שהוא יקשיב?"

כתפיו של המורה להתגוננות התעוותו במשיכה קלה, התנועה היחידה שעשה מאז שהקרב נגמר.

"טוב," אמרה הגבירה גרינגרס כשקמה ופקקה את פרקי אצבעותיה, מתמתחת, בעלה שקט לידה. "אני מוכרחת לומר, זה היה... מעניין... למדי..."

אמיליה בונז קמה מהכיסא המרופד שלה בלי לעשות עניין. "מעניין בהחלט," אמרה המנהלת בונז. "אני מודה, אני מוטרדת מרמת המיומנות שבה הילדים הללו נלחמו זה בזה."

"מיומנות?" אמר לורד גרינגרס. "הלחשים שלהם לא נראו לי מרשימים במיוחד. חוץ מאלה של דפני, כמובן."

המכשפה הזקנה לא הסיטה את מבטה מראשו המקריח של

המורה להתגוננות. "קללת השיתוק איננה לחש של שנה ראשונה, לורד גרינגרס, אבל אין זו המיומנות שדיברתי עליה. הם תמכו זה בזה בעזרת הלחשים הפשוטים הללו, הם הגיבו במהירות להפתעות..." המנהלת של מאח"ק עצרה, כאילו מחפשת מילים שאזרח פשוט יוכל להבין. "בלב קרב", היא אמרה לבסוף, "כשלחשים עפים לכל עבר... הילדים הללו נראו בבית."

"אכן, המנהלת בונה", אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. "יש אומנויות שמוטב ללמוד בגיל צעיר."

עיניה של המכשפה הצטמצמו. "אתה מכין אותם להיות כוח צבאי, פרופסור. לאיזו מטרה?"

"רגע אחד!" התערב לורד גרינגרס. "יש הרבה בתיספר בהם מלמדים דוקרב בשנה הראשונה!"

"דוקרב?" אמר המורה להתגוננות. מאחור לא היה ברור אם הפנים החיוורות מחייכות. "זה כלום, לורד גרינגרס, בהשוואה למה שהתלמידים שלי למדו. הם למדו לא להסס למול מארבים ואויבים רבים מהם. הם למדו להתאים את עצמם כשתנאי הקרב משתנים ומשתנים שוב. הם למדו להגן על בני־בריתם, להגן על אלו שערכם רב יותר, לנטוש כלים שלא ניתן להצילם. הם למדו שעל מנת לשרוד עליהם למלא פקודות. חלקם אולי למדו אפילו מעט יצירתיות. הו, לא, לורד גרינגרס, הקוסמים האלה לא יתחבאו באחוזות שלהם ויחכו שיגנו עליהם כשיגיע האיום הבא. הם ידעו מה לעשות וכיצד להילחם."

אוגוסטה לונגבוטום מחאה כפיים שלוש פעמים בחוזקה.

* * *

ניצחון.

היה זה הדבר הראשון שדראקו שמע כשהתעורר בשדה הקרב, פדמה אומרת לו איך החיילים שלו נאספו אחרי שנפל. איך, הודות לראיית הנולד של גנרל דרקון, מר תומאס הוביל את הכיתה שלו

לניצחון על כאוס. איך גנרל פוטר הביס את החלק של עוצבת אור-שמש איתו נלחם. איך לוחמי הדרקון של מר תומאס חברו לכוח העיקרי עם המשקפיים שלהם ושל הכאוטים שנפלו. איך, רגעים לאחר מכן, הכוח הנותר של גנרל פוטר תקף את שני הצבאות האחרים עם שיקוי שפלט אור סגול מעוור. אבל לדרקון היה יתרון מספרי על פני אור־שמש וכאוס, ומספיק משקפיים ללוחמים שלהם; וכך פֶדֶמָה הצליחה להוביל את הצבא שירשה לניצחון.

מהאור בעיניה של פֶדֶמָה ומהחיוך היהיר שלה שלא היה מבייש מאלפוי, היא ציפתה לברכות. דראקו הצליח להוציא מילת שבח כלשהי מבין שיניו החשוקות, ולא היה מצליח לומר לאחר מכן מה היא הייתה. למכשפה ילידת־החוץ לא היה מושג מה קרה, או מה זה אומר.

הפסדת־י.

הדרקונים צעדו בחזרה להוגוורטס תחת השמיים האפורים, טיפות קרות נוחתות בכבדות על עורו של דראקו, אחת אחרי השנייה. הוא התחיל כשישן, הגשם המובטח סוף־סוף מתחיל לרדת. לדראקו נותרה רק אפשרות אחת כעת. מהלך כפוי, כפי שמר מקנייר, שלימד את דראקו שח, היה קורא לזה. הארי פוטר בטח לא יאהב את זה, אם הוא באמת מאוהב בגריינג'ר כמו שכולם אומרים. אבל מהלך כפוי, כפי שהגדיר זאת מקנייר, היה אחד שעשית אם רצית להמשיך לשחק.

דראקו ראה זאת שוב ושוב בתודעתו, אפילו בעודו הולך כמו רובוט דרך השערים העצומים של הוגוורטס, מגרש את וינסנט וגרגורי עם שתי מילים חדות, ומתבודד בחדרו הפרטי, יושב על מיטתו, בוהה בקיר שמעל שולחן הכתיבה שלו. זה מילא את תודעתו כמו סוהרסן שמכריח אותו להיזכר.

המנעול משמיע קול נקישה ונופל –

דראקו ידע, הוא ידע איפה טעה. הוא היה כלי־כך עייף אחרי שהטיל עשרים ושבעה לחשי נעילה לכל לוחמי הדרקון האחרים.

פחות מדקה לא היה מספיק זמן להתאושש אחרי כל לחש. ולכן הוא פשוט הטיל קולפּוֹךְ טוּס על מנעול הכפפה שלו, פשוט הטיל את הלחש, לא השקיע את כל כוחו לחזק אותו מעבר למה שהארי פוטר או הרמיוני גריינג'ר יכולים לבטל.

אבל איש לא יאמין לזה, אפילו אם זה נכון. אפילו בסליט'רין, איש לא יאמין לזה. זה נשמע כמו תירוץ, ותירוץ הוא כל מה שכולם ישמעו.

גריינג'ר הסתחררה והסתובבה וצרחת 'אלוהומורה!' -

דראקו ראה זאת שוב ושוב בתודעתו כשהטינה הולכת ונבנית. הוא עזר לגריינג'ר - שיתף איתה פעולה כדי לאסור בוגדים - החזיק את ידה כשנתלתה מהגג - עצר תגרה מלפרוץ סביבה באולם הגדול - האם היה לה מושג מה סיכן, מה כנראה כבר איבד, מה זה אומר שהיורש לבית מאלפוי יעשה דבר כזה בשביל בוצדמית -

וכעת נותר רק עוד מהלך אחד, והעניין במהלך כפוי הוא שאתה מוכרח לעשות אותו, אפילו אם זה אומר לקבל ריתוק ולאבד נקודות בית. פרופסור סנייפ ידע ויבין, אבל יש גבולות (אבא הזהיר אותו) להעלמת העין של המורה לשיקויים.

לאתגר את גריינג'ר לדקרב קוסמים, תוך התעלמות מוחלטת מחוקי הוגוורטס. לתקוף אותה מיד, אם תנסה לסרב. להביס אותה אחד-על-אחת, בפומבי, לא עם טכניקת דקרב מתוחכמת, אלא לגבור עליה באמצעות קסם. להביס אותה בצורה שלמה, מוחלטת, למחוץ אותה לגמרי כמו שאדון האופל מחץ את אויביו. לעשות זאת ברור לגמרי כך שאיש לא יוכל לפקפק בכך שדראקו היה פשוט מותש מלהטיל את הלחש כל-כך הרבה פעמים. להוכיח שהדם של משפחת מאלפוי חזק יותר מזה של כל בוצדם -

אלא שזה לא נכון, לחש קולו של הארי פוטר בתודעתו של דראקו. קל לשכוח מה באמת נכון, דראקו, ברגע שאתה מנסה לנצח בפוליטיקה. אבל במציאות יש רק דבר אחד שעושה אותך לקוסם,

זוכר?

דראקו ידע, אז, הוא ידע מה הסיבה לאי־הנוחות באחורי תודעתו, כשבהה בקיר החלק שמעל שולחנו וחשב על המהלך הכפוי שלו. זה היה אמור להיות פשוט – כשיש לך רק מהלך אחד, הדבר לעשות הוא אותו – אבל –

גריינג'ר מסתחררת, מסתובבת, שיער ספוג־זיעה מרחף סביבה, לחשים נורים משרביטה מהר כמו משלו, קללה וקללתנגד, עטלפים זוהרים עפים לעבר פניו, ולאורך כל זה הבעת הזעם על פניה של גריינג'ר –

היה בו חלק שהעריץ את זה, לפני שהכל השתבש, העריץ את הזעם והכוח של גריינג'ר; חלק בו שהתענג מהקרב הראשון שהשתתף בו אי־פעם, כנגד...
...יריבה שקולה.

אם הוא יאתגר את גריינג'ר, ויפסיד...
זה לא אמור להיות אפשרי, דראקו קיבל את השרביט שלו שנתיים לפני כל אחד אחר בשכבה שלו.

אלא שיש סיבה שלא טורחים לתת שרביטים לילדים בני תשע. גם גיל משנה, לא רק כמה זמן יש לך שרביט. יום ההולדת של גריינג'ר היה כמה ימים לאחר תחילת שנת הלימודים, כשהארי קנה לה את הנרתיק הזה. זה אומר שהיא בת שתיים־עשרה עכשיו, שהיא בת שתיים־עשרה כבר כמעט מתחילת הלימודים. והאמת היא, שדראקו לא התאמן הרבה מחוץ לכיתה, סביר להניח שלא קרוב לכמה שהרמיוני גריינג'ר מרייבנקלו התאמנה. דראקו לא חשב שהוא צריך עוד אימון כדי להישאר ראשון...

וגם גריינג'ר הייתה מותשת, לחש קול הראיות הנגדיות בתוכו. גריינג'ר בטח הייתה מותשת מכל קללות השיתוק הללו, ואפילו במצב הזה היא הצליחה לבטל את לחש הנעילה שלו.
ודראקו אינו יכול להרשות לעצמו לאתגר את גריינג'ר בפומבי, אחד־עלאחת בלי תירוצים, ולהפסיד.

דראקן ידע מה הוא אמור לעשות במצב כזה. הוא אמור לרמות. אבל אם משהו יגלה שדראקן רימה, זה יהיה הרסני, חומר מושלם לסחיטה אפילו אם זה לעולם לא יתפרסם, וכל הסליט'רינים שיצפו ידעו את זה, הם יחפשו...

ואז, מי שהיה צופה היה רואה את דראקן מאלפוי נעמד ממיתתו, הולך אל שולחן הכתיבה, מוציא נייר קלף מעור הכבש המשובח ביותר, וקסטידיו מפנינה, מלאה בדיו ירוק-כסוף שנוצר מכסף אמיתי ומאזמרגדים כתושים. מהתיבה הגדולה שלמרגלות מיטתו, הילד הסליט'ריני שלף ספר כרוך גם הוא בכסף ובאזמרגדים, שכותרתו הייתה הלכות הנימוסין של בתי בריטניה. ועם עטנוצה חדש ונקי, דראקן מאלפוי החל לכתוב, בודק בספר לעתים תכופות לצורך השוואה. על פניו של הילד היה חיוך קודר שגרם למאלפוי הצעיר להיראות דומה מאוד לאביו, בעודו כותב בזהירות כל אות כאילו היא יצירת אמנות נפרדת.

מדראקן, בן לוציוס בן אברקסס לורדים מבית מאלפוי האצילי ועתיקהיומין, בן נרקיסה בת דרואלה לידי לבית בלק האצילי ועתיקהיומין, נצר ויורש לבית מאלפוי האצילי ועתיקהיומין: להרמיוני, הראשונה לבית גרינג'ר:

(הצורה הזו הייתה אמורה להישמע מנומסת, כשהומצאה לפני זמן רב; כיום, לאחר מאות שנים בהן שומשה לפניה לכוזבנים, היא נשאה קמצוץ נפלא של ארס מעודן.)

אני, דראקן, מבית עתיקהיומין, דורש פיצוי, על דראקן עצר, מזיו בזהירות את העט הצידה כדי שלא יטפף. הוא צריך תואנה לזה, לפחות אם הוא רוצה לכפות את תנאי הדר קרב. המאותגר יכול לבחור את התנאים אלא אם הוא עלב בבית אצילי. הוא צריך לגרום לזה להיראות כאילו גרינג'ר העליבה אותו...

מה הוא חושב? גרינג'ר באמת העליבה אותו. דראקן דיפדף בספר לעמוד של הנוסחאות הסטנדרטיות, ומצא

אחת שנראתה הולמת.

אני, דראקו, מבית עתיקיומין, דורש פיצוי, על כך שפעמיים
ושלוש עזרתי לך והצעתי לך את רצוני הטוב, ובתמורה האשמת
אותי האשמת שווא שזממתי נגדך,

דראקו נאלץ לעצור ולקחת נשימה עמוקה, מכריח את הזעם
הרותח לשקוע; הוא החל באמת להרגיש את העלבון כעת, והוא
פשוט כתב את החלק האחרון והדגיש אותו בקו תחתון בלי
לחשוב, כאילו זה מכתב רגיל. אחרי רגע של מחשבה, הוא החליט
להשאיר אותו; אמנם אין זה הניסוח הרשמי המדויק אבל זה הכיל
נימה כועסת וגולמית שהרגישה הולמת.

עלבון שעלבת כי לעיניה של בריטניה.

לפיכך אנוכי, דראקו, מחייב אותך, הרמיוני, על-פי המנהג, על-
פי החוק, על-פי

"הפסיקה השבעי-עשרה של הקסמהדרין השלושים ואחת," אמר
דראקו בקול רם בלי לבדוק, שורה שנאמרה במחזות רבים; הוא
ישב זקוף יותר כשאמר זאת, מרגיש כל פעימה של הדם האצילי
בעורקיו.

לפיכך אנוכי, דראקו, מחייב אותך, הרמיוני, על-פי המנהג, על-
פי החוק, על-פי הפסיקה ה-17 של הקסמהדרין ה-31, לפגוש אותי
לדריקרב קוסמים בתנאים הבאים: כל אחד מאיתנו יבוא לבד
ובשתיקה, לא נאמר לאיש לפני כן ולאחר מכן,

אם הדריקרב לא יתנהל כהלכה, דראקו יוכל לא לומר כלום
ולהשאיר זאת כך. ואם הוא כן יביס את גריינג'ר, הוא ילמד בצורה
ניסיונית שהוא יוכל להביס אותה שוב באתגר פומבי. זו לא רמאות,
אבל זה מדע, שזה טוב כמעט באותה מידה.

נתחרה בקסם בלבד, ללא מוות או פגיעה מתמשכת,

...איפה? דראקו שמע על מקום טוב בהוגוורטס לדרקרבנות,

מקום שבו כל הדברים היקרים כבר היו מוגנים בלחשי הגנה, ובו
לא היו דיוקנאות שילשינו עליך... איך קראו לו שוב...

בחדר הגביעים בטירת בית-הספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות,
והדרקרב השני והפומבי שלהם צריך להיות מוקדם, נגיד מחר,
ייקח זמן מועט מאוד למוניטין שלו בסלית'רין להפוך לרפש חסר
תקנה. הוא צריך להילחם בגריינג'ר בפעם הראשונה הלילה.
בחצות הליל הזה.

דראקו, מבית מאלפוי האצילי ועתיקהיומין.
דראקו חתם את הקלף הרשמי, ואז הוציא את הקלף הרגיל
והפחות שלו, ואת הדיו הרגיל שלו, בשביל הנ"ב:
אם את לא יודעת איך החוקים עובדים, גריינג'ר, הנה העניין.
העלבת בית עתיקהיומין, ויש לי הזכות החוקית לאתגר. ואם תנסי
להפר את תנאי הדרקרב, אם נגיד פליטיק יופיע בחדר הגביעים, או
אפילו אם תספרי על זה למישהו, אבא שלי ייקח אותך ואת הכבוד
הכוזב שלך ישר לקסמהדרין.

דראקו מאלפוי

באות האחרונה העט לחץ על הקלף בכוח כזה שהקצה נשבר
ויצר פס דיו וקרע קטן בקלף, ודראקו החליט שזה נראה הולם.

* * *

באותו הלילה בארוחת הערב, סוזן בונז ניגשה להארי פוטר
ואמרה לו שהיא חושבת שדראקו מאלפוי מתכנן להוציא לפועל
את המזימה שלו נגד הרמיוני גריינג'ר בקרוב מאוד. היא הזהירה
את כל חברות אלגרה והיא הזהירה את פרופסור ספראוט, והיא
הזהירה את פרופסור פליטיק, והיא עומדת לשלוח מכתב לדודה
שלה הלילה, ועכשיו היא מזהירה גם את הארי פוטר. אלא שהיא
לא יכולה ממש לדבר על זה עם פדמה – אמרה סוזן, נראית רצינית
ביותר – משום שפדמה מרגישה קרועה בין הנאמנות שלה
להרמיוני ולגנרל שלה.

הארי ג'יימס פוטר-אוואנסדורס, שבשלב זה הרגיש יותר תסכול
מכל המצב מאשר משהו באמת פרודוקטיבי, ירה לעברה שכן, הוא

יודע שצריך לעשות משהו.

אחרי שסוזן בנו עזבה, הארי הסתכל אל הקצה השני של שולחן רייבנקלו, שבו הרמיוני התיישרה הרחק ממנו ומפדמה ומאנתוני ומכל החברים האחרים שלה. אבל הרמיוני לא נראתה כאילו היא במצב רוח שבו אם מישו ילך ויטריד אותה הוא יתקבל בברכה.

אחריכך, בדיעבד, הארי יחשוב איך, בספרי המד"ב והפנטזיה שלו, אנשים תמיד קיבלו החלטות גדולות וחשובות מסיבות גדולות וחשובות. הארי סלדן יצר את המוסד שלו כדי להקים את חורבות האימפריה הגלקטית, לא משום שהוא יראה חשוב יותר אם יהיה ראש קבוצת מחקר משל עצמו. רייסטלין מאז'ר ניתק קשר עם אחיו משום שרצה להיות אל, לא משום שהיה חסר יכולת בקשרים אישיים ולא מוכן לבקש עזרה או עצה איך להשתפר. פרודו בגינס לקח את הטבעת משום שהיה גיבור שרצה להציל את הארץ התיכונה, לא משום שהיה מביך לא לעשות זאת. אם מישו אייפסם יכתוב היסטוריה אמיתית של העולם – לא שמישו יוכל או ירצה אייפסם – כנראה יתברר ש-97% מרגעי המפתח של הגורל מורכבים משקרים ומטישו וממחשבות קטנות וטריויאליות שמישו היה יכול לחשוב בקלות בצורה שונה.

הארי ג'יימס פוטר-אוואנסדורס הביט בהרמיוני גריינג'ר, שישבה בצד הרחוק של השולחן, והרגיש תחושת רתיעה מללכת ולהפריע לה כשהיא נראית כאילו היא כבר במצב רוח רע.

אז הארי החליט שכנראה הגיוני יותר לדבר קודם עם דראקו מאלפוי, רק כדי שיוכל להבטיח להרמיוני בוודאות ולגמרי שדראקו באמת לא זומם נגדה.

ומאוחר יותר, אחרי ארוחת הערב, כשהארי ירד למרתף של סלית'רין ווינסנט אמר לו לא להפריע לבוס... אז הארי חשב שאולי הוא צריך לראות אם הרמיוני תדבר איתו מיד. שהוא צריך להתחיל לפרום את כל העסק לפני שיסתבך יותר. הארי תהה אם הוא פשוט

דוחה את המטלה, אם התודעה שלו פשוט מצאה תירוץ מתוחכם כדי לדחות משהו לא מהנהיג-נחוץ.

הוא ממש חשב את זה.

ואז הארי ג'יימס פוטר-אוואנסטורס החליט שהוא פשוט ידבר עם דראקו מאלפוי למחרת בבוקר, אחרי ארוחת הבוקר של יום ראשון, ואז ידבר עם הרמיוני. בני-אדם עושים דברים כאלה כל הזמן.

* * *

היה זה יום ראשון, 5 באפריל, שנת 1992, והשמיים המדומים שמעל האולם הגדול בהוגוורטס הציגו מטחי גשם גדולים שירדו בכזו צפיפות עד שהבזקי הברקים הוחלשו והתפזרו לפעימות אור לבן שלפעמים שינו את מראה שולחנות הבתים, מלבינים את פני התלמידים וגורמים להם להיראות לרגע כמו רוחות.

הארי ישב בשולחן רייבנקלו, אוכל בעייפות וופל, מחכה שדראקו יופיע כדי שיוכל להתחיל לסדר את כל העניין. עותק של הפקפקן עבר מיד ליד, ואיכשהו דפני וחנה הופיעו על עמוד השער, אבל הוא עדיין לא הגיע למקום שלו.

כמה דקות לאחר מכן הארי סיים לאכול את הוופל שלו, והביט סביב לראות האם דראקו הגיע כבר לארוחת הבוקר בשולחן סלית'רין.

זה היה מוזר.

דראקו מאלפוי כמעט מעולם לא איחר.

מכיוון שהארי הביט לעבר שולחן סלית'רין, הוא לא ראה את הרמיוני גריינג'ר נכנסת דרך הדלתות העצומות של האולם הגדול. לכן הוא נבהל מעט כשהסתובב וראה את הרמיוני יושבת לידו בשולחן רייבנקלו, כאילו היא לא לא-עשתה את זה יותר משבוע.

"היי, הארי," אמרה הרמיוני, קולה נשמע רגיל כמעט לגמרי. היא החלה לשים טוסט על הצלחת שלה ומבחר של פירות וירקות

בריאים. "מה שלומך?"

"בתחום של סטיית תקן אחת מהממוצע המזור שלי," ענה הארי

בצורה אוטומטית. "מה שלומך, ישנת בסדר?"

מתחת לעיניה של הרמיוני גריינג'ר היו עיגולים שחורים.

"כן, אני בסדר," אמרה הרמיוני גריינג'ר.

"אממ," אמר הארי. הוא לקח פרוסת פאי לצלחת שלו (מכיוון

שהמוח שלו היה עסוק בדברים אחרים, היד של הארי פשוט לקחה

את הדבר הטעים ביותר בהישג יד, בלי להעריך קונספטים מורכבים

כמו האם הוא מוכן לאכול קינוח). "אמ, הרמיוני, אני צריך לדבר

איתך מאוחר יותר היום, זה בסדר?"

"בטח," אמרה הרמיוני. "למה שזה לא יהיה?"

"משום –" אמר הארי. "כלומר – את ואני לא – כבר כמה

ימים –"

שתוק, הציע חלק פנימי בהארי שהוקצה מחדש לאחרונה

לניהול ענייני-הרמיוני.

הרמיוני גריינג'ר לא נראתה כאילו היא מקדישה לו הרבה

תשומת לב בכל מקרה. היא פשוט הביטה מטה אל הצלחת שלה,

ואז, אחרי בערך עשר שניות של שתיקה מביכה, החלה לאכול את

פרוסות העגבנייה שלה, אחת אחרי השנייה, ללא הפסקה.

הארי הסב את מבטו והחל לאכול פרוסת פאי שהתממשה

איכשהו על צלחתו.

"אז!" אמרה הרמיוני גריינג'ר לפתע לאחר שסיימה לנקות את

רוב הצלחת שלה. "קורה משהו היום?"

"אמ..." אמר הארי. הוא הביט סביב בייאוש, כאילו למצוא

משהר-קורה שבו יוכל להשתמש להזין את השיחה.

ולכן הארי היה אחד הראשונים שראו זאת, והצביע בלי מילים,

אם כי הלחישות הגואות הפתאומיות העידו שכמה אנשים נוספים

ראו זאת גם הם.

הגוון הארגמני הייחודי היה מוכר בכל מקום, אבל עדיין נדרשו

למוח של הארי כמה רגעים לזהות את הפרצופים. גבר אסייתי למראה, רציני, וקודר למדי היום. גבר עם מבט חודר שסקר את החדר, שערו השחור הארוך מתנודד מאחוריו בזנב־סוס. גבר רזה וחיוור ולא מגולח, עם פנים חסרות הבעה כל־כך שהיו כמו אבן. לקח להארי כמה רגעים לזהות את הפרצופים, ולהיזכר בשמות, מהיום הרחוק ההוא בינואר שבו הגיע סוהרסן להוגוורטס: קומודו, בוטנארו, גוריאנוף.

"שלישיית הילאים?" אמרה הרמיוני בקול שמח ומוזר. "בחיי, אני תוהה מה הם עושים פה."

דמבלדור היה איתם גם הוא, נראה מודאג יותר משהארי ראה אותו אי־פעם; ואחרי הפסקה קלה כשעיניו של הקוסם הזקן סרקו את האולם הגדול ואת התלמידים המתלחששים מעל ארוחת הבוקר שלהם, הוא הצביע –

ישר על הארי.

"או, מה עכשיו," אמר הארי בשקט. המחשבות הפנימיות שלו היו הרבה יותר מבועתות מזה, כשהוא תהה האם מישוהו קישר אותו איכשהו לפריצה לאזקבאן. הוא הביט אל שולחן המורים, מנסה שזה יהיה מבט אגבי, והבין שפרופסור קווירל לא נראה הבוקר –

ההילאים התקדמו בצעדים מהירים, ההילאי גוריאנוף מתקרב מהצד השני של שולחן רייבנקלו כאילו לחסום כל ניסיון בריחה מהכיוון הזה, ההילאי קומודו וההילאי בוטנארו מתקרבים מהצד של הארי, המנהל עוקב אחרי קומודו.

כל השיחות נעצרו והשתתקו. ההילאים הגיעו למקום של הארי בשולחן, מקיפים אותו משלוש זוויות.

"כן?" אמר הארי, רגיל ככל שהצליח. "מה העניין?"

"הרמיוני גריינג'ר," אמר ההילאי קומודו בקול חסר צבע, "את עצורה עקב ניסיון לרצח של דראקו מאלפוי."

תִּילְיוֹפִי טאַג, סלֶק אַ

"הרמיוני גריינג'ר", אמר ההילאי קומודו בקול חסר צבע, "את עצורה עקב ניסיון לרצח של דראקו מאלפוי."

המילים נפלו לתוך תודעתו של הארי וניפצו את המחשבות שלו למאה שבבים של תדהמה, ההלם של האדרנלין נתקל בכל־כך הרבה בלבול עד ש –

"היא –" אמר הארי. "היא – היא לא הייתה – מה?"

ההילאים לא הקדישו לו תשומת לב. קומודו דיבר שוב, באותו הקול חסר הצבע. **"מר מאלפוי שב להכרה בקדוש מנגו ונקב בשמך כתוקפת שלו. הוא חזר על ההאשמות הללו תחת שתי טיפות של וריטסרום. לחש קירור־הדם שהטלת על מר מאלפוי היה הורג אותו אלמלא נמצא וקיבל טיפול, ואנו מוכרחים להניח שידוע לך שהקללה קטלנית. לפיכך אני עוצר אותך בהאשמה החמורה של ניסיון לרצח ואת תילקחי להשגחת משרד הקסמים לחקירה תחת שלוש טיפות של וריטסרום –"**

"אתה משוגע?" המילים פרצו מפיו של הארי כשדחף את עצמו לקום משולחן רייבנקלו, רגע לפני שידו של ההילאי בוטנארו אחזה חזק בכתפו. **"אתה מנסה לעצור את הרמיוני גריינג'ר, הילדה הכי נחמדה ברייבנקלו, היא עוזרת להפלפאפים בשיעורי הבית שלהם, היא תמות לפני שתנסה להרוג מישהו –"**

פניה של הרמיוני גריינג'ר קרסו. **"אני עשיתי את זה," היא**

לחשה בקול זעיר. "זו הייתי אני."

סלע עצום נוסף נפל על מחשבותיו של הארי ומחץ את הסדר העדין שלהן, מפוצץ שבבי הבנה לאבק.

פניו של דמבלדור נראו כאילו הזדקנו בעשרות שנים במהלך שניות. "למה, העלמה גריינג'ר?" שאל דמבלדור, קולו שלו בקושי חזק מלחישתה. "למה שתעשי דבר כזה?"

"אני," אמרה הרמיוני, "אני, אני – מצטערת – אני לא יודעת למה אני –" היא נראתה כאילו היא קורסת לתוך עצמה, קולה היה מורכב רק מהתייפחויות, והמילים היחידות שהצליחה לומר היו, "חשבת – הרגתי אותו – מצטערת –"

והארי צריך היה לומר משהו, צריך היה לעשות משהו, צריך היה לזנק מכיסאו ולשתק את שלושת ההילאים ואז לעשות משהו מדהים בתחכמו בתור הצעד הבא, אבל השברים המנותצים פעמיים של תהליכי המחשבה שלו לא הצליחו להפיק שום פלט. ידו של בוטנארו דחפה את הארי בעדינות אך בתקיפות בחזרה לכיסאו והארי גילה שהוא תקוע כאילו הודבק, הוא ניסה לאחוז בשרביט שלו בשביל פִּינִיטָה אבל הוא לא יצא מכיסו, שלושת ההילאים ודמבלדור ליוו את הרמיוני מהאולם הגדול על רקע סערה גוברת של צעקות והדלתות החלו להיסגר מאחוריה – שום דבר לא היה הגיוני, זה היה סוריאליסטי מעבר לכל דמיון, כאילו הוא הועבר ליקום חלופי, ואז התודעה של הארי חזרה ליום אחר של בלבול וברגע של השראה נואשת הוא הבין מה התאומים וויזלי עשו לריטה סקיטר, וקולו עלה בצרחה, "הרמיוני לא עשית את זה הטילו עלייך לחשיכוֹרֶךְ מוֹזִיף!"

אבל הדלתות כבר נסגרו.

* * *

מינרווה לא הייתה מסוגלת לעמוד בשקט, היא צעדה הלך ושוב במשרד המנהל, אחורי תודעתה חצי־מצפה שסוורוס או הארי

יגידו לה לשתוק ולשבת, אבל לא נראה כאילו המורה לשיקויים או הילד־שנשאר־בחיים עסוקים בה במיוחד, המבטים של שניהם היו ממוקדים באלבוס דמבלדור שחזר ברשת הפלו. ברקע היו קולות שאיש לא שמע. סוורוס נראה חסר־רגש כתמיד, יושב בכיסא המרופד הקטן לצד שולחן המנהל. הקוסם הזקן עמד, נורא וזקוף לאור האח המבוער, גלימות שחורות כמו לילה נטול כוכבים, מקרין כוח וחרדה. מחשבותיה שלה היו בלכול ואימה מוחלטת. הארי פוטר ישב על שרפרף עץ, אצבעותיו אוחזות במושב, ועיניו היו זעם וקרח מקפיא.

בשעה 6:33 לפנות בוקר, קווירינוס קווירל נסע מהמשרד שלו בעזרת אבקת פלו לקדוש מנגו כדי להעניק לדראקו מאלפוי טיפול מיידי. פרופסור קווירל מצא את מר מאלפוי בחדר הגביעים של הוגוורטס, על סף מוות מההשפעה המתמשכת של לחש קירור־הדם שהוריד באיטיות את טמפרטורת הגוף שלו. פרופסור קווירל ביטל מיד את הלחש, הטיל לחשי ייצוב על מר מאלפוי, והרחיף אותו למשרדו כדי לקחת אותו באמצעות רשת הפלו אל הקדוש מנגו לטיפול נוסף. לאחר מכן, פרופסור קווירל יידע את המנהל, מציין את העובדות בקצרה לפני שנעלם בתוך האח; ההילאים, שקיבלו הודעה מהקדוש מנגו, דרשו את נוכחותו לחקירה.

הכוונה הברורה של לחש קירור־הדם הייתה להרוג את דראקו מאלפוי באיטיות כזו עד שלחשי ההגנה של הוגוורטס, שאמורים לזהות פציעה פתאומית, לא יופעלו. תחת חקירה, פרופסור קווירל אמר להילאים שהוא הטיל כמה לחשי מעקב על מר מאלפוי בינואר, זמן קצר לאחר שובו של מר מאלפוי מחופשת חג־המולד. פרופסור קווירל הטיל את לחשי המעקב משום שגילה שישנו אדם בעל מניע לפגוע במר מאלפוי. פרופסור קווירל סירב לזהות את האדם הזה. לחשי המעקב שפרופסור קווירל הטיל הופעלו על ידי ירידת בריאותו של מאלפוי מתחת לסף מוחלט, ולא על ידי שינויים פתאומיים, ולפיכך הם יידעו את פרופסור קווירל לפני שמר

מאלפוי מת.

שתי טיפות של וריטסרום, מספיק כדי למנוע ממר מאלפוי להסתיר מידע שישנה את משמעות דבריו, גילו שמר מאלפוי אתגר את הרמינוני גריינג'ר לדירקרב – לפי חוקי בתי האצולה, בניגוד לחוקי הוגוורטס. מר מאלפוי ניצח בדירקרב אבל אז, כשפנה ללכת, הותקף מאחור על ידי העלמה גריינג'ר עם קללת שיתוק. לאחר מכן דראקו לא ידע דבר.

שלוש טיפות של וריטסרום, שהכריחו אותה לנדב כל מידע רלוונטי, גרמו להרמינוני גריינג'ר להודות ששיתקה את דראקו מאלפוי מאחור, ואז, בהתקף זעם, הטילה עליו את לחש קירור-הדם, בכוונה ברורה להרוג אותו לאט מספיק כדי להתחמק מגילוי לחשי ההגנה של הוגוורטס, שעל אופן פעולתם קראה בהוגוורטס: תולדות. היא הייתה מבועתת ממה שעשתה כשהתעוררה למחרת בבוקר, אבל היא לא אמרה לאיש מה עשתה, בחושבה שדראקו מאלפוי כבר מת – כפי שוודאי היה קורה לאחר שבע שעות, אם הקסם של גופו לא היה מתנגד ללחש קירור-הדם.

"המשפט שלה," אמר אלבוס דמבלדור, "נקבע למחר בצהריים."

"מה?" המילה נפלטה מהארי פוטר. הילד־שנשא־בחיים לא קם מכיסאו, אבל מינרוה ראתה שאצבעותיו אווזות במושב העץ שתחתיו. "זה מטורף! אתה לא יכול לעשות חקירה משטרתית ביום אחד –"

המורה לשיקויים הרים את קולו. "זו לא בריטניה המוגלגית, מר פוטר!" פניו של סוורוס היו חסרות הבעה כתמיד, אבל הנימה הנשכנית בקולו הייתה חדה. "להילאים יש האשמה תחת וריטסרום והודאה תחת וריטסרום. לדידם, החקירה נגמרה."

"לא בדיוק," אמר דמבלדור, בדיוק כשהארי עמד להתפוצץ. "התעקשתי בפני אמיליה שהנושא ייחקר בצורה המדוקדקת ביותר. למרבה הצער, משום שהדירקרב המצער התרחש בחצות –"

"התרחש לכאורה," אמר הארי בחדות.

"משום שהדוקרב התרחש לכאורה בחצות – כן, אתה צודק, הארי – הוא מעבר להישג ידו של מחולל־זמן –"
 "גם לכאורה," אמר הילד־שנשאר־בכיים. "ובאופן חשוד למדי, משום שהחשודה ברצח לכאורה לא ידעה דבר על מחולל־זמן. אני מקווה שהילאי בלתי נראה חזר מיד בזמן הכי מוקדם שאפשר כדי לראות –"

דמבלדור היטה את ראשו. "הלכתי בעצמי, הארי, ברגע ששמעתי. אבל כשהגעתי לחדר הגביעים, מר מאלפוי כבר היה חסר הכרה והעלמה גריינג'ר כבר הלכה –"

"לא," אמר הארי פוטר. "הגעתי לחדר הגביעים וראית את דראקו חסר הכרה. לא ראית שם את הרמיוני, או אותה עוזבת. הבה נבחין בין תצפית להיסק." ראשו של הילד פנה להביט בה. "אימפריוס, לחש מחיקת זיכרון, לחש זיכרון מזויף, ביאורה־כרה. פרופסור מקגונגל, האם פספסתי לחש משנה־תודעה שעלול היה לגרום להרמיוני לעשות זאת או לחשוב שעשתה זאת?"

"לחש הקונפונדוס," היא אמרה. "אומנויות האופל מעולם לא היו תחום לימודיה, אבל היא ידעה – "וטקסים אפלים מסוימים. אבל אף אחד מאלו לא היה יכול להתבצע בהוגוורטס בלי להפעיל אזעקה."

הילד הנהן, עיניו עדיין פונות ישירות אליה. "איזה מהלחשים הללו ניתן לגילוי? איזה מהם ההילאים ינסו לגלות?"

"לחש הקונפונדוס ידעך לאחר כמה שעות," היא אמרה, אחרי רגע לאסוף את מחשבותיה. "העלמה גריינג'ר הייתה זוכרת הטלת אימפריוס. לא ניתן לגלות לחש מחיקת זיכרון בשום דרך הידועה לנו, אבל רק פרופסור היה יכול להטיל לחש כזה על תלמיד מבלי להפעיל את לחשי ההגנה של הוגוורטס. ביאורה־כרה – ניתן לגילוי רק על ידי מבארה־כרה אחר, אני חושבת –"

"ביקשתי שהעלמה גריינג'ר תיבחן על ידי מבארה־כרה של

בית המשפט, "אמר דמבלדור. "הבחינה הראתה –"
 "האם אנחנו בוטחים בו?" שאל הארי.

"בה," אמר דמבלדור. "סופי מקיורגנסון, אותה אני זוכר
 כתלמידה ישרה מרייבנקלו, אשר כבולה בנדר הכובל לומר את
 האמת באשר למה שהיא רואה –"
 "מישהו היה יכול להתחזות אליה עם פולימיצי?" הארי פוטר
 הפריע שוב. "מה ראית, המנהל?"

אלבוס אמר בכבדות, "אדם שנראה כמו מדאם מקיורגנסון אמר
 לנו שמבארהכרה אחד נגע קלות בתודעתה של העלמה גריינג'ר
 לפני כמה חודשים. זה מינואר, הארי, כשתקשרתי עם העלמה
 גריינג'ר בנוגע לסוהרסן מסוים. זה היה צפוי; אבל לא צפיתי את
 שאר הדברים שסופי מצאה." הקוסם הזקן פנה להביט באש הפלו,
 נותן ללהבות הכתומות להשתקף בפניו. "כפי שאתה אומר, הארי
 לחש זיכרון מזויף הינו אפשרות אחת; לא ניתן להפריד אותם
 מזיכרון אמיתי כשהם מוטלים כהלכה –"
 "זה לא מפתיע," הארי הפריע. "מחקרים מראים שזיכרונות
 אנושיים פחות או יותר נכתבים מחדש בכל פעם שאנחנו נזכרים
 בהם –"

"הארי," אמרה מינרובה ברוך, ופיו של הילד נטרק.
 הקוסם הזקן המשיך. "– אבל לחש זיכרון מזויף מאיכות כזו
 דורש זמן ליצירתו כמו זיכרון אמיתי. יצירה של זיכרון מפורט של
 עשר דקות תהיה עבודה של עשר דקות. ועל-פי מבארתההכרה של
 בית המשפט, "פניו של אלבוס נראו עייפים וחרושי קמטים יותר
 ממקודם, "העלמה גריינג'ר חשבה על מר מאלפוי באובססיביות
 מאז היום שבו סוורוס... צעק עליה. היא חשבה על איך מר מאלפוי
 עשוי לשתף פעולה עם פרופסור סנייפ, איך הוא עשוי לתכנן לפגוע
 בה ולפגוע בהארי – היא דמיינה את זה במשך שעות כל יום –
 בלתי אפשרי ליצור זיכרונות מזויפים ארוכים כליכך."
 "מראית עין של טירוף..." מלמל סוורוס בשקט, כאילו הוא

מדבר לעצמו. "האם זה יכול להיות טבעי? לא, זה הרסני מכדי להיות תאונה טהורה; נוח מדי למישהו, אין לי ספק. סם מוגלגי, אולי? אבל זה לא יספיק – הטירוף של העלמה גריינג'ר צריך להיות מוכוון –"

"אה!" אמר הארי לפתע. "אני מבין עכשיו. לחש הזיכרון המזויף הראשון הוטל על הרמיוני אחרי שפרופסור סנייפ צעק עליה, והראה, נגיד, את דראקו ואת פרופסור סנייפ זוממים להרוג אותה. ואז אתמול לחש הזיכרון המזויף הזה הוסר באמצעות לחש מחיקת זיכרון, שהותיר את הזיכרונות שלה חושבת באובססיביות על דראקו ללא כל סיבה, בזמן שהיא ודראקו קיבלו זיכרונות מזויפים בנוגע לדירקרב."

מינרובה מצמצה בתדהמה. היו נדרשות לה אלף שנים כדי לחשוב על האפשרות הזו.

המורה לשיקויים קימט את מצחו במחשבה, עיניו דרוכות. "התגובה ללחש זיכרון מזויף קשה לחיזוי מראש, מר פוטר, ללא ביאור-הכרה. הסובייקטים אינם פועלים תמיד כמצופה, כשהם נזכרים לראשונה בזיכרונות המזויפים. זה יהיה הימור מסוכן. אבל אני מניח שזו דרך אחת שבה פרופסור קווירל היה יכול לעשות זאת."

"פרופסור קווירל?" אמר הארי. "איזה מניע יש לו –"

המורה לשיקויים אמר ביובש, "המורה להתגוננות מפני כוחות האופל תמיד חשוד, מר פוטר. תבחין במגמה, בהינתן זמן." אלבוס הרים יד, תנועה מהסה, וראשיהם פנו להביט בו. "אבל במקרה הזה ישנו חשוד אחר," אמר אלבוס בשקט. "וולדמורט." הקטלנית שבמילים שאין לאומרן הדהדה בחדר, מבטלת את כל החום מהלהבות הכתומות שבאח.

"אני לא יודע," אמר הקוסם הזקן לאט, "אני יודע כל-כך מעט, על השיטות לחיי הנצח של וולדמורט. הוא חיפש בספרים האלו לפניי, אני חושב. כל מה שמצאתי היה סיפורים עתיקים, מפוזרים

על פני יותר מדי כרכים מכדי שיוכל להסירם. אבל מציאת אמת בינות לכליך הרבה סיפורים, זו היא אומנות הקוסם, וזאת עמלתי לעשות. ישנו קורבן אדם, רצח, בזאת אני משוכנע; אחד המבוצע בדם קר, הקורבן מת באימה. וסיפורים עתיקים, על קוסמים אחוזי דיבוק, שעשו מעשים מטורפים, טוענים לשמם של קוסמי אופל שנחשבו מובסים; ובדרך כלל ישנו פריט, של קוסם האופל הזה, שנמצא בבעלותם..." אלבוס הביט בהארי, העיניים העתיקות בוחנות את הצעירות. "אני חושב, הארי – אם כי אתה תקרא לזה היסק ותו לא – שמעשה הרצח קורע את הנשמה. שבטקס איום ואפל, השביב הקרוע של הנשמה נכבל לעולם הזה. לדבר חומרי בעולם הזה. שמוכרח להיות, או שנעשה, פריט של עוצמה."

הורקרוקס. השם הנורא הדחד בתודעתה של מינרווה, אם כי נראה – מסיבה כלשהי שלא הבינה – שאלבוס לא מוכן לומר אותו בפני הארי.

"ולפיכך," סיים הקוסם הזקן בשקט, "שאריט הנשמה קשורה לחלקה הכבול, משתהה פה כשהגוף שלה מושמד. קיום עצוב וכאוב, אני חושב; פחות מנפש, פחות מהרוח הקלושה ביותר..." עיניו של הקוסם הזקן היו נעולות על הארי, שהביט בחזרה בעיניים מצומצמות. "ייקח זמן לנשמה המושחתת הזו לחזור לחיקוי של חיים. זו הסיבה שהייתה לנו הפוגה של עשר שנים, אני מאמין; זו הסיבה שוולדמורט לא חזר מיד. אבל בבוא הזמן... הרוח הזו תהיה מסוגלת לקום שוב." הקוסם הזקן דיבר בדיוק קודר. "ברור מהסיפורים שכוח הקסם של אדוני אופל שחוזרים בעזרת דיבוק צורתו של אחר, חלש יותר מזה שהיה להם בעבר. אינני חושב שוולדמורט יסתפק בזה. הוא יחפש נתיב אחר לחיים. אבל וולדמורט היה יותר סליט'רין מסלזאר, נאחז בכל הזדמנות. הוא ישתמש במצב העלוב הזה, ישתמש בכוח הדיבוק שלו, אם תהיה לו סיבה. אם יוכל להרוויח מ... זעם בלתי מוסבר... של אחר." קולו של אלבוס נחלש כמעט ללחישתה. "זה מה שאני חושד שקרה

לעלמה גריינג'ר."

גרונה של מינרווה היה יבש מאוד. "הוא כאן," היא השתנקה.

"כאן, בהוגוורטס –"

ואז היא עצרה, בגלל הסיבה שוולדמורט הגיע להוגוורטס.

הקוסם הזקן הביט בה רק לרגע, ואמר, עדיין בלחישתה, "אני

מצטער, מינרווה, צדקת."

קולו של הארי היה חד. "צדקה בנוגע למה?"

"הנתיב החזק ביותר של וולדמורט לחיים," אמר דמבלדור

בכבודות. "הדרך הנחשקת ביותר בעיניו, שבעזרתה יקום גדול

ונורא משהיה אי פעם. היא נשמרת פה, בטירה הזו –"

"סלח לי," אמר הארי בנימוס. "אתה טיפשה?"

"הארי," היא אמרה, אבל לא היה כוח בקולה.

"כלומר, אולי לא שמת לב לזה, המנהל דמבלדור, אבל הטירה

הזו מלאה בילדים –"

"לא הייתה לי ברירה!" הרעים דמבלדור. העיניים הכחולות

בערו כעת מאחורי משקפי חצי הסהר. "אין זה שלי, הדבר

שוולדמורט מבקש. הוא שייך לאחר, והוא נשמר פה עליפי הרצון

שלו! ביקשתי שזה יישמר במחלקת המסתורין. אבל הוא לא הרשה

זאת – הוא אמר שזה מוכרח להיות בטווח לחשי ההגנה של

הוגוורטס, במקום בו שורה הגנת המייסדים –" דמבלדור העביר

את ידו על מצחו. "לא," אמר הקוסם הזקן בקול שקט יותר. "איני

יכול להעביר אליו את האשמה. הוא צודק. יש יותר מדי כוח בדבר

הזה, יותר מדי שהאדם חושק בו. הסכמתי להציב את המלכודת

תחת לחשי ההגנה של הוגוורטס, במעוז כוחי שלי." הקוסם הזקן

השפיל את ראשו. "ידעתי שוולדמורט ימצא את דרכו הנה איכשהו,

ותיכננתי ללכוד אותו. לא חשבתי – לא חלמתי – שהוא ישתהה

במבצר אויב דקה יותר מכפי שהוא מוכרח."

"אבל," אמר סוורוס בבלבול מסוים, "מה אדון האופל יכול

להשיג בלהרוג את היורש היחיד של לוציוס?"

"נשים לב," אמר הארי פוטר, קצה קשיח לקולו, "שהמניעים של מי שעומד מאחורי זה אינם העניין העיקרי. מה שבראש סדר העדיפויות שלנו בשלב זה הוא שתלמידת הוגוורטס חפה מפשע נמצאת בצרות!"

העיניים הירוקות ננעלו על הכחולות, כשאלבוס דמבלדור הביט בחזרה בילד־שנשאר־בחיים –

"נכון מאוד, מר פוטר," אמרה מינרווה, היא אפילו לא חשבה על זה, המילים פשוט בקעו. "אלבוס, מי משגיח על העלמה גריינג'ר כרגע?"

"פרופסור פלייטיק הלך אליה," אמר המנהל.
 "היא צריכה עורך דין," אמר הארי. "כל מי שפשוט אומר 'עשיתי את זה' למשטרה –"

"למרבה הצער," אמרה מינרווה, קולה מקבל משהו מהחומרה של פרופסור מקגונגל בלי לחשוב, "אני בספק אם פרקליט יסייע לעלמה גריינג'ר בשלב זה, מר פוטר. היא עומדת בפני המשפט של הקסמהדרין, וכלל לא סביר שהם ישחררו אותה בגלל פרט טכני." הארי הביט בה בהבעת תדהמה מוחלטת, כאילו האמירה שהרמיוני גריינג'ר לא צריכה פרקליט שקולה לאמירה שצריך להעלות אותה באש.

"היא צודקת, מר פוטר," אמר סוורוס בשקט. "מעטים המשפטים במדינה הזו שמעריכים פרקליטים."

הארי הרים את משקפיו ושפשף את עיניו קצרות. "בסדר. איך אנחנו מזכים את הרמיוני בדיוק? אני מניח שזה יותר מדי לקוות לו, בהעדר עורכי דין, השופטים יבינו את הרעיון של 'היגיון בריא' ושל 'הסתברות פריורית' מספיק טוב כדי להבין שילדות בנות שתים־עשרה לא מבצעות רצח בדם קר פחות או יותר אף פעם?"
 "היא ניצבת מול הקסמהדרין," אמר סוורוס. "בתי האצולה הוותיקים ביותר, וכמה קוסמים נוספים בעלי השפעה." פניו של סוורוס התעוותו במשהו שהזכיר את הסרקזם הרגיל שלו. "באשר

לתקווה שהם יפגינו היגיון בריא – אתה יכול באותה מידה לקוות שהם יכינו לך כריך בייקון, פוטר.

הארי הנהן, פיו מקובע. "מול איזה עונש בדיוק הרמיוני עומדת? שרביט שבור וסילוק –"

"לא", אמר סוורוס. "לא משהו קל כליכך. אתה לא מבין ככוונה, פוטר? היא ניצבת מול הקסמהדרין. אין עונש קבוע. ישנה רק הצבעה."

הארי פוטר מלמל, "שלטון החוק, בזמנים מורכבים, הוכח כלוקה בחסר; נעדיף בהרבה את שלטון האדם, הוא יעיל הרבה יותר... אין כללים חוקיים מגבילים בכלל, אם כך?"

אור נצנץ ממשקפי חצי הסהר של הקוסם הזקן; הוא דיבר בזהירות, ולא בחוסר כעס. "מבחינה חוקית, הארי, יש לנו חוב דם מהרמיוני גריינג'ר לבית מאלפוי. לורד מאלפוי מציע תשלום של החוב הזה, ואז הקסמהדרין מצביע על הצעתו. זה הכל."

"אבל..." אמר הארי לאט. "לוציוס מוין לסליט'רין, הוא מוכרח להבין שהרמיוני הייתה רק כלי משחק. לא מי שהוא צריך לכעוס עליו באמת. נכון?"

"לא, הארי פוטר," אמר אלבוס דמבלדור בכבדות. "כך אתה דוֹצֵה שלוציוס מאלפוי יחשוב. לוציוס מאלפוי עצמו... לא יחלוק עמך את הרצון שיחשוב כך."

הארי הביט במנהל, עיניו נעשות קרות יותר, בזמן שמינרווה עצמה נאלצה להשתלט על הרגשות שלה, להפסיק בצעידה שלה ולנסות לנשום. היא ניסתה לא לחשוב על זה, ניסתה להפנות את מחשבותיה הרחק מזה, אבל היא ידעה. היא ידעה מהרגע ששמעה. היא הייתה מסוגלת לראות זאת בעיניו של אלבוס –

"האם היא ניצבת בפני עונש מוות?" שאל הארי בשקט, וצמרמורות עברו בגבה של מינרווה למשמע נימת הקול הזה.

"לא!" אמר אלבוס. "לא, לא הנשיקה, לא אזקבאן, לא לתלמידת שנה ראשונה בהוגוורטס. המדינה שלנו לא אבודה עד

כדי כך, עדיין לא.

"אבל לוציוס מאלפוי," אמר סוורוס בקול חסר נימה, "בהחלט

לא יסתפק בלשבור את השרביט שלה."

"בסדר," אמר הארי בנימת ציווי. "כמו שאני רואה את זה, יש

לנו שני כיווני התקפה עיקריים. כיוון ראשון, למצוא את האשם

האמיתי. כיוון שני, אפשרות ללחוץ על לוציוס. פרופסור קווירל

הציל את חייו של דראקו, האם זה יוצר חוב דם מבית מאלפוי אליו

שהוא יכול לפדות כדי לבטל את זה של הרמיוני?"

מינרווה מצמצה שוב בהפתעה.

"לא," אמר דמבלדור. הקוסם הזקן הניד בראשו. "זו הייתה

מחשבה חכמה – אבל לא, הארי, חוששני שלא. ישנו יוצא מן הכלל

כשהקסמהדרין חושד שנסיבות חובה־החיים נוצרו בכוונה. והמורה

להתגוננות מפני כוחות האופל כלל לא נמצא מעבר לכל חשד. כך

יטען לוציוס."

הארי הנהן פעם אחת, פניו מקובעות. "המנהל, אני יודע

שאמרתי שלא אעשה זאת – אבל בהתחשב בנסיבות – הפעם ההיא

שבה דראקו הטיל עליי את קללת העינוי, האם זה חוב מספיק –"

"לא," אמר הקוסם הזקן (מינרווה פלטה "מה?" וסוורוס הרים

גבה). "זה לא היה מספיק, וכעת אין זה חוב כלל. אתה מליטהכרה

ואינך יכול להעיד תחת וריטסרום. ניתן להטיל על דראקו מאלפוי

לחש מחיקת זיכרון כדי שישכח את האירוע לפני שיעיד –" אלבוס

היסס. "הארי... מה שעשית עם דראקו, עליך להניח שלוציוס

מאלפוי ידע על כך בקרוב."

ראשו של הארי שקע אל ידיו. "הוא ייתן לדראקו וריטסרום."

"כן," אמר אלבוס בשקט.

הילד־שנשאר־בחיים לא אמר דבר כשישב עם ראשו בידיו.

המורה לשיקויים נראה המום באמת ובתמים. "דראקו באמת

ניסה לעזור לעלמה גריינג'ר," אמר סוורוס. "אתה – פוטר, אתה

באמת –"

"שיניתי אותו?" אמר הארי בין ידיו. "עשיתי בערך שלושה-רבעים מהדרך. לימדתי אותו להטיל את לחש הפטרונוס והכל. אבל אני לא יודע מה יקרה עכשיו."

"וולדמורט הכה בנו מכה אנושה היום," אמר אלבוס. קולו של הקוסם הזקן נראה כמו מראהו של הילד עם ראשו בין ידיו. "הוא לקח שניים מהכלים שלנו, במהלך אחד... לא. הייתי צריך לראות זאת קודם. הוא לקח שניים מהכלים של הארי במהלך אחד. וולדמורט החל במשחק שלו שוב, לא נגדי, אלא נגד הארי. וולדמורט מכיר את הנבואה, הוא יודע מי יהיה האויב האחרון שלו. הוא לא מחכה להתמודד עם הרמיוני גריינג'ר ודראקו מאלפוי לצידו של הארי כשיגדלו. הוא מכה בהם כעת."

"אולי זה אתה יודע-מי ואולי לא," אמר הארי, קולו נשמע לא יציב מעט. "הבה לא נצמצם את מרחב ההשערות בטרם עת." הארי נשם נשימה והוריד את ידיו. "הדבר הנוסף שאנחנו יכולים לעשות הוא לתפוס את הפושע האמיתי לפני המשפט – או לפחות למצוא ראיות מוצקות לכך שמישהו אחר עשה זאת."

"מר פוטר," אמרה מינרווה, "פרופסור קווירל אמר להילאים שהוא יודע על מישהו עם מניע לפגוע במר מאלפוי. האם אתה יודע על מי הוא דיבר?"

"כן," אמר הארי לאחר היסוס. "אבל אני חושב שאערוך את החלק הזה בחקירה עם המורה להתגוננות – בדיוק כמו שלא ארשה שפרופסור קווירל יהיה בחדר כשאנחנו מדברים על איך לחקור אותו."

"הוא חושד בי?" אמר סוורוס, ואז צחק קצרות. "הו, כמובן שהוא חושד."

"התוכנית שלי," אמר הארי, "היא ללכת להסתכל בחדר הגביעים שבו נערך לכאורה הדו-קרב ולראות אם אני יכול למצוא אנומליות. אם תוכל לומר להילאים החוקרים לתת לי לעבור –" "איזה הילאים חוקרים?" שאל סוורוס בקול חסר נימה.

הארי פוטר נשם נשימה עמוקה, נשף אותה לאט, ואז דיבר שוב. "בספרי מסתורין בדרך כלל לוקח יותר מיום אחד לפענח פשע, אבל עשרים וארבע שעות – לא, שלושים שעות זה אלף שמונה מאות דקות. ואני יכול לחשוב על לפחות עוד מקום אחד לחפש בו רמזים – אם כי זה יצטרך להיות מישוהו שיכול להיכנס לחדרי הבנות ברייבנקלו. כשהרמיוני נלחמה בבריונים, היא מצאה פתקים מתחת לכרית שלה כל בוקר, שאמרו לה לאן ללכת – "אלבנס..." אמרה מינרווה.

"לא אני שלחתי אותם," אמר הקוסם הזקן. גבותיו הלבנות עלו בהפתעה. "לא ידעתי על כך דבר. אתה חושב שרימו אותה, הארי?" "זו אפשרות," אמר הארי. "יותר מכך, משום שישנו חלק בתעלומה שאתם לא יודעים עדיין." קולו של הארי נעשה נמוך, רציני יותר. "המנהל, אתה כבר יודע שקיבלתי את גלימת ההיעלמות של אבי ממישהו שהשאיר פתק מתחת לכרית שלי, שאמר שזו מתנת חג-מולד מוקדמת. אני חושב שעלינו להניח שזה אותו האדם שהשאיר פתקים להרמיוני –"

"הארי," אמר הקוסם הזקן, והיסס לרגע. "להחזיר לך את גלימת ההיעלמות של אביך לא נראה כמו מעשה של נבל –"

"תקשיב," אמר הארי בדחיפות. "החלק שאתה לא יודע הוא שאחרי שבלטריקס בלק נמלטה מאזקבאן, מצאתי פתק נוסף מתחת לכרית שלי, חתום בשם 'סנטה קלאוס', שבו נכתב שהוא שמע שכלאת אותי בהוגוורטס, ושהוא נותן לי דרך מילוט למכון המכשפות של סוילם באמריקה. הפתק הזה הגיע עם חפיסת קלפים, שבה הקלף של מלך לב היה לכאורה מפתח מעבר –"

"מר פוטר!" צעקה פרופסור מקגונגל, היא אפילו לא חשבה לפני שדיברה. "זה בקלות היה יכול להיות ניסיון חטיפה!" היית צריך לומר –

"כן, פרופסור, עשיתי את הדבר ההגיוני," אמר הילד בקול שקול. "בהתאם לנסיבות, עשיתי את הדבר ההגיוני. אמרתי

לפרופסור קווירל. ועל-פי פרופסור קווירל, מפתח המעבר הזה מוביל לאנשהו בלונדון – הוא בהחלט לא חזק מספיק בשביל להיות מפתח מעבר בין-לאומי. עכשיו, יכול להיות שמי ששלח את הפתק לא שיקר, ושהמקום הזה בלונדון הוא רק תחנת מעבר. "הילד הכניס את ידו לגלימותיו והוציא חפיסת קלפים, יחד עם פתק נייר מקופל. "אני סומך עליכם לא להסתער ברובים שלופים – כלומר, שרביטים שלופים – רק למקרה שהשולח הוא בן-ברית שלי, אם לא שלכם. אבל אם זו מלכודת, אני אומר שנפעיל אותה עכשיו. ומי שזה לא יהיה, ניקח אותו בחיים כדי שנוכל להציג אותו בפני הקסמהדרין, אני לא יכול להדגיש מספיק את העניין הזה."

סוורוס קם מכיסאו, עיניו דרוכות, ונע לעבר הארי. "אני אזדקק לשערה שלך בשביל פולימיזי, מר פוטר –"

"הבה לא נפעל בחיפזון!" אמר אלכוס. "טרם בחנו את הפתקים שנשלחו לעלמה גריינג'ר; ייתכן שלא יהיה שום דמיון כלל. סוורוס, האם תיכנס לחדרה ותבדוק אם תוכל למצוא אותם?" גבותיו של הארי עלו בעודו קם להקל על המורה לשיקויים את הגישה לסבך שערו. "אתה חושב ששני אנשים שונים מסתובבים בהוגוורטס ומשאירים פתקים מתחת לכריות?"

סוורוס צחק צחוק אירוני קצר, ידו נעה קדימה ותלשה שערה שנעטפה במהירות במשי. "ייתכן בהחלט. אם למדתי משהו במהלך כהונתי כראש בית סלית'רין, למדתי אילו בלאגנים מגוחכים קורים כשישנו יותר מזומם אחד ויותר ממזימה אחת. אבל המנהל – אני חושב שמר פוטר צודק באומרו שעליי להפעיל את מפתח המעבר הזה ולראות לאן הוא מוביל."

אלכוס היסס, ואז הנהן בחוסר רצון. "אדבר איתך לפני שתלך, אם כך."

* * *

כשהארי עזב את החדר כדי לערוך את החקירות שלו, סוורוס

הסתובב על עקביו לעבר צנצנת אבקת הפלו, גלימתו מתבדרת מרוב מהירות. "אני אקח קצת פולימיצי גולמי, אוסיף את השערה ואלך. המנהל, האם תואיל להמתין בהיכון כדי –"

"אלבוס," אמרה מינרווה, מופתעת מהיציבות של קולה, "האם אתה השארת את הפתקים הללו מתחת לכריתו של מר פוטר?" ידו של סוורוס עצרה רגע לפני שהשליכה את אבקת הפלו אל האש.

דמבלדור הנהן לעברה, אם כי החיוך שהתלווה אליו היה חלול מעט. "את מכירה אותי טוב מדי, יקירתי."

"ואני מניחה שמפתח המעבר הזה מוביל לבית ידידותי שבו מר פוטר יהיה בטוח ומוגן עד שתבוא לאסוף אותו ולהחזיר אותו להוגוורטס?" קולה היה קפוץ – זה הגיוני, היא לא הייתה מסוגלת להכחיש שזה הגיוני, אבל איכשהו זה נראה אכזרי מעט.

"זה תלוי בנסיבות," אמר הקוסם הזקן בשקט. "אם הארי היה מרחיק לכת עד כדי כך – ייתכן שהייתי נותן לו להצליח בבריחה שלו, לזמן מה. עדיף לדעת לאן הוא הולך, ולוודא שזה מקום בטוח, עם ידידים –"

"ולחשוב," אמרה פרופסור מקגונגל, "שחשבתי להוכיח את מר פוטר על שלא אמר לנו על העניין החשוב הזה! לגעור בו על שלא היה לו השכל הישר לבטוח בנו!" קולה התגבר בעוצמתו. "אני מניחה שאדלג על ההרצאה הזו!"

סוורוס הביט במנהל בעיניים מצומצמות. "והפתקים לעלמה גריינג'ר –"

"המורה להתגוננות, סביר להניח," אמר הקוסם הזקן. "אך עם זאת – זהו רק ניחוש."

"אלך לחפש אותם," אמר סוורוס. "ואז, אני מניח, אתחיל לחפש את אתה-יודעי-מי." קימוט מצח חצה את פניו של המורה לשיקויים. "מטלה אותה אין לי שמץ של מושג היכן להתחיל. אתה מכיר קסמים שיכולים למצוא נשמה, המנהל?"

* * *

כיתת הלימוד של גילוי־עיתידות הייתה מוארת באור האדום העמום של מאות להבות קטנות שבערו במאות סוגי קטורת, כך שלו היית צריך לתאר במילה כיצד נראה החדר, המילה הייתה 'עשן'. (בהנחה שטרחת להביט במשהו בכלל, כשהאף שלך מאיים לחוות עומס־יתר ולמות.) אם מבטך היה חודר את הערפילים הטחובים הללו, היית רואה חדר זעיר וצפוף שבו ארבעים כיסאות מרופדים, רובם ללא שימוש, נדחסו סביב לחלל פתוח קטן במרכז החדר, שבו דלת עגולה ברצפה המתינה להימלטות שלך.

"הגרים!" אמרה פרופסור טרלוני בקול רועד כשהביטה לתוך כוסו של ג'ורג' וויזלי. "הגרים! זה סימן של מוות! מישוהו שאתה מכיר, ג'ורג' – מישוהו שאתה מכיר עומד למות! ובקרוב – כן, זה יהיה בקרוב מאוד, אני חושבת – אלא אם כמובן זה יהיה מאוחר יותר –"

זה היה יכול להיות הרבה יותר מפחיד, חשבו פרד וג'ורג', אם היא לא הייתה עושה את אותו הדבר לכל תלמיד אחר בשיעור גילוי־עיתידות. הם כבר בקושי חשבו על זה בשלב זה; כל מחשבותיהם היו מרוכזות באסון של היום –

הדלת שברצפה נפתחה בבום שגרם לפרופסור טרלוני לצווח ולשפוף את התה של ג'ורג' על הגלימות שלה, ואז רגע לאחר מכן דמבלדור עלה בצליל ווש מהרצפה עם ציפור אש על כתפו. "פרד!" אמר הקוסם הזקן בציווי. גלימותיו היו בצבע שחור כשל לילה חסר ירח, עיניו קשות כמו יהלומים כחולים. "ג'ורג'! איתי, עכשיו!"

נשמעה השתנקות קולקטיבית ועד שפרד וג'ורג' החלו לרדת במורד הסולם אחרי המנהל, כל הכיתה החלה להעלות השערות בנוגע לתפקידם בניסיון הרצח של דראקו מאלפוי. הדלת בקושי הספיקה להיטרק מעליהם לפני שכל הצלילים

מסביב הושתקו והקוסם הזקן הסתובב לעברם והושיט את ידו ואמר, "תנו לי את המפה!"

"מ'מפה?" אמר פרד או ג'ורג' בתדהמה מוחלטת. הם מעולם אפילו לא חשדו שדמבלדור חושד. "מה, א'אנחנו לא יודעים על מה אתה –"

"הרמיוני נמצאת בצרות," אמר הקוסם הזקן.

"המפה בחדר שלנו," אמר פרד או ג'ורג' מיד. "רק תן לנו כמה דקות להביא אותה ואנחנו –"

זרועותיו של הקוסם אספו אותם כאילו היו כריות, נשמעה צווחה חודרת והבזק אש ואז שלושתם היו בחדר של בני השנה השלישית של גריפינדור.

כמה רגעים לאחר מכן, פרד וג'ורג' הושיטו את המפה למנהל, מתכווצים רק קצת בגלל חילול הקודש שבהענקת הפיסה היקרה של מערך האבטחה של הוגוורטס לאדם שהיה בעליה החוקיים, והקוסם הזקן קימט את מצחו למראה הקלף הריק לכאורה.

"אתה צריך לומר," הם הסבירו, "הנני נשבע בזאת חגיגת שאני

מחפש צרות –"

"אני מסרב לשקר," אמר הקוסם הזקן. הוא הרים את המפה גבוה והרעים, "שמעי לי, הוגוורטס! דליגיטור פרודי!" רגע לאחר מכן המנהל חבש את מצנפת המיון, שנראתה מתאימה בצורה מפחידה על הראש שלו, כאילו דמבלדור תמיד המתין למצנפת מחודדת מלאת טלאים שתשלים את קיומו.

(פרד וג'ורג' מיד שיננו את הביטוי הזה, למקרה שזה יעבוד למישהו חוץ מהמנהל, והחלו לחשוב על מתיחות שכוללות את מצנפת המיון.)

הקוסם הזקן לא בזבז רגע לפני שהוריד את מצנפת המיון מראשו והפך אותה – היה קשה לראות כשהיא הפוכה, אבל היא נראתה קצת נעלבת מהטיפול – ואז הכניס את ידו ושלף מוט בדולח. עם המכשיר הזה הוא החל לצייר תבניות דמויות רונות על

המפה, ממלמל לחשים מוזרים שנשמעו לא בדיוק כמו לטינית והדהדו באוזניהם בצורה מטרידה למדי. באמצע ציור רונה אחת הוא הביט בשניהם, ממסמר אותם במבט כועס וחד. "אשיב לכם אותה לאחר מכן, בני וויזלי. חיזרו לכיתה."

"כן, המנהל," הם אמרו, ואז היססו. "אה – בקשר להרמינוני גריינג'ר, האם היא באמת עומדת להיות כבולה לשרת את דראקו מאלפוי לנצח בתור –"
 "לכן," אמר הקוסם הזקן.

הם הלכו.

כשהיה לבד בחדר, הקוסם הזקן השפיל את מבטו אל המפה, שרשמה על עצמה כעת רישום משובח של חדרי גריפינדור בהם עמד, הרישום אלבוס פ.ו.ב. דמבלדור הקטן היה השם היחיד שנותר בהם.

הקוסם הזקן החליק את המפה, התכופף מעליה, ולחש, "מצאי את טום רידל."

* * *

חדר החקירות במחלקה לאכיפת חוקי הקסם הואר לרוב על ידי אור כתום קטן, כך שההילאי שחוקר אותך יוכל להישען קדימה לעבר כיסא המתכת הלא נוח שלך כשרוב פניו בצל, מה שמנע ממך לקרוא את הבעת פניו כשהוא קרא את שלך.

ברגע שמר קווירל נכנס לחדר, האור הכתום הקטן התעמעם והחל להבהב כמו נר שעומד להיכבות ברוח. החדר הואר כעת בזוהר חסר מקור בצבע קרח, שהאיר את כל עורו החיוור של מר קווירל כמו בֶּהֱט, למעט, איכשהו, עיניו, שנותרו בחשכה.

ההילאי בתפקיד שבחוץ ניסה לבטל את האפקט ארבע פעמים ללא הצלחה, על אף העובדה שמר קווירל וויתר בנימוס על השרביט שלו כשנעצר לחקירה, ולא הפגין שום סימן של אמירת לחשים או הפעלת כוח כלשהו.

"קווירינוס... קווירל", אמר בעצלתיים הגבר שישב ממול למורה להתגוננות, שהמתין בנימוס. לחוקר היה שיער בצבע חום-צהבהב שהיה משוך לאחור כמו רעמה של אריה, עם עיניים צהבהבות קבועות בפניו חמורות הסבר וחרושות הקמטים של אדם בסוף העשור העשירי שלו. הגבר, ברגע זה, עלעל בתיקייה גדולה של ניירות קלף שהוציא מתיק מסמכים שחור ומוצק מאוד למראה, אחרי שצלע לתוך החדר והתיישב, בלי להביט בפניו של האדם שחקר. הוא לא הציג את עצמו.

לאחר עלעול נוסף במסמכים, שהתנהל בדממה, ההילאי דיבר שוב. "נולד ב'26 בדצמבר, 1955, לקוונדיה קווירל, מכרה ידועה של לירינוס למבלנג... בגרויות טובות למדי... כשיפומטרי בלחשים, שינויי-צורה... 'קס'ם' בחקר המוגלגים, מרשים... רונות עתיקות, ואה, כן, התגוננות. 'קס'ם' גם בזה. הלכת ונהיית תייר רציני, ביקרת בכל מיני מקומות. וויזות מפתח מעבר לטרנסילבניה, לאימפריה האסורה, לעיר הליל הנצחי... בחי, טקסס." הגבר הרים את עיניו מהתיקייה, עיניו מצומצמות. "מה עשית שם, מר קווירל?"

"ביקרתי באתרי תיירות, בעיקר באזורים המוגלגיים," ענה המורה להתגוננות בקלילות. "כפי שאמרת, אני תייר רציני." הגבר הקשיב לזה במצח מקומט, ואז הביט מטה שוב, ואז מעלה שוב. "אני רואה גם שביקרת בפויקי סיטי ב'1983." המורה להתגוננות הרים גבה בבלבול קל. "מה עם זה?" "מה עשית בפויקי סיטי?" השאלה נורתה, חדה כתער. המורה להתגוננות מפני כוחות האופל קימט קלות את מצחו. "שום דבר מיוחד. ביקרתי באתרי תיירות מוכרים, באתרי תיירות פחות מוכרים, ופרט לכך, נשמרתי לעצמי." "באמת?" אמר ההילאי בקול רך. "התשובה הזו מעניינת מאוד בעיניי."

"למה?" שאל המורה להתגוננות.

"משום שאין שום וויזה לפויוקי סיטי." הגבר סגר את התיקיה בטריקה. "אתה לא קווירינוס קווירל. מי אתה לעזאזל?"

* * *

המורה לשיקויים נכנס בשקט לחדר של בנות השנה הראשונה ברייבנקלו, מקום צבעוני שבו צבעי הארד והכחול התחרו במה יהיו צבעיהם של חיות פרוותיות, צעיפים ושמלות, חתיכות קטנות של תכשיטים זולים, ופוסטרים של אנשים מפורסמים. קל היה לזהות את המיטה של הרמיוני גריינג'ר; הייתה זו המיטה שהותקפה על ידי מפלצת ספרים.

לא נראה כאילו יש עוד משהו בסביבה בשעה הזו ביום, וכמה לחשים הבטיחו זאת.

המורה לשיקויים חיפש מתחת לכרית של הרמיוני גריינג'ר, ומתחת למיטה שלה, ואז החל לעבור על התיבה שלה, ממיינ בגדים תחתונים ועליונים מבלי שהבעתו תשתנה, ולבסוף הצליח לשלוף אוסף של ניירות שתיארו מקומות וזמנים שבהם ימצאו בריונים, כולם חתומים רק באות 'ס' מסוגנת.

פרץ אש קצר לאחר מכן הניירות נעלמו, והמורה לשיקויים עזב לדווח על כישלון המשימה שלו.

* * *

המורה להתגוננות ישב ברוגע, ידיו שלובות בחיקו. "אם תדבר עם המנהל דמבלדור," אמר המורה להתגוננות, "תגלה שהוא מודע היטב לעניין הזה, ושהסכמתי ללמד התגוננות מפני כוחות האופל בתנאי המפורש שלא ייעשו שום חקירות בנוגע –"

בתנועה מהירה כבדק, החוקר שלף את שרביטו וירק "פוליפלויס דברסו!" באותו הרגע שהמורה להתגוננות התעטש, מה שגרם משום מה לקרן הכסופה-כמראה להתפוצץ במטר של ניצוצות לבנים.

"סלח לי," אמר המורה להתגוננות בנימוס.

החיוך שחייך ההילאי היה משולל כל עליצות. "אז איפה קווירינוס קווירל האמיתי, אה? תחת קללת אימפריוס בתחתית תיבה איפשהו, בזמן שאתה לוקח שעה פה ושם בשביל הפולימיצי הלא חוקי שלך?"

"אתה מניח הנחות מפוקפקות למדי," אמר המורה להתגוננות בקול חד. "מה גורם לך לחשוב שלא פשוט גנבתי את הגוף שלו עם קסם אפל ביותר?"

בעקבות זה השתררה שתיקה קצרה.

"אני מציע," אמר ההילאי, "שתיקח את זה ברצינות, מר מי־שלא־תהיה."

"אני מתנצל," אמר המורה להתגוננות, נשען לאחור בכיסאו, "אבל אינני רואה סיבה להשפיל את עצמי במקרה הזה, מה אתה הולך לעשות, להרוג אותי?"

"אני לא אוהב את חוש ההומור שלך," אמר ההילאי בקול רך. "כמה מצער בעבורך, רופוס סקרימג'ר," אמר המורה להתגוננות. "נתונה לך אהדתי העמוקה." הוא היטה את ראשו, כאילו בוחן את החוקר; ואפילו בצל של אור־הקרח, העיניים ניצנצו.

* * *

פְּדֵמָה הביטה מטה אל צלחתה.

"הרמיוני לא הייתה עושה את זה!" צעקה מנדי ברוקלהרסט, שהייתה על סף דמעות, למעשה היא הייתה מעבר לסף הדמעות, קולה היה חזק מספיק להשתיק את כל האולם הגדול אלמלא כל שאר התלמידים שצרחו אחד על השני. "אני – אני מתערבת שמאלפוי ניסה – לעשות לה דברים –"

"הגנרל שלנו בחיים לא היה עושה משהו כזה!" צעק קווין אנטוויסל חזק אפילו יותר ממנדי.

"כמובן שהוא היה עושה!" צעק אנתוני גולדשטיין. "מאלפוי הוא בן של אוכל־מוות!"

פֶּדְמָה הביטה מטה אל צלחתה.

דראקו היה הגנרל של הצבא שלה.

הרמיוני הייתה המייסדת של אלגרה.

דראקו בטח בה שתהיה הסגנית שלו.

הרמיוני הייתה חברתה לבית רייבנקלו.

שניהם היו חבריה, אולי שני החברים הטובים ביותר שיש לה.

פֶּדְמָה הביטה מטה אל צלחתה. היא שמחה שמצנפת המיון לא

הציעה לה הפלפאף. אם הייתה מתמיינת להפלפאף זה היה הרבה

יותר כואב, לנסות להחליט איפה נמצאת הנאמנות המפולגת

שלה...

היא מצמצה והבינה שהראייה שלה נעשתה מטושטשת שוב,

והרימה יד רועדת למחות את עיניה פעם נוספת.

מורג מקדוגל נחרה בעוצמה כזו עד שזה נשמע אפילו מבעד

למהומה של ארוחת הצהריים, ואמרה בקול רם, "אני מתערבת

שגריינג'ר דימתה בקרב שלה אתמול, אני מתערבת שזו הסיבה

שמאלפוי אתגר אותה –"

"תסתמו כולכם!" שאג הארי פוטר והכה בשולחן עם שני

אגרופיו בכזו עוצמה עד שצלחות קרקשו לכל אורכו.

בכל זמן אחר זה היה גורם למורים לגעור בו, אבל הפעם זה

פשוט גרם לכמה תלמידים סמוכים להביט.

"רציתי לאכול ארוחת צהריים," אמר הארי פוטר, "ואז לחזור

לחקירה, אז לא עמדתי לדבר. אבל כולכם מתנהגים בצורה

מטופשת, וכשהאמת תתגלה אתם הולכים להתחרט על מה

שאמרתם על אנשים חפים מפשע. דראקו לא עשה שום דבר,

הרמיוני לא עשתה שום דבר, על שניהם הוטל לחשיכו־כרו־מזויף!"

קולו של הארי פוטר התגבר במילים האחרונות. "איך זה לא ברור,

לעזאזל?"

"אתה חושב שנאמין לזה?" צעק עליו קווין אנטוויסל בחזרה.
 "זה מה שכולם אומרים! 'לא עשיתי את זה, זה הכל היה לחש
 זיכרון מזויף!' אתה חושב שאנחנו טיפשים?"

ומורג הנהנה לצידו במבט מתנשא.

המבט שעלה על פניו של הארי פוטר גרם לפדמה להתכווץ.
 "אני מבין," אמר הארי פוטר, "זו לא הייתה צעקה אז פדמה
 נאלצה להתאמץ כדי לשמוע." פרופסור קווירל לא פה כדי להסביר
 לי עד כמה אנשים טיפשים, אבל אני מתערב שהפעם אני יכול
 להבין את זה בעצמי. אנשים לפעמים עושים משהו מפגר ונתפסים
 ונותנים להם וריטסרום. לא אומני פשע רומנטיים, משום שהם לא
 ייתפסו, הם היו לומדים הלטהכרה. פושעים עצובים, עלובים,
 חסרי יכולת נתפסים, ומתוודים תחת וריטסרום, והם נואשים לא
 להיכנס לאזקבאן אז הם יגידו שהוטל עליהם לחשיזיכרון-מזויף.
 נכון? אז המוח שלכם, בשיוך פבלובי טהור, מחבר את הרעיון של
 לחשיזיכרון-מזויף למושעים עלובים עם תירוצים שלא יאמנו.
 אתם לא צריכים לבחון את הפרטים הספציפיים, המוח שלכם
 פשוט עושה התאמת-בניות בין ההשערה לסל הדברים שאתם לא
 מאמינים להם, וסיימתם. בדיוק כמו שאבא שלי חשב שהיפותזות
 קסומות הן אף פעם לא נכונות, משום ששמע כליכך הרבה אנשים
 טיפשים מדברים על קסם. להאמין בהשערה שמערכת לחשיזיכרון-
 מזויף זו תתדרמה."

"על מה אתה מקשקש?" אמרה מורג, מביטה במורד אפה על
 הילד-שנשא-רב-חיים.

"אתה חושב שנאמין למשהו שיש לך לומר?" צעקה מכשפה
 רייבנקלואית מעט בוגרת יותר שפדמה לא זיהתה. "כשאתה זה
 שהפך את גריינג'ר לאפלה?"

"ואני לא עומד להתלונן," אמר הארי פוטר בקול רגוע להפחיד,
 "על זה שלקוסמים אין שמץ של היגיון והם מאמינים לדברים הכי
 מטורפים שיש. משום שאמרתי את זה פעם לפרופסור קווירל, והוא

הביט בי במבט הזה ואמר שאם לא הייתי מעוור על ידי המקום שבו גדלתי הייתי יכול לחשוב על מאה דברים מגוחכים יותר שבהם מוגלגים מאמינים. מה שאתם עושים מאוד אנושי ומאוד רגיל וזה לא הופך אתכם לאנשים רעים באופן מיוחד, אז אני לא עומד להתלונן. "הילד־שנשאר־בחיים קם מכיסאו. "אראה אתכם אחר־כך."

והארי פוטר עזב אותם, עזב את כולם.
 "את לא חושבת שהוא צודק, נכון?" שאלה סו לי לצידה, בנימה שהבהירה מה היא חושבת.
 "אני –" אמרה פֶדְמָה. נראה כאילו המילים נתקעו בגרונה, המחשבות נתקעו בראשה. "אני – כלומר – אני –"

* * *

אם אתה חושב מספיק חזק אתה יכול לעשות את הבלתי אפשרי.

(הארי האמין בזה מאז ומעולם. היו זמנים בהם הכיר בחוקי הפיזיקה כמגבלות עליונות, ועכשיו הוא חשד שאין כלל מגבלות אמיתיות.)

אם אתה חושב מהר מספיק אתה יכול לפעמים לעשות את הבלתי אפשרי מהר...

לפעמים.

רק לפעמים.

לא תמיד.

לא בצורה מהימנה.

הילד־שנשאר־בחיים הביט סביבו בחדר הגביעים, מוקף בפרסים, גביעים, צלחות, מגינים, פסלים ומדליות שנשמרו מאחורי אלפי, אולי עשרות אלפי ארונות תצוגה מזכוכית. לאורך מאות שנות קיומה של הוגוורטס, החדר הזה אסף פריטים. שבוע, חודש, אולי אפילו שנה לא היו מספיקים כדי לבחור באפשרות

ה'בחן' על כל פריט בחדר. עכשיו כשפרופסור פליטיק עזב, הארי שאל את פרופסור ווקטור אם יש דרך לזהות נזק ללחשי ההגנה מסביב לחיפויי הבדולח, כדי לוודא את קיומה של שארית שדר קרב אמיתי היה צריך להשאיר מאחור. הארי התרוצץ בספריית הוגוורטס, מחפש לחשים שיבדילו בין טביעות אצבע ישנות לחדשות, או שיזהו נשיפות משתהות בחדר. כל הניסיונות לשחק את הבלש כשלו.

לא היו רמזים, לא כאלה שהוא היה חכם מספיק כדי לגלות. פרופסור סנייפ אמר שמפתח המעבר הוביל לבית ריק בלונדון, ללא כל זכר לאיש או דבר נוסף.

פרופסור סנייפ לא מצא פתקים בחדר של הרמיוני. המנהל דמבלדור אמר שרוחו של וולדמורט בוודאי מתחבאת בחדר הסודות, שבו מערכת האבטחה של הוגוורטס לא תוכל למצוא אותו. הארי התגנב אל הצינוק של סלית'רין תחת גלימת ההיעלמות ובילה את שארית אחרי-הצהריים בבדיקת כל המקומות המתבקשים, אבל הוא לא מצא דבר נחשי שענה כשדיבר אליו. הכניסה לחדר הסודות לא נועדה להימצא באותו היום, כך נראה. הארי דיבר עם כל החברים של הרמיוני שעדיין היו מוכנים לדבר איתו, ואיש מהם לא זכר את הרמיוני אומרת משהו ספציפי בנוגע לסיבה שהיא חושבת שדראקו זומם נגדה.

פרופסור קווירל לא שב ממשרד הקסמים נכון לזמן ארוחת הערב. התלמידים הגדולים חשבו שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל של השנה יחטוף את האשמה על התקרית, ויפוטרו על כך שלימד את תלמידי הוגוורטס להיות אלימים מדי. הם דיברו על המורה להתגוננות כאילו כבר עזב.

הארי השתמש בכל שש השעות של מחולל-הזמן שלו, ועדיין לא היו שום רמזים, והוא היה מוכרח ללכת לישון עכשיו אם הוא רצה להיות מסוגל לתפקד במשפט של הרמיוני למחרת. הילד־שהשמיד־סוהרסן עמד באמצע חדר הגביעים של

הוגוורטס, שרביטו שמוט לרגליו.

הוא בכה.

לפעמים אתה פונה למוח שלך והוא לא עונה.

למחרת, המשפט של הרמיוני גריינג'ר החל כמתוכנן.

תִּילְיוֹפִי טַאָבִיו, תִּלְקִי גִ', אַפְקֵט פִּקְוִיִּיחַ

האולם עתיקהיומין של הקסמהדרין, קריר ואפלולי, עם חצאי מעגלים מתרוממים מהמרכז, וספסלי עץ פשוטים מונחים על חצאי המעגלים הללו. אין מקור אור, אך ההיכל מואר היטב, ללא כל סיבה או גורם הנראה לעין. הקירות, כמו הרצפה, עשויים מאבן כהה, צירוף אלגנטי ומסתורי של אבנים נאות מאוד למראה, עם מרקם חלק שנראה כאילו הוא זורם ומשתנה מתחת לפני השטח. זהו האולם עתיקהיומין, מקום הקסם העתיק ביותר ששרד עד היום; כל מקום אחר של כוח הושמד במלחמה זו או אחרת. זהו אולם הקסמהדרין, והוא העתיק ביותר משום שהמלחמות נגמרו עם בניית המקום הזה.

זהו אולם הקסמהדרין; ישנם מקומות עתיקים יותר, אך הם נסתרים. האגדה מספרת שקירות האבן הכהה זומנו, נוצרו, באו לידי קיום בכוח רצונו של מרלין, כשקיבץ את הקוסמים החזקים ביותר שנותרו בעולם והדהים אותם בכוחו עד שקיבלו אותו כשליטם. וכשהחוזים (ממשיכה האגדה) המשיכו לחזות שלא נעשה מספיק כדי למנוע את קץ העולם והקסם, מרלין (הסיפור ממשיך) הקריב את חייו, את הקסם שלו, כדי להטיל את האיסור של מרלין. לא היה זה מעשה נטול מחיר, משום שכיום לא ניתן להקים מקום שכזה בשום כוח הנתון בידי קוסמי העולם. לא ניתן

גם להורסו, משום שקירות האבן הכהה הזו יִנְתְּרוּ בלא פגע, אולי אף ללא התחממות, בליבו של פיצוץ גרעיני. חבל שאיש לא ידע עוד כיצד ליצור אותם.

בחצי המעגל הגבוה ביותר של הקסמהדרין, בקומת האבן הכהה הגבוהה ביותר, ישנו דוכן נואמים. לצד דוכן הנואמים הזה עומד איש זקן, פניו חרושות קמטי דאגה וזקנו הכסוף משתרע עד מתחת למותניו; זהו אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור. ידו הימנית אוחזת בשרביט של עוצמה, על כתפו נחה ציפור אש. ידו השמאלית אוחזת במוט קצר, דק וחסר עיטורים, עשוי מאותה האבן הכהה כמו הקירות. זוהי שושלת מרלין הנצחית, הכלי של הכושף הראשי. קארן דוטון העניקה את ה"שושלת" לאלבוס דמבלדור ביום האחרון לחייה, שעות ספורות לאחר שחזר מת־למחצה מהבסת גרינדלוולד, עוף־חול בוער בחוזקה לצידו. היא בתורה קיבלה את השושלת מהפרפקציוניסט ניקודמוס קפרנאום, כל קוסם מעביר אותו ליורשו הנבחר, עוד ועוד בשרשרת לא נגמרת עד היום בו מרלין עצמו הקריב את חייו. זו (אם תהית) הדרך שבה בריטניה הקסומה הצליחה לבחור את קורנליוס פאדג' בתור שר הקסמים שלה, אבל זכתה באלבוס דמבלדור בתור כושף ראשי. לא על־פי חוק (משום שחוק כתוב ניתן לשכתב) אלא על־פי מסורת עתיקה, הקסמהדרין לא בוחר מי יהיה אחראי לשגיונותיו. מאז יום קורבנו של מרלין, התפקיד החשוב ביותר של כל כושף ראשי היה לבחור בזהירות מרבית את האנשים שהם גם טובים, וגם מסוגלים לבחור יורשים טובים. היית מצפה ששרשרת האור תחמיץ צעד, בנקודת זמן כלשהי לאורך המאות; שהיא תסטה מהדרך לפחות פעם אחת, ולעולם לא תשוב. אך היא לא סטתה. השושלת של מרלין נותרה, נצחית.

(או שכך אומרים אלה מהפלג של דמבלדור. לורד מאלפוי יאמר לך אחרת. ובאסיה מספרים סיפורים אחרים לגמרי, מה שלא הופך את הגרסה של בריטניה לשגויה.)

ברמה הנמוכה ביותר של האולם עתיק־היומין ישנו כיסא עם משענת גבוהה, ללא כריות, ממתכת כהה במקום מאבן כהה, שלא מרלין הציב שם.

בניין משרד הקסמים שצמח מסביב למקום הזה בנוי מלוחות עץ מצופים זהב, בהיר ומואר באור להבות, מלא בהמולת שטות. המקום הזה שונה. זהו לב האבן של בריטניה הקסומה, והוא לא ממורק בזהב או מחופה בעץ, לא מואר באש או בהיר.

ממלאים את החדר בשתיקה מאופקת מכשפות וקוסמים בגלימות בצבע שזיף, אות ק' כסופה רקומה עליהן. הם נושאים את עצמם באווירה רצינית אשר מראה כי הם יודעים היטב שהם נורא, נורא חשובים. הם נפגשים באולם עתיק־היומין, אחרי הכל. הם אדוני וגבירות הקסמהדרין, והם מחשיבים את עצמם כאנשיה הדגולים ביותר של המדינה הקסומה הדגולה ביותר. אנשים פחותים מהם כרעו בפניהם ברך בתחינה; הם חזקים, הם עשירים, הם אצילים; האין הם דגולים?

אלבוס דמבלדור הכיר כל איש בחדר הזה בשמו. הוא לימד רבים מהם, אם כי מעטים מדי למדו. חלקם בעלי בריתו, חלקם יריביו, אחרי השאר הוא מחזר בתוך ריקוד הנייטרליות הזהיר שלהם. כולם, בעיניו, הם אנשיו.

לו היית שואל לדעתו של המורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל, בנוגע לאדונים ולגבירות, הוא היה עונה כי בעוד רבים מהם שאפתניים, מעטים מביניהם בעלי שאיפות של ממש. הוא היה מעיר שהקסמהדרין הוא בדיוק המקום בו אדם כזה יסיים את דרכו – זה בדיוק סוג ההזדמנות שהיית לוקח, אם לא היה לך שום דבר טוב יותר לעשות. אנשים כאלה הם מעניינים לעיתים רחוקות, אך מועילים לעיתים קרובות; כלים לתמרן, נקודות להרווית, על ידי השחקנים האמיתיים במשחק.

לא בקרב חצאי המעגלים העולים, אלא בצד אחד של קשת מוגבהת לצופים, לצד מכשפה במצנפת מחודדת שפניה חרושות

קמטי חשש, יושב ילד לבוש בגלימות השחורות הרשמיות ביותר שיש לו. עיניו קרח ירוק ופיזור־נפש, והוא בקושי מעיף מבט באדונים ובגבירות כשהם נכנסים פנימה. בעבורו הם רק אוסף של גלימות ממללות בצבע שזיף לקישוט ספסלי העץ, רקע חזותי לסצנה של האולם עתיק־היומין. אם יש פה אויב, או משהו לתמרן, זהו "הקסמהדרין" ותו לא. לאליטה העשירה של בריטניה יש כוח קיבוצי, אך לא יכולת פעולה אישית; המטרות שלהם זרות מדי וטריוויאליות מדי מכדי שיהיו להם תפקידים אישיים בסיפור. נכון לעכשיו, ברגע זה, הילד אינו אוהב או לא־אוהב את הגלימות בצבע השזיף, משום שהמוח שלו לא משייך להם מספיק סוכנות כדי שיהיו נתונים לשיפוט מוסרי. הוא ד"ש, והם הרקע. גישה זו עומדת להשתנות.

* * *

הארי הביט בלי לראות מסביב לאולם הקסמהדרין; הוא נראה ישן למדי והיסטורי ואין ספק שהרמיוני הייתה יכולה להרצות לו על המקום במשך שעות בלי סוף. הגלימות בצבע השזיף הפסיקו להגיע, ושעון הכיס של הארי, שהתקדם בקצב של שלוש דקות בכל חצי שעה, הראה שהמשפט כמעט עומד להתחיל. פרופסור מקגונגל ישבה לצידו, ועיניה לא משו ממנו ליותר מעשרים שניות רצופות.

הארי קרא את הנביא היומי באותו הבוקר. הכותרת הייתה "בת־מוגלגים מטורפת מנסה לקטוע שושלת עתיקה" ושאר העיתון היה פחות או יותר אותו הדבר. כשהארי היה בן תשע הצבא האירי הרפובליקני פוצץ קסרקטין בריטי, והוא ראה בטלוויזיה את כל הפוליטיקאים מתחרים מי יכול להיות יותר מזועזע. והארי חשב לעצמו – כבר אז, לפני שידע הרבה על פסיכולוגיה – שנראה כאילו כולם מתחרים מי יכול להיות הכי כועס, ואף אחד אינו יכול לטעון שמישהו כועס מדי, אפילו אם הוא הציע הרגע לעשות

הפצצת שטיח גרעינית על צפון אירלנד. הוא נדהם, כבר אז, מהריקנות העקרונית בהתרעמות הפוליטיקאים – אף על פי שלא היו לו המילים לתאר זאת, בגיל ההוא – מעין תחושה שהם מנסים להרוויח נקודות קלות בכך שהם פוגעים באותה מטרה קלה כמו כל השאר.

הארי תמיד הרגיש את תחושת הריקנות הזו בנוגע להתרעמות פוליטית, אבל היה זה מוזר עד כמה זה נראה הרבה יותר בברור, כשאתה קורא תריסר כתבות בנביא היומי שמכות בהרמוני גריינג'ר.

כתבת השער, שנכתבה על ידי אדם שהארי לא הכיר, קראה להפחית את הגיל המינימלי באזקבאן, רק כדי שהבוצדמית המעוותת שהשחיתה את כבוד סקוטלנד בתקיפה הפראית וחסרת ההצדקה שלה על היורש האחרון לבית עתיק־יומין בתוך המקלט המקודש של הגוורטס תוכל להישלח לסוהרסנים, שהיוו את העונש היחידי ההולם את חומרת הפשע הנתעב שלה. רק עונש זה יספיק כדי להרתיע פראים זרים ותת־אנושיים אחרים, שהאמינו כמותה בטירוף המעוות שלהם שהם יכולים להתחמק מהצדק של הקסמהדרין, מהטיהור הבלתי־נמנע וחסר הרחמים של כל מה שמאיים על האצולה המכובדת וכולי וכולי.

הכתבה הבאה אמרה את אותו הדבר במילים פחות רהוטות.

מוקדם יותר, אלבוס דמבלדור אמר לו,

“לא אנסה להרחיק אותך מהמשפט הזה.” קולו של הקוסם הזקן היה שקט ונטול כניעה. “אני יכול לחזות איך זה ילך. אבל אבקש ממך לנהוג בי בנימוס שווה בתמורה. הפוליטיקה בקסמהדרין עדינה, ואינך יודע עליה דבר. כל שטות שתעז לעשות תהיה על חשבונה של הרמוני גריינג'ר; ואתה תזכור את מעשה השטות הזה לשארית ימך, הארי ג'יימס פוטר־אוואנס־וורס.”

“אני מבין,” אמר הארי. “אני יודע. רק – אם אתה מתכנן לשלוף שפן מהכובע שלך ולהציל את היום ברגע האחרון כשהכל נראה

אבוד, בבקשה תגיד לי עכשיו במקום לתת לי לשבת ולדאוג –
 "לא הייתי עושה לך את זה", אמר הקוסם הזקן, עייפות נוראה
 עוטפת אותו כשפנה ללכת. "ועוד פחות מכך להרמיזי. אבל אין
 לי שפנים בכובע, הארי. אנחנו רק יכולים לראות מה לוציוס
 מאלפוי רוצה."

נשמעה נקישה קטנה וחדה, צליל יחיד וקצר שהשתיק איכשהו
 את כל החדר וגרם לראשו של הארי להביט סביב ולמעלה. גבוה
 מעל, דמבלדור נקש על דוכן הנואמים עם המוט הכהה שהחזיק
 בידו השמאלית.

"הישיבה התשעה-עשר של הקסמהדרין המאתיים ושמונה
 מתכנסת לבקשתו של לורד לוציוס מאלפוי", אמר הקוסם הזקן
 בקול חסר צבע.

מיד, רחוק מדוכן הנואמים אבל גם במעגל הגבוה ביותר, קם
 גבר עם רעמה של שיער לבן שגלשה מראשו אל כתפיו ואל גלימות
 השזיף שלו. "אני מציג עדה לתחקור תחת וריטסרוס", אמר לוציוס
 מאלפוי, נימת קולו הקרירה ברורה בחדר, נשלטת וחלקה עם צליל
 קטן ביותר של זעם צדקני. "תעלה ותבוא הרמיוני, הראשונה לבית
 גריינג'ר."

"אבקשכם לזכור שהיא תלמידת שנה ראשונה בהוגוורטס",
 אמר דמבלדור. "לא ארשה התעמרות בעדה הזו –"

מישהו בספסלים אמר "פא!" בקול רם למדי, ונשמע גל של
 נחרות נגעלות, ואפילו לגלוג אחד או שניים.

הארי הביט בגלימות השזיף, עיניו מצטמצמות.
 ועם הכעס הגואה הגיע משהו אחר, תחושה עולה של חוסר
 נחת, של משהו עקום להחריד, כאילו המציאות עצמה מופרעת.
 הארי ידע זאת, איכשהו, אבל הוא לא הצליח להבין מה לא בסדר,
 או למה התודעה שלו חושבת שזה מחריף...

"סדר!" הרעים דמבלדור. הוא נקש עם מוט האבן פעמיים כנגד
 דוכן הנואמים, מפיך עוד שתי נקישות שדרסו את הרעש. "יהיה פה

סדר!"

הדלת דרכה נכנסה העדה הייתה בדיוק מתחת למושב של הארי,
אז רק כשכל הקבוצה נכנסה לגמרי אל אולם האבן הארי ראה –

– שלישיית הילאים –

– גבה של הרמיוני היה מופנה אל הארי כשנכנסה, הוא לא

הצליח לראות את פניה –

– ובעקבותיה דרור בוהק וסנאי מתרוצץ מאור ירח –

– ומקור הפצע הנורא, מוסתר למחצה מתחת לגלימה קרועה.

הארי כמו נורה על רגליו לפני שהספיק לחשוב, רק האחיזה

הנואשת והפתאומית של פרופסור מקגונגל בפרק ידו עצרה את ידו

מלתפוס את שרביטו; והמורה לשינויי־צורה לחשה במהירות,

"הארי זה בסדר יש פטרונוס –"

לקח להארי כמה שניות להזכיר לעצמו. לחלק שבו שהבין

שהרמיוני לא נחשפה ישירות לסוהרסן להחזיר את שאר החלקים

שבו למשהו דמוי שפיות –

אבל פטרונסי חיות אינם מושלמים, אמר קול אחר בתודעתו.

או שדמבלדור לא היה רואה דמות של גבר עירום שכואב להביט

בה. הרגשת בזה מתקרב, עם או בלי פטרונוס חיה...

באיטיות, הארי פוטר התיישב שוב כשפרופסור מקגונגל משכה

אותו מטה עם אחיזה בפרק ידו.

אבל עד אז הוא כבר הספיק להכריז מלחמה על מדינת בריטניה

הקסומה, והמחשבה שאנשים יקראו לו אדון אופל כבר לא נראתה

חשובה.

פניה של הרמיוני נגלו לו כשהתיישבה בכיסא. היא לא הייתה

זקופה ומתריסה כמו שהייתה בפני פרופסור סנייפ, היא לא בכתה

כפי שעשתה כשההילאים עצרו אותה. היא פשוט ישבה שם עם

מבט של אימה ריקנית כששלשלאות המתכת הזדחלו מהכיסא

וכבלו את ידיה ורגליה.

הארי לא היה מסוגל לעמוד בזה. אפילו בלי לחשוב הוא ניסה

לברוח לתוך עצמו, לברוח אל הצד האפל שלו, להתכסות בזעם הקר כמו במגן. זה לקח זמן רב מדי, הוא לא ניסה להיכנס לגמרי לצד האפל שלו מאז אזקבאן. ואז כשהדם שלו היה דומה לקרח, הוא הרים את מבטו שוב, וראה את הרמיוני בכיסא שוב, וגילה שהצד האפל שלו לא יודע דבר על איך להתמודד עם כאב מסוג זה, הוא חדר את הקור כמו סכין וכאב לא פחות מזה.

"בחיי, זה הארי פוטר!" נשמע קול נשי, גבוה וקליל, מתוק עד בחילה.

לאט, הארי הפנה את ראשו מהכיסא וראה אישה מחייכת, מאופרת כל־כך בכבדות שהעור שלה נראה כמעט ורוד, יושבת ליד אדם שהארי זיהה מתמונות בתור שר הקסמים קורנליוס פאדג'.
 "יש לך משהו לומר, מר פוטר?" שאלה האישה, בעליצות כאילו לא היה זה משפט.

אנשים אחרים הביטו בו עכשיו.

הארי לא היה מסוגל לדבר, כל המילים שבתודעתו היו טיפשיות מכדי לומר אותן בקול רם. הוא לא הצליח למצוא שום דבר שגם נוויל היה אומר. דמבלדור הזהיר את הארי שאם מישהו אחר ירצה שהילד־שנשא־בחיים ידבר, הוא יהיה מוכרח להעמיד פנים שהוא בגיל של עצמו –

"המנהל אמר שמוטב שלא אדבר," אמר הילד, לא ממש מצליח להוציא את העוקצנות מקולו.

"הו, אבל יש לך את דעותנו לדבר!" אמרה האישה בעליצות. "אני בטוחה שהקסמהדרין תמיד שמח לשמוע מהילד־שנשא־בחיים!" לצידה, שר הקסמים קורנליוס פאדג' הנהן.

פניה של האישה היו נפוחות ושמנות, חיזורות בבירור מתחת לאיפור. כמעט באופן בלתי נמנע, מילה מסוימת עלתה בתודעתו של הארי, והמילה הייתה קרפדה. מה שלא אמור להיות בקורלציה עם מוסריות בשום צורה, טען החלק הלוגי של הארי. רק בסרטי דיסני לאנשים מכוערים יש סבירות גבוהה יותר להיות מרושעים

ולהפך; והסרטים הללו בטח נכתבו על ידי אנשים שמעולם לא היו מכוערים. הוא ייתן לה הזדמנות, לכל אחד בחדר הזה מגיעה הזדמנות אחת...

"בגלל שנפטרתי מאדון האופל?" שאל הילד, והצביע על הסוהרסן שריחף מאחורי הכיסא של הרמיוני. "בחדר הזה יש משהו אפל יותר."

פניה של האישה התכווצו, נעשו חמורות מעט. "אני מבינה שילד צעיר כמון מפחד מהם, מר פוטר, אבל הסוהרסנים צייתנים למדי למשרד הקסמים. והם נחוצים, כמובן, כדי לשמור על –" "ילדה בת שתים-עשרה?" צעק הילד. "אלה היצורים האפלים ביותר בעולם, הרגשתי את זה אפילו דרך הפטרונוס – את הפצע מתקרב – זה מרושע נורא ו – , וזה יאכל את כל מי שבחדר הזה אם תהיה לזה הזדמנות! זה לא אמור להיות בקרבת שום ילד, אף פעם! אתם צריכים להצביע לשלוח אותו מפה!" "אנחנו *בהחלט* לא נערוך שום הצבעה כזו –" אמרה בחדות אשת-הקרפדה.

"זה מספיק, מדאם אמברידג', מר פוטר," נשמע קולו החמור של דמבלדור ממעל. ואז אחרי הפסקה קצרה, הקוסם הזקן המשיך, "אם כי, כמובן, הנער צודק בכל מילה."

חלק מחברי הקסמהדרין נראו מובכים מהתוכחה של הילד-שנשאר-בחיים, וכמה אחרים הנהנו בחוזקה למשמע דבריו של הקוסם הזקן. אבל הם היו מעטים מדי. הארי ראה זאת. הם היו מעטים מדי.

הוריטסרום הוכנס אז, והרמיוני נראתה לרגע קט כאילו היא כן עומדת לבכות, היא הביטה בהארי – לא, בפרופסור מקגונגל – ופרופסור מקגונגל אמרה ללא קול מילים שהארי לא הצליח להבין מהזווית שלו. ואז הרמיוני בלעה שלוש טיפות של וריטסרום ופניה נעשו רפויות.

"גאווין רוברדס," אמר קולו החלק של לוציוס מאלפוי.

“היושרה שלך ידועה לכולנו. האם תואיל?”

אחד משלושת ההילאים צעד קדימה.

אחרי השאלות הראשונות הארי הסב את מבטו הצידה ותקע את אצבעותיו באוזניו, כשהמוח של הרמיוני ניגן מחדש את תכולת לחש הזיכרון המזויף. הוא לא היה מסוגל להתמודד עם הסבל הקההיבסם בקולה של הרמיוני כשדקלמה את הזיכרונות המזויפים, וגם הצד האפל שלו לא היה מסוגל להתמודד עם זה, והוא כבר שמע את תקציר התוכן.

התודעה של הארי חזרה אחורה ליום אחר של אימה, ואף על פי שהארי היה על סף הקביעה שקיומו המתמשך של וולדמורט היא תולדה של סניליות של קוסם זקן, לפתע זה נראה סביר בצורה נוראה שהישות שהטילה לחש זיכרון על הרמיוני הייתה אותה אחת ש – השתמשה – בבלטריקס בלק. לשני האירועים הייתה מעין חתימה משותפת. לבחור שזה יקרה, לתכנן שזה יקרה – זה דורש יותר מרשע, זה דורש ריקנות.

הארי הרים את מבטו לרגע וראה שגלימות השזיף צופות, רק צופות.

זמן מה לאחר מכן, אחרי שכל הכוכבים בשמי הלילה נעשו קרים ואפלים והאור האחרון ביקום דעך לגחלים והשחיר, התחקור של הרמיוני נגמר.

“אם יואילו כבודכם הלורדים,” אמר קולו של הלורד מאלפוי, “ברצוני שתוקרא בקול עדותו של בני דראקו, שניתנה תחת שתי טיפות וריטסרום.”

עד שהיא תקפה אותי בקרב ההוא, לא תכננתי שום דבר נגד גריינג'ר. אבל אחרי היום הזה באמת נעלבתי, עזרתי לה כל הפעמים האלה –

הקול שבקע מגרונה של הרמיוני נשמע כאילו נמחצה תחת סלע נופל, עצום כליכך עד שלא הייתה מסוגלת לצעוק או לנשום, רק השתנקות עצובה וקטנה.

"סלח לי," אמרה מכשפה אחת ממה שנראה כמו הצד של מאלפוי בחדר. "אבל לורד מאלפוי, למה שהבן שלך יעזור לילדה הבוצדמית הזו?"

"נראה כאילו הבן שלי," אמר לוציוס מאלפוי בקול כבד, "הקשיב לכמה רעיונות מוטעים. הוא צעיר – והוא למד. כעת, כולנו ראינו כמדוינה, מה שטות כזו מניבה."

כמה צעדים במורד ספסלי הצופים, גבר שלבש כובע של עיתונאי ותג שזיהה אותו כשייך לנביא היומי כתב במרץ עם עט-נוצה ארוך.

האנשים המועטים שהנהנו קודם למשמע דבריו של דמבלדור נראו כאילו יש להם בחילה. מכשפה אחת בגלימות שזיף קמה בהפגנתיות ממקומה במה שנראה כמו הצד של דמבלדור בחדר ועשתה את דרכה לעבר הצד של מאלפוי.

ההילאי המשיך להקריא, קולו מונוטוני.

הייתי עייף מכל לחשי הנעילה האלה, הייתי חלש כשהטלתי את האחרון. חשבתי שאני חזק יותר מגריינג'ר אבל לא הייתי בטוח, אז בדקתי את זה בצורה אמפירית בכך שאיתגרתי אותה לדקרב, זו הסיבה שעזעזעשתי את זה וגם בגלל שאם הייתי מנצח תכננתי לנצח אותה שוב כשכולם יכולים לראות. וריטסרוס מפגר. אבל היא לא ידעה על זה כשהיא ניסתה להרוג אותי! ובאמת נעלבתי ממה שהיא עשתה, באמת עזרתי לה לפני כן ולא תכננתי שום דבר נגדה, אלא שהיא תקפה אותי בפני כולם!

כשהעדויות תמו, החלו הדיונים בקסמהדרין.

אם אפשר לקרוא לזה ככה.

נראה שרבים מחברי הקסמהדרין החזיקו בדעה המוצקה שרצח זה רע.

הגלימות בצבע השזיף בצידו של דמבלדור שתקו, כוחות הטוב לכאורה שומרים את ההון הפוליטי שלהם לקרבות שקל יותר לנצח בהם. והארי שמע בתודעתו, כאילו פרופסור קווירל עמד לידו, קול

יבש שהסביר לו שזה לא יהיה לטובתם של הפוליטיקאים עצמם לדבר באותו הרגע.

אבל היה קוסם אחד בחדר שמעמדו היה גבוה מספיק כך שיכול היה להתעלות מעל הזהירות שבאיבוד כבודו; קוסם אחד בלבד שהיה יכול לומר מילת שפיות ולהימלט ללא פגע. הוא לבדו דיבר כדי להגן על הרמיוני, האיש עם עוף-החול הבוער על כתפו. רק אלבוס דמבלדור דיבר.

הכושף הראשי לא העלה את האפשרות שהרמיוני גריינג'ר חפה מפשע לחלוטין. זה, הסביר המנהל להארי, לא יהיה משהו שיאמינו לו, ורק יחמיר את המצב.

אבל אלבוס דמבלדור אמר, בתזכורת עדינה אחת אחרי השנייה, שהעבריינית הינה תלמידת שנה ראשונה בהוגוורטס; שרבים עשו דברים שטותיים בצעירותם; שתלמיד שנה ראשונה בהוגוורטס הוא פשוט צעיר מכדי להבין את השלכות מעשיו. הוא עצמו (אמר הכושף הראשי בשקט) ניסה לעשות דברים שטותיים מסוימים בצעירותו, כשהיה מבוגר בהרבה ממנה.

אלבוס דמבלדור אמר שהרמיוני גריינג'ר אהובה על ידי כל סגל הוגוורטס, ועזרה לארבע הפלפאפיות בשיעורי הבית שלהן בלחשים, והרוויחה מאה ושלוש נקודות לרייבנקלו לאורך שנת הלימודים.

אלבוס דמבלדור אמר שאין אחד ממכריה של הרמיוני שלא יהיה פחות ממזועזע מהאירועים הללו. שהם כולם שמעו את האימה שבקולה כשנתנה את עדותה. ואם איזה שיגעון יוצא דופן השתלט עליה באופן זמני, אזי – קולו עלה בציווי חמור – לא מגיע לה דבר מלבד רחמיהם וטיפול של מרפאים.

ולבסוף, אלבוס דמבלדור הזכיר לקסמהדרין, מעל למחאות הגוברות, שהאישום הוא ניסיון לרצח ולא רצח. אלבוס דמבלדור אמר, מעל סערה גוברת של התנגדויות, שאיש לא נפגע לצמיתות. ואלבוס דמבלדור התחנן בפניהם לא לעשות בעצמם מעשה נורא

יותר מכל מה שכבר נעשה –

"מספיק!" הרעים לוציוס מאלפוי, והרמת ידיים שמה קץ לדיונים. הגבר בעל הרעמה הלבנה עמד גבוה ונורא, מקל ההליכה הכסוף שלו ביד אחת כמו פטיש של שופט. "על מה שהאישה המשוגעת הזו ניסתה לעשות לבני – בעבור חוב הדם שהיא חייבת על נסיונה לגדוע שושלת של בית אצילי ועתיקי-ומין – אני אומר שהיא –"

"אזקבאן!" שאג גבר עם פנים מצולקים, שישב לימינו של לורד מאלפוי. "שלח את הבוצדמית המשוגעת לאזקבאן!"
 "אזקבאן!" קראה גלימת שזיף אחרת, ואז עוד אחת, ועוד אחת –

נקישה מהמוט בידו של דמבלדור השתיקה את החדר. "אתה מפר את הסדר," אמר הקוסם הזקן בחומרה. "וההצעה שלך ברברית, מתחת לכבודה של האספה הזו. יש דברים שאיננו עושים. לורד מאלפוי?"

לוציוס מאלפוי הקשיב לזה בפנים חתומות. "ובכן," אמר לורד מאלפוי לאחר כמה רגעים. ניצוץ קר האיר את עיניו. "לא תכננתי לדרוש זאת. אבל אם זהו רצונו של הקסמהדרין – אז שתשלם כמו שהיה משלם כל אחד אחר במקומה. שיהיה זה אזקבאן."
 תרועת שמחה זועמת עלתה –

"האם כולכם אבדתם?" צעק אלבוס דמבלדור. "היא צעירה מדי! התודעה שלה לא תעמוד בזה! מזה שלוש מאות שנה שלא נעשה דבר כזה בבריטניה!"

"מה יחשבו עלינו המדינות האחרות?" שאל קולה החד של אישה שהארי זיהה כסבתו של נוויל.

"האם אתה תשמור על אזקבאן לאחר שהיא תישלח לשם, לורד מאלפוי?" שאלה מכשפה חמורת סבר שהארי לא הכיר. "משום שההילאים שלי עשויים לסרב לשמור עליו, אני חוששת, אם ילדים קטנים יוחזקו בו."

"הדיונים תמו," אמר לוציוס מאלפוי בקור. "אבל אם אינך מסוגלת למצוא הילאים שיכולים לציית לרצון הקסמהדרין, מדאם בונז, את רשאית לוותר על תפקידך; נוכל למצוא בקלות אחר שישרת במקומך. רצון האולם ברור. עקב המפלצתיות של מעשיה, הילדה תישפט כמבוגרת ותיענש בהתאם; עשר שנים באזקבאן, העונש על ניסיון רצח."

כשהקוסם הזקן דיבר שוב, קולו היה נמוך יותר. "האם אין חלופה לכך, לוציוס? אנו יכולים לפרוש לחדרי לדבר על כך, אם יש צורך."

הגבר הגבוה בעל השיער הלבן פנה לעבר הקוסם הזקן שעמד על דוכן הנואמים; והשניים הביטו זה בזה לרגע ארוך.

כשלוציוס מאלפוי דיבר שוב נשמע כאילו עבר בקולו רעד קל שבקלים, כאילו השליטה ההדוקה נכשלה. "דם דורש פירעון, הדם של משפחתי. לא אמכור בשום מחיר את חוב הדם של בני. לא תבין זאת, אתה שמעולם לא אהבת ומעולם לא היה לך ילד משלך. אך עם זאת, ישנו חוב נוסף לבית מאלפוי, ואני חושב שבני, לו היה נמצא עימנו, היה מעדיף לפרוע את חוב הדם של אימו מאשר את שלו. התוודה על פשעך לקסמהדרין, כפי שהתוודית בפניי, ואני –" "אל תחשוב על זה אפילו, אלבוס," אמרה המכשפה הזקנה והקשוחה שדיברה קודם.

הקוסם הזקן עמד מול דוכן הנואמים.
 הקוסם הזקן עמד מול דוכן הנואמים, פניו מתעוותות, מתיישרות –

"תפסיק עם זה," אמרה המכשפה הזקנה. "אתה יודע מה התשובה שעליך לתת, אלבוס. היא לא תשתנה אם תתייטר על כך."
 הקוסם הזקן דיבר.

"לא," אמר אלבוס דמבלדור.
 "ואתה, מאלפוי," המשיכה המכשפה הזקנה, "אני מניחה שכל מה שרצית כל הזמן הזה היה להרוס –"

"ממש לא," אמר לוֹצִיוֹס מאלפוי, שפתיו מתעוותות לחיוך מריר. "לא, אין לי כאן שום מטרה מלבד נקמתו של בני. רק רציתי להראות לקסמהדרין את האמת מאחורי הגבורה המזויפת של האיש הזה ומאחורי שבחיו לילדה הזו – שהוא לא יחשוב להקריב את עצמו בשביל להציל אותה."

"אכזריות ראויה לאוכל־מוות בהחלט," אמרה אוגוסטה לונגבוטום. "לא שאני רומזת משהו, כמובן."

"אכזריות?" אמר לוֹצִיוֹס מאלפוי, החיוך המריר נותר על פניו. "אינני חושב. ידעתי מה תהיה תשובתו. מאז ומעולם הזהרתי אתכם שהוא רק מגלם את תפקידו המעושה. אם את מאמינה להיסוס שלו את שוטה. זכרי שהתשובה שלו לא השתנתה." הגבר הרים את קולו. "הבה נצביע, חבריי. אני חושב שהרמת יד תספיק. אינני חושב שיהיו כאלה שיבחרו לצדד ברוצחים." הקול נעשה קר לקראת הסוף, ההבטחה שבו ברורה.

"הביטו בילדה," אמר אלבוס דמבלדור. "ראו אותה, ראו את הזוועה שאתם מבצעים! היא –" קולו של הקוסם הזקן נשבר. "היא מפחדת –"

השפעת הוויטסרום החלה לפוג כנראה, משום שפניה של הרמיוני גריינג'ר התעוותו מתחת לרפיון, גפיה רעדו בבירור מתחת לשלשלאות, כאילו היא מנסה לברוח, לברוח מהכיסא, אבל הכבידו עליה משקולות גדולות מחוליות המתכת המכושפת שכבלו אותה. ואז בעיוות מאומץ צווארה של הרמיוני זז, ראשה התעוות, מספיק כדי ליצור קשר עין עם –

היא הביטה בהארי פוטר ועל אף שלא דיברה, היה ברור לגמרי מה היא אומרת.

הארי

עזור לי

בבקשה –

ובאלום עתיק־היומין של הקסמהדרין צלצל קול קר כקרח,

דיבור בטון של חנקן נוזלי, גבוה מדי משום שבקע מגרון צעיר מדי, והקול אמר, "לוציוס מאלפוי."

* * *

בהיכלים העתיקים והקדושים של הקסמהדרין, אנשים הביטו סביב ולקח זמן רב מדי לעיניהם למצוא את שחיפשו. אולי הוא היה גבוה מדי, אולי הוא היה שקט מדי ביחס למילים שנאמרו; אך עם זאת, לא היית מצפה לשמוע את הקול הזה מילד. לפני שלוציוס מאלפוי השיב אנשים אפילו לא הבינו לאן הם צריכים להסתכל.

"הארי פוטר", אמר לוציוס מאלפוי. הוא לא היטה את ראשו. ראשים הסתובבו, עיניים זזו, ואנשים התמקדו בילד הצעיר עם השיער הפרוע שעמד ליד המכשפה המבוגרת המתייפחת. הילד בקושי הגיע לגובה חזה עם נעליו, לבוש בגלימות קצרות בצבע שחור רשמי. אם כי, רק אם עיניך חדות במיוחד, היית יכול לראות מהצד השני של האולם, את הצלקת המפורסמת והקטלנית מתחת לשערו הפרוע.

"האיוולת הזו אינה הולמת אותך, לוציוס", אמר הילד. "ילדות בנות שתיים-עשרה אינן הולכות ורוצחות. אתה סלית'רין, ואחד אינטליגנטי. אתה יודע שזו מזימה. הרמיוני גריינג'ר הושמה על לוח המשחק בכוח, על ידי אותה יד נעלמה העומדת מאחורי המזימה הזו. אתה בוודאי היית אמור להתנהג בדיוק כפי שאתה מתנהג כעת – אלא שדראקו מאלפוי היה אמור למות, ואתה היית אמור לאבד את שפיותך. אבל הוא חי ואתה שפוי. למה אתה משתף פעולה עם תפקידך המיועד, במזימה שנועדה ליטול את חייו של בנך?"

נראה כאילו סערה רוחשת בתוך לוציוס, הפנים מתחת לשיער הלבן הגולש מאיימות להישבר ולשפוף משהו שלא ניתן היה לנחש מהו. הלורד של בית מאלפוי נראה כאילו הוא כמעט מדבר פעם

אחת ואז עוד פעמיים, בולע שלושה משפטים לפני ששפתיו נפתחו באמת. "מזימה, אתה אומר?" אמר לורד מאלפוי לבסוף. פניו התעוותו, בקושי בשליטה. "ושל מי המזימה הזו, אם כך?"

"לו ידעתי," אמר הילד, "הייתי אומר זאת הרבה לפני כן. אבל כל מי שלמד עם הרמיוני היה יכול לומר לך שהיא רוצחת בלתי סבירה ביותר. היא באמת עוזרת להפלפאפים בשיעורי הבית שלהם. אין זה מאורע טבעי, לורד מאלפוי."

"מזימה – או לא –" קולו של לוציוס רעד. "הזוהמה הבוצדמית הזו נגעה בבני ועל כך אשמיד אותה. מוטב שתבין זאת, הארי פוטר."

"מוטלת בספק," אמר הילד, "בלשון המעטה, העובדה שהרמיוני גריינג'ר הטילה את לחש קירור-הדם הזה. אני לא יודע מה הנסיבות המדויקות או הלחשים המעורבים, אבל תכסיס פשוט לא היה מספיק כדי לגרום לה לעשות זאת. היא לא פעלה מרצונה שלה, וייתכן שלא פעלה כלל. נקמתך אינה מופנית לכיוון הנכון, לורד מאלפוי, ובצורה מכוונת. אין זו ילדה בת שתיים-עשרה לה מגיע זעמך."

"ומה אכפת לך מגורלה?" עלה קולו של לוציוס מאלפוי. "מה עניינך בסיפור הזה?"

"היא חברתי," אמר הילד, "כפי שדראקו הוא חברי. ייתכן שכל זה כוון אליי, וכלל לא אל בית מאלפוי."

שוב קפצו השרירים בפניו של לוציוס. "וכעת אתה משקר לי – כפי ששיקרת לבני!"

"האמן או לא," אמר הילד בשקט, "מעולם לא איחלתי לדראקו דבר מלבד שידע את האמת –"

"מספיק!" צעק לורד מאלפוי. "מספיק עם השקרים שלך! מספיק עם המשחקים שלך! אתה לא מבין – לעולם לא תבין – מה זה אומר שהוא בני! הנקמה הזו לא תימנע ממני! לא עוד! לעולם לא שוב! בשל הדם שהילדה הזו חייבת לבית מאלפוי, היא תלך

לאזקבאן. ואם אמצא יד נוספת שהייתה מעורבת – אפילו אם הייתה זו ידך שלך – גם היא תיכרת!" לוציוס מאלפוי הרים את מקל הכסף הקטלני שלו כאילו בציווי, שיניו חשוקות ושפתיו משוכות לאחור בנהמה, כמו זאב הניצב מול דרקון. "ואם אין לך דבר טוב מזה להגיד – היה בשקט, הארי פוטר!"

* * *

דמו של הארי הדהד בעורקיו אפילו מבעד לקור של הצד האפל שלו, מבעד לחשש להרמיוני, מבעד לחלק בתוכו שרצה להשתלח בלוציוס ולהשמיד אותו במקומו על עזות המצח והטיפשות שלו – אבל להארי אין את הכוח, אין לו אפילו קול אחד בקסמהדרין – דראקו אמר שלוציוס מפחד ממנו, מסיבה עלומה כלשהי. והארי היה מסוגל לראות בפנים של לורד מאלפוי, מתוחות וקפוצות, שהוא נזקק לכל אומץ ליבו כדי לומר להארי לשתוק. אז אמר הארי, קולו קריר וקטלני, מקווה שיש לכך משמעות, "תזכה בעוינותי אם תעשה זאת, לוציוס..."

מישהו בשורות הנמוכות של מה שהיה בבירור הצד של התומכים בטוהרהדם בקסמהדרין, שהביט מטה אל הילד הצעיר ולא מעלה אל לורד מאלפוי, צחק בתדהמה. גלימות שזיף נוספות החלו לצחוק גם הן.

לוציוס מאלפוי הביט בו בהדר קשיח כשהצחוק התפשט. "אם אתה רוצה את עוינותו של בית מאלפוי, זה מה שתקבל, ילד." "באמת," אמרה האישה עם עודף האיפור הוורוד, "זה נמשך כבר די והותר, אתה לא מסכים, לורד מאלפוי? הילד יחמיץ את השיעורים שלו."

"אכן כן," אמר לוציוס מאלפוי, ואז הרים שוב את קולו. "אני קורא להצבעה! בהרמת יד, הקסמהדרין יכיר בחוב הדם לבית מאלפוי האצילי ועתיקהיומין, על ניסיון הרצח של הנצר האחרון שלו ועל גדיעת שושלתו, מצד הרמיוני, הראשונה לבית גריינג'ר!"

ידיים נורו מעלה אחת אחרי השנייה, והמזכיר שישב במעגל התחתון החל לעשות סימנים על נייר קלף כדי לספור אותן, אבל היה ברור לאן הלך הרוב.

והארי צרח בתוך תודעתו, קריאה נואשת לעזרה לכל חלק בו שיוכל להציע דרך מילוט, אסטרטגיה, רעיון. אבל לא היה כלום, לא היה כלום, הוא שיחק את הקלפים האחרונים שלו והפסיד. ואז בעווית אחרונה של ייאוש הארי השליך את עצמו לתוך הצד האפל שלו, דחף את עצמו לצד האפל שלו, אוחז בצלילות הקטלנית שלו, מציע לצד האפל שלו כל דבר אם רק יפתור את הבעיה הזו בשבילו; ולבסוף נח עליו הרוגע הקטלני, הקרח האמיתי ענה לבסוף לקריאתו. מעבר לכל הפאניקה והייאוש, תודעתו החלה לחפש בינות לכל העובדות שבחזקתה, להיזכר בכל מה שידעה על לוציוס מאלפוי, על החוקים של בריטניה הקסומה; עיניו הביטו בשורות הכיסאות, בכל אדם ובכל דבר בטווח הראייה שלו, מחפש כל הזדמנות להיאחז בה –

חילופי מאכל, תלפ'א

בחצאי מעגלים תמירים העשויים אבן כהה, ים גדול של ידיים מורמות.

האדונים והגבירות של הקסמהדרין, בגלימות בצבע שזיף מסומנות באות ק' כסופה, הביטו מטה בתוכחה חמורת סבר בילדה צעירה ורועדת בשלשלאות. אם חשבו שהרשיעו את עצמם, באיזושהי מערכת אתית, הרי שהיו מרוצים למדי מעצמם על שעשו זאת.

נשימתו של הארי רעדה בחזהו. הצד האפל שלו חשב על תוכנית – ואז פינה את מקומו שוב, משום שלדבר בקור רב מדי לא יועיל להרמיוני; עובדה שהארי הקרלמחצה לא הבין איכשהו... "ההצעה התקבלה", דקלם המזכיר, כשהספירה כולה תמה, והידיים ירדו מטה שוב. "הקסמהדרין מכיר בחוב הדם של הרמיוני גריינג'ר לבית מאלפוי על ניסיון הרצח של הנצר שלו וגדיעת שושלתו."

לוציוס מאלפוי חייך בסיפוק קודר. "וכעת", אמר הקוסם לבן השיער, "אני דורש שחובה ישולם –"

הארי קפץ את אגרופיו מתחת לספסל וצעק, "על ידי החוב מבית מאלפוי לבית פוטר!"

"שקט!" ירתה המכשפה עם עודף האיפור הוורוד שישבה ליד שר הקסמים פאדג'. "הפרעת להליכים די והותר! הילאים, לוו

אותו החוצה!"

"רגע," אמרה אוגוסטה לונגבוטום ממפלס הכיסאות העליון.

"איזה חוב זה?"

ידיו של לוציוס הלבינו על מקל ההליכה שלו. "בית מאלפוי לא

חייב לך שום חוב!"

לא הייתה זו התקווה המוצקה ביותר בעולם, זה היה מבוסס על כתבה אחת מאישה שהוטל עליה לחשיכוֹן־מזויף, אבל נראה היה שריטה סקיטר חשבה שהגיוני שמר וויזלי חייב לכאורה לג'יימס פוטר חוב משום ש...

"אני מופתע ששכחת," אמר הארי בקול יציב. "זו בוודאי הייתה תקופה כאובה בחיך, כשסבלת תחת קללת האימפריוס של זה- שאין־לנקוב־בשמו, עד ששחררת ממנה הודות למאמצים של בית פוטר. על ידי אימי, לילי פוטר, שמתה לשם כך, ועל ידי אבי, ג'יימס פוטר, שמת לשם כך, ועל ידי, כמובן."

השתררה שתיקה קצרה באולם עתיקה־יומין.

"בחיי, זו נקודה מצוינת, מר פוטר," אמרה המכשפה הזקנה שהזדהתה בתור מדאם בונז. "גם אני מופתעת למדי שלורד מאלפוי ישכח מאורע משמעותי שכזה. זה בטח היה יום מאושר מאוד בעבורו."

"כן," אמרה אוגוסטה לונגבוטום. "הוא בטח היה מאוד אסיר

תודה."

מדאם בונז הנהנה. "בית מאלפוי לא יכול להתכחש לחוב הזה – אלא אם, כמובן, לורד מאלפוי רוצה לומר לנו שזכר משהו שלא כהלכה? אני מוצאת בזה עניין מקצועי רב למדי. אנחנו תמיד מנסים לשפר את ההבנה שלנו לגבי אותם ימים אפלים."

ידיו של לוציוס מאלפוי אחזו בידית הנחש הכסוף של מקל ההליכה שלו כאילו הוא עומד להכות בעזרתו, לשחרר את הכוח האצור בו –

ואז נראה כאילו לורד מאלפוי נרגע, וחיוך קפוא עלה על פניו.

"כמובן", הוא אמר בקלילות. "אני מודה שלא הבנתי, אבל הילד צודק למדי. אלא שאני לא חושב ששני החובות הללו מבטלים זה את זה – בית פוטר ניסה בסך הכל להציל את עצמו, אחרי הכל – "אין זה כך", אמר דמבלדור ממעל.

"– ולפיכך", המשיך לוציוס מאלפוי, "אדרוש פיצוי כספי בנוסף על כך, בעבור פירעון חוב הדם לבני. גם זה על-פי החוק." הארי הרגיש התכווצות פנימית מוזרה. גם זה היה בכתבה בעיתון, מר וויזלי דרש עשרת אלפים אוניות נוספות – "כמה?" שאל הילד-שנשאר-בחיים.

לוציוס עדיין עטה את החיוך הקר. "מאה אלף אוניות. אם אין לך כליכך הרבה בכספת שלך, אני מניח שעליי לקבל שטר חוב על השארית."

שאגת מחאה עלתה מהצד של דמבלדור בחדר, אפילו חלק מגלימות השזיף באמצע נראו המומים.

"האם נעלה זאת להצבעה בקסמהדרין?" שאל לוציוס מאלפוי. "אני חושב שמעטים מאיתנו רוצים לראות את הרוצחת הקטנה יוצאת לחופשי. בהרמת ידיים, שפיצוי נוסף של מאה אלף אוניות יידרש לביטול החוב!"

המזכיר החל לספור, אבל גם ההצבעה הזו הייתה ברורה.

הארי עמד שם, נושם עמוקות.

אני מקווה בשבילך שאתה לא חושב על זה, אמר הגריפינדור הפנימי של הארי באיום.

זו רכישה משמעותית, ציין רייבנקלו. אנחנו צריכים להקדיש זמן כדי לחשוב על זה.

זה לא היה אמור להיות קשה. זה לא אמור להיות. שני מיליון פאונד זה בסך הכל כסף, אחרי הכל, וכסף שווה רק את מה שהוא יכול לקנות...

מוזר כמה חיבור פסיכולוגי ניתן להרגיש ל'רק כסף', או עד כמה כואב לדמיין לאבד כספת בנק מלא בזהב שאפילו לא דמינת

שהיא קיימת שנה לפני כן.

קימבל קניסון לא היה מהסס, אמר גריפינדור. ברצינות. כאילו, החלטה ברגע. איזה מין גיבור אתה? אני כבר שונא אותך על זה שאתה צריך לחשוב על זה יותר מ־50 מילישניות. אלה החיים האמיתיים, אמר רייבנקלו. לאבד את כל הכסף שלך זה הרבה יותר כואב לאנשים אמיתיים בחיים האמיתיים מאשר בספרי גיבורים.

מה? דרש גריפינדור. בצד של מי אתה?

לא טענתי לטובת תשובה מסוימת, אמר רייבנקלו, רק אמרתי את זה משום שזה אמיתי.

האם מאה אלף אוניות יכולות לשמש להציל יותר מחיים של אדם אחד בדרך אחרת? שאל סלית'רין. יש לנו מחקרים לעשות, קרבות להילחם, ההבדל בין להיות בעל הון של 40,000 אוניות ובין להיות בחוב של 60,000 אוניות הוא לא פעוט –

או פשוט נשתמש באחת מהדרכים שלנו להרוויח הרבה כסף ונרוויח את הכל בחזרה, אמר הפלפאף. לא בטוח שזה יעבוד, אמר סלית'רין, והרבה מהן דורשות הון התחלתי –

כאופן אישי, אמר גריפינדור, אני מציע שנציל את הרמיוני ואז נתאחד ונהרוג את הסלית'רין הפנימי שלנו.

קולו של המזכיר אמר שההצבעה נרשמה והתקבלה... שפתיו של הארי נפתחו.

“אני מקבל את הצעתך,” אמרו שפתיו של הארי, בלי שום היסוס, בלי שהתקבלה שום החלטה; כאילו הוויכוח הפנימי היה בסך הכל העמדת פנים ואשליה, כאילו לבעל הקול לא היה שום חלק בו.

מסכת הרוגע של לוציוס מאלפוי התנפצה, עיניו התרחבו, הוא בהה בהארי בתדהמה טהורה. פיו נפתח מעט, על אף שלא דיבר, ואם הוא השמיע קולות הם לא נשמעו מעל לשאגת ההשתנקויות

הברזמניות מהקסמהדרין.

נקישת אבן השתיקה את ההמון.

"לא, אמר דמבלדור.

ראשו של הארי הסתובב בחדות לבהות בקוסם העתיק.

פניו חרושות הקמטים של דמבלדור היו חיוורות, הזקן הכסוף

רעד בגלוי, הוא נראה כאילו הוא בשלביה האחרונים של מחלה

סופנית. "אני – מצטער, הארי – אבל הבחירה הזו איננה שלך –

משום שאני עדיין שומר הכספת שלך."

"מה?" אמר הארי, המום מכדי לחבר תשובה.

"אינני יכול לתת לך להיכנס לחוב ללוציוס מאלפוי, הארי! אני

לא יכול! אתה לא יודע – אתה לא מבין –"

מות.

הארי לא ידע איזה חלק בו דיבר, ייתכן שזו הייתה ההחלטה פה

אחד, הזעם הטהור והחֶמָה זרמו בו. לרגע הוא חשב שהכוח

הגולמי של הכעס יפרוש כנפיים קסומות ויכה במנהל, ישלח אותו

מועד ומת מדוכן הנואמים –

אבל כשהקול המנטלי הזה דיבר, הקוסם הזקן עדיין עמד שם,

מביט בהארי, שרביט כהה ארוך ביד ימינו, מוט שחור קצר

בשמאלו.

עיניו של הארי עברו אל הציפור האדומה-זהובה, טפריה נחים

על כתף גלימותיו השחורות של דמבלדור, דומם בשעה ששום עוף-

חול לא צריך לשותק בה. "פוקס", אמר הארי, קולו נשמע מוזר

באוזניו שלו, "אתה יכול לצרוח עליו בשבילי?"

הציפור הבוערת שעל כתף הקוסם הזקן לא צרחה. אולי

הקסמהדרין דרש שלחש שתיקה יוטל על היצור, אחרת הוא וודאי

היה צורח כל הזמן. אבל פוקס הכה באדונו, כנף זהובה אחת מכה

בראשו של הקוסם הזקן.

"אינני יכול, הארי!" אמר הקוסם הזקן, הייסורים ברורים

בקולו. "אני עושה כפי שאני מוכרח!"

והארי ידע אז, כשהביט בציפור האדומה־הזוהבה, מה עליו לעשות. זה היה צריך להיות ברור מההתחלה, הפתרון הזה.

"אז גם אני אעשה כפי שאני מוכרח," אמר הארי לדמבלדור, כאילו שניהם עמדו לבדם בחדר. "אתה מבין את זה, נכון?"
הקוסם הזקן הניד בראשו הרועד. "אתה תשנה את דעתך כשתהיה מבוגר יותר –"

"אני לא מדבר על זה," אמר הארי, קולו עדיין מוזר באוזניו. "אני מתכוון שלא ארשה שהרמיוני גריינג'ר תיאכל על ידי סוהרסנים בשום מקרה. נקודה. לא משנה מה אומר החוק, ולא משנה מה עליי לעשות כדי לעצור זאת. אני עדיין צריך לאיית לך את זה?"

קול גברי מוזר דיבר ממקום מרוחק כלשהו, "וודאו שהילדה תילקח ישירות לאזקבאן, והציבו עליה משמר נוסף."

הארי המתין, מביט בקוסם הזקן, ואז דיבר שוב. "אלך לאזקבאן," אמר הארי לקוסם הזקן, "לפני שהרמיוני תילקח לשם, ואתחיל לנקוש באצבעות שלי. זה אולי יעלה לי בחיי, אבל עד שהיא תגיע לשם כבר לא יהיה אזקבאן."

כמה מחברי הקסמהדרין השתנקו בהפתעה.
ואז רבים יותר החלו לצחוק.

"איך תוכל אפילו להגיע לשם, ילד קטן?" מישוהו אמר, מבין אלה שצחקו.

"יש לי דרכים משלי להגיע למקומות," אמר קולו המרוחק של הילד. הארי השאיר את מבטו על דמבלדור, על הקוסם הזקן שהביט בו בהלם. הארי לא הביט ישירות בפוקס, לא הסגיר את התכנית שלו; אבל באחורי תודעתו הוא התכוון לזמן את עוף־החול שיעביר אותו, התכוון למלא את תודעתו באור ובזעם, לזמן את ציפור האש בכל כוחו, הוא יצטרך לעשות זאת ברגע שדמבלדור יכוון את שרביטו –

"באמת תעשה זאת?" שאל הקוסם הזקן את הארי, גם הוא

מדבר כאילו רק שניהם בחדר.

החדר השתק שוב כשכולם בהו בתדהמה בכושף הראשי של הקסמהדרין, שנראה כאילו הוא לוקח ברצינות גמורה את האיום המטורף.

עיניו של הקוסם הזקן הביטו אך ורק בהארי. "האם תסכן הכל – הכל – רק בשבילה?"

"כן," השיב הארי.

זאת לא התשובה הנכונה, אתה יודע, אמר סלית'רין. באמת.

אבל זאת התשובה האמיתית.

"לא תקשיב לקול ההיגיון?" שאל הקוסם הזקן.

"נראה שלא," השיב הארי.

המבטים נותרו נעולים.

"זוהי שטות נוראה," אמר הקוסם הזקן.

"אני מודע לכך," ענה הגיבור. "עכשיו זוז לי מהדרך."

אור מוזר נצנץ בעיניים הכחולות העתיקות. "כרצונך, הארי

פוטר, אבל דע לך שזה לא נגמר."

שאר העולם חזר להתקיים.

"אני מסיר את התנגדותי," אמר הקוסם הזקן, "הארי פוטר

רשאי לעשות כרצונו," והקסמהדרין התפוצץ בשאגת תדהמה, רק

כדי להיות מושתק שוב על ידי נקישה אחרונה של מוט האבן.

הארי הפנה את ראשו כדי להביט שוב בלורד מאלפוי, שנראה

כאילו הוא ראה חתול שהופך לבן־אדם ומתחיל לאכול חתולים

אחרים. לקרוא להבעה "מבולבלת" לא יתחיל אפילו לתאר אותה.

"אתה באמת..." אמר לוציוס מאלפוי לאיטו. "אתה באמת

תשלם מאה אלף אוניות, כדי להציל ילדה בוצדמית אחת."

"אני חושב שיש בערך ארבעים אלף בכספת שלי בגרינגוטס,"

אמר הארי. מוזר איך זה עדיין גרם ליותר כאב פנימי מאשר

המחשבה לקחת על עצמו סיכון של יותר מחמישים אחוז למות

בניסיון להשמיד את אזקבאן. "ובאשר לשישים האלף הנותרים –

מהם החוקים בדיוק?"

"תהיה חייב אותם כאשר תסיים את לימודיך בהוגוורטס," אמר הקוסם הזקן ממעל. "אבל ללורד מאלפוי יש עליך זכויות מסוימות עד אז, חוששני."

לוציוס מאלפוי עמד ללא זיע, מקמט את מצחו ומביט בהארי. "מי היא בעבורך, אם כך? מה היא בעבורך, שאתה מוכן לשלם כל-כך הרבה כדי להגן עליה מפגע?"

"היא חברתי," אמר הילד בשקט.

עיניו של לוציוס מאלפוי הצטמצמו. "עליפי הדיווח שקיבלתי, אתה לא יכול להטיל את לחש הפטרונוס, ודמבלדור יודע זאת. כוחו של סוהרסן יחיד כמעט הרג אותך. לא תעז להתקרב לאזקבאן לבדך –"

"זה היה בינואר," אמר הארי. "עכשיו אפריל."

עיניו של לוציוס מאלפוי נותרו קרות ומְחֻשָּׁבוֹת. "אתה מעמיד פנים שאתה מסוגל להשמיד את אזקבאן, ודמבלדור מעמיד פנים שהוא מאמין לזה."

הארי לא השיב.

הגבר לבן השיער הסתובב קלות, לעבר מרכז חצי המעגל, כאילו כדי לפנות לכלל הקסמהדרין. "אני חוזר בי מהצעתי!" צעק לורד מאלפוי. "לא אקבל את החוב של בית פוטר בתמורה, אפילו לא בעבור מאה אלף אוניות! חוב הדם של הילדה לבית מאלפוי נותר בעינו!"

שוב נשמעה שאגה של קולות רבים. "בושה!" צעק מישוהו. "אתה מכיר בחוב לבית פוטר, אך עם זאת אתה –" ואז הקול נקטע.

"אני מכיר בחוב, אבל החוק לא מחייב אותי לקבל אותו כביטול," אמר לורד מאלפוי בחיוך קודר. "הילדה איננה חלק מבית פוטר; החוב שאני חייב לבית פוטר אינו חוב כלפיה. ובאשר לבושה –" לורד מאלפוי עצר. "באשר לבושה העמוקה שאני מרגיש עקב כפיות הטובה שלי כלפי הפוטרים, שעשו כה הרבה

בעבורי –" לוציוס מאלפוי הרכין את ראשו. "מי ייתן ואבותיי ימחלו לי."

"ובכן, ילד?" קרא הגבר המצולק לימינו של לורד מאלפוי. "לך ותשמיד את אזקבאן!"
 "אני אשמח לראות את זה," אמר קול אחר. "אתה הולך למכור כרטיסים?"

מיותר לציין שהארי לא בחר ברגע המסוים הזה להרים ידיים.
 הילדה איננה חלק מבית פוטר –

למעשה, הוא ראה את המוצא הברור מהדילמה כמעט מיד.
 ייתכן שהיה לוקח לו זמן רב יותר אם לא היה שומע לאחרונה כמה שיחות בין בנות רייבנקלו בוגרות, או קורא כמה סיפורים בפקפקן.

עם זאת, הוא התקשה מעט לקבל זאת.

זה מגוחך, אמר חלק בהארי שהרגע זכה בשם בודק העקביות הפנימי. הפעולות שלנו לגמרי לא קוהרנטיות. קודם אתה מרגיש פחות רתיעה רגשית לסכן את החיים המזורגים שלך וכנראה למות למען הרמיוני, מאשר להיפרד מערימה טיפשית של זהב. ועכשיו אתה נרתע מסתם להתחתן?

שגיאת מערכת.

אתה יודע מה? אמר בודק העקביות הפנימי. אתה טיפש.

לא אמרתי לא, חשב הארי. פשוט אמרתי שגיאת מערכת.
 אני מצביע שנשמיד את אזקבאן, אמר גריפינדור. צריך לעשות את זה בכל מקרה.

ממש, ממש טיפש, אמר בודק העקביות הפנימי. הו, לעזאזל עם זה, אני תופס פיקוד על הגוף שלנו.

הילד נשם נשימה עמוקה ופתח את פיו –

בשלב זה הארי כבר שכח לחלוטין מקיומה של פרופסור מקגונגל, שישבה שם ועברה מספר שינויים מעניינים בהבעת פניה שהארי לא ראה משום שדעתו הייתה מוסחת. יהיה אכזרי מדי לומר

שהארי שכח אותה משום שלא החשיב אותה בתור ד"ש. דבר נחמד יותר לומר הוא שפרופסור מקגונגל לא נראתה כמו פתרון לאף אחת מהבעיות הנוכחיות שלו, ולפיכך היא לא הייתה חלק מהיקום. אז הארי, שבשלב זה התמודד עם כמות נכבדת של אדרנלין בזרם הדם שלו, נבהל וקפץ כשפרופסור מקגונגל, עיניה בוערות בתקווה בלתי אפשרית והדמעות על לחייה יבשות למחצה, זינקה לרגליה וקראה, "איתי, מר פוטר!" ובלי להמתין לתשובה הסתערה מטה במורד המדרגות שהובילו אל המפלס התחתון עליו המתין כיסא המתכת הכהה.

לקח רגע, אבל הארי רץ אחריה; אם כי לקח לו זמן רב יותר להגיע לתחתית, אחרי שפרופסור מקגונגל זינקה במורד חצי מהמדרגות בתנועה מוזרה וחתולית ונחתה כששלישיית ההילאים המופתעת למראה מכוונת עליה את שרביטיה.

"העלמה גריינג'ר!" קראה פרופסור מקגונגל. "האם את יכולה לדבר כבר?"

כמו עם פרופסור מקגונגל, ניתן לומר במובן מסוים שהארי שכח מקיומה של הרמיוני גריינג'ר, משום שהארי היטה את צווארו להביט מעלה ולא מטה, ומשום שהוא לא החשיב אותה כפתרון לאחת מהבעיות הנוכחיות שלו. על אף שלא בטוח, ולמעשה בלתי סביר למדי, שאם הארי היה זוכר להביט בהרמיוני או לחשוב על מה שהיא מרגישה, זה היה עוזר לו כהוא זה.

הארי הגיע לתחתית המדרגות והביט ישירות בהרמיוני גריינג'ר.

בלי לחשוב, בלי לשלוט בעצמו, הארי סגר את עיניו, אבל הוא כבר ראה.

גלימות בית-הספר שלה, ספוגות בדמעות מסביב לצווארה. האופן שבו הסבה את מבטה ממנו.

ועין הזיכרון וההזדהות, שלא ניתן לעצום, שלא ניתן להסב, ידעה שהרמיוני שחזרה את הבושה הגדולה ביותר בחייה לפני

אצולת בריטניה הקסומה ופרופסור מקגונגל ודמבלדור והארי; ואז נחרץ משפטה להישלח לאזקבאן, שם תיחשף לחשכה ולקור ולכל הזיכרונות הגרועים ביותר שלה עד שתשתגע ותמות; ואז היא שמעה שהארי עומד לתת את כל הכסף שלו ולהיכנס לחוב כדי להציל אותה, ואולי אפילו להקריב את חייו

וכל זה עם סוהרסן שעומד כמה צעדים מאחוריה

היא לא אמרה כלום...

"כִּיכֶן", לחש קולה של הרמיוני גריינג'ר. "אני ייכולה לדבר." הארי פקח את עיניו וראה את פניה שהשיבו לו מבט. הם לא ביטאו דבר הדומה למה שהוא חשב שהרמיוני מרגישה, פניו לא יכולות להביע דברים מורכבים כל־כך, כל מה ששרירי פנים יכולים לעשות זה לקשור את עצמם בקשרים.

"הִיהָאֲרִי, אֲאֲנִי כֵל, אֲנִי כֵל –"

"שתקי," הציע הארי.

"מִי־מִצְטַעֵר –"

"אם לא היית פוגשת אותי על הרכבת לא היית בצרות עכשיו.

אז שתקי," אמר הארי פוטר.

"שניכם תפסיקו להתנהג בטיפשות," אמרה פרופסור מקגונגל במבטא הסקוטי המוקפד שלה (מוזר עד כמה זה עזר). "מר פוטר, הושט את שרביטך כך שהעלמה גריינג'ר תוכל לגעת בו באצבעותיה. העלמה גריינג'ר, חזרי אחריי. בחיי ובקסמי –"

הארי עשה כפי שנאמר לו, מושיט את שרביטו קדימה לגעת באצבעותיה של הרמיוני; ואז קולה הרועד של הרמיוני אמר, "בחיי ובקסמי –"

"אני נשבעת אמונים לבית פוטר –" אמרה פרופסור מקגונגל. והרמיוני, בלי לחכות להוראות נוספות, אמרה, המילים נשפכות ממנה במהירות, "אני נשבעת אמונים לבית פוטר, לציית לאדונו או לגבירתו, ולעמוד לימינם, ולהילחם לפקודתם, וללכת בעקבותיהם לאן שילכו, עד יום מותי."

כל המילים נאמרו בהשתנקות נואשת לפני שהארי הספיק לחשוב או לומר משהו, אם היה משוגע מספיק בשביל להפריע. "מר פוטר, חזור על המילים הללו," אמרה פרופסור מקגונגל. "אני, הארי, היורש והנצר האחרון לבית פוטר, מקבל את שרותך, עד קץ העולם והקסם שבו."

הארי נשם נשימה ואמר, "אני, הארי, היורש והנצר האחרון לבית פוטר, מקבל את שרותך, עד קץ העולם והקסם שבו." "זה הכל," אמרה פרופסור מקגונגל. "כל הכבוד." הארי הרים את מבטו וראה שכל הקסמהדרין, אשר מקיומו שכח, מביט בו.

ואז מינרוה מקגונגל, שהייתה ראש בית גריפינדור גם אם לא תמיד התנהגה כך, הביטה מעלה אל לוציוס מאלפוי; והיא אמרה לו בפני כל הקסמהדרין, "אני מתחרטת על כל נקודה שאי־פעם הענקתי לך בשינוי־צורה, חתיכת תולעת קטנה ונתעבת שכמותך." יהא אשר יהא הדבר שלוציוס התכוון לומר בתשובה הושתק על ידי נקישה מהמוט הקטן בידו של דמבלדור. "אהמ!" אמר הקוסם הזקן מדוכן הנואמים העשוי אבן כהה. "הישיבה הזו התארכה למדי, ואם לא תתפזר בקרוב, חלקנו עלולים להחמיץ את כל ארוחת הצהריים שלנו. החוק בעניין ברור. כבר הצבעתם על תנאי העסקה ולורד מאלפוי אינו יכול לסרב לה בצורה חוקית. מכיוון שחרגנו בהרבה מהזמן שהוקצב לנו, אני מפזר את הישיבה הזו, בהתאם להחלטה האחרונה של שורדי הקסמהדרין השמונים ושמונה."

הקוסם הזקן נקש במוט הכהה שלוש פעמים. "שוטים!" צעק לוציוס מאלפוי. השיער הלבן רעד כאילו ברוח, הפנים שתחתיו חיוורות מרוב זעם. "אתם חושבים שתתחמקו עם מה שעשיתם היום? אתם חושבים שילדה יכולה לנסות לרצוח את הבן שלי ולחמוק ללא פגע?"

האישה הקרפדית בעלת האיפור הוורוד, שאת שמה הארי שכח

כבר, קמה מכיסאה. "וודאי שלא," היא אמרה בחיוך מחליא.
 "אחרי הכל, הילדה היא בכל זאת רוצחת, ואני חושבת שהמשרד
 יעקוב אחריה מקרוב למדי – אין זה נכון שתסתובב ברחובות,
 אחרי הכל –"
 להארי נמאס בשלב זה.

בלי לחכות להקשיב, הארי סב על עקביו וצעד קדימה בצעדים
 ארוכים לעבר –

האימה שרק הוא ראה, היעדרות הצבע והמרחב, הפצע בעולם,
 מעליו ריחפה גלימה קרועה; נשמרת בצורה לקויה ביותר על ידי
 סנאי מתרוצץ מאור ירח ודרור מרחף כסוף.

הצד האפל שלו הבחין, כשחיפש בחדר משהו שניתן להשתמש
 בו כנשק, שהאויב היה טיפש דיו להביא סוהרסן לנוכחותו של
 הארי. היה זה נשק רב עוצמה בהחלט, ואחד שהארי עשוי
 להשתמש בו ביתר מיומנות מאשר אדוניו לכאורה. הייתה פעם
 באזקבאן בה הארי אמר לתריסר סוהרסנים להסתובב וללכת, והם
 הלכו.

הסוהרסנים הם מוות, ולחש הפטרונוס עובד על ידי חשיבה על
 דברים שמחים במקום על מוות.

אם התיאוריה של הארי נכונה, המשפט האחד הזה הוא כל מה
 שדרוש כדי לפוצץ את לחשי הפטרונוס של ההילאים כאילו היו
 בועות סבון, ולוודא שאיש בטווח שמיצה לא יוכל להטיל אחד
 נוסף.

אני עומד לבטל את לחשי הפטרונוס ולמנוע הטלה של
 פטרונוסים נוספים. ואז הסוהרסן שלי, שיכול לעוף מהר יותר
 ממטאטא, ייתן נשיקה לכל מי שהצביע לשלוח ילדה בת שנים
 עשרה לאזקבאן.

אמור זאת, כדי לבנות ציפיית אס־אז, והמתן שאנשים יבינו
 ויצחקו. אז אמור את האמת הקטלנית; וכשהפטרונוסים של
 ההילאים יכבו ויוכיחו את הנקודה, הציפייה של האנשים מהריק

חסר התודעה, או איום ההשמדה שיאיים עליו הארי, יגרום לסוהרסן לציית. אלה שחשבו להתפשר עם האפלה יאוכלו על ידיה.

זה היה הפתרון האחר עליו חשב הצד האפל שלו. מתעלם מההשתנקויות שעלו מאחוריו, הארי חצה את רדיוס הפטרונוסים, צעד לכדי פסע מהמוות. הפחד הטהור שהפיץ הסוהרסן פרץ סביבו כמו מערבולת, כמו לעמוד ליד פתח ניקוז עצום של אמבטיה; אבל כשהפטרונוסים הכוזבים הפסיקו להסתיר את הרמה בה פעלו, הארי היה מסוגל להגיע לסוהרסן בעוד זה מגיע אליו. הארי הביט ישירות אל הריק השואבו –

כדור-הארץ בינות לכוכבים

כל תחושת הניצחון שלו על שהציל את הרמיוני יום אחד המציאות לה אתה צל תפסיק להתקיים
הארי לקח את כל הרגש הכסוף שהזין את לחש הפטרונוס שלו ודחף אותו לעבר הסוהרסן; וציפה שצל המוות יברח ממנו –
– וכשהארי עשה את זה, הוא הושיט את ידיו וצעק "בו!"
הריק נסוג במהירות מהארי עד שנצמד לקיר האבן הכהה.
דממת מוות השתררה באולם.

הארי הפנה את גבו לריק הריקני והרים את מבטו אל האישה הקרפדית. היא הייתה חיוורת מתחת לאיפור, פיה נפתח ונסגר כמו פה של דג.

"אני אציע זאת פעם אחת," אמר הילד־שנשאר־בחיים. "לעולם לא אגלה שהפרעת לי או לאלה שתחת חסותי. ואת לעולם לא תגלי למה מפלצת בת־אלמוות וחסרת נשמה מפחדת ממני. עכשיו שבי בשקט וסתמי."

האישה הקרפדית נפלה בחזרה לספסלה בלי לומר מילה.
הארי הרים את מבטו.

"חידה לי אליך, הלורד מאלפוי!" צעק הילד־שנשאר־בחיים מהצד השני של האולם עתיק־היומין. "אני יודע שלא היית

ברייבנקלו, אבל נסה לענות עליה בכל זאת! מה משמיד אדוני אופל, מפחיד סוהרסנים, וחייב לך שישים אלף אוניות?"
 לרגע אחד הלורד מאלפוי עמד שם בעיניים מורחבות מעט; ואז פניו חזרו להבעת בוז רגוע, וקולו היה קריר כשהשיב. "האם אתה מאיים עליי בגלוי, מר פוטר?"
 "אני לא מאיים עליך," אמר הילד־שנשא־רביי. "אני מפחיד אותך. יש הבדל."

"מספיק, מר פוטר," אמרה פרופסור מקגונגל. "גם כך אנחנו נאחר לשיעור שינויי־צורה של אחר הצהריים. ואנא חזור הנה, אתה עדיין מבעית את הסוהרסן המסכן הזה." היא פנתה אל ההילאים.
 "מר קליינר, אם תואיל!"

הארי צעד בחזרה אליהם, וההילאי אליו פנתה נע קדימה והצמיד מוט קצר ממתכת כהה אל כיסא המתכת הכהה, ממלמל מילת שחרור לא ברורה.

השלשלאות זחלו מטה בצורה חלקה כפי שעלו מעלה; והרמיוני דחפה את עצמה מהכיסא מהר ככל שהצליחה, וחצירצה חצירמעדה כמה צעדים קדימה.
 הארי הושיט את זרועותיו –

– והרמיוני חציקפצה חצינפלה לזרועותיה של פרופסור מקגונגל, מתחילה להתייפח בהיסטריה.
 המפף, אמר קול בהארי. סוג של חשבתי שהרווחנו את זה בעצמנו.

הו, שתוק.

פרופסור מקגונגל החזיקה את הרמיוני באחיזה חזקה שהייתה עלולה להטעות צופה שהיא אם שמחזיקה בבתה, או אולי בנכדתה. אחרי כמה רגעים יפחותיה של הרמיוני האטו, ואז נעצרו. פרופסור מקגונגל שינתה לפתע את אחיזה ואחזה בה חזק יותר; ידיה של הילדה הידלדלו רפויות כעת, ועיניה נעצמו –
 "היא תהיה בסדר, מר פוטר," אמרה פרופסור מקגונגל ברכות

לעברו של הארי, מבלי להביט בו. "היא פשוט צריכה רק כמה שעות באחת המיטות של מדאם פומפרי."

"בסדר, אם כן," אמר הארי. "בואו ניקח אותה למדאם פומפרי."

"כן," אמר דמבלדור כשירד אל תחתית המדרגות הכהות. "הבה נחזור הביתה." עיניו הכחולות היו נעולות על הארי, קשות כמו אבני ספיר.

* * *

האדונים והגבירות של הקסמהדרין קמו מספסלי העץ שלהם, נראים לחוצים למדי.

הרוב המכריע חשב "הסוהרסן פחד מהילד־שנשא־רב־חיים!" חלק מהערמומיים יותר כבר החל לתהות כיצד זה ישפיע על מאזן הכוחות העדין של הקסמהדרין – האם כלי חדש הופיע על לוח המשחק.

כמעט איש מהם לא חשב לעצמו משהו בסגנון 'אני תוהה איך הוא עשה את זה'.

זוהי האמת על הקסמהדרין: רבים מהם אציליים, רבים מהם איל־הון עשירים, מעטים הגיעו למעמדם בדרכים אחרות. חלקם טיפשים. רובם ערמומיים בהלכות העסקים והפוליטיקה, אבל הערמומיות שלהם תחומה. כמעט איש מהם לא הלך בדרכו של קוסם רבי־עוצמה. הם לא קראו מספיק ספרים עתיקים, עיינו במספיק מגילות ישנות, חיפשו אמיתות שהיו עוצמתיות מכדי שיהלכו בחופשיות, שהוסוו בתעלומות, מחפשים קסם אמיתי בינות למאה מעשיות קסומות. כשהם לא מביטים בחוזה של חוב, הם זונחים את הערמומיות שלהם ונרגעים עם קצת שטויות נוחות. הם מאמינים באוצרות המוות, אבל הם גם מאמינים שמרלין נלחם בטוטורו הנורא וכלא את הריי. הם יודעים (משום שגם זה חלק מהאגדה הסטנדרטית) שקוסם חזק מוכרח ללמוד להבחין בין

האמת ובין מאה שקרים סבירים. אבל לא עלה בדעתם שגם הם יכולים לעשות זאת.

(מדוע לא? מדוע, באמת, שקוסמים עם מספיק מעמד ועושר בשביל להפנות את מאמצייהם לכיוון כלשהו, יבחרו לבלות את חייהם בלחימה על מונופולים יוקרתיים המייבאים דיו? מנהל הוגוורטס אפילו לא יראה את השאלה; כמובן שמוטב שרוב האנשים לא יהיו קוסמים רבי-עוצמה, בדיוק כפי שמוטב שרוב האנשים לא יהיו גיבורים. המורה להתגוננות מפני כוחות האופל יוכל להסביר בפירוט רב וציני מדוע השאיפות שלהם כה טריוויאליות; גם בעיניו אין פה שאלה. רק הארי פוטר, על אף כל הספרים שקרא, לא מסוגל להבין; בעבור הילד-שנשאר-בחיים, הבחירות של האדונים והגבירות נראות חסרות פשר – לא מה שאדם טוב יעשה, אך עם זאת גם לא מה שאדם מרושע יעשה. מי מהשלושה הוא החכם ביותר?)

תהא אשר תהא הסיבה, אם כן, רוב הקסמהדרין מעולם לא הלך בדרך שמובילה לקוסמות דגולה; הם אינם תרים אחר החבוי. בעבורם, אין למה. אין שום הסבר. אין שום סיבתיות. הילד-שנשאר-בחיים, שכבר היה בחצי הדרך לתחום האגדות, קודם כעת את שאר הדרך; וזוהי עובדה, פשוטה ולא מוסכרת, שהילד-שנשאר-בחיים מפחיד סוהרסנים. עשר שנים לפני כן נאמר להם שילד בן שנה הביס את אדון האופל הנורא ביותר בדורם, אולי אדון האופל המרושע ביותר שחי אי-פעם; והם פשוט קיבלו גם את זה. לא אמורים לפקפק בדברים מסוג זה (הם יודעים זאת בצורה חסרת מילים). אם קוסם האופל הנורא בהיסטוריה מתעמת עם תינוק חף מפשע – טוב, למה שלא יובס? מבנה המחזה דורש זאת. אתה אמור להריע, לא לעמוד בקהל ולשאול 'למה?' זה פשוט מוסר ההשכל של הסיפור – בסופו של דבר, אדון האופל מובס על ידי ילד קטן; ואם אתה עומד להטיל ספק בכך, אתה יכול פשוט לא להשתתף במחזה מלכתחילה.

לא עולה בדעתם להטיל ספק ביישום ההיגיון הזה באירועים שראו במו עיניהם באולם עתיקהיומין. אכן, הם אינם חושבים בצורה מודעת שהם משתמשים בכללי היסק סיפוריים בחיים האמיתיים. ובאשר לאפשרות לבחון את הילד-שנשא-רב-חיים עם אותו היגיון זהיר עמו היו בוחנים ברית פוליטית או הסכם עסקי – איזה מין מוח יעשה קישור כזה, כשמדובר במשהו מתחום האגדות?

אבל ישנם מתימנעט, על ספסלי העץ הללו, שלא חושבים כך. ישנו מיעוט מסוים בקסמהדרין שקראו מספיק מגילות מתפוררות למחצה והקשיבו לסיפורים על דברים שקרו לבן-דוד של אח של מישוהו, לא בשביל הבידור, אלא כחלק ממסע אל הכוח והאמת. הם כבר סימנו את הלילה במכתש גודריק, כפי שדיווח עליו אלבוס דמבלדור, כמאורע אנומלי ואולי חשוב. הם תהו מדוע זה קרה, אם זה אכן קרה; או אם לא, מדוע דמבלדור משקר. וכשילד בן אחת-עשרה קם ואומר "לוציוס מאלפוי" בקול הקר והמבוגר הזה, וממשיך לומר מילים שאיש פשוט לא יצפה לשמוע מילד בשנתו הראשונה בהוגוורטס, הם לא נותנים לעובדה הזו לחמוק אל הטשטוש חסר החוקיות של נקודות המוצא של מחזות. הם מסמנים זאת כרמז.

הם מוסיפים את זה לרשימה.

הרשימה הזו מתחילה להראות מטרידה במידת מה.

לא עוזר במיוחד כשהילד צועק "בו!" על סוהרסן והגופה הנרקבת מצמידה את עצמה לקיר הנגדי וקולה הנורא והצורם לאוזן אומר בחריקה, "תעשו שילך מפה."

תִּילּוּפֵי פֶאָרִי, אִמּוֹן

מסע באמצעות עוף־חול הינו חוויה שונה לגמרי מהתעסקות או ממפתח מעבר. אתה עולה באש – אתה בהחלט מרגיש את עצמך עולה באש, אפילו אם אין כאב – ובמקום לבעור ולהפוך לאפר, האש בוערת דרכך ואתה נעשה לאש, ואז אתה כבה במקום אחד ונדלק באחר. זה לא גורם לבחילה כמו מפתחות מעבר או התעסקות, אך עם זאת זו תחושה מערערת. אם האמת שמאחורי מסע באמצעות עוף־חול היא שאתה הופך למקרה פרטי של אש כללית יותר, נראה שזה מרמז שאתה יכול לבעור בכל מקום – אפילו בעבר הרחוק, או ביקום אחר, או בשני מקומות בו זמנית. אתה יכול לכבות במקום אחד ולהידלק במאה מקומות אחרים, והאתה שהגיע להוגוורטס לעולם לא ידע. אם כי הארי קרא את מה שהצליח על עופות־חול, בניסיון להבין איך להשיג אחד משלו, ולא היה שם דבר שרמז על יכולת כזו.

הארי עלה באש וכבה ונדלק במקום אחר; ופשוט כך הוא, המנהל, ודמותה חסרת־הזכרה של הרמיוני גריינג'ר אכלסו מקום אחר, עם פוקס מעליהם, חדר רגוע וחמים עם עמודי אבן בהירה, עם חלונות לשמיים מכל ארבעת הכיוונים, מלא במיטות לבנות בשורות ארוכות, שסביב ארבע מהן היו מחיצות משקיטות, והשאר ריקות.

בפינה אחת בשדה הראייה של הארי, מדאם פומפרי המופתעת

למראה הסתובבה לעברם. דמבלדור נראה כאילו הוא לא שם לב למרפאה הבכירה כשהניח בזהירות את הרמיוני על מיטה ריקה. מפינה רחוקה נראה הבזק ירוק, ומתוך האח צעדה פרופסור מקגונגל, מנקה את עצמה קלות מאפר הפלו. הקוסם הזקן פנה מהמיטה והושיט את אחת מידיו אל הארי; ואז הילד־שנשא־רב־חיים והקוסם שלו נעלמו בפרץ אש נוסף.

* * *

כשהארי סיים להידלק שוב הוא עמד במשרד המנהל, בינות לקולות של תריסר תריסרי שליפציקים חסרי פשר. הילד הצעיר לקח צעד הרחק מהקוסם הזקן ואז הסתובב לעברו, עיני ספיר ואזמרגד נפגשות.

השניים לא דיברו במשך זמן מה, מביטים זה בזה. כאילו כל מה שרצו לומר ניתן היה להיאמר במבטים, ולא בשום דרך אחרת. בבוא הזמן הילד הגה את המילים לאט ובדייק.

"אני לא מאמין שעדיין יש עוף־חול על הכתף שלך."

"עוף־חול בוחר פעם אחת בלבד," אמר הקוסם הזקן. "הוא עשוי לעזוב אדון שיבחר ברע על פני טוב; הוא לא יעזוב אדון שנאלץ לבחור בין טוב אחד לאחר. עופות־חול אינם יהירים. הם יודעים את גבולות חוכמתם." חמור בהחלט, המבט העתיק הזה. "בשונה ממך, הארי."

"לבחור בין טוב אחד לאחר," הדהד הארי בקול שטוח. "כמו חייה של הרמיוני גריינג'ר, למול מאה אלף אוניות." הזעם והתוכחה שהארי רצה להכניס לקולו לא בדיוק היו שם, מסיבה כלשהי, אולי משום –

"אתה לא ממש בעמדה לדבר אליי כך, הארי פוטר." קולו של המנהל היה רך במידה מטעה. "מה הייתה הבעת המאון שראיתי על פניך, שם באולם עתיק־היומין?"

תחושת הריקנות הפנימית החריפה. "חיפשי חלופות אחרות,"

אמר הארי בקושי. "דרך כלשהי להציל אותה כלי לאבד את הכסף".
וואו, אמר רייבנקלו. הרגע אמרת שקך ישיר. לא רק זה, אני
חושב שממש האמנת לו במשך השניות שנדרשו כדי לומר אותו.
זה די מפחיד.

"האם זה מה שחשבת, הארי?" העיניים הכחולות היו נבונות,
והיה רגע מבעית שבו הארי תהה אם הקוסם החזק בעולם מסוגל
לראות מעבר למחסומי הלטההכרה שלו.

"כן", אמר הארי, "נרתעתי מהכאב שבאובדן כל הכסף
שבכספת שלי. אבל עשיתי את זה! זה מה שנחשב! ואתה –"
התוכחה שנעלמה מקולו של הארי שבה. "אתה כן הצבת מחיר
לחייה של הרמיוני גריינג'ר, והצבת אותו נמוך ממאה אלף
אוניות!"

"הו?" אמר הקוסם הזקן ברוך. "ואיזה מחיר אתה היית מציב
לחייה, אם כן? מיליון אוניות?"

"אתה מכיר את הרעיון הכלכלי של 'ערך החליפין'?" המילים
נשפכו מפיו של הארי מהר מכפי שהצליח לשקול אותן. "ערך
החליפין של הרמיוני הוא אינסוף! אין שום מקום שבו אני יכול
לקנות עוד אחת!"

עכשיו אתה פשוט אומר שטויות מתמטיות, אמר סלית'ריין.
רייבנקלו, אתה מוכן לגבות אותי פה?

"האם גם לחיים של מינרווה יש שווי אינסופי?" אמר הקוסם
הזקן בחומרה. "האם היית מקריב את מינרווה כדי להציל את
הרמיוני?"

"כן וכן", ירה הארי. "זה חלק מהעבודה של פרופסור מקגונגל
והיא יודעת את זה."

"אז השווי של מינרווה איננו אינסופי", אמר הקוסם הזקן, "לא
משנה כמה אוהבים אותה. יכול להיות רק מלך אחד על לוח השח,
הארי פוטר, רק כלי אחד בעבורו תקריב כל כלי אחר. והרמיוני
גריינג'ר איננה הכלי הזה. אל תטעה, הארי, ייתכן שהיום הפסדת

במלחמה.

ואם המילים של הקוסם הזקן לא היו פוגעות כל־כך חזק, בנקודה כל־כך כואבת, הארי אולי לא היה אומר את מה שאמר אז. "לוציוס צדק", אמר הארי בכעס. "מעולם לא הייתה לך אישה, מעולם לא הייתה לך בת, מעולם לא ידעת דבר מלבד מלחמה –" ידו השמאלית של הקוסם הזקן נסגרה בחוזקה על פרק ידו של הארי, אצבעות רזות חופרות בשריר המתפתח של זרועו של הארי, ולרגע הארי היה משותק מההלם שבכך, הוא שכח מה זה אומר שמבוגרים חזקים יותר.

אלבוס דמבלדור לא נראה כאילו הבחין בכך. הוא רק הסתובב, גורר את הארי איתו, ונע קדימה בצעדים קשים לעבר קיר החדר.

"מחיר עוף־החול."

הארי נגרר במעלה המדרגות השחורות.

"גורל עוף־החול."

חדר הכנים השחורים, אור כסוף נופל על שרביטים מנותצים. "אתה חושב", צעק הארי, אחרי ששפתיו שוחררו, "שאתה יכול לנצח בכל ויכוח, רק בכך שאתה עומד פה?"

הקוסם הזקן התעלם ממנו, גורר את הארי לאורך החדר. ידו הימנית, לא עוד אווזות בשרביט, הרימה מבחנה של נוזל כסוף – הארי מצמץ בתדהמה; מבחנת הנוזל עמדה ליד תמונה של דמבלדור, או לפחות כך זה נראה להארי ברגע הקצר לפני שנגרר הלאה.

מעבר לקצה הכנים, בצד הרחוק של החדר, התרומם אגן אבן גדול שרונות חרוטות בו שהארי לא זיהה. המרכז היה שקע רדוד מלא בנוזל שקוף, ולתוך זה שפך הקוסם הזקן את הנוזל הכסוף, שהחל מיד להתפשט, להתערבב, לגרום לכל האגן לזהור באור לבן ומוזר.

ידו של הקוסם הזקן עזבה את זרועו של הארי והחוותה לעבר האגן הזוהר, מצווה בחומרה, "הבט!"

כפי שהתבקש, הארי הביט במים הזוהרים.
 "הכנס את ראשך לתוך ההגיגית, הארי פוטר, "קולו של הקוסם
 הזקן היה חמור.
 הארי שמע את המילה הזו בעבר, אבל הוא לא הצליח לזכור
 איפה. "מה – זה עושה –"
 "זיכרונות," אמר הקוסם הזקן. "אתה תראה את הזיכרון שלי.
 אני נשבע בפניך שזה בטוח. כעת הבט לתוך ההגיגית, רייבנקלו,
 אם עדיין אכפת לך מהאמת היקרה שלך!"
 לא הייתה זו בקשה לה היה הארי מסוגל להתכחש, והוא צעד
 קדימה והכניס את ראשו אל המים הזוהרים.

* * *

הארי ישב מאחורי השולחן במשרד המנהל בהוגוורטס, וידיו
 המקומטות של המנהל שאחזו בראשו היו מוכתמות מרוב גיל
 ושעירות לבנות.
 "הוא כל מה שיש לי!" התייפח קול, מוזר מאוד היה קולו של
 דמבלדור כפי שזכר אותו, מבפנים הוא נשמע הרבה פחות חמור
 וחכם. "האחרון מבני־משפחתי! כל מה שנותר לי!"
 שום רגש לא עבר דרך ההגיגית, רק התחושה הפיזית של לומר
 את המילים. הארי שמע את הייאוש התהומי במילותיו של
 דמבלדור, את הקולות שכאילו בקעו מגרונו של הארי, אבל הארי
 לא הרגיש זאת מעבר לשמיעה.
 "אין לך ברירה," אמר קול חמור.
 העיניים נעו, שדה הראייה קפץ לגבר שהארי לא זיהה, בבגדים
 בגוון הארגמן של הילאים אבל עשויים מעור מוצק ועם הרבה
 כיסים.
 עינו הימנית הייתה גדולה מדי, עם אישון בצבע כחול־חשמל
 שנע ונד ללא הפסק.
 "אינך יכול לבקש זאת ממני, אלאסטור!" קולו של דמבלדור

היה פראי. "לא זה! כל דבר פרט לזה!"
 "אני לא מבקש", נהם הגבר. "וולדי הוא זה שמבקש, ואתה
 הולך לומר לו לא."

"בשביל כסף, אלסטור?" קולו של דמבלדור התחנן. "רק
 בשביל כסף?"

"אם תשלם כופר בעבור אברפורת', תפסיד במלחמה", אמר
 הגבר בחדות. "זה עד כדי כך פשוט. מאה אלף אוניות זה כמעט כל
 מה שיש לנו בקופת המלחמה, ואם תשתמש בזה ככה, היא לא
 תתמלא. מה תעשה, תנסה לשכנע את הפוטרים לרוקן את הכספת
 שלהם כמו שהלונגבוטומים כבר עשו? וולדי פשוט יחטוף מישהו
 אחר וידרוש דרישה נוספת. אליס, מינרווה, כל מי שאכפת לך
 ממנו, הם כולם יהיו מטרות אם תשלם לאוכלייהמוות. זה לא הלקח
 שאתה אמור ללמד אותם."

"אם אעשה זאת לא יותר לי אף אחד. אף אחד." קולו של
 דמבלדור נשבר, העולם נטה כשהראש המביט נפל מטה אל ידיים
 עתיקות, וקולות נוראים בקעו מגרונו של לאהארי כשהחל
 להתייפח כמו ילד.

"שאני אומר לא לשליח של וולדי?" שאל קולו של אלסטור,
 רך בצורה מוזרה כעת. "אתה לא חייב לעשות זאת בעצמך, ידידי
 הוותיק."

"לא – אני אומר את זה – בעצמי – אני מוכרח –"

* * *

הזיכרון נגמר בפתאומיות והארי תלש את ראשו מהמים
 הזוהרים, מתנשם כאילו חסר לו אוויר.

המעבר בין הסצנות, בין מציאות בת עשור ובין ההווה, היה
 זעזוע נוסף לתודעתו של הארי; באופן כלשהו השקיעה שלו בעבר
 ערערה אותו. הגבר הזקן והשבור שהתייפח במשרדו היה אדם אחר
 בעידן אחר, הארי הבין זאת; מישהו רך יותר –

לפני שהכל נעלם כמו עשן שמתפזר, חוזר אל העכשיו, ההווה. נורא וחמור סבר עמד הקוסם הזקן, כאילו נחצב מאבן; זקן משערות כמו מברזל, משקפי חציסה כמו מראות, והאישונים מאחוריהן קשים וחסרי פשרות כמו יהלומים שחורים. "אתה רוצה לראות את אחי בעודו מת תחת קללת הקרושיאטוס?" שאל אלבוס דמבלדור. "וולדמורט שלח לי גם את הזיכרון הזה!"

"ואז –" הארי התקשה להפיק צליל בגלל הבחילה הגוברת בחזהו. "אז היה זה ש –" המילים צרבו בגרונו, כשהידע האיום עלה בו, ההבנה הנוראית. "אז היה זה ששרפת בחיים את נרקיסה מאלפוי בחדר השינה שלה."

מבטו של אלבוס דמבלדור היה קר כשענה. "לשאלה הזו רק שוטה יענה לחיוב או לשלילה. מה שמשנה הוא שאוכליהמוות מאמינים שהרגתי אותה, והאמונה הזו הגנה על משפחותיהם של כל אלה ששירתו במסדר עוף-החול – עד עצם היום הזה. עכשיו אתה מבין מה עשית? מה עשית לחבריך, הארי פוטר, ולכל אלה שיתייצבו לצידך?" הקוסם הזקן נראה כאילו הוא נעשה גבוה ונורא יותר כשקולו התחזק. "הפכת את כולם למטרות, ומטרות הם יוותרו! עד שתוכיח, בדרך היחידה שניתן לעשות זאת, שאתה לא מוכן לשלם מחירים כאלה!"

"והאם זה נכון?" שאל הארי. תחושת זמזום מילאה אותו, גופו הלך והתרחק. "מה שדראקו אמר, שנרקיסה מעולם לא כללכה את ידיה, שהיא בסך הכל הייתה אשתו של לוציוס? היא אפשרה לו לעשות את מה שעשה, אני מבין את זה, אבל אני לא יכול לגבות את האמירה שהגיע לה להישרף בחיים."

"שום דבר אחר לא היה משכנע אותם שסיימתי להסס," קולו של הקוסם הזקן לא אפשר שום שאלה ושום סירוב. "מאז ומעולם הייתי הססן מכדי לעשות את מה שאני מוכרח, תמיד היו אלה אחרים ששילמו את המחיר על הרחמים שלי. כך אמר לי אלאסטור

מההתחלה, אבל לא הקשבתי לו. אני צופה שאתה תוכיח את עצמך כמוצלח יותר ממני בבחירות כאלה."

"אני מופתע," אמר הארי, נדהם מכך שקולו נותר יציב. "הייתי מצפה שאוכלייהמוות יתקפו משפחת אור אחרת ויתחילו מעגל של הסלמה, אם לא הכית בכולם במכה הראשונה שלך."

"ייתכן, אם היריב שלי היה לוציוס," עיניו של דמבלדור היו כמו אבנים. "נאמר לי שוולדמורט צחק למשמע החדשות, והכריז בפני אוכלייהמוות שלו שסוף־סוף התבגרתי, ולבסוף הפכתי ליריב ראוי. אולי הוא צדק. אחרי היום שבו גזרתי מוות על אחי, התחלתי לשקול את תומכי, לאזן אותם זה כנגד זה, לשאול את עצמי את מי אני יכול לסכן, ואת מי אקריב, לאיזו מטרה. מוזר כמה פחות כלים איבדתי, ברגע שידעתי מה הם שווים."

הלסת של הארי הייתה נעולה, נדרש מאמץ עצום לגרום לשפתיו לנוע. "אבל זה לא היה כאילו לוציוס ניסה בכוונה לקחת את הרמיוני בשביל כופר," אמר קולו הדק של הארי. "מנקודת מבטו של לוציוס, מישהו אחר הפר את הפסקת האש ראשון. אז כשאנחנו זוכרים את זה, כמה אוניות הרמיוני שווה, בדיוק? נשים בצד לרגע את עניין הכופר, אם זה היה פשוט איום רגיל על חייה, כמה הייתי צריך לשלם כדי להציל אותה? עשרת אלפים אוניות? חמשת אלפים?"

הקוסם הזקן לא ענה.

"מצחיק," אמר הארי, קולו רועד כמו דמות מבעד למים. "אתה יודע, ביום שעמדתי לפני הסוהרסן, מה היה הזיכרון הגרוע ביותר שלי? זה היה ההורים שלי מתים. שמעתי את הקולות שלהם והכל."

עיניו של הקוסם הזקן התרחבו מאחורי משקפי חצי־הסהר. "והנה העניין," אמר הארי, "הנה העניין שעליו חשבתי שוב ושוב מאז. אדון האופל נתן ללילי פוטר הזדמנות לברוח. הוא אמר שהיא יכולה לברוח. הוא אמר לה שלמות לפני העריסה לא יציל

את התינוק שלה. 'זוזי הצידה, אישה שוטה, אם יש בכך שכל ככלל' – צמרמורת נוראה השתלטה על הארי כשהוציא את המילים משפתיו שלו, אבל הוא ניער אותה והמשיך. "ואחר-כך חשבתי, לא הצלחתי למנוע מעצמי לחשוב, אדון האופל לא צדק? לו רק אימא הייתה זוה הצידה. היא ניסתה לקלל את אדון האופל אבל זו הייתה התאבדות, היא בטח ידעה שזו התאבדות. הבחירה שלה לא הייתה בין החיים שלה לשלי, הבחירה שלה הייתה בין האם היא תחיה או ששנינו נמות! לו רק הייתה עושה את הדבר ההגיוני ובורחת, כלומר, אני אוהב גם את אימא, אבל לילי פוטר הייתה חיה עכשיו והיא הייתה אימא שלי!" דמעות טשטשו את הראייה של הארי. "אלא שעכשיו אני מבין, אני יודע מה שאימא בטח הרגישה. היא לא יכלה לעזוב את העריסה. היא לא יכלה! אהבה לא עוזבת!"

זה היה כאילו הקוסם הזקן הוכה, הוכה על ידי אומל שניפץ אותו לכל האורך.

"מה אמרתי?" לחש הקוסם הזקן. "מה אמרתי לך?"

"אני לא יודע!" אמר הארי. "גם אני לא הקשבתי!"

"אני – אני מצטער, הארי – אני –" הקוסם הזקן הצמיד את ידיו לפניו, והארי ראה שאלבוס דמבלדור מתייפח. "לא הייתי צריך, לומר לך דברים כאלה – לא הייתי, צריך לנטור לך טינה, על התמימות שלך –"

הארי הביט בקוסם לשנייה נוספת, ואז פנה וצעד מחוץ לחדר השחור, במורד המדרגות, דרך המשרד –
 "אני באמת לא מבין למה אתה עדיין על הכתף שלו," אמר הארי לפוקס.

– דרך דלת האלון ואל הלולאה המסתובבת תמיד.

* * *

הארי הגיע לכיתת שינויי-הצורה לפני כל השאר, אפילו לפני

פרופסור מקגונגל. היה שיעור לחשים לשכבה שלו מוקדם יותר, אבל אליו הוא אפילו לא טרח לנסות להגיע. מה פרופסור מקגונגל תעשה בשיעור היום הוא לא ידע. היה משהו מבשר רעות בכל השולחנות הריקים שלידו, בהיעדרותה של הדמות ליד הלוח. כאילו הוא לבד בהוגוורטס, כשכל חבריו עזבו.

על־פי תוכנית השיעורים, השיעור של היום הוא על שינוי־צורה מתמשך, כל החוקים שהארי שינן בעל פה כשהפך בשינוי־צורה סלע עצום ליהלום הקטן שנצנץ על הבוהן הקטנה שלו. זה יהיה נושא תיאורטי, ולא מעשי, בשביל שאר הכיתה; וזה חבל, משום שהוא היה יכול להיעזר במנה של טראנס שינוי־צורה.

הארי הבחין במרחק שידו רועדת, במידה כזו שהתקשה לפתוח את שרוכי הנרתיק ולהוציא את ספר הלימוד בשינוי־צורה. הייתי לא הוגן במידה מפלצתית כלפי דמבלדור, אמר הקול לו הארי קרא סלית'רין, אלא שעכשיו הוא נראה כמו קול ההיגיון הכלכלי ואולי גם המצפון.

עיניו של הארי ירדו לספר הלימוד שלו, אבל הפסקה הייתה כה מוכרת עד שבאותה מידה הייתה יכולה להיות קלף ריק.

דמבלדור נלחם במלחמה נגד אדון אופל שניסה במכוון לשבור אותו בצורה האכזרית ביותר האפשרית. הוא נאלץ לבחור בין להפסיד במלחמה שלו ובין לאבד את אחיו. אלבוס דמבלדור יודע, הוא למד בצורה הגרועה ביותר, שישנו גבול לערך של חיי אדם אחד; וזה כמעט שבר את שפיותו להודות בכך. אבל אתה, הארי פוטר – אתה כבר יודע יותר טוב.

"שתוק," לחש הילד לכיתת שינוי־הצורה הריקה, על אף שלא היה בה איש שישמע.

כבר קראת על הניסויים של פיליפ טטלוק על אנשים שהתבקשו להחליף בין ערך מקודש וערך חילוני, כמו מנהל בית־חולים שצריך לבחור בין להשקיע מיליון דולר על כבד כדי להציל ילד אחד בן חמש, או להשקיע מיליון דולר כדי לקנות ציוד אחר לבית־החולים

או לשלם משכורות של רופאים. והנבדקים בניסוי מתמלאים תרעומת ורוצים להעניש את מנהל ביתהחולים על שאפילו חשב על הבחירה. אתה זוכר שקראת על זה, הארי פוטר? אתה זוכר שחשבת עד כמה זה מטופש, משום שאם ציוד ביתחולים ומשכורות רופאים לא היו גם מצילים חיים, לא הייתה מטרה בקיום בתיחולים? האם מנהל ביתהחולים צריך לשלם מיליארד פאונד בשביל הכבד הזה, אפילו אם זה אומר שביתהחולים יפשוט רגל למחרת?

"שתוק!" לחש הילד.

בכל פעם שאתה משקיע כסף כדי להציל חיים בהסתברות מסוימת, אתה קובע חסם תחתון על הערך הכספי של חיים. בכל פעם שאתה מסרב להשקיע כסף כדי להציל חיים בהסתברות מסוימת, אתה קובע חסם עליון על הערך הכספי של חיים. אם החסמים העליונים והתחתונים שלך לא עקביים, זה אומר שאתה יכול להעביר כסף ממקום אחד לאחר ולהציל עוד חיים באותו המחיר. אז אם אתה רוצה להשתמש בכמות חסומה של כסף כדי להציל כמה שיותר חיים, הבחירות שלך צריכות להיות עקביות ביחס לערך כספי כלשהו לחיי אדם; אם לא אז אתה יכול לערבב את אותו הכסף ולעשות יותר. כמה עצוב, כמה ריקה התרעומת של אלה שמסרבים לומר שניתן להשוות חיים וכסף, כשכל מה שהם עושים הוא לאסור את האסטרטגיה שמצילה את מרבית האנשים, רק למען העמדת הפנים היומרנית וראוותנות מוסרית...

ידעת את זה, ובכל זאת עשית את מה שעשית לדמבלדור.

בכוונה ניסית לפגוע ברגשותיו של דמבלדור.

הוא מעולם לא ניסה לפגוע בך, הארי פוטר, אפילו לא פעם

אחת.

ראשו של הארי נשמט אל ידיו.

למה הארי אמר את מה שאמר לקוסם העתיק הזקן והעצוב

שנלחם כליכך הרבה וסבל הרבה יותר מכפי שמישהו היה צריך

לסבול אייפעס? אפילו אם הקוסם הזקן טעה, האם מגיע לו לסבול על כך, אחרי כל מה שקרה לו? למה יש בו חלק שכועס על הקוסם הזקן מעבר לכל היגיון, משתלח בו חזק מכפי שהארי הכה במישהו אייפעס, בלי לחשוב למתן אפילו פעם אחת את הזעם שעלה רק כדי להיעלם ברגע שהארי עזב את חברתו?

האם זה משום שאתה יודע שדמבלדור לא ישיב מלחמה? שלא משנה מה תאמר לו, לא משנה כמה לא הוגן, הוא לעולם לא ישתמש בכוחו שלו נגדך, הוא לעולם לא יתייחס אליך כמו שאתה מתייחס אליו? האם כך אתה מתייחס לאנשים כשאתה יודע שהם לא יכו בחזרה? הגנים הבריוניים של ג'יימס פוטר, מתבטאים סוף סוף?

הארי עצם את עיניו.

כמו מצנפת המיון שמדברת בתוך ראשו –
מה הסיבה האמיתית לכעס שלך?

ממה אתה פוחד?

מערכולת של תמונות הבזיקה בתודעתו של הארי, דמבלדור מהעבר בוכה אל תוך ידיו; צורת ההווה של הקוסם הזקן, עומד גבוה ונורא; חיזיון של הרמיוני צורחת בשלשלאות, בכיסא המתכת, כשהארי נוטש אותה לסוהרסנים; וחזיון של אישה עם שיער לבן ארוך (האם נראתה דומה לבעלה?) נופלת בין להבות חדר השינה שלה, שרביט מוחזק כנגדה ואור כתום משתקף ממשקפי חצויה.

נראה שאלבוס דמבלדור חושב שהארי יהיה טוב ממנו בבחירות מסוג זה.

והארי ידע שזה כנראה נכון. הוא מכיר את המתמטיקה, אחרי הכל.

אבל מובן, איכשהו זה מובן, שאתיקנים תועלתנים לא באמת שדרו בנקים כדי לתת כסף לעניים. התוצאה הסופית של זניחת כל עכבה מוסרית לא באמת תהיה אור שמש וורדים ואושר לכולם.

דרישת התועלתנות היא לבצע את הפעולה שמובילה לתוצאה הטובה ביותר נטו, לא פעולות שיש להן תוצאה חיובית אחת והורסות את כל השאר בדרך. מותר לממקסמי תועלת צפויה להתחשב בהיגיון בריא כשהם מחשבים את הציפיות שלהם.

איכשהו הארי הבין זאת, אפילו לפני שמישהו הזהיר אותו הוא הבין. לפני שקרא על ולדימיר לנין או על ההיסטוריה של המהפכה הצרפתית, הוא ידע. אולי היו אלה ספרי המדע הבדיוני הראשונים שקרא שהזהירו אותו מפני אנשים עם כוונות טובות, או אולי הארי פשוט ראה את ההיגיון בעצמו. איכשהו הוא ידע מההתחלה, שאם הוא יצעד מחוץ למוסר שלו בכל פעם שיש לו סיבה, התוצאה הסופית לא תהיה טובה.

תמונה אחרונה עלתה בו לבסוף: לילי פוטר עומדת לפני העריסה של התינוק שלה ומודדת את ההפרשים בין התוצאות: התוצאה הסופית אם תישאר ותנסה לקלל את האויב שלה (לילי מתה, הארי מת), התוצאה הסופית אם תברח (לילי חיה, הארי מת), שוקלת את התועלות הצפויות, ובוחרת את הבחירה ההגיונית היחידה.

היא לא הייתה אימא של הארי אם לא הייתה בוחרת כך. "אבל בני־אדם אינם יכולים לחיות כך," שפתיו של הילד לחשו לכיתה הריקה. "בני־אדם אינם יכולים לחיות כך."

חילופי טאָן, אַסור'ס דגור א'

כשפֿדמה נכנסה לכיתת שינויי־צורה, היא ראתה שמחצית הכיתה הקדימה אותה ושמדת מוות משונה שורה בחדר. הארי פוטר ישב לבדו באחת הפינות, בוהה למרחק לא נודע, עיניו עצומות למחצה, כמעט סגורות.

שמועה אמרה שההילאים גילו שהמורה להתגוננות התחזה לגריינג'ר עם פולימיצי כדי לשטות במאלפוי. שמועה אמרה שהרמיוני הייתה קשורה בנדר כובל כשפֿקתו של דראקו מאלפוי.

שמועה אמרה שהרמיוני קיבלה את נשיקת הסוהרסן. אבל אם זה היה נכון, הארי פוטר לא היה יושב שם, הוא היה – פֿדמה לא ידעה מה הגנרל פוטר היה עושה. מוחה התרוקן כשניסתה לחשוב על כך.

אפילו כאשר פרופסור מקגונגל הגיעה לשם, הדממה לא נשברה. הפרופסור לשינויי־צורה ניגשה אל הלוח מבלי לעצור, מחקה אותו בהינף יד, והחלה לרשום.

"היום ילדים," החל קולה הרגוע של הפרופסור לשינויי־צורה, כאילו שום דבר יוצא מגדר הרגיל לא התרחש השבוע, "נלמד כמה מאמץ נדרש על מנת לקיים שינויי־צורה, ומדוע, בגילכם, אל לכם אפילו לנסות. צורת המקור אינה אובדת, רק מודחקת; וקיום ההדחקה הזו –"

"סלחי לי," אמרה פֶּדְמָה פאטיל. היא ידעה שקולה רטט, היא ידעה שהיא רעדה באופן גלוי לעין, אבל היא הייתה מוכרחה לשאול. "סלחי לי, פרופסור, מה קרה עם העלמה גריינג'ר?" הפרופסור לשינויי־צורה עצרה לצד הלוח, והסתובבה להביט בפֶּדְמָה. הפרופסור הייתה אמורה להיראות חמורת סבר, לאור העובדה שהפריעו לה מבלי להרים יד, אך במקום זאת, פניה היו אדיבים. "אינך יודעת כבר, העלמה פאטיל? ציפיתי שהשמועה כבר תופץ."

"יש יותר מדי שמועות," אמרה פֶּדְמָה. "אני לא יודעת איזה נכונות."

מוֹרֶג מקדוגל הרימה את ידה, ואז אמרה מבלי להמתין לרשות הדיבור, "אמרתי לך, פֶּדְמָה, מה שֶנְכוֹן זה שהקסמהדריין מצא את גריינג'ר אשמה והורה שתקבל את נשיקת הסוהרסן והם הביאו את הסוהרסן והארי פוטר הדביק אותו לתקרה ולא נתן לו לרדת עד ש –"

"הו, בשם מרלין," אמרה פרופסור מקגונגל, הבעתה מתחדדת, אבל אז היא הרגיעה את עצמה באופן גלוי. "המאורע היה מגוחך לחלוטין ולא אכנס לפרטים. דעו שהעלמה גריינג'ר נחה אצל מדאם פומפרי כרגע, ותשוב לשיעורים למחרת. ואם אתפוס מישהו מטריד אותה, אהפוך אותו לאגרטל זכוכית ואשמוט אותו." כל הכיתה השתנקה למשמע זה; זה לא שהאיום קטלני, אלא שהוא מפר את חוקי הבטיחות בשינויי־צורה.

פרופסור מקגונגל פנתה חזרה אל הלוח – מפינת הכיתה, נישא קול אחר. "מה לגבי פרופסור קווירל?" אמר טרי בוט. "האם הוא נעצר?"

"ההילאים רק מעכבים אותו," אמרה הפרופסור לשינויי־צורה מבלי להסתובב. "אם הם לא ישיבו את הפרופסור שלנו להתגוננות עד מחר, אבקש מהמנהל להשיב אותו. למרות שאולי כדאי שכבר אספר לכם שחבר הנאמנים קבע תאריך להצבעה על אישור המשך

הקרבות של פרופסור קווירל.
קווין אנטוויסל דיבר. "והגנרל מאלפוי? מתי הוא חוזר
מהקדוש מנגו?"
הפרופסור לשינויי־צורה פסקה מכתיבתה.
היא שבה והסתובבה, יותר באיטיות הפעם.
"צר לי, מר אנטוויסל." אמרה פרופסור מקגונגל. פניה נראו
מעט יותר קמוטים משנראו בכניסתה אל החדר. "בריאותו של מר
מאלפוי איננה בסכנה, כפי שניתן לי להבין. למרבה הצער, קיבלתי
ינשוף מאביו של מר מאלפוי המבטל את רישומו להוגוורטס. אני
חוששת שהוא לא יחזור."

תִּלְפִי טַאָלִי, אַדוֹרִיט דִּלֵּד גִּי

כשהרמיזני גריינג'ר התעוררה, היא גילתה שהיא נחה במיטה רכה ונוחה במרפאה של הוגוורטס, ריבוע של אור שמש מאיר את בטנה, חמים מבעד לשמיכה הדקה. הזיכרון אמר שמעליה יהיה סדין־מסך, משוך סביב המיטה שלה או פתוח, וששאר ממלכתה של מדאם פומפרי תמצא מאחוריו: המיטות האחרות, מאוכלסות או ריקות, וחלונות מאירים קבועים באבני הוגוורטס המסותתות בדוגמאות מתעקלות.

כשהרמיזני פקחה את עיניה, הדבר הראשון שראתה היה פניה של פרופסור מקגונגל יושבת משמאל למיטתה. פרופסור פליטיק לא היה שם, אבל זה מובן, הוא נשאר לצידה כל הבוקר בתא המעצר, עורב הכסף שלו ניצב כשומר נוסף מפני הסוהרסן ופניו החמורות הקטנות מופנות תמיד לעבר ההילאים. ראש בית רייבנקלו כבר הקדיש לה הרבה יותר מדי זמן, ובוודאי היה צריך לחזור לשיעורים שלו, במקום לשמור על מישהי שהורשעה בניסיון לרצח.

היא חשה בחילה נוראית והיא לא חשבה שזה בגלל שיקוי כלשהו. הרמיזני הייתה מתחילה לבכות שוב, אלא שהגרון שלה כאב, העיניים שלה עדיין צרבו, והתודעה שלה פשוט הרגישה מותשת. היא לא יכלה לעמוד בבכי נוסף, לא הצליחה למצוא את הכוח לדמעות.

"איפה ההורים שלי?" לחשה הרמיוני לראש בית גריפינדור. איכשהו זה נראה כמו הדבר הגרוע ביותר בעולם, להתייצב מולם, נורא מכל השאר; אך עם זאת היא פשוט רצתה לראות אותם.

המבט העדין על פניה של פרופסור מקגונגל שינה צורה למשהו עצוב יותר. "אני מצטערת, העלמה גריינג'ר. על אף שלא תמיד היה זה כך, גילינו בשנים האחרונות שנכון יותר שלא לספר להורים של בני-מוגלים על הסכנות מולן ניצבים הילדים שלהם. אייעץ לך לשמור על שתיקה גם כן, אם ברצונך להישאר בהוגוורטס בלי בעיות מצידם."

"אני לא מסולקת?" לחשה הילדה. "על מה שעשיתי?"
 "לא", אמרה פרופסור מקגונגל. "העלמה גריינג'ר... בוודאי שמעת... אני מקווה ששמעת את מר פוטר, כשאמר שאת חפה מפשע?"

"הוא סתם אמר את זה", היא אמרה בקול עמום. "כדי לשחרר אותי, אני מתכוונת."

המכשפה המבוגרת הנידה בראשה בתקיפות. "לא, העלמה גריינג'ר. מר פוטר מאמין שהוטל עלייך לחשיזיכרון, שכל הדוקרב מעולם לא התרחש. המנהל חושד שקסמים אפלים אף יותר היו מעורבים – שייתכן שידך שלך הטילה את הלחש, אבל לא רצונך שלך. אפילו פרופסור סנייף חושב שכל העניין לא סביר ביותר, אם כי ייתכן שלא ירצה לומר זאת בפומבי. הוא תהה האם השתמשו עלייך בסמים מוגלגיים."

עיניה של הרמיוני המשיכו לבהות במרחק במורה לשינויי צורה; היא ידעה שהרגע נאמר לה משהו חשוב, אבל היא לא הצליחה למצוא את האנרגיה לקדם שינויים בתודעה שלה.

"בוודאי את לא מאמינה בזה?" אמרה פרופסור מקגונגל. "העלמה גריינג'ר, לא יכול להיות שאת מאמינה על עצמך שתפני לרצח!"

"אבל אני –" הזיכרון המעולה שלה שיחזר זאת באדיבות בפעם

האלף, דראקו מאלפוי אומר לה בלעג שלעולם לא הייתה מביסה אותו אם לא היה עייף, והמשיך להוכיח בדיוק את זה, ורקד כמו אומן דרקרב בינות לגביעים המוגנים בעודה מתחמקת בייאוש, ומכה בה במכת הסיום בקללה שהטיחה אותה כנגד הקיר והקיזה דם מלחיה – ואז – ואז היא –

"אבל את זוכרת שעשית זאת," אמרה המכשפה הזקנה, שהביטה בה בהבנה דואגת. "העלמה גריינג'ר, אין שום צורך שילדה בת שתים-עשרה תישא זיכרונות נוראים כאלה. רק תאמרי את המילה ואשמח לנעול אותם מחוץ להישג ידך."

זה היה כאילו כוס מים חמים נשפכה על פניה. "מה?" פרופסור מקגונגל הוציאה את שרביטה, תנועה כה מיומנת ומהירה שדמתה להצבעה באצבע. "אני לא יכולה להציע לפטור אותך מהזיכרונות לגמרי, העלמה גריינג'ר," אמרה המורה לשינויי צורה בדיוק הרגיל שלה. "ייתכן שקבורות שם עובדות חשובות. אבל ישנה צורה של לחש הזיכרון שהינה הפיכה, ואטיל אותה עלייך בשמחה."

הרמיוני בהתה בשרביט, מרגישה שביב של תקווה לראשונה מזה כמעט יומיים.

לעשות שזה לא יהיה... היא ייחלה לכך שוב ושוב, שמחוגי השעון ישובו לאחור וימחקו את הבחירה הנוראית הזו שלעולם לעולם לא ניתן יהיה לבטל. ואם מחיקת הזיכרון היא לא זה, היא עדיין שחרור מסוים...

היא הביטה בחזרה בפניה הדואגות של פרופסור מקגונגל. "את באמת חושבת שלא עשיתי את זה?" שאלה הרמיוני, קולה רועד.

"אני משוכנעת למדי שלעולם לא היית עושה זאת מרצונך החופשי."

מתחת לשמיכות שלה, ידיה של הרמיוני אחזו בסדין. "הארי לא חושב שעשיתי את זה?"

”מר פוטר מחזיק בעמדה שהזיכרונות שלך הם בדיה גמורה.
אני יכולה להבין את הנקודה שלו.”
ואז אצבעותיה של הרמיוני הרפו מהסדין, והיא נשכבה לאחור
במיטה ממנה קמה למחצה.
לא.

היא לא אמרה דבר.

היא התעוררה וזכרה את מה שקרה בלילה שלפני, וזה היה
כאילו – כאילו – אפילו במחשבותיה היא לא הצליחה למצוא את
המילים לאיך שזה היה. אבל היא ידעה שדראקו מאלפוי כבר מת,
והיא לא אמרה דבר, לא הלכה לפרופסור פליטיק והתוודתה. היא
פשוט התלבשה וירדה לארוחת הבוקר וניסתה להתנהג כרגיל כדי
שאיש לעולם לא ידע, והיא ידעה שזה לא בסדר ולא בסדר וממש
ממש לא בסדר אבל היא הייתה כל־כך, כל־כך מפוחדת –

אפילו אם הארי פוטר צודק, אפילו אם הדוקרב עם דראקו
מאלפוי היה שקר, היא בחרה את הבחירה הזו בעצמה. לא הגיע
לה לשכוח את זה, או לקבל על זה מחילה.

ואם היא כן הייתה עושה את הדבר הנכון, הייתה הולכת ישר
לפרופסור פליטיק, אולי זה היה – עוזר, איכשהו, אולי כולם היו
רואים שהיא מתחרטת על זה, והארי לא היה צריך לוותר על כל
הכסף שלו כדי להציל אותה –

הרמיוני עצמה את עיניה, כיווצה אותן חזק, היא לא הייתה
מסוגלת לעמוד בלבכות שוב. ”אני אדם נורא,” היא אמרה בקול
רועד. ”אני נוראית, אני לא גיבורה בכלל –”

קולה של פרופסור מקגונגל היה חד מאוד, כאילו הרמיוני
עשתה הרגע טעות נוראית בשיעורי הבית בשינויי־צורה. ”הפסיקי
להתנהג בטיפשות, העלמה גריינג'ר! נורא הוא מי שעשה לך את
זה. ובאשר להיותך גיבורה – ובכן, העלמה גריינג'ר, כבר שמעת
את דעתי על נערות צעירות שמנסות להתערב בדברים כאלה לפני
שהן אפילו בנות ארבע־עשרה, אז לא ארצה לך על כך שוב. רק

אומר שהרגע עברת חוויה נוראית ביותר, אותה שרדת טוב ככל שמכשפה בגילך יכולה לשרוד. היום מותר לך לבכות כמה שאת רוצה. מחר את חוזרת ללמוד."

אז הרמיוני הבינה שפרופסור מקגונגל לא יכולה לעזור לה. היא צריכה מישוהו שיגער בה, היא לא יכולה לקבל מחילה אם היא לא יכולה לקבל אשמה, ופרופסור מקגונגל לעולם לא תעשה את זה בשבילה, לעולם לא תבקש כל-כך הרבה מילדה קטנה מרייבנקלו. היה זה משהו בו גם הארי פוטר לא יעזור לה.

הרמיוני הסתובבה במיטת המרפאה, מתכדרת לתוך עצמה, הרחק מפרופסור מקגונגל. "בבקשה", היא לחשה. "אני רוצה לדבר – עם המנהל –"

* * *

"הרמיוני."

כשהרמיוני גריינג'ר פקחה את עיניה בשנית, היא ראתה את פניו חרושות קמטי הדאגה של אלבוס דמבלדור נשענות מעל מיטתה, נראות כמעט כאילו הוא בכה, על אף שזה בלתי אפשרי; והרמיוני הרגישה דקירת אשמה נוספת על שהטריחה אותו כל-כך.

"מינרווה אמרה שאת רוצה לדבר איתי," אמר הקוסם הזקן.

"אני –" לפתע הרמיוני לא ידעה מה לומר. הגרון שלה ננעל,

וכל מה שהייתה מסוגלת לגמגם היה, "אני – אני –"

איכשהו הנימה שלה העבירה את המילה האחרת, זו שאפילו לא הייתה מסוגלת לומר עוד.

"מצטערת?" אמר דמבלדור. "על מה יש לך להצטער?"

היא נאלצה להכריח את המילים לצאת מגרונה. "אמרת להארי – שאסור לו לשלם – אז אני לא הייתי צריכה – לעשות את מה שפרופסור מקגונגל אמרה, לא הייתי צריכה לגעת בשרביט שלו –"

"יקירתי," אמר דמבלדור, "אלמלא נשבעת אמונים לבית פוטר,

הארי היה תוקף את אזקבאן לבדו, וייתכן בהחלט שהיה מנצח. הילד הזה אומנם בוחר את מילותיו בקפידה, אבל מעולם לא שמעתי אותו משקר; ובילד-שנשא-רב-חיים יש כוח שאדון האופל מעולם לא ידע. הוא בהחלט היה מנסה לשבור את אזקבאן, אפילו במחיר חייו. "קולו של הקוסם הזקן נעשה עדין יותר ודואג יותר. "לא, הרמיוני, אין לך שום סיבה להאשים את עצמך."

"הייתי יכולה להכריח אותו לא לעשות זאת."

בעיניו של דמבלדור הופיע ניצוץ קטן לפני שאבד בעייפות. "באמת, העלמה גריינג'ר? אולי את צריכה להיות מנהלת במקומי, משום שלי עצמי אין כוח שכזה על ילדים עקשנים."

"הארי הבטיח –" קולה נקטע. קשה מאוד היה לומר את האמת הנוראה. "הארי פוטר הבטיח לי – שהוא לעולם לא יעזור לי – אם אומר לו לא לעשות זאת."

השתררה שתיקה. הקולות המרוחקים של המרפאה שליוו את פרופסור מקגונגל חדלו, הרמיוני הבינה לפתע, כשדמבלדור העיר אותה. ממקום שוכבה על המיטה היא הצליחה לראות רק את התקרה, ואת ראש אחד החלונות שבקיר, אבל דבר לא נע בשדה הראייה שלה, ואם היו קולות, היא לא הצליחה לשמוע אותם. "אה, אמר דמבלדור. הקוסם הזקן נאנח בכבדות. "אני מניח שייתכן שהילד היה שומר על מילתו."

"הייתי – הייתי צריכה –"

"ללכת לאזקבאן מרצונך החופשי?" אמר דמבלדור. "העלמה גריינג'ר, זה יותר מכפי שהייתי מבקש מכל אחד אחר לקחת על עצמו."

"אבל –" הרמיוני בלעה את רוקה. היא לא הצליחה שלא להבחין בפרצה, כל מי שרוצה לעבור דרך דלת הדיוקן למועדון רייבנקלו לומד מהר להקשיב לניסוחים מדויקים. "אבל זה לא יותר מכפי שהיית לוקח על עצמך."

"הרמיוני –" החל הקוסם הזקן.

"למה?" שאל קולה של הרמיוני, נראה היה כאילו הוא ממשיך בלי התודעה שלה עכשיו. "למה לא הייתי יכולה להיות אמיצה יותר? עמדתי לרוץ לפני הסוהרסן – בשביל הארי – לפני, בינואר אני מתכוונת – אז למה – למה – למה לא הצלחתי –" למה המחשבה להישלח לאזקבאן פירקה אותה לגמרי, למה היא שכחה את כל מה שידעה על להיות טובה –

"ילדתי היקרה," אמר דמבלדור. העיניים הכחולות מאחורי משקפי צ'צ'ייהסר גילו הבנה מוחלטת של האשמה שלה. "לא הייתי מצליח יותר ממך, בשנתי הראשונה בהוגוורטס. כפי שאת אדיבה כלפי אחרים, היי אדיבה כלפי עצמך."

"אז כן עשיתי את הדבר הלא נכון." איכשהו היא הייתה צריכה לומר זאת, שיאמרו לה את זה, על אף שידעה כבר. השתררה שתיקה.

"הקשיבי, רייבנקלואית צעירה," אמר הקוסם הזקן, "שמעי לי היטב, משום שאמת אומר לך. רוב עושי הרע לא חושבים על עצמם כעל רשעים; אכן, הרוב חושבים על עצמם בתור הגיבורים בסיפורים שהם מספרים. אני חשבתי פעם שמעשי הרשע הגדולים בעולם נעשים בשם טובת הכלל. טעיתי. טעות נוראה. ישנו רוע בעולם הזה שמכיר בעצמו כרוע, שונא את הטוב בכל מאודו, וברצונו להשמיד את כל הדברים הטובים."

הרמיוני רעדה במיטתה, איכשהו זה הרגיש מאוד אמיתי כשדמבלדור אמר זאת.

הקוסם הזקן המשיך לדבר. "את אחת מהדברים הטובים בעולם הזה, הרמיוני גריינג'ר, ולכן הרוע הזה שונא גם אותך. אם היית נשארת איתנה במבחן הזה, הוא היה מכה בך חזק יותר ויותר, עד שהיית מתנפצת. אל תחשבי שגיבורים אינם יכולים להישבר! בסך הכל קשה יותר לשבור אותנו, הרמיוני." עיניו של הקוסם הזקן נעשו חמורות יותר מכפי שראתה אותן מעודה. "כשהותשף במשך שעות רבות, כשכאב ומוות אינם עוד פחד חולף אלא וודאות, קשה

יותר להיות גיבור. אם אומר את האמת – כן, היום לא הייתי נרתע בפני אַזקבאַן. אבל כשהייתי בשנה ראשונה בהוגוורטס – הייתי בורח מהסוהרסן עמו התעמתת, משום שאבי מת באַזקבאַן, ופחדתי מהם. דעי זאת! הרוע שהכה בך היה יכול לשבור כל אחד, אפילו אותי. רק בהארי פוטר שוכנת היכולת להתמודד בפני האימה הזו, כשיקבל את מלוא כוחו..."

צווארה של הרמיני לא הצליח להחזיק את ראשה שיביט בקוסם הזקן; היא נתנה לראשה ליפול לאחור, בחזרה אל הכרית, ובהתה מעלה בתקרה, קולטת את מה שהצליחה.

"למה?" קולה רעד שוב. "למה שמישהו יהיה כל־כך רשע? אני לא מבינה."

"גם אני תהיתי," אמר קולו של דמבלדור, מלא עצבות עמוקה. "שלושה עשורים תהיתי, ועדיין אינני מבין. את ואני לעולם לא נבין, הרמיני גריינג'ר. אבל לפחות עכשיו יודע אני מה רוע אמיתי היה אומר, לו היינו יכולים לדבר איתו ולשאול אותו למה הוא מרושע. הוא היה אומר, למה לא?"

ניצוץ חולף של תרעומת בער בה. "יש בטח מיליון סיבות למה לא!"

"אכן," אמר קולו של דמבלדור. "מיליון סיבות ואף יותר. אנחנו תמיד נדע את הסיבות הללו, את ואני. אם תתעקשי לנסח זאת כך – אז כן, הרמיני, המבחן של היום הזה שבר אותך. אבל מה שקורה אחרי שאת נשברת – גם זה חלק מלהיות גיבורה. וזה מה שאת, הרמיני גריינג'ר, ותמיד תהיי."

היא הרימה שוב את ראשה, מביטה בו.

הקוסם הזקן קם ממקומו ליד מיטתה. זקנו הכסוף ירד כשקד לה קידה חמורת סבר, ואז הוא הלך.

היא המשיכה להביט במקום שבו היה.

זה אמור היה להיות משמעותי בשבילה, אמור היה לגעת בה. אמור היה לגרום לה להרגיש טוב יותר בפנים, שדמבלדור הכיר בה

כגיבורה, לאחר שלא רצה לעשות זאת לפני כן.

היא לא הרגישה דבר.

הרמיוני נתנה לראשה ליפול שוב על המיטה כשמדאם פומפרי באה והכריחה אותה לשתות משהו שחרך את שפתייה כמו אוכל חריף, והריח אפילו חריף יותר, והיה חסר טעם לגמרי. זה לא אמר לה דבר. היא המשיכה לבהות באריחי האבן המרוחקים של התקרה.

* * *

מינרובה המתינה מחוץ לדלתות הכפולות של מרפאת הוגוורטס, היא תמיד חשבה על הדלתות הללו בתור "שערי האימה" כילדה בהוגוורטס, ולא הצליחה שלא לזכור זאת עכשיו. יותר מדי בשורות רעות נאמרו פה –

אלבוס יצא. הקוסם הזקן לא עצר בדרכו החוצה מהמרפאה, פשוט המשיך ללכת לכיוון משרדו של פרופסור פליטיק; ומינרובה באה בעקבותיו.

פרופסור מקגונגל כחכחה בגרונה. "האם זה נעשה, אלבוס?" הקוסם הזקן הנהן באישור. "אם יוטלו עליה קסמים עוינים, או אם רוח כלשהי תיגע בה, אני אדע, ואגיע."

"דיברתי עם מר פוטר אחרי שיעור שינויי־צורה," אמרה פרופסור מקגונגל. "הוא החזיק בדעה שמוטב שהעלמה גריינג'ר תלך ללמוד בבובאטון ולא בהוגוורטס מעתה ואילך."

הקוסם הזקן הניד בראשו. "לא. אם וולדמורט באמת רוצה להכות בעלמה גריינג'ר – הוא עקשן מעבר לכל שיעור. המשרתים שלו שבים אליו, הוא לא היה מצליח להשיג את בלטריקס בלק לבדו. אזקבאן עצמו אינו חסין מזדונו, ואשר לבובאטון – לא, מינרובה. אינני חושב שוולדמורט יכול לעשות דיבוקים שכאלה לעיתים קרובות, או כנגד מטרות חזקות יותר, או שהשנה הזו הייתה נראית שונה למדי. והארי פוטר נמצא פה, ממנו וולדמורט

פּוֹחַד בֵּין אִם הוּא מוֹדָה בַּכֶּךְ וּבֵין אִם לֹא. כַּעַת מִשְׁהַטְלָתִי עָלֶיהָ
לַחֲשֵׁי הַגְּנָה, הָעֵלְמָה גְּרִינְג'ר תִּהְיֶה בְּטוּחָה יוֹתֵר בַּהוֹגוּוֹרְטֵס מֵאִשֶּׁר
מִחוּצָה לוֹ.”

”נִרְאָה כִּאִילוּ מֵר פּוֹטֵר מִטִּיל בַּכֶּךְ סִפֵּק,” אָמְרָה מִינְרוּוֹה. הִיא
לֹא הִצְלִיחָה לִשְׁמֹר עַל קוּלָּה נְטוּל עוֹקֶץ; הִיָּה בָּה חֶלֶק שֶׁהִסְכִּים
הַסְכְּמָה נִחְרָצָת. ”נִרְאָה שֶׁהוּא מִרְגִּישׁ שֶׁהִיגִיוֹן בְּרִיא מִכְּתִיב שֶׁעַל
הָעֵלְמָה גְּרִינְג'ר לִהְיוֹת אֶת הַשְּׁכֵלְתָּה בְּכָל מְקוֹם פֶּרֶט
לַהוֹגוּוֹרְטֵס.”

הַקּוֹסֵם הִזְקֵן נֶאֱנַח. ”אֲנִי חוֹשֵׁשׁ שֶׁהִילֵד בִּילָה יוֹתֵר מִדֵּי זִמֵּן בִּקְרֵב
מוֹגֻלְגִּים. תְּמִיד הֵם מִחְפְּשִׁים בִּיטְחוֹן; תְּמִיד הֵם מִדְמִינִים שְׁנִיתָן
לִמְצוֹא בִּיטְחוֹן. אִם הָעֵלְמָה גְּרִינְג'ר אֵינָה בְּטוּחָה בְּלֵב הַמְּבַצֵּר
שִׁלָּנוּ, הִיא לֹא תִהְיֶה בְּטוּחָה יוֹתֵר אִם תַּעֲזוֹב אוֹתוֹ.”

”לֹא נִרְאָה שְׁכוֹלֵם חוֹשֵׁבִים כֵּךְ,” אָמְרָה פְּרוֹפֶסוֹר מְקוֹגוֹנֵגֶל. זֶה
הָיָה כְּמַעַט הַמִּכְתָּב הָרִאשׁוֹן שֶׁרָאֲתָה כִּשְׁהַעִיפָה מִבֵּט בְּשׁוֹלְחַן שִׁלָּה;
מַעֲטָפָה מַעוֹר הַכֶּבֶשׂ הַמְּשׁוּבַח בְּיוֹתֵר, חֲתוּמָה בְּשַׁעוּוֹה יְרוּקָה-
כִּסּוּפָה, שְׁבָה הוֹטְבָעָה דְמוּתוֹ שֶׁל נַחֵשׁ שֶׁהַתְּרוּמָה וְלַחֲשֵׁשׁ לַעֲבֵרָה.
”קִיבֵלְתִּי יִנְשׁוֹף מִמֵּר מֵאֲלֹפִי שֶׁמִּבְטֵל אֶת לִימּוּדֵי בְנוֹ בַּהוֹגוּוֹרְטֵס.”
הַקּוֹסֵם הִזְקֵן הִנָּהן, אֲבָל לֹא הִפְסִיק לַעֲעוֹד. ”הֵאֵם הָאֵרִי יוֹדֵעַ?”
”כֵּן,” קוּלָּה רַעַד לְרַגַע כִּשְׁנִזְכָּרָה בַּהֲבָעָה עַל פְּנֵיו שֶׁל הָאֵרִי.
”אַחֲרֵי הַשִּׁיעוֹר, מֵר פּוֹטֵר הַחֲמִיא לַהִיגִיוֹן הַבְּרִיא הַמְּשׁוּבַח שֶׁל לוֹרֵד
מֵאֲלֹפִי, וְאָמַר שֶׁהוּא יִכְתּוֹב לַגְּבֵרֶת לוֹנְגְּבוּטוֹם וְיַעֲץ לָהּ לַעֲשׂוֹת
אֶת אוֹתוֹ הַדְּבָר עִם נִכְדָּה, לַמְּקָרָה שֶׁהוּא הַמְּטָרָה הַבֹּאָה. לַמְּקָרָה
שֶׁהָאֲפּוֹטְרוֹפּוֹסִית שֶׁל מֵר לוֹנְגְּבוּטוֹם תִּמְעַל בַּתְּפִקִּידָה עַד כִּדִּי
הַשְּׁאֲרָתוֹ בַּהוֹגוּוֹרְטֵס, מֵר פּוֹטֵר רוֹצֵה שִׁיָּהוּ בְּרִשּׁוֹתוֹ מִחוּלְלִיזְמָן,
גְּלִימַת הֵיעֵלְמוֹת, מִטְּאֵטָא, וְנִרְתִּיק לִשְׁאֲת אוֹתָם בּוֹ; וְגַם טְבַעַת בּוֹהֵן
עִם מִפְתָּח מַעֲבֵר חִירוֹם שִׁיִּקַּח אוֹתוֹ לַמְּקוֹם מִבְּטָחִים, לַמְּקָרָה
שֶׁמִּישֶׁהוּ יַחְטוֹף אֶת מֵר לוֹנְגְּבוּטוֹם וְיִיקַח אוֹתוֹ מִחוּץ לַטּוֹחַ לַחֲשֵׁי
הַהִגְנָה שֶׁל הַהוֹגוּוֹרְטֵס. אָמַרְתִּי לְמֵר פּוֹטֵר שֶׁאֵינֶנִּי חוֹשֶׁבֶת שֶׁמִּשְׁרַד
הַקְּסָמִים יֵאֲשֵׁר שִׁמּוֹשׁ כֹּזֵה בְּמִחוּלְלִיזְמָן, וְהוּא אָמַר שֶׁאֵנָּחְנוּ לֹא

צריכים לשאול. אני מצפה שהוא ירצה שהעלמה גריינג'ר תקבל את אותם הדברים, אם היא תישאר. ובשביל עצמו מר פוטר רוצה מטאטא תלת מושבי לשאת בנרתיק שלו." היא לא נדהמה מרשימת אמצעי הזהירות הללו. הורשמה מהחוכמה, אבל לא נדהמה; היא הייתה אמנית שינויי־צורה, אחרי הכל. אבל זה בכל זאת העביר בה צמרמורות של אינחת, שהארי חשב על הוגוורטס כעל מסוכנת כמו חקר לחשים.

"לא ניתן להמרות בקלות את פי מחלקת המסתורין," אמר אלבוס. "אבל באשר לשאר –" הקוסם הזקן נראה כאילו הוא קורס מעט לתוך עצמו. "אנחנו יכולים לתת לילד את מה שהוא רוצה. ואני אטיל לחשי הגנה גם על נוויל, ואכתוב לאוגוסטה ואומר לה שמוטב שיישאר פה בחג."

"ולבסוף," היא אמרה, "מר פוטר אומר – זהו ציטוט ישיר, אלבוס – מה שלא יהיה הפיתיון לקוסמים אפלים שהמנהל שומר פה, הוא צריך להוציא אותו מבית־הספר הזה, עכשיו." היא לא הצליחה לשמור על קולה נטול עוקץ הפעם.

"ביקשתי זאת מפלמל," אמר אלבוס, הכאב ניכר בקולו. "אבל מאסטר פלמל אמר – שאפילו הוא לא יכול להגן עוד על האבן – שהוא מאמין שלוולדמורט יש אמצעים למצוא אותה היכן שהיא מוחבאת – ושהוא לא מרשה שתישמר בשום מקום מלבד הוגוורטס. מינרווה, אני מצטער, אבל זה מוכרח להיעשות – מוכרח!"

"טוב ויפה," אמרה פרופסור מקגונגל. "אבל אני חושבת שמר פוטר צודק בכל מילה."

הקוסם הזקן העיף בה מבט, וקולו נתקע כשאמר, "מינרווה, את מכירה אותי זמן רב, וטוב מכל אדם שעודנו בחיים – אמרי לי, האם איבדתי את עצמי לאפלה היום?"

"מה?" אמרה פרופסור מקגונגל בהפתעה כנה. ואז, "הו, אלבוס, לא!"

שפתיו של הקוסם הזקן התכווצו לפני שדיבר. "למען טובת הכלל. הקרבתי כליך הרבה, למען טובת הכלל. היום כמעט גזרתי את דינה של הרמיוני גריינג'ר לאזקבאן למען טובת הכלל. ואני מגלה שאני – היום, גיליתי שאני – מתחיל לשנוא את התמימות שכבר אין לי –" קולו של הקוסם הזקן נקטע. "רוע שנעשה בשם טוב. רוע שנעשה בשם רוע. מה גרוע יותר?"

"אתה מתנהג בטיפשות, אלבוס."

הקוסם הזקן העיף בה מבט נוסף, לפני שהשיב את עיניו לדרכם. "אמרי לי, מינרווה – האם עצרת לשקול את ההשלכות, לפני שאמרת לעלמה גריינג'ר כיצד לכבול את עצמה למשפחת פוטר?" היא נשמה נשימה לא רצונית כשהבינה מה עשתה –

"אז לא שקלת." עיניו של אלבוס נעצבו. "לא, מינרווה, אל לך להתנצל. טוב הדבר. לאור איך שראית אותי היום – אם הנאמנות הראשונה שלך נתונה להארי פוטר, ולא לי, טוב וראוי שכך." היא פתחה את פיה כדי למחות, אבל אלבוס המשיך לפני שהספיקה לומר מילה. "אכן – אכן – יהיה זה נחוץ ואף יותר מכך, אם אדון האופל אותו הארי יצטרך להביס כדי לזכות בכוחו אינו וולדמורט כלל –"

"לא זה שוב!" אמרה מינרווה. "אלבוס, זה היה אתה-יודע-מי, ולא אתה, שסימן את הארי כשווה לו. אין שום דרך שבה הנבואה הזו יכולה להתכוון אליך!"

הקוסם הזקן הנהן, אבל עיניו עדיין נראו מרוחקות, מקובעות רק בדרך שלפניו.

* * *

תא המעצר, שניצב קרוב למרכז המחלקה לאכיפת חוקי הקסם, היה מרוהט בפאר; כתוצאה של מה שקוסמים מבוגרים קיבלו כמובן מאליו יותר מאשר רגשות מיוחדים כלפי אסירים. היה שם כיסא נוח מתנדנד ונשען מאליו, עם כריות רכות בעלות מרקם

עשיר, מתחממות מאליהן. היה שם ארון ספרים שהכיל ספרים אקראיים שחולצו מחנות מציאות, ומדף שלם מלא בעלונים עתיקים, כולל אחד משנת 1883. באשר לשירותים, ובכן, זה לא בדיוק היה מפואר, אבל הוטל על החדר לחש שעצר את כל העניינים הללו; נאסר על עציר ללכת לשום מקום שבו ההילאי המשגיח לא יוכל לראות אותו. אבל פרט לכך, היה זה תא קטן ונחמד למדי. המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס היה מעוכב, לא עצור, אפילו לא מאוים. לא היו שום ראיות להפליל אותו... למעט העובדה שפשע נורא וחריג התרחש בביתהספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות, ובהתחשב באירועים קודמים הסיכויים היו חמישה לאחד שהמורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל מעורב בזה איכשהו. לזה יש להוסיף את העובדה שאיש במאח"ק אפילו לא ידע מיהו המורה להתגוננות מפני כוחות האופל, ושהאיש התעטש, פשוטו כמשמעו, למול כל הניסיונות לחשוף את זהותו האמיתית. לא, הם לא שיחררו כבר את 'קווירינוס קווירל' בחזרה להוגוורטס.

הבה נחזור לשם הדגשה:

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל.

מעוכב.

בתא.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל הביט בהילאי המשגיח והמהם.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל לא אמר מילה אחת מאז שהגיע לתא המסוים הזה. הוא רק המהם.

ההמהום התחיל כשיר ערש פשוט לילדים, זה שמתחיל בבריטניה המוגלגית במילים, Lullaby, and good night.

הנעימה הזו הומהמה, ללא שינוי, שוב ושוב, במשך שבע דקות, כדי לבנות את התבנית הבסיסית.

ואז החלו עיטורים על הנושא. משפטים שהומהמו לאט מדי,

עם הפסקות ארוכות ביניהם, כך שהתודעה של המאזין תמתין ותמתין בחוסר אונים לתו הבא, למשפט הבא. ואז, כשהמשפט הבא מגיע, הוא בסולם כליכך לא נכון, לא רק בסולם שונה מהמשפטים הקודמים אלא בטון שלא מתאים לשום סולם, שלא ניתן אלא להגיע למסקנה שהאדם הזה בילה במכוון שעות בלהתאמן על ההמהום שלו רק כדי להשיג אנטי־טון מושלם שכזה. זה דמה למוזיקה כמו שהקול המת הנוראי של סוהרסן דמה לדיבור אנושי.

ורבתי אפשרי להתעלם מההמהום הנורא הזה. הוא דומה לשיר ערש מוכר, אבל סוטה מהתבנית באופן לא צפוי. הוא מייצר ציפיות ואז מפר אותן, לעולם לא בתבנית קבועה שתאפשר להמהום לדעוך לרקע. המוח של המאזין לא יכול למנוע מעצמו לצפות מהמשפטים האנטי־מוזיקליים שיושלמו, ולא יכול למנוע מעצמו להבחין בהפתעות.

ההסבר האפשרי היחיד לאופן שבו צורת ההמהום הזו באה לידי קיום היא שהיא תוכננה במכוון על ידי גאון אכזר במידה שלא תיאמן שהתעורר יום אחד, מרגיש משועמם מעינני רגיל, והחליט להקשות על עצמו ולגלות האם הוא יכול לשבור שפיות של אדם רק באמצעות המהום אליהם.

ההילאי הקשיב להמהום הנורא במידה שלא תיאמן כבר ארבע שעות, בעוד נוכחות ענקית, קרה וקטלנית מביטה בו, מרגישה איומה בין אם הוא מביט בה ישירות ובין אם הוא נותן לה לרחף בקצה שדה הראייה שלו – ההמהום פסק.

השתררה שתיקה ארוכה. מספיק זמן כדי שתקוות שווא תעלה ותימחץ על ידי זיכרון של אכזבות קודמות. ואז, כשפרק הזמן התארך, והתארך, התקווה הזו עלתה שוב ללא מעצור – ההמהום החל שוב. ההילאי נשבר.

מחגורתו, ההילאי הוציא מראה, נקש עליה פעם אחת, ואמר,
 "כאן הילאי זוטר ארג'ון אלטוניי, אני מכריז על קוד RJ-L20 בתא
 שלוש."

"קוד RJ-L20?" אמרה המראה בנימה מופתעת. נשמע קול של
 דפים נהפכים, ואז, "אתה רוצה החלפה משום שאסיר מנסה לוחמה
 פסיכולוגית ומצליח?"

(אמיליה בונז היא אינטליגנטית למדי.)

"מה האסיר אומר לך?" שאלה המראה.

(השאלה הזו אינה חלק מפרוטוקול RJ-L20, אבל למרבה הצער
 אמיליה בונז לא כללה הוראה מפורשת שמורה לקצין הבכיר לא
 לשאול.)

"הוא –" אמר ההילאי, והעיף מבט אל התא. המורה להתגוננות
 מפני כוחות האופל נשען כעת לאחור בכיסאו, נראה רגוע למדי.
 "הוא מכיט בי! ומהמהם!"

השתררה שתיקה.

המראה דיברה שוב. "ואתה מכריז על קוד RJ-L20 בגלל זה?
 אתה בטוח שאתה לא מנסה להתחמק מלשמור עליו?"
 (אמיליה בונז מוקפת באידיוטים.)

"אתה לא מבין!" צעק ההילאי אלטוניי. "זה המהום ממש
 נורא!"

המראה שידרה צליל של צחוק חנוק ברקע, שנשמע כאילו הגיע
 מיותר מאדם אחד. ואז שוב דיבור. "מר אלטוניי, אם אתה לא רוצה
 שיעיפו אותך להיות הילאי זוטר דרג ב', אני מציע שתתאפס על
 עצמך ותחזור לעבוד –"

"קבל ביטול," אמר קול חד, נשמע מרוחק קלות בגלל המרחק
 שלו מהמראה.

(וזו הסיבה שאמיליה בונז יושבת לעיתים קרובות במרכז
 השליטה של מאח"ק בעודה ממלאת את הניירת שמשדר הקסמים
 דורש.)

"ההילאי אלטוניי," אמר הקול החד, נשמע כאילו הוא מתקרב למראה, "יחליפו אותך במהרה. ההילאי בן גוטיארו, הפרוטוקול של RJ-L20 לא מציין שאתה צריך לשאול למה. הוא אומר שעליך לוודא החלפה להילאי שהכריז עליו. אם אני אגלה שהילאים מנצלים אותו, אני אשנה את הפרוטוקול כדי למנוע את ניצולו – השידור נקטע בפתאומיות.

ההילאי פנה בחזרה להביט בניצחון על המורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל, שנשען לאחר בכיסאו המרופד. האיש הזה אמר אז את המילים הראשונות שעזבו את שפתו מרגע שנכנס לתא.

"להתראות, מר אלטוניי," אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל.

כמה דקות לאחר מכן, הדלת לתא המעצר נפתחה, ופנימה נכנסה אישה אפורה שיער, לבושה בגלימות בגוון ארגמן של הילאים בלי שום סימן דרגה או עיטור, נושאת תיקיית עור שחורה תחת זרועה השמאלית. "אתה משוחרר," אמרה האישה הזקנה בחדות.

היה עיכוב קל כשההילאי אלטוניי ניסה להסביר מה קרה. זה נקטע באחת על ידי הנהון ואצבע שהצביעה לעבר הדלת. "ערב טוב, מדאם מנהלת," אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל.

אמיליה בונז לא הכירה בהצהרה הזו, אלא התיישבה בתכליתיות בכיסא שהתפנה. המכשפה הזקנה פתחה את התיקיה השחורה ומבטה ירד אל ניירות הקלף שבתוכה. "רמזים אפשריים לזהותו של המורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס, כפי שחובר על ידי ההילאית רובורדס." קלף הכותרת נהפך והושם בצד. "המורה להתגוננות אומר שמוין לסליט'ריין. טוען שמשפחתו נהרגה על ידי וולדמורט. טוען שלמד במרכז אומנויות'לחימה באסיה המוגלגית שהושמד על ידי וולדמורט.

בקשה שהוגשה למחלקה לתיאום בינלאומי זיהתה את האירוע הזה כתקרית יוני של 1969. "קלף נוסף נהפך. "נראה גם שהמורה הזה להתגוננות נשא נאום מרגש ביותר בפני תלמידיו, ממש לפני חג המולד האחרון, ונזף בדור שלפניהם על פילוגו אל מול אוכלי-המוות. "המכשפה הזקנה הרימה את מבטה מתיקיית העור. "גברת לונגבוטום התרשמה ממנו מאוד, והתעקשה שאקרא את הכל. הטיעון הזה נשמע לי מוכר, אם כי לא זכרתי את המקור בזמנו. אבל, כמובן, חשבתי שאתה מת."

קצינת אכיפת החוק הראשית של בריטניה הקסומה הביטה במבט חד במורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורטס, מעבר לזכויות מחוסמת בלחש שהפרידה ביניהם. הגבר שבתא השיב לה מבט שקול, ללא בהלה הנראית לעין.

"לא אנקוב בשמות," אמרה המכשפה הזקנה. "אבל אספר סיפור, ואראה האם הוא נשמע מוכר." אמיליה בונז השפילה שוב את מבטה, עוברת לקלף הבא. "נולד בשנת 1927, סיים את לימודיו בשנת 1945. המשיך לטיול שלאחר הלימודים בחו"ל ונעלם כשביקר באלבניה. נחשב למת עד שנת 1970, אז חזר לבריטניה הקסומה באותה פתאומיות, בלי שום הסבר לעשרים וחמש השנים החסרות. הוא לא חידש את הקשר עם משפחתו, חי בבידוד. בשנת 1971, כשביקר בסמטת דיאגון, הוא סיכל ניסיון של בלטריקס בלק לחטוף את בתו של שר הקסמים, והשתמש בקללה ההורגת לחסל שניים משלושת אוכלי-המוות שליוו אותה. מעבר לכך כל בריטניה מכירה את הסיפור; האם יש צורך שאמשיך אותו?" המכשפה הזקנה הרימה את מבטה מהתיקיה שוב. "טוב ויפה. היה משפט בקסמהדרין, במהלכו הגבר הצעיר הזה קיבל מחילה על שימוש בקללה ההורגת, לא מעט בזכות המאמצים של סבתו, גבירת הבית שלו. הוא השלים עם משפחתו, והם ערכו כינוס משפחתי לחגוג את שובו. אורח הכבוד הגיע וגילה שכל משפחתו נרצחה על ידי אוכלי-מוות, עד רמת גמדוני-הבית; ושהוא עצמו הנצר האחרון

לבית עתיק־יומין.

המורה להתגוננות לא הגיב לדבר מכל זה, למעט העובדה שעיניו נעצמו למחצה כאילו בעיפות.

"הגבר הצעיר הזה לקח את מקומה של משפחתו בקסמהדרין, הופך לאחד מהקולות האיתנים ביותר כנגד אתה־יודע־מי. מספר פעמים הוא הוביל כוחות כנגד אוכל־יהמוות, נלחם עם טקטיקות מיומנות וכוח מדהים. אנשים החלו לדבר עליו כעל הדמבלדור הבא, האמינו שהוא יהפוך לשר הקסמים אחרי שאדון האופל ייפול. בשלושה ביולי, 1973, הוא לא הגיע להצבעה קריטית בקסמהדרין, ומעולם לא שמעו ממנו שוב. הנחנו שאתה־יודע־מי הרג אותו. זו הייתה מכה אנושה לכולנו, והעניינים המשיכו בצורה גרועה הרבה יותר מאז." מבטה של המכשפה הזקנה היה תוהה. "התאבלתי עליך בעצמי. מה קרה?"

כתפיו של המורה להתגוננות נעו קלות, משיכת כתף קטנה. "את מניחה הנחות רבות," אמר המורה להתגוננות בשקט. "אני עצמי הייתי מאמין שהאדם הזה מת לפני שנים רבות. אבל אם האדם הזה בכל זאת בחיים – אז ברור שהוא לא רוצה שהעובדה הזו תוכרז ברבים, ויש לו סיבות מספיקות לשתיקה. נשמע כאילו האדם הזה היה לך לעזר בעבר." שפתיו של המורה להתגוננות התעקלו בחיוך ציני. "אבל אני כבר לא מופתע לגלות שהכרת תודה חולפת. האם יש משהו נוסף שתרצי ממני?"

המכשפה הזקנה נשענה לאחור בכיסא משמר ההילאים שלה, נראית מופתעת למדי, אולי אפילו פגועה. "לא –" היא אמרה לאחר רגע. האצבעות שלה תופפו על תיקיית העור; בעצבנות, ניתן היה לחשוב בהנחה שאמיליה בונז מסוגלת להרגיש עצבנות. "אבל הבית שלך – לא נותרו עוד הרבה בתים עתיק־יומין –"

"לא ישנה הרבה למדינה הזו אם נותרו שמונה בתים עתיק־

יומין, או שבעה."

המכשפה הזקנה נאנחה. "מה דמבלדור חושב על זה?"

הגבר בתא המעצר הניד בראשו. "הוא אינו יודע מי אני, והבטיח שלא לחקור."

גבותיה של המכשפה הזקנה התרוממו. "איך הוא זיהה אותך בפני לחשי ההגנה של הוגוורטס, אם כך?"
חיוך קל. "המנהל צייר מעגל, ואמר להוגוורטס שמי שעומד בתוכו הוא המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. ואם כבר מדברים –" הנימה נעשתה נמוכה יותר, יבשה יותר. "אני מפספס את השיעורים שלי, המנהלת בונז."

"נראה שאתה – נח, לפעמים בצורה מוזרה. גם זה דווח. ונראה שאתה נח בתדירות הולכת גוברת, ככל שהזמן עובר." אצבעותיה של המכשפה הזקנה תופפו על תיקיית העור פעם נוספת. "אני לא יכולה לזכור שקראתי על סימפטום כזה, אבל כששומעים על דברים כאלה, מדמיינים... קוסמי אופל שנלחמו בהם, וקללות נוראות שנספגו..."

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל נותר נטול הבעה.
"האם אתה זקוק לעזרת מרפא?" שאלה אמיליה בונז. המסכה שלה נשמטה, חושפת בגלוי את הכאב בעיניה. "האם יש משהו שניתן לעשות בעבורך?"

"הסכמתי ללמד התגוננות בהוגוורטס," אמר הגבר שבתא בנימה שטוחה. "הסיקי את המסקנות שלך, מדאם. ואני מפספס את השיעורים שלי, מהם לא נותרו עוד הרבה. אשמח לחזור להוגוורטס כעת."

* * *

כשהרמיזי התעוררה בפעם השלישית (על אף שזה הרגיש כאילו עצמה את העיניים רק לרגע) השמש הייתה נמוכה אף יותר בשמיים, כמעט שקעה לגמרי. היא הרגישה קצת יותר בחיים ואפילו יותר מותשת, למרבה הפלא. הפעם היה זה פרופסור פליטיק שעמד לצד מיטתה וניער את כתפה, מגש של אוכל מהביל

מרחף לצידו. מסיבה מסוימת היא חשבה שהארי פוטר אמור להיות זה שיישען מעל מיטתה, אבל הוא לא היה פה. האם היא חלמה זאת? היא לא זכרה שחלמה.

הסתבר (עלפי פרופסור פליטיק) שהרמיוני החמיצה את ארוחת הערב באולם הגדול והוערה כדי לאכול. ואז היא יכולה לחזור לחדרה ברייבנקלו ולמיטתה שלה כדי לישון את שארית הלילה. היא אכלה בשתיקה. היה חלק בה שרצה לשאול את פרופסור פליטיק האם הוא חושב שהוטל עליה לחשיכוּת או שניסתה להרוג את דראקו מאלפוי מרצונה שלה –

– כמו שזכרה שעשתה –

– אבל יותר מהכל היא פחדה לגלות. פחדה לגלות זה סימן אזהרה, על-פי הארי פוטר והספרים שלו; אבל התודעה שלה הרגישה מותשת, חבולה, והיא לא הצליחה לגייס את הכוח לעקוף את זה.

כשהיא ופרופסור פליטיק יצאו מהמרפאה הם גילו את הארי פוטר יושב ישיבה מזרחית מחוץ לדלת, קורא בשקט ספר לימוד בפסיכולוגיה.

“אני אקח אותה מפה,” אמר הילד־שנשאר־בחיים. “פרופסור מקגונגל אמרה שזה יהיה בסדר.”

פרופסור פליטיק נראה כאילו הוא מקבל את זה, ועזב לאחר מבט חמור סבר שהופנה אל שניהם. היא לא הייתה מסוגלת לדמיין מה המבט הזה אמור להביע, אלא אם זה אל תנסי להרוג עוד תלמידים.

קול צעדיו של פרופסור פליטיק דעך והשניים עמדו לבדם מחוץ לדלתות המרפאה.

היא הביטה בעיניו הירוקות של הילד־שנשאר־בחיים, השיער הפרוע שלא הסתיר לחלוטין את הצלקת שעל מצחו; היא הביטה בפניו של הילד שנתן את כל כספו כדי להציל אותה בלי מחשבה שנייה. היו בה רגשות – אשמה, בושה, מבוכה, דברים נוספים –

אבל לא מילים. לא היה דבר שידעה איך לומר.

"אז," אמר הארי בפתאומיות, "עשיתי רפרוף מהיר בספרי הפסיכולוגיה שלי כדי לראות מה הם אומרים על הפרעת דחק פוסט-טראומטית. הספרים הישנים אומרים שצריך לדבר על החוויה עם יועץ מיד לאחר מכן. המחקרים החדשים אומרים שכשהם עשו באמת את הניסוי, הסתבר שלדבר על זה מיד אחרי-כך הפך את זה לגרוע יותר. כנראה מה שאת באמת צריכה לעשות זה לזרום עם הדחף הטבעי של התודעה שלך להדחיק את הזיכרונות ופשוט לא לחשוב על זה לזמן מה."

זה היה כלי-כך דגל ביחס לצורה שבה היא והארי דיברו בדרך כלל עד שהרגישה צריכה פתאומית בגרונה.

אנחנו לא מוכרחים לדבר על זה. זה היה מה שהארי אמר הרגע, פחות או יותר. זה הרגיש כמו רמאות, אולי אפילו שקר. שום דבר לא רגיל. כל מה שלא בסדר עדיין לא בסדר ונוראי, כל מה שלא נאמר עדיין צריך להיאמר...

"אוקיי," אמרה הרמיוני, משום שלא היה דבר אחר לומר, שום דבר.

"אני מצטער שלא הייתי שם כשהעירו אותך," אמר הארי כשהחלו ללכת. "מדאם פומפרי לא הרשתה לי להיכנס, אז פשוט נשאיתי פה בחוץ." הוא משך בכתפיו בתנועה קטנה ועצובה למראה. "אני מניח שעדיף היה לו הייתי מסתובב בחוץ לעשות בקרת נזקים על יחסי ציבור, אבל... בכנות, אף פעם לא הייתי ממש טוב בזה, אני פשוט מדבר בעוקצנות עם אנשים."

"עד כמה זה גרוע?" היא חשבה שקולה היה צריך לצאת בלחישתה, בקרקור, אבל הוא לא.

"טוב –" אמר הארי בהיסוס גלוי. "מה שאת צריכה להבין, הרמיוני, זה שהיו לך הרבה מגנים בזמן ארוחת הבוקר היום, אבל כל מי שהיה בצד שלך... המציא דברים. דראקו ניסה להרוג אותך קודם, דברים כאלה. זה היה גריינג'ר נגד מאלפוי, ככה אנשים ראו

את זה, כמו מאזניים – לדחוף למטה את הצד שלו מעלה למעלה את הצד שלך. אמרתי להם שסביר להניח ששניכם חפים מפשע, שעל שניכם הוטל לחשיכוּת. הם לא הקשיבו, שני הצדדים התייחסו אליי כאל בוגד שמנסה לאחוז במקל משני קצותיו. וכשאנשים שמעו שדראקו העיד תחת וריטסרום שהוא ניסה לעזור לך לפני הקרב – תפסיקי לעשות את הפרצוף הזה, הרמיוני, לא באמת עשית לו שום דבר. בכל אופן, כל מה שאנשים הבינו זה שהפלג התומך במאלפוי צדק ושהפלג התומך בגריינג'ר טעה.” הארי נאנח אנחה קטנה. “אני אמרתי להם שכשהאמת תצא לאור בסופו של דבר הם יובכו...”

“עד כמה זה גרוע?” היא שאלה שוב. הפעם הקול שלה כן יצא חלש יותר.

“זוכרת את ניסוי הקונפורמיות של אש?” שאל הארי, מפנה את ראשו להביט בה במבט רציני.

התודעה שלה התקשתה להיזכר לכמה שניות, מה שהבהיל אותה, אבל אז האזכור חזר. בשנת 1951, סלומון אש לקח כמה נבדקים, וכל אחד מהם הושם בשורה ארוכה של אנשים אחרים שנראו כמוהו, שנראו כמו נבדקים אחרים, אבל למעשה היו משתפי פעולה של החוקר. הוצג בפניהם על צג קו שסומן באות X, לצד שלושה קווים אחרים, שסומנו באותיות A, B ו-C. החוקר שאל איזה מהקווים באותו אורך כמו קו X. התשובה הנכונה הייתה C בבירור. ה'נבדקים' האחרים, משתפי הפעולה, אמרו אחד אחרי השני ש-X באותו אורך כמו B. הנבדק האמיתי הושם אחד לפני האחרון בסדר כדי לא לעורר חשד בכך שהוא אחרון. המבחן היה לראות האם הנבדק האמיתי 'ילך בתלם' עם התשובה השגויה הרגילה B, או יאמר את התשובה הנכונה הברורה C.

75% מהנבדקים 'הלכו בתלם' לפחות פעם אחת. שליש מהנבדקים הלכו בתלם יותר מחצי מהפעמים. חלק דיווחו לאחר מכן שבאמת האמינו ש-X באותו אורך כמו B. וזה היה במקרה שבו

הנבדקים לא הכירו איש ממשפּי הפעולה. אם שמת אנשים עם אנשים ששייכים לאותה הקבוצה כמוהם, כמו מישהו בכיסא גלגלים ליד אנשים אחרים בכיסא גלגלים, אפקט הקונפורמיות התחזק אף יותר...

להרמינוי הייתה תחושת בחילה בנוגע לכיוון אליו זה הולך. "אני זוכרת," היא לחשה.

"ערכתי ללגיון הכאוס אימונים נוגד־קונפורמיות, את יודעת. הכרחתי כל לגיונר לעמוד במרכז ולומר 'שתיים כפול שתיים זה ארבע' או 'דשא הוא ירוק'! כשכל השאר בלגיון הכאוס קוראים לו אידיוט או לועגים לו בבוז – אלן פלינט יכול ללעוג בבוז ממש טוב – או אפילו פשוט להביט בו בהבעות חתומות ואז ללכת. מה שאת צריכה לזכור הוא, רק לגיון הכאוס התאמן במשהו כמו זה. אף אחד אחר בהוגוורטס אפילו לא יודע מה זה קונפורמיות." "הארי!" קולה רעד. "עד כמה זה גרוע?"

הארי משך בכתפיו בתנועה עצובה פעם נוספת. "כולם מהשנה השנייה ומעלה, משום שהם לא מכירים אותך. כל מי שבצבא דרקון. כל סלית'רין, כמובן. וגם, טוב, רוב שאר בריטניה הקסומה, אני חושב. תזכרי, לוציוס מאלפוי שולט בנביא היומי." "מה שאנשים מאמינים בו לא מרגיש כמו אמונה, זה פשוט מרגיש כמו האופן שבו העולם הינו. את ואני עומדים בבועה קטנה ופרטית של היקום שבה הוטל על הרמינוי גריינג'ר לחשיזכרון. כל השאר חיים בעולם שבו הרמינוי גריינג'ר ניסתה לרצוח את דראקו מאלפוי. אם ארני מקמילן –

נשימתה נתקעה בגרונה. קפטן מקמילן –

"– חושב שאסור לו מבחינה מוסרית להיות חבר שלך עכשיו, טוב, הוא מנסה לעשות את הדבר הנכון כפי שהוא מבין אותו, בעולם שבו הוא חושב שהוא חי." עיניו של הארי היו רציניות מאוד. "הרמינוי, אמרת לי הרבה פעמים שאני מתנשא יותר מדי על אנשים אחרים. אבל אם אני אצפה מהם ליותר מדי – אם אני אצפה

מאנשים לעשות את הדבר הנכון – אני ממש אשנא אותם. אם נשים בצד אידיאליזם, תלמידי הוגוורטס לא באמת יודעים מספיק מדעי קוגניציה כדי לקחת אחריות על האופן שבו התודעה שלהם עובדת. זאת לא אשמתם שהם משוגעים." קולו של הארי היה עדין בצורה מוזרה, כמעט כמו של מבוגר. "אני יודע שזה יהיה לך קשה יותר מכפי שזה יהיה לי. אבל זכרי, בסופו של דבר האשם האמיתי יתפס. האמת תצא לאור, כל מי שהיה בטוח בטעות שלו יוכך."

"ואם האשם האמיתי לא ייתפס?" היא שאלה בקול רועד.

...או אם יתברר שזו באמת אני בסופו של דבר?

"אז את יכולה לעזוב את הוגוורטס וללכת למכון המכשפות של סיילס באמריקה."

"לעזוב את הוגוורטס?" היא מעולם לא חשבה על האפשרות הזו למעט כעל עונש אולטימטיבי.

"אני... הרמיוני, אני חושב שאולי תרצי לעשות את זה בכל מקרה. הוגוורטס היא לא טירה, זה טירוף עם קירות. יש לך אפשרויות נוספות."

"אני..." היא גמגמה. "אני אצטרך... לחשוב על זה..."

הארי הנהן. "לפחות היום אף אחד לא ינסה להטיל עלייך קללה, לא אחרי מה שהמנהל אמר בארוחת הערב. הו, ורון וויזלי ניגש אליי, נראה רציני מאוד, ואמר לי שאם אראה אותך לפניו, אני צריך לומר שהוא מצטער שחשב עלייך דברים רעים, ושהוא לעולם לא ידבר עלייך סרה שוב."

"רון מאמין שאני חפה מפשע?" שאלה הרמיוני.

"טוב... הוא לא ממש חושב שאת חפה מפשע, כשלעצמו..."

* * *

כל חדר המועדון של רייבנקלו השתק כשהם נכנסו.
בוהים בהם.
בוהים בה.

(היו לה סיוטים כאלה.)

ואז, בזה אחר זה, אנשים הפנו את מבטם ממנה. פנלופה קלירווטר, המדריכה מהשנה החמישית שהייתה אחראית על תלמידי השנה הראשונה, הסבה את מבטה לאט ובכוונה, מפנה את ראשה להביט בכיוון אחר. סו לי וליסה טורפין ומייקל קורנר, שלכולם עזרה בשיעורי הבית שלהם, ושישבו בשולחן אחד, הסבו את מבטם כולם, פניהם מתוחות לפתע, ברגע שניסתה לצוד את מבטם. מכשפה מהשנה השלישית ששמה לטישה רנדל, אותה אלגרה הצילה פעמיים מבריונים מסלית'רין, התכופפה במהירות מעל שולחנה וחזרה לעשות את שיעורי הבית שלה. מנדי ברוקלהרסט הסבה את מבטה.

הרמיוני לא פרצה אז בדמעות, אבל רק משום שציפתה לכך, דמינה זאת שוב ושוב בראשה. לפחות אנשים לא צרחו עליה או דחפו אותה או הטילו עליה קללות. הם פשוט הסבו את מבטם – הרמיוני הלכה הישר אל גרם המדרגות שהוביל לחדרי בנות השנה הראשונה. (היא לא ראתה את פדמה פאטיל או את אנתוני גולדשטיין שהביטו בה, שני ראשים בודדים מסתובבים לעקוב אחריה כשעזבה.) מאחוריה, היא שמעה את הארי פוטר אומר בקול רגוע מאוד, "עכשיו, בסופו של דבר האמת תצא לאור, חבר'ה. אז אם אתם כל-כך בטוחים שהיא אשמה, אני יכול לבקש ממכם לחתום על הנייר הזה פה, שאומר שאם אחר-כך יתברר שהיא חפה מפשע, היא יכולה לומר 'אמרתי לכם' ואז לזכור לכם את זה לשארית חייכם? בואו כולם, אל תהיו פחדנים, אם אתם באמת מאמינים בזה אתם לא אמורים לפחד להמר –"

היא הייתה בחצי הדרך למעלה כשהבינה שיהיו בנות גם בחדר שלה.

הכוכבים עוד לא ממש זרחו, רק אחד או שניים מהחזקים ביותר נראו מבעד לאובך האדמדמס־סגול של האופק, על אף שהשמש שקעה לגמרי.

ידיה של הרמיוני אחזו באבן הקשה של המעקה ששמר על המרפסת הקטנה, אליה התחמקה מהמדרגות לאחר שהבינה ש –
– היא לא יכולה פשוט לחזור למיטה –

– המילים הדדהו בתודעתה כמו ש'את לא יכולה לחזור הביתה' צריך להישמע.

היא בהתה במדשאות הריקות, בשקיעה הגוועת, בדשא הנוכט הרחק למטה.

עייפה, היא הייתה עייפה, היא לא הייתה מסוגלת לחשוב, היא צריכה לישון. פרופסור פליטיק אמר לה שהיא צריכה לישון, והיה שיקוי נוסף בארוחת הערב שלה. אולי ככה חברת הקוסמים התמודדה עם טראומות נוראות לילדות קטנות ותמימות, פשוט הכריחה אותן לישון הרבה אחר־כך.

היא צריכה ללכת לחדר שלה ולישון, אבל היא חששה ללכת למקום בו יש אנשים אחרים. חששה מהצורה בה הם יכולים להביט בה, או להסב את מבטם.

רסיסי מחשבה רדפו אחרי עצמם בתודעה מותשת מכדי לסיים או לחבר אותם כשהלילה הגיע במלואו.

למה –

למה כל זה קרה –

הכל היה בסדר לפני שבוע –

למה –

מאחוריה נשמע קול חריקה של דלת נפתחת.

היא סובבה את ראשה והביטה.

פרופסור קווירל נשען כנגד הדלת דרכה יצאה, צלליתו כמו דמות קרטון לאור לפידי הוגוורטס מאחוריו בדלת הפתוחה. היא לא הייתה מסוגלת לראות את הבעת פניו, על אף שפתח הדלת

מאחוריו היה מואר; עיניו, פניו, כל מה שהצליחה לראות ממקומה נח בצללי הלילה.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס, מספר אחת ברשימת האנשים שהיו יכולים לעשות זאת. היא לא הבינה שיש לה רשימת חשודים עד הרגע הזה.

האיש עמד בפתח הדלת ולא אמר דבר; והיא לא הייתה מסוגלת לראות את עיניו. מה הוא עושה פה בכלל –

“אתה פה כדי להרוג אותי?” שאלה הרמיוני גריינג’ר.

פרופסור קווירל היטה את ראשו למשמע הדבר.

ואז המורה להתגוננות החל להתקדם לעברה, הצללית האפלה מרימה יד אחת באיטיות ובכוונה, כאילו לדחוף אותה ממגדל ריינקלו –

“שתק!”

פרץ האדרנלין דרס הכל, היא שלפה את שרביטה בלי לחשוב, שפתיה יצרו את המילה מעצמן, קליע השיתוק נורה משרביטה ו –
– האט ונעצר לפני ידו המושטת של פרופסור קווירל, פועם באוויר כאילו הוא עדיין מנסה להתקדם ומשמיע קול תסיסה קל.
הזוהר האדום האיר את פניו של פרופסור קווירל לראשונה, חושף חיוך מוזר ומלא חיבה.

“טוב יותר,” אמר פרופסור קווירל. “העלמה גריינג’ר, את עדיין תלמידה בשיעורי ההתגוננות שלי. ככזו, אם את רואה בי איום, אני לא מצפה ממך פשוט להביט בי בעצב ולשאול אם אני פה כדי להרוג אותך. פחות שתי נקודות קווירל.”
היא לא הייתה מסוגלת לחבר אותיות למילים.

המורה להתגוננות הצליף באגביות עם אצבעו בקליע השיתוק המרחף ושלח את הקללה לאחור מעל ראשה, הרחק אל הלילה, כך שהם עמדו שוב בחשכה, ואז פרופסור קווירל צעד הצידה מפתח הדלת, שנסגרה מאחוריו; ואור לבן ורך בקע מסביב לשניהם, כך ששוב הייתה מסוגלת לראות את פניו, עדיין עם החיוך המוזר ומלא

החיבה.

"מה אתה – מה אתה עושה פה?" כמה צעדים נוספים לקחו את פרופסור קווירל לנקודה הגבוהה ביותר בביצורי המרפסת, שם הניח את מרפקיו על האבן ונשען קדימה בכבדות, מביט מעלה אל שמי הלילה.

"הגעתי לכאן מיד לאחר שחרורי מחזקת ההילאים, ברגע שסיימתי לדווח למנהל," אמר פרופסור קווירל בקול שקט, "משום שאני המורה שלך, ואני אחראי לך."

הרמיוני הבינה אז; זוכרת את מה שפרופסור קווירל אמר להארי בשיעור ההתגוננות השני, על לשלוט בכעסו. היא הרגישה סומק של בושא שהתפשט כל הדרך עד לחזה. לקח רגע לאחר מכן כדי שהידע ידרוס את ההשפלה, כדי שתכריח את המילים לצאת מגרונה –

"אני –" אמרה הרמיוני. "הארי חושב – שאני לא – איבדתי שליטה במזגי, כלומר –"

"כך שמעתי," אמר פרופסור קווירל בנימה יבשה למדי. הוא הניד בראשו, כאילו לעבר הכוכבים עצמם. "הילד ברמזל שחציתי את הקו מרוגז כלפי הנטייה שלו להרס עצמי לעבר סקרנות טהורה בנוגע למה שהוא עומד לעשות הלאה. אבל אני מסכים עם הערכתו של מר פוטר את העובדות. הרצח הזה תוכנן היטב כדי לחמוק מגילוי גם על ידי לחשי ההגנה של הוגוורטס וגם מעינו המתוזמנת היטב של המנהל. באופן טבעי, ברצח מתוכנן שכזה, חף מפשע כלשהו יוצב כדי לקחת את האשמה." חיוך קצר ואירוני עלה על שפתיו של המורה להתגוננות, אם כי הוא לא הביט בה. "באשר למחשבה שאת עשית זאת בעצמך – אני מחשיב את עצמי כמורה מוכשר, אבל אפילו אני לא הייתי יכול ללמד כוונות רצחניות שכאלה תלמידה עיקשת וחסרת כישורים כמו הרמיוני גריינג'ר." החלק במוחה שאמר מה? בתרעומת, לא היה קרוב להיות חזק דיו כדי להגיע לשפתיה.

"לא..." אמר פרופסור קווירל. "אין זו הסיבה שאני כאן. לא עשית שום מאמץ להסתיר את איבתך כלפיי, העלמה גריינג'ר. אני מודה לך על חוסר העמדת הפנים, משום שאני מעדיף בהרבה שנאה אמיתית על פני אהבה כוזבת. אבל את עדיין התלמידה שלי, ויש לי משהו לומר לך, אם תסכימי לשמוע זאת."

הרמיזוני הביטה בו, עדיין נלחמת בהשפעות של האדרנלין מקודם. המורה להתגוננות נראה כאילו הוא פשוט מביט מעלה אל השמיים הכהים, בהם כוכבים החלו להופיע.

"אני עמדתי להיות גיבור, פעם," אמר פרופסור קווירל, עדיין מביט מעלה. "את מסוגלת להאמין לזה, העלמה גריינג'ר?"
 "לא."

"שוב תודה לך, העלמה גריינג'ר. זוהי אמת בכל זאת. לפני זמן רב, הרבה לפני זמנך או זמנו של הארי פוטר, היה גבר שהולל כמושיע. הנצר המובטח, כזה שכולם יזהו מהסיפורים, נושא צדק ונקמה כמו שרביטים תאומים כנגד היריב הנורא שלו." פרופסור קווירל צחק צחוק מריר ורך, מביט מעלה אל שמי הלילה. "את יודעת, העלמה גריינג'ר, בזמן ההוא חשבתי שאני כבר ציני, אך עם זאת... טוב."

הדממה התארכה בלילה הקר.

"בכנות," אמר פרופסור קווירל, מביט מעלה אל הכוכבים, "עדיין אינני מבין זאת. הם בוודאי ידעו שחייהם תלויים בהצלחתו של האדם הזה. אך עם זאת נראה כאילו הם עשו כל שביכולתם להפוך את חייו ללא נעימים. להשליך כל מכשול אפשרי לדרך. לא הייתי נאיבי, העלמה גריינג'ר, לא ציפיתי שבעלי השררה יתמכו בי מיד – לא בלי תמורה לעצמם. אבל גם הכוח שלהם ניצב תחת איום; ולפיכך הייתי המום כשנראה היה שהם מסתפקים בלצעוד לאחור ולהטיל על האדם הזה את כל עול האחריות. הם לגלגו על מה שעשה, מעירים בינם לבין עצמם כיצד היו מצליחים יותר במקומו, אם כי לא השפילו את עצמם ולקחו צעד קדימה."

פרופסור קווירל הניד בראשו כאילו בבלבול. "והדבר המוזר היה – קוסם האופל, יריבו הנורא של האדם הזה – אלה ששירתו אותו זינקו בהתלהבות למשימותיהם. הקוסם האפל נעשה אכזר יותר לתומכיו, והם תמכו בו עוד יותר. אנשים נלחמו על הזכות לשרת אותו, בעוד אלה שחייהם היו תלויים באדם האחר הזה הקשו על חייו... לא הצלחתי להבין זאת, העלמה גריינג'ר." פניו של פרופסור קווירל היו צל כשהביט מעלה. "אולי, כשלקח על עצמו את קללת הפעולה, האיש הזה הסיר אותה מכל השאר? האם זו הסיבה שהרגישו חופשיים להקשות על הקרב שלו כנגד הקוסם האפל שהיה משעבד אותם? האמונה שאנשים יפעלו מתוך האינטרס העצמי שלהם לא הייתה ציניות, מסתבר, אלא אופטימיות טהורה; במציאות אנשים לא עומדים בסטנדרט כה גבוה. וכך, כשעבר הזמן, האיש הזה הבין שהוא יצליח להילחם יותר טוב בקוסם האפל לבדו, מאשר עם חסידים שכאלה מאחוריו גבו."

"אז –" קולה של הרמינוי נשמע מוזר בלילה. "הותרת מאחור את חבריך שיישארו מוגנים, וניסית לתקוף את הקוסם האפל בעצמך?"

"לא," אמר פרופסור קווירל. "הפסקתי לנסות להיות גיבור, והלכתי לעשות משהו אחר שהיה לי נחמד יותר."
 "מה? אמרה הרמינוי בלי לחשוב. "זה נורא!"

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל הפנה את ראשו מהשמיים להביט בה; והיא ראתה, באור מפתח הדלת, שהוא מחייך – או לפחות, חצי מהפנים שלו מחייכים. "את הולכת לומר לי שאני אדם נורא, העלמה גריינג'ר? טוב, אולי זה נכון. אבל האם אנשים שמעולם לא מנסים להיות גיבורים גרועים יותר? אם לא הייתי עושה דבר, כמוהם, האם היית חושבת עליי דברים טובים יותר?"

הרמינוי פתחה את פיה וגילתה שפעם נוספת אין לה מה לומר.

זה לא בסדר, לזנוח את עסקי הגבורה, אינך יכול פשוט לעשות את זה, אבל היא לא רצתה לומר שכל מי שהוא לא גיבור הוא שום דבר, זו חשיבת קווירל...

החיוך, או חציהחיוך, נעלם. "היית שוטה." אמר המורה להתגוננות בשקט, "לצפות להכרת תודה מתמשכת מאלה עליהם ניסית להגן, ברגע שקראת לעצמך גיבורה. בדיוק כפי שציפית מהאדם הזה שימשיך להיות גיבור, וקראת לו נורא על שהפסיק, כשאלף נוספים מעולם לא נקפו אצבע. זה אך מצופה שתילחמי בבריונים. זה מה שאת חייבת, והם קיבלו זאת כמו נסיכים, עם זלזול על האיחור בתשלום שלך. וכבר ראית, אני מהמר, שהחיבה שלהם נעלמה כמו אבק ברוח ברגע שכבר לא היה לטובתם להיות מזוהים איתך..."

המורה להתגוננות התיישר לאיטו מהמרפסת, עומד כמעט זקוף, פונה אליה לגמרי.

"אבל אין את מוכרחת להיות גיבורה, העלמה גריינג'ר," אמר פרופסור קווירל. "את יכולה להפסיק מתי שרק תרצי." הרעיון הזה...

...כן עלה בדעתה לפני כן, כמה פעמים ביומיים האחרונים. אנשים נעשים מי שהם אמורים להיות בכך שהם עושים את הדבר הנכון, אמר לה המנהל דמבלדור. הצרה הייתה שנראה היה כאילו יש שני דברים נכונים לעשות. היה בה חלק שאמר שנכון זה להמשיך להיות גיבורה, ולהישאר בהוגוורטס, היא לא ידעה מה הולך אבל גיבורה לא פשוט תברח.

והיה גם קול ההיגיון הבריא שאמר שלילדים קטנים אסור אף פעם להיות בסכנה, שבשביל זה יש מבוגרים; הקול של כל כרזה בבית-ספר שאמרה לא לקחת ממתקים מזרים. גם זה נכון.

הרמיוני גריינג'ר עמדה על המרפסת, מביטה בצללית של פרופסור קווירל שנוצרה על ידי הכוכבים הזורחים, ולא הבינה; היא לא הבינה איך המורה להתגוננות יכול להביט בה בפנים

שהראו דאגה; היא לא הבינה את נימת הכאב שחתכה בה בקולו של המורה להתגוננות; היא לא הבינה למה נאמר לה כל זה.

"אתה אפילו לא אוהב אותי, פרופסור," אמרה הרמיוני.

חיוך קטן נצנץ על פניו של פרופסור קווירל. "אני מניח שאני יכול לומר שמכעיס אותי האופן שבו העניין גזל את זמני היקר והפריע לשיעורי ההתגוננות שלי. אבל בעיקר, העלמה גריינג'ר, את תלמידה שלי, ויהיו המקצועות האחרים בהם עסקתי בעבר, אני חושב שהייתי מורה טוב בהוגוורטס, לא כן?" לפתע עיניו של פרופסור קווירל היו עייפות מאוד. "בתור המורה שלך, אם כן, אני מייצץ לך לבחון את אפשרויות התעסוקה האחרות שלך. לא הייתי רוצה לראות מישהו אחר הולך בדרכי."

הרמיוני בלעה את רוקה. היה זה צד בפרופסור קווירל שמעולם לא דמינה, וזה כרסם בדעותיה הקדומות.

פרופסור קווירל הביט בה לרגע, ואז הסב ממנה את מבטו שוב, מביט שוב בכוכבים. כשדיבר הפעם קולו היה שקט יותר. "מישהו פה סימן אותך כמטרה, העלמה גריינג'ר, ואינני יכול להגן עלייך כפי שהגנתי על מר מאלפוי. המנהל מנע זאת, עקב מה שהוא טוען שהן סיבות טובות. קל להיקשר להוגוורטס, אני יודע, משום שגם אני נקשרתי אליה. אבל בצרפת מתייחסים לבתים עתיקייומין באופן שונה מאשר בבריטניה; ובבובאטון לא יתעללו בך, אני חושב. לא משנה מה את חושבת עליי, אני נשבע שאם היית מבקשת ממני להביא אותך בשלום לבובאטון, הייתי עושה כל שביכולתי להעביר אותך לשם."

"אני לא יכולה פשוט –" אמרה הרמיוני.

"אבל את כן יכולה, העלמה גריינג'ר." כעת העיניים הכחולות החיוורות הביטו בה בכוונה רבה. "מה שתרצי לעשות עם חייך, אינך יכולה להשיג זאת בהוגוורטס, לא עוד. המקום הזה הרוס בשבילך עכשיו, אפילו אם נשאר בצד את כל האיומים האחרים. פשוט בקשי מהארי פוטר לצוות עלייך ללכת לבובאטון ולחיות את

חיך בשלום. אם תישארי פה, הוא אדונך בעיני בריטניה וחוקיה! היא אפילו לא חשבה על כך, זה החוויר כליכך בהשוואה להיאכלות על ידי סוהרסנים; זה היה חשוב לה לפני כן, אבל עכשיו זה נראה ילדותי, לא חשוב, חסר תוכן, אז למה העיניים שלה צורבות?

"ואם זה לא מניע אותך, העלמה גריינג'ר, חשבי גם על העובדה שמר פוטר, רק היום בזמן ארוחת הצהריים, איים על לוציוס מאלפוי, אלבוס דמבלדור, וכל הקסמהדרין משום שהוא אינו מסוגל לחשוב בהיגיון כשמשוהו מאיים לקחת אותך ממנו. האין את חוששת ממה שהוא יעשה להבא?"

זה הגיוני. הגיוני ונורא. הגיוני ואיום ונורא.

זה יותר מדי הגיוני –

היא לא הייתה מסוגלת לתאר זאת במילים, הדבר שגרם להבנה, אלא אם היה זה הלחץ הטהור שהמורה להתגוננות הפעיל עליה. שאם המורה להתגוננות הוא כן זה שעומד מאחורי כל העניין – אז פרופסור קווירל עשה את כל זה רק כדי להזיז אותה מהדרך בשביל התוכניות שלו להארי.

ללא כל החלטה מודעת, היא העבירה את משקלה אל הרגל השנייה, גופה מתרחק מהמורה להתגוננות –

"אז את חושבת שאני האחראי?" אמר פרופסור קווירל. קולו נשמע עצוב מעט כשאמר זאת, וליבה שלה כמעט הפסיק לפעום כששמעה זאת. "אני מניח שאיני יכול להאשים אותך. אני המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורטס, אחרי הכל. אבל העלמה גריינג'ר, אפילו בהנחה שאני האויב שלך, היגיון בריא מכתוב שאת צריכה להתרחק ממני מהר מאוד. את לא יכולה להטיל את הקללה ההורגת, אז הטקטיקה הנכונה היא להתעתק הרחק מכאן. לא אכפת לי להיות הנבל בדמיון שלך, אם זה עושה את העניינים בהירים יותר. עזבי את הוגוורטס, והשאירי אותי לאלו המסוגלים להתמודד עימי. אני אסדר תחבורה דרך משפחה כלשהי

עם מוניטין טוב, ומר פוטר ידע את מי להאשים אם לא תגיעי בשלום."

"אני –" היא הרגישה קור, אוויר הלילה הקפיא את עורה, או שאולי התקרר ממנו. "אני צריכה לחשוב על זה –" פרופסור קווירל הניד בראשו. "לא, העלמה גריינג'ר. ארגון העזיבה שלך ידרוש ממני זמן, ויש לי פחות זמן ממה שאת חושבת. ההחלטה הזו אולי כואבת עבורך, אבל היא לא אמורה להיות מעורפלת עבורך; הרבה נח על כפות המאזניים, אבל לא במידה שווה. אני מוכרח לדעת הלילה אם את מתכוונת ללכת."

ואם לא –

האם המורה להתגוננות מזהיר אותה בכוונה? שאם לא תברח הוא יכה שוב?
למה זה משנה כליכך, מה פרופסור קווירל רוצה לעשות עם הארי?

הרמיוני גריינג'ר, אהיה פחות מרומו מהנהוג לקוסם זקן ומסתורי, ואומר לך מפורשות שאינך מסוגלת לדמיין כמה גרועים יהיו הדברים אם האירועים הסובבים את הארי פוטר לא יתרחשו כהלכה.

הקוסם החזק בעולם אמר לה את זה, כשדיבר על עד כמה חשוב שהיא לא תפסיק להיות חברתו של הארי.

הרמיוני בלעה, היא התנודדה מעט במקומה, על מרפסת האבן של הטירה הקסומה. לפתע כל האבסורד שבמצב עלה ואחז בגרונה, שילדות בנות שתיסעשרה לא אמורות להיות בסכנה, לא אמורות לחשוב על דברים כאלה, שאימא תרצה שהיא תברח מכאן ואבא שלה יחטוף התקף-לב אם ישמע שעמדה מול שאלה כזו.

והיא ידעה אז, כפי שהארי ודמבלדור ניסו להזהיר אותה שניהם, שכל מה שחשבה על להיות גיבורה היה טעות. אין באמת דברים כמו גיבורים מחוץ לסיפורים. יש רק סכנה נוראית ולהיעצר על ידי הילאים בתאים ליד סוהרסנים, כאב ופחד ו –

"העלמה גריינג'ר?" שאל המורה להתגוננות מפני כוחות האופל.

היא לא אמרה דבר. כל המילים נחסמו בגרונה.
 "אני זקוק להחלטה, העלמה גריינג'ר."
 היא השאירה את הלסת שלה נעולה, לא נתנה לשום מילה לצאת.

לבסוף המורה להתגוננות נאנח. לאט דעך האור הלבן, ולאט נפתחה הדלת מאחוריו, כך שפעם נוספת הוא היה צללית שחורה כנגד הפתח. "לילה טוב, העלמה גריינג'ר," הוא אמר, הפנה לעברה את גבו, ונכנס להוגוורטס.

לקח לנשימות שלה זמן להאט שוב. מה שלא קרה פה הלילה, זה לא הרגיש כמו ניצחון. היא התאמצה כל-כך רק כדי למנוע מעצמה לומר כן ללחץ של המורה להתגוננות, ועכשיו היא אפילו לא ידעה אם עשתה את הדבר הנכון.

כשנכנסה שוב אל האור בעצמה (לאחר שתשישות השתלטה על הכל ושינה הייתה אפשרית שוב), היא חשבה ששמעה זאת כשהייתה בתוך המפתן, מאחוריה ומעליה, צווחת קרקור מרוחקת. אבל היא לא הייתה מיועדת לה, היא ידעה; אז היא החלה לטפס במעלה המדרגות לעבר החדר שלה.

הבנות האחרות בוודאי ישנות כבר, ולא יביטו בה, או יסבו את מבטן –

היא הרגישה את הדמעות מתחילות, והפעם היא לא עצרה אותן.

חילופי טאגו, אדוית, דגד ג', סדסד

איטי וקשה היה הטיפוס בגרם המדרגות שהוביל לראש מגדל רייבנקלו. מבפנים, גרם המדרגות נראה כמו שיפוע ישר מעלה, אם כי מבחוץ ניתן היה לראות שמבחינה הגיונית הוא מוכרח להיות לולאה. אפשר להגיע לראש מגדל רייבנקלו רק כך, בלי קיצורי דרך, מדרגת אבן אחרי מדרגת אבן; המדרגות חלפו מתחת לנעליו של הארי, נדחפות מטה על ידי רגליו המתעייפות.

הארי שלח את הרמיוני בבטחה למיטתה.

הוא השתהה בחדר המועדון של רייבנקלו מספיק זמן כדי לאסוף כמה חתימות שעשויות להועיל להרמיוני בהמשך. לא הרבה תלמידים חתמו; קוסמים לא אומנו לחשוב בכללי המדע המוגלגי של שלם-אוישטוק, סכך-את-עורך-ועורך-תחזית-ארהפסק-להעמיד-פנים-שאתה-מאמין-בתיאוריה-שלך. רובם לא ראו משהו בעייתי בכך שהיו לחוצים מכדי לחתום על הסכם שאומר שהרמיוני יכולה לזקוף זאת לחובתם לשארית חייהם אם הם טועים, בעודם מתנהגים כלפי חוץ בביטחון שהיא אשמה. אבל רק לדרוש את החתימות יהיה מספיק ברגע שהאמת תתגלה, אם מישהו יחשוד שוב בהרמיוני במשהו אפל. היא לא תצטרך לעבור את זה פעמיים, לפחות.

אחרי-כך הארי עזב את חדר המועדון במהירות, משום שהתקשה יותר ויותר לזכור את הרגשות הנחמדים והסלחניים עליהם חשב.

לפעמים הארי חשב שהפיצול העמוק ביותר באישיות שלו לא קשור כלל לצד האפל שלו, אלא לפער שבין הארי האלטרואיסטי והסלחן, החושב בצורה מופשטת, ובין הארי המתוסכל והכועס של ההווה.

המשטח המעגלי בראש מגדל רייבנקלו לא היה המקום הגבוה ביותר בהוגוורטס, אבל מגדל רייבנקלו יצא מהמבנה העיקרי של הטירה, כך שלא ניתן היה לראות את ראשו ממגדל האסטרונומיה. מקום שקט לחשוב, אם יש לך הרבה לחשוב עליו. מקום אליו באו מעט תלמידים אחרים – ויש בו גומחות פרטיות נגישות יותר, אם פרטיות היא כל מה שאתה מבקש.

לפידי הוגוורטס שנדלקו לקראת הלילה היו הרחק מתחתיו. המשטח עצמו היה חשוף כמעט לחלוטין; המדרגות הסתיימו בפתח הרצפה ולא בדלת עומדת. מהמקום הזה, לפיכך, ניתן היה לראות את הכוכבים טוב יותר מאשר בכל מקום על פני כדור-הארץ. הילד נשכב במרכז המשטח, איננו מקדיש תשומת לב לגלימותיו העלולות להתלכלך, מוריד את ראשו לנוח על הרצפה המרוצפת באבן; כך שלמעט כמה ביצורים גלויים למחצה בקצה שדה הראייה שלו, ופס דק של חרמש ירח, המציאות הפכה לאור כוכבים.

נקודות האור בקטיפה הכהה נצנצו, נעלמות וחוזרות, יופי שונה מהזוהר היציב שלהם בלחש הלילה השקט.

הארי הביט החוצה, איננו מתמקד במראה, תודעתו שקועה בדברים אחרים.

היום החלה מלחמתן כנגד וולדמורט...

דמבלדור אמר זאת אחרי התקרית שבה הציל את בלטריקס בלק מאזקבאן. זו הייתה אזעקת שווא, אבל האמירה ביטאה היטב את התחושה.

לפני שני לילות המלחמה שלו החלה, והארי לא ידע כנגד מי. דמבלדור חשב שזה לורד וולדמורט שחזר מהקבר, עושה את

הצעד הראשון כנגד הילד שהביס אותו בפעם הקודמת.
פרופסור קווירל הטיל לחשי גילוי על דראקו, חושש שהמנהל
המשוגע של הווגוורטס ינסה להפליל את הארי במות בנו של
לוציוס.

או שפרופסור קווירל תכנן את הכל, וככה הוא ידע איפה למצוא
את דראקו. סוורוס סנייפ חשב שהמורה להתגוננות מפני כוחות
האופל של הווגוורטס הוא חשוד מידי, אולי אפילו החשוד המידי.
וסוורוס סנייפ עצמו עשוי להיות או לא להיות ראוי ולו לקמצוץ
אמון.

מישהו הכריז מלחמה כנגד הארי, המתקפה הראשונה שלו
הייתה אמורה להוציא את דראקו ואת הרמיוני מהמשחק, רק
בקושי הארי הצליח להציל את הרמיוני.

אי אפשר לקרוא לזה ניצחון. דראקו נלקח מהווגוורטס, ואם אין
זה מוות, לא ברור איך ניתן לבטל זאת, או איך דראקו יהיה לאחר
שישוב. בריטניה הקסומה חשבה כעת שהרמיוני ניסתה לרצוח
אותו, מה שאולי יגרום לה להחליט את ההחלטה השפויה לעזוב,
ואולי לא. הארי הקריב את כל הונו כדי לבטל את ההפסד שלו, וזה
מהלך שניתן לעשות רק פעם אחת.

כוח לא ידוע כלשהו הכה בו, ואף על פי שהמכה הזו הוסטה
חלקית מיעדה, היא עדיין פגעה ממש חזק.

לפחות הצד האפל שלו לא ביקש ממנו דבר בתמורה להצלת
הרמיוני. אולי משום שהצד האפל שלו איננו קול דמיוני כמו
הפלפאף; הארי אולי מדמיין את הצד ההפלפאפי שלו כרוצה ממנו
דברים, אבל הצד האפל שלו איננו כזה. "הצד האפל" שלו, למיטב
הבנתו של הארי, הוא פשוט צורה שונה בה הארי הינו לפעמים.
כרגע, הארי לא כעס; ולנסות לשאול מה "הארי האפל" היה רוצה,
היה כמו טלפון שצלצל ללא מענה. המחשבה אפילו נראתה מוזרה
מעט; אתה יכול להיות חייב משהו לאופן שונה שבו אתה הינך
לפעמים?

הארי הביט מעלה אל הכוכבים האקראיים, אל האורות המצנצים המפוזרים שמוחות אנושיים לא יכלו שלא לעשות להם התאמת־תבניות.

וישנה גם השבועה שהארי נשבע.

שדראקו יעזור להארי לתקן את בית סלית'רין. ושהארי ייקח כאויב את מי שיאמין, כמיטב יכולתו כרציונליסט, שהרג את נרקיסה מאלפוי. אם נרקיסה מעולם לא לכלכה את ידיה, אם היא באמת נשרפה בחיים, אם הרוצח לא רומה – אלה היו כל התנאים שהארי זכר שדרש. הוא בטח היה צריך לרשום זאת, או יותר טוב, לא היה צריך להישבע שבועה שדרשה כלי־כך הרבה סעיפים.

ישנן דרכים סבירות להימלט, לאדם מהסוג שייתן לעצמו ליצור דרך להימלט על־ידי רציונליזציה. דמבלדור לא באמת התוודה. הוא לא בא ואמר שעשה זאת. ישנן סיבות סבירות לדמבלדור־אשם להתנהג ככה. אבל זה גם מה שהיית מצפה לראות, אם מישהו אחר היה שורף את נרקיסה, ודמבלדור היה לוקח את הקרדיט.

הארי הניד בראשו, משטח צד אחד של שערו ואז את השני כנגד הרצפה המרוצפת אבנים. ישנה דרך מילוט אחרונה, דראקו עדיין יכול לשחרר אותו מהשבועה בכל רגע. הוא יכול, לפחות, לתאר את המצב לדראקו, ולדבר איתו על אפשרויות, כשייפגשו שוב. זה לא נראה כמו כיוון טוב במיוחד לשחרור – אבל הרעיון של לדבר על משהו בכנות היה מספיק כדי לספק את החלק שבו שדרש קיום שבועות. אפילו אם זה רק אומר דחייה, זה עדיף על פני לקחת אדם טוב כאויב.

אבל האם דמבלדור אדם טוב? שאל קול הפלפאף. אם דמבלדור שרף מישהי בחיים – חשבתי שכל הנקודה היא שאנשים טובים יכולים להרוג, אבל לעולם לא עם סבל?

אולי הוא הרג אותה מיד, אמר סלית'רין, ואז שיקר ללוציוס בנוגע לחלק של השריפה־בחיים. אבל ... אם יש לאוכלי־המוות דרך כלשהי לבדוק בקסם איך נרקיסה מתה ... ואם להיתפס בשקר היה

מסכן משפחות של צד האור...

תיזהר ממה שאנחנו יכולים לעשות לו באמצעות רציונליזציה חכמה, הזהיר גריפינדור.

אתה מוכרח לצפות להשפעות מוניטניות על איך שאנשים אחרים יתייחסו אליך, אמר הפלפאף. אם אתה מחליט שיש סיבה מספקת לשרוף אישה בחיים, אחת מתופעות הלוואי הצפויות היא שאנשים טובים יחליטו שעברת את הגבול ויחליטו שמוכרחים לעצור אותך. דמבלדור היה צריך לצפות לזה. אין לו זכות להתלונן.

או שאולי הוא מצפה שנהיה חכמים יותר, אמר סלית'רין. עכשיו כשאנחנו יודעים את הפרטים האלה – לא משנה מה הפרטים של הסיפור המלא – אנחנו באמת יכולים להאמין שדמבלדור הוא אדם איום ונורא שמוכרח להיות האויב שלנו? באמצע מלחמה איומה ונוראה, דמבלדור שרף בחיים אזרח אויב אחד? זה רע רק לפי אמות מידה של ספרי קומיקס, לא על-פי שום אמות מידה היסטוריות מציאותיות.

הארי הביט בשמי הלילה, נזכר בהיסטוריה.

בחיים האמיתיים, במלחמות אמיתיות...

במהלך מלחמת העולם השנייה, היה פרויקט חבלה בתוכנית הנשק הגרעיני של הנאצים. שנים לפני כן, ליאו סילארד, האדם שהיה הראשון להבין את האפשרות של תגובת שרשרת של היתוך גרעיני, שכנע את פרמי לא לפרסם את התגלית שגרפיט מטוהר יכול לשמש כמעכב נויטרונים זול ויעיל. פרמי רצה לפרסם, למען הפרויקט הגדול והבינלאומי של המדע, שמעבר ללאומיות. אבל סילארד שכנע את ראבי, ופרמי ציית לרוב בקונוניית שלושת האנשים שלהם. וכך, שנים לאחר מכן, מעכב הנויטרונים היחיד שהנאצים הכירו היה מים כבדים.

מקור המים הכבדים היחיד שהיה בשליטת הנאצים היה מתקן שלכדו בנורווגיה הכבושה, שהושבת על ידי פצצות וחבלה, שגרמו

לעשרים וארבעה מקרי מוות של אזרחים בסך הכל.
הנאצים ניסו לשלוח מים כבדים שזוקקו כבר לגרמניה
במעבורת נורווגית אזרחית, האס.אס. הידרו.

קנוט האוקליד ועוזריו התגלו על ידי שומר הלילה של
המעבורת האזרחית כשהתגנבו אליה לחבל בה. האוקליד אמר
לשומר שהם בורחים מהגסטפו, והשומר נתן להם ללכת. האוקליד
שקל להזהיר את שומר הלילה, אבל זה היה מסכן את המשימה, אז
האוקליד רק לחץ את ידו. והספינה האזרחית שקעה למקום העמוק
ביותר באגם, עם שמונה גרמנים הרוגים, שבעה חברי צוות הרוגים,
ושלושה עוברי אורח אזרחים הרוגים. חלק ממצילי הספינה
הנורווגים חשבו שצריך להשאיר את החיילים הגרמנים לטבוע,
אבל הדעה הזו לא רווחה, והשורדים הגרמנים הוצלו. וזה היה סוף
תוכנית הנשק הגרעיני של הנאצים.

מה שאומר שקנוט האוקליד הרג אנשים חפים מפשע. אחד
מהם, שומר הלילה של הספינה, היה אדם טוב. מישוהו שיצא מגדרו
כדי לעזור להאוקליד, תוך סיכון לעצמו; מתוך טוב ליבו,
מהטעמים המוסריים הגבוהים ביותר; והוא נשלח לטבוע בתמורה.
לאחר מכן, באורה הקר של ההיסטוריה, נראה כאילו הנאצים
מעולם לא היו קרובים לנשק גרעיני אחרי הכל.

והארי מעולם לא קרא דבר שרמז שהאוקליד פעל שלא כשורה.
זוהי מלחמה בחיים האמיתיים. במונחים של נזק כולל ומי
נפגע, מה שהאוקליד עשה היה גרוע משמעותית ממה שדמבלדור
אולי עשה לנרקיסה מאלפוי, או מה שדמבלדור אולי עשה כדי
להדליף את הנבואה שהובילה את לורד וולדמורט לתקוף את הוריו
של הארי.

אם האוקליד היה גיבור על בקומיקס, הוא איכשהו היה מוריד
את כל האזרחים מהמעבורת, הוא היה תוקף את החיילים הגרמנים
ישירות....

...במקום לתת אפילו לחץ מפשע אחד למות...

...אבל קנוט האוקליד לא היה גיבור-על.

וכך גם אלבוס דמבלדור.

הארי עצם את עיניו, בולע את רוקו בחוזקה כמה פעמים כנגד תחושת החנק. ברור לגמרי שבעוד הארי הולך ומנסה לחיות את חייו על-פי ערכי הנאורות, דמבלדור הוא זה שממש נלחם במלחמה. זול להחזיק באידיאלים לא-אלימים אם אתה מדען, שחי בתוך בועת פדוטגו שהוטלה על ידי שוטרים וחיילים שיש לך המותרות להטיל ספק בפעולותיהם. נראה כאילו אלבוס דמבלדור התחיל עם אידיאלים חזקים לפחות כמו של הארי, אם לא חזקים יותר; ודמבלדור לא עבר את המלחמה שלו בלי להרוג אויבים ולהקריב חברים.

האם אתה כלי-כך הרבה יותר טוב מהאוקליד ומדמבלדור, הארי פוטר, עד שתוכל להילחם בלי אף חלל? אפילו בעולם הקומיקס, הסיבה היחידה שגיבור כמו באטמן נראה מוצלח היא שקוראי קומיקס שמים לב רק כשדמויות בעלות שם מתות, לא כשהג'וקר יורה בעובר אורח אקראי וחסר שם כדי להראות עד כמה הוא נבל. באטמן הוא רוצח לא פחות מהג'וקר, על כל החיים שהג'וקר לקח שבאטמן היה יכול להציל בכך שהיה הורג אותו. זה מה שהאדם ששמו אלאסטור ניסה לומר לדמבלדור, ולאחר מכן דמבלדור התחרט שלקח לו כלי-כך הרבה זמן לשנות את דעתו. אתה באמת הולך לנסות ללכת בדרכו של גיבור-על, ולעולם לא להקריב שום כלי או להרוג שום אויב?

מותש, הארי הפנה את תשומת ליבו מהדילמה לרגע, פקח את עיניו לבחון את חצי הכדור של הלילה, שלא דרש ממנו שום החלטה.

קרוב לקצה שדה הראייה שלו, חצי הסהר החיוור והלבן של הירח, שהאור ממנו נשלח לדרכו לפני שנייה ורבע, בערך 375,000 קילומטרים במרחב הסימולטניות של כדור-הארץ.

מעליו ומצידו, פולאריס, כוכב הצפון; הכוכב הראשון שהארי

למד לזהות בשמיים, על ידי כך שעקב אחר קצה הדובה הגדולה. זו למעשה קבוצה של חמישה כוכבים עם ענק-על מרכזי בוהק, 434 שנות-אור מכדור-הארץ. היה זה ה'כוכב' הראשון שאת שמו למד הארי מאביו, לפני כל-יך הרבה זמן שהוא אפילו לא יכול לנחש בן כמה היה.

הערפל העמום שהיה שביל החלב, כל-יך הרבה מיליארדים של כוכבים רחוקים שהפכו לנהר חסר צורה, מישור הגלקסיה שנפרש לאורך 100,000 שנות-אור מצד לצד. אם הארי הרגיש תחושת תדהמה כשזה נאמר לו לראשונה, הוא היה צעיר מכדי לזכור את הפעם הראשונה הזו כעת, ממרחק השנים.

במרכז קבוצת אנדרומדה, הכוכב אנדרומדה, שלמעשה היה גלקסיית אנדרומדה. הגלקסיה הקרובה ביותר לשביל החלב, במרחק 2.4 מיליון שנות-אור, מכילה בערך טריליון כוכבים.

מספרים כאלה גרמו ל'אינסוף' להחוויר בהשוואה אליהם, משום ש'אינסוף' הוא פשוט חסר תכונות ואטום. לחשוב שהכוכבים במרחק 'אינסוף' זה הרבה פחות מפחיד מאשר לנסות להבין כמה זה 2.4 מיליון שנות-אור במטרים. 2.4 מיליון שנות-אור, כפול 31 מיליון שניות בשנה, כפול מהירות של פוטון הנע ב- 300,000,000 מטרים לשנייה...

מוזר לחשוב שמרחקים כאלה אינם רחוקים מעבר להשגה. קסם חופשי בעולם, דברים כמו מחוללי-זמן ומטאטאים. האם יש קוסם שניסה למדוד את מהירות מפתח המעבר, או עוף-החול?

וההבנה האנושית של הקסם לא יכולה להיות קרובה לחוקים היסודיים. מה תוכל לעשות עם קסם אם ממש תבין אותו?

לפני שנה, אבא הלך לאוניברסיטה האוסטרלית הלאומית בקנברה אליה הוזמן כנואם, והוא לקח איתו את אימא והארי. והם כולם ביקרו במוזאון הלאומי של אוסטרליה כי, כפי שהתברר, יש בדיוק שום דבר לעשות בקנברה. בארונות התצוגה מהזכוכית היו מכשירים להטלת אבנים שנוצרו על ידי האבוריג'ינים – דברים

שנראו כמו כפות־נעליים ענקיות מעץ, אבל חלקות ומגולפות ומקושטות בהקפדה מדוקדקת. ב־40,000 השנים מאז שבני־אנוש מודרניים מבחינה אנטומית נדדו לאוסטרליה מאסיה, איש לא המציא את החץ והקשת. זה באמת גרם לך להעריך עד כמה לא ברור מאליו הוא הרעיון של קידמה. למה שבכלל תחשוב על המצאה כעל משהו חשוב, אם כל סיפורי הגבורה של ההיסטוריה שלך הם על לוחמים ומגנים דגולים במקום על תומס אדיסון? איך מישוהו יכול לחשוד, בעודו מגלף משליך־אבנים בהקפדה מדוקדקת, שיום אחד בני־אדם ימציאו חלליות ואנרגיה גרעינית?

האם הוא היה מביט בשמיים, באור הבהוק של השמש, ומסיק שהיקום מכיל מקורות כוח גדולים יותר מסתם אש? האם הוא מבין שאם חוקי הפיזיקה היסודיים ירשו זאת, יום אחד בני־אדם ינצלו את אותן האנרגיות שהניעו את השמש? אפילו אם שום דבר שהוא יכול לדמיין שאפשר לעשות עם משליכי־אבנים או כיסים קלועים – שום תבנית ריצה לאורך הסוואנה ושום דבר שניתן להשיג מציד חיות – לא יכול להשיג זאת אפילו בדמיון?

זה לא כאילו מוגלגים בני־זמננו הגיעו קרוב למגבלות שחזתה פיזיקה מוגלגית. אך עם זאת כמו ציידים־לקטים שכבולים מחשבתית למשליכי־האבנים שלהם, רוב המוגלגים חיו בעולם שהוגדר על ידי המגבלות של מה שניתן לעשות עם מכוניות ועם טלפונים. אף על פי שפיזיקה מוגלגית הרשתה במפורש דברים כמו ננוטכנולוגיה מולקולרית או את תהליך פנרוז להפקת אנרגיה מחורים שחורים, רוב האנשים קטלגו את זה במוח שלהם באותו אגף שאחסן מעשיות וספרי היסטוריה, הרחק מהמציאות האישית שלהם: *היה היה פעם, בארץ רחוקה*. לא מפתיע, אם כן, שעולם הקוסמים חי ביקום מחשבתי חסום – לא על ידי חוקי קסם יסודיים שאיש אפילו לא הכיר – אלא על ידי החוקים שעל פני השטח, של לחשים והקסמות מוכרות. אי־אפשר להביט בקסם כפי שהוא נעשה כיום ולא להיזכר במוזיאון הלאומי של אוסטרליה, ברגע שאתה

מבין מה אתה רואה. אפילו אם הניחוש הראשון של הארי מוטעה, בדרך זו או אחרת עדיין בלתי נתפש שהחוקים היסודיים של היקום מכילים טיפול במקרה פרטי של שפתיים אנושיות שאומרות את הביטוי 'ווינגארדיום לביוסה'. ועם זאת אפילו התפיסה הרפה הזו בקסם אפשרה דברים שפיזיקה מוגלגית אמרה שבלתי אפשריים לעד: מחולל־הזמן, מים שנוצרים מכלום על ידי אגואמנטי. מה הן האפשרויות הסופיות של ההמצאה, אם החוקים היסודיים של היקום אפשרו לילד בן אחת־עשרה עם מקל לחלל כמעט כל מגבלה בגרסה המוגלגית של פיזיקה?

כמו ציידים־לקטים שמנסים להרים את מבטם אל השמש ולנחש שהיקום צריך להיות בנוי בצורה מסוימת כדי לאפשר אנרגיה גרעינית...

זה גורם לך לתהות אם עשרים אלף מיליוני מיליוני מטרים אינם מרחק כזה גדול, אחרי הכל.

ישנו צעד מעבר להארי החושב מופשט שהוא יכול לקחת, בהינתן מספיק זמן לארגן את עצמו והסביבה המתאימה; משהו מעבר להארי החושב מופשט, כמו שזה מעבר להארי של ההווה. בהבטה מעלה אל הכוכבים, ניתן לדמיין מה הצאצאים הרחוקים של האנושות יחשבו על הדילמה הזו – בעוד מאה מיליון שנה, כשהכוכבים יסתובבו בתנועה הגלקטית הגדולה למיקומים חדשים לגמרי, כל הקבוצות מתפזרות. משפט בסיסי בהסתברות אומר שאם אתה יודע מה תהיה התשובה שלך לאחר שתתעדכן בראיות עתידיות, אתה צריך לאמץ את התשובה הזו כבר עכשיו. אם אתה יודע מה היעד שלך, אתה כבר שם. ובאנלוגיה, גם אם לא בדיוק על־פי המשפט, אם אתה יכול לנחש מה צאצאי האנושות יחשבו על משהו, אתה צריך לאמץ אותו בתור הניחוש הטוב ביותר שלך. מנקודת המבט הזו הרעיון להרוג שני שליש מהקסמהדרין הרבה פחות קסם לו מאשר לפני כמה שעות. אפילו אם אתה מוכרח לעשות זאת, אפילו אם אתה יודע כעובדה מוצקה שזה יהיה הדבר

הטוב ביותר לבריטניה הקסומה ושסיפור הזמן השלם ייראה גרוע יותר אם לא תעשה זאת... אפילו בתור הכרח, המוות של ישויות תבוניות עדיין יהיה טרגדיה. עוד מרכיב אחד בצער שעל פני כדור הארץ; כדור-הארץ עתיקהיומין ממנו הכל התחיל, לפני שנים רבות, בארץ רחוקה.

הוא איננו כמו גרינדלולד, הארי. לא נותר בו דבר אנושי. אותו

אתה מוכרח להשמיד... שמור את זעמך לכך, ורק לכך –

הארי הניד קלות בראשו, מטה הצידה את הכוכבים שבשדה הראייה שלו, בעודו שוכב על רצפת האבן, מביט מעלה והחוצה וקדימה בזמן. אפילו אם דמבלדור צודק, והאויב האמיתי משוגע ומרושע לחלוטין... בעוד מאה מיליון שנים צורת החיים האורגנית ששמה לורד וולדמורט לא תיראה שונה כל-כך מכל שאר הילדים המבולבלים של כדור-הארץ העתיק. יהיה מה שיהיה מה שלורד וולדמורט עשה לעצמו, אילו טקסים אפלים שנראו בלתי הפיכים לגמרי בקנה מידה אנושי, זה לא יהיה מעבר לריפוי עם הטכנולוגיה של עוד מאה מיליון שנה. להרוג אותו, אפילו אם זה מוכרח להיעשות, יהיה סתם עוד מוות אחד שישויות תבוניות עתידיות יהיו עצובות בגללו. איך הוא יכול להביט מעלה אל הכוכבים ולהאמין במשהו אחר?

הארי הביט באורות המנצנצים של הנצח ותהה מה ילדיילדי הילדים יחשבו על מה שדמבלדור אוליעשה לנרקיסה.

אבל אפילו אם אתה מנסח את השאלה ככה, לשאול מה צאצאי האנושות יחשבו, זה עדיין שואב מהידע שלך, לא משלהם. התשובה עדיין באה ממך, והיא עדיין יכולה להיות שגויה. אם אתה לא יודע את הספרה המאה אחרי הנקודה של פאי, אז אתה לא יודע איך ילדיילדי הילדים יחשבו זאת, לא משנה עד כמה זה מובן מאליו.

באיטיות – הוא שכב שם, מביט בכוכבים, זמן רב יותר מכפי שתכנן – הארי התרומם לישיבה על הקרקע. דוחף את עצמו להיעמד על רגליו, שריריו מוחים, הוא ניגש לקצה במת האבן בראש המגדל של רייבנקלו. ביצורי האבן שהקיפו את קצה המגדל לא היו גבוהים, לא גבוהים מספיק כדי שיהיו בטוחים. הם היו סמנים, בבירור, לא מעקות. הארי לא התקרב יותר מדי לקצה; אין סיבה לקחת סיכונים. בעודו מביט מטה אל מדשאות הוגוורטס הרחק מתחתיו, הוא הרגיש תחושת סחרחורת צפויה, תחושת הרעד ברגליים הקרויה וורטיגו. המוח שלו דאג, כנראה, משום שהקרקע למטה הייתה כל־כך רחוקה. היא הייתה במרחק של אולי 50 מטרים מתחתיו.

הלך, כך נראה, היה שדברים צריכים להיות ממש קרובים לפני שהמוח שלך מסוגל להבין אותם טוב מספיק כדי לפחד.

דרוש מוח נדיר כדי שירגיש רגש חזק ביחס למשהו, אם הוא לא קרוב במרחב, קרוב בזמן, בהישג יד...

לפני כן, הארי דמיין שללכת לאזקבאן ידרוש תכנון ושיתוף פעולה משותף־סוד מבוגר. מפתחות מעבר, מטאטאים, לחשי היעלמות. דרך כלשהי להגיע למפלסים התחתונים בלי שההילאים ישימו לב, כך שיוכל לפלס את דרכו אל הבור המרכזי בו המתינו צללי־המוות.

וזה היה מספיק כדי לשים את המחשבה בצד, בעתיד, במרחק בטוח מהעכשיו.

הוא לא הבין עד היום שזה פשוט כמו למצוא את פוקס ולומר לעוף־החול שהגיע הזמן.

זיכרונות עלו שוב, זיכרונות שהארי מעולם לא הצליח לשכוח לזמן רב. על אף שהאבנים שתחת רגליו לא היו חלקות כמו מתכת, על אף שהשמיים המוארים באור הירח התפרשו מעליו לכל עבר, איכשהו הוא לא התקשה לדמיין את עצמו כלוא במסדרון מתכת ארוך מואר באור כתום עמום.

הלילה נעשה שקט, שקט מספיק כדי שהזיכרונות יוכלו להישמע.

לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!

לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!

אל תיקח את זה, אל אל אל –

העולם היטשטש והארי מחה את עיניו בשרוולו.

אם הרמיזי הייתה מאחורי הדלת הזו –

אם הרמיזי הייתה נלקחת לאזקבאן, הארי היה קורא לעוף-החול והולך לשם ושורף את הסוהרסנים עד האחרון שבהם ולא משנה העובדה שזה מטורף, או כל שאר הדברים שהוא רוצה לעשות בחייו. זה פשוט – זה פשוט – זה פשוט איך שזה.

והאישה שכן הייתה מאחורי הדלת – האם אין מישהו, איפשהו, שעבורו גם היא יקרה? האין זה רק המרחק מחייו של הארי שמונע מהמוח שלו לשלוח אותו לאזקבאן כדי להציל אותה לא משנה מה? מה היה נדרש כדי לשכנע אותו? האם הוא היה צריך להכיר את פניה? את שמיה? את הצבע האהוב עליה? האם הוא היה מרגיש שהוא מוכרח ללכת להציל את טרייסי דיוויס? האם הוא היה מרגיש שהוא מוכרח ללכת להציל את פרופסור מקגונגל? את אימא ואבא – אין שאלה בכלל. והאישה הזו אמרה שהיא אימא של מישהו. כמה אנשים ייחלו לכוח לשבור את אזקבאן? כמה אסירים באזקבאן חלמו כל לילה על הצלה פלאית שכזו?
אפס. זו מחשבה שמחה.

אולי הוא צריך להחריב את אזקבאן. כל מה שהוא צריך לעשות הוא למצוא את פוקס ולומר לו שהגיע הזמן. לדמיין את מרכז בור הסוהרסנים כמו שראה אותו מהמטאטא ולתת לעוף-החול לקחת אותו לשם. להטיל את לחש הפטרונוס האמיתי מטווח אפס ולעזאזל עם מה שיבוא אחר-כך.

כל מה שהוא צריך זה ללכת למצוא את פוקס.

זה יהיה פשוט כמו לחשוב על הלהבה, לקרוא לציפור-האש

בליבו.

כוכב הבליח בלילה.

עד שעניניו של הארי קפצו ברפלקס שאומן לאתר מטחי מטאורים, חלק אחר בו הופתע שהתופעה האסטרונומית עדיין שם; כוכב עמום שבהירותו הלכה והתחזקה. לרגע מופתע אחד הארי תהה האם הוא רואה לא מטאור אלא נובה או סופרנובה – האם אפשר לראות אותן מתחזקות ככה? האם השלב הראשון של נובה אמור להיות בצבע צהוב־כתום שכזה?

ואז הכוכב החדש נע שוב, ונראה כאילו הוא גדל בנוסף להתבהרותו. הוא נראה קרוב יותר לפתע, כבר לא רחוק כל־כך עד שהמרחק לא רלוונטי. כאילו מה שחשבת שהוא כוכב הוא בעצם מטוס, צורה מוארת שאתה יכול לראות...
...לא, לא מטוס...

ההבנה התפשטה מחזהו של הארי בגל של עקצוצי זיעה הממכה לפרוץ.
...ציפור.

צווחה חודרת פילחה את הלילה, מהדהדת מגגות הוגוורטס. היצור המתקרב הותיר אחריו שובל אש במעופו, משיל להבות זהובות כמו ניצוצות מנוצותיו כשהכנפיים הגדולות הכו והכו שוב. אפילו כשפנה בעיקול גדול לרחף כמה צעדים מהארי, אפילו כשהלהבות שליוו את מעברו נעלמו, היצור לא נראה פחות בוהק, לא פחות בהיר; כאילו שמש נעלמת זורחת עליו ומאירה אותו. כנפיים גדולות ובוהקות, אדומות כמו השקיעה, ועיניים כמו פנינים נוצצות, בוהקות באש זהובה ובנחישות. המקור של עוף־החול נפער ושיחרר קרקור גדול שהארי הבין כאילו היה מילה:

בוא!

בלי לשים לב, הילד צעד הרחק מקצה הגג, עיניו עדיין נעולות על עוף־החול, כל גופו רועד ומתוח, אגרופיו נקמצים ונפתחים

בצידי גופו; צועד לאחור, מתרחק.

עוף־החול קרקר שוב, צליל נואש ומפציר. הוא לא עבר במילים הפעם, אלא ברגשות, הד של כל מה שהארי הרגיש בקשר לאזקבאן וכל פיתוי לפעולה, פשוט לעשות משהו בקשר לזה, הצורך הנואש לעשות משהו עכשיו ולא להתעכב עוד, כולם נאמרו בקריאת ציפור.

בוא נלך. הגיע הזמן. הקול בקע מהארי, לא מעוף־החול; ממקום כה עמוק בתוכו שלא יכול להיות לו שם נפרד כמו 'גריפנדור'.

כל מה שהוא צריך לעשות הוא לצעוד קדימה ולגעת בטפרי של עוף־החול, והוא ייקח אותו להיכן שהוא צריך להגיע, למקום שבו הוא חושב שהוא צריך להיות, אל הבור במרכזה של אזקבאן. הארי ראה את התמונה בעיני רוחו, בוהקת בצלילות בלתי נסבלת, התמונה שלו מחייך בתחושת שחרור מאושרת לאחר שהשליך את כל הפחדים שלו וכחר –

"אבל אני –" לחש הארי, אפילו לא מודע למה שהוא אומר. הארי הרים את ידיו הרועדות לנגב את עיניו מהדמעות שצצו בהן, בעוד עוף־החול מרחף לפניו בתנועות כנף גדולות. "אבל אני – יש אנשים אחרים שאני צריך להציל, דברים אחרים שאני צריך לעשות –"

ציפור־האש שחררה צווחה חודרת, והילד נרתע לאחור כמו ממכה. זו לא הייתה פקודה, זו לא הייתה התנגדות, זה היה הידע – המסדרונות המוארים באור הכתום העמום.

זה הרגיש כמו לחץ מתהדק בחזהו של הארי, התשוקה פשוט לעשות את זה ולסיים עם זה. הוא עלול למות, אבל אם הוא לא ימות הוא יוכל להרגיש שוב נקי. שיש לו עקרונות שהם יותר מסתם תירוצים לא־יפעולה. אלה החיים שלו. והוא יוכל להשקיע אותם בכך, אם יבחר. הוא יכול לעשות זאת מתי שירצה...
...אם הוא לא אדם טוב.

* * *

הילד עמד שם על הגג, עיניו נעולות על שתי נקודות אש.
לכוכבים היה מספיק זמן לשנות את קבוצותיהם בעודו עומד שם,
מתייסר על הבחירה...

...שלא...

...תשתנה.

עיניו של הילד הבזיקו פעם נוספת אל הכוכבים שממעל; ואז
הוא הביט שוב בעוף־החול.

"עדיין לא," אמר הילד בקול שבקושי נשמע. "עדיין לא. יש
יותר מדי דברים אחרים שאני מוכרח לעשות. בבקשה תחזור אחר-
כך, אחרי שאמצא אחרים שיכולים להטיל את לחש הפטרונוס
האמיתי – בעוד שישה חודשים, אולי –"

ללא מילה, ללא קול, כדור של אש הקיף את גוף הציפור,
מתפצח ובווער בעורקים לבנים וארגמניים, נראה כאילו הוא עומד
לכלות את מה שבתוכו; וכשהאש התפזרה לעשן אפור, לא נותר
עוף־חול.

השתררה דממה על גג המגדל של רייבנקלו. הילד הוריד
בהדרגה את ידיו מאוזניו, עוצר רק כדי לנגב את לחייו הרטובות.
לאיטו, הסתובב הילד –

ואז צעק וזינק לאחור וכמעט נפל ממגדל רייבנקלו; אם כי
מעידה לא הייתה משנה משהו כשהקוסם האחר נמצא שם.
"וכך זה נעשה," אמר אלבוס דמבלדור, כמעט בלחישתו. "כך
זה נעשה." פוקס היה על כתפו, מביט במקום בו היה עוף־החול
השני במבט ציפורי סתום.

"מה אתה עושה פה?"

"אה?" אמר הגבר העתיק שעמד בפניה הנגדית של גג המגדל.
"הרגשתי בנוכחותו של יצור שהוגוורטס לא הכירה, והגעתי
לראות, כמובן." ידו הרועדת של הקוסם הזקן עלתה והסירה את

משקפי חצי־הסהר, ידו השנייה מוחה את עיניו ומצחו בשרוול גלימותיו. "לא – לא העזתי לדבר – ידעתי, ידעתי שהבחירה הזו מעל לכל האחרות צריכה להיות שלך –"

חשש מוזר החל למלא את הארי, מציף אותו כמו תחושת בחילה בבטנו.

"שהכול תלוי בכך", אמר אלבוס דמבלדור, עדיין בכמעט־לחישה, "זאת ידעתי. אבל איזו בחירה מובילה לאפלה, זאת לא הייתי מסוגל לנחש. לפחות הבחירה הייתה שלך." "אני לא –" אמר הארי, ואז קולו עצר.

השערה נוראה, עולה בסבירותה...

"עוף־החול בא", אמר הקוסם הזקן. "לאלה המוכנים להילחם, לאלה שיפעלו אפילו במחיר חייהם, עוף־החול בא. עופות־חול אינם נבונים, הארי, אין להם אמצעים לשפוט אותנו, למעט לצפות בבחירה. אני חשבתי שאל מותי אני הולך, כשעוף־החול לקח אותי להילחם בגרינדלוולד. לא ידעתי שפוקס ייתן לי כוח, ויישאר לצידי –" קולו של הקוסם הזקן דעך לרגע. "אין מדברים על כך – עליך להבין, הארי, לעולם אין מדברים על כך – מי שיודע, עוף־החול לא יבוא בשבילו. אבל לך, הארי, אני רשאי לומר זאת כעת, שעוף־החול מגיע רק פעם אחת."

הקוסם הזקן חצה את גג מגדל רייבנקלו אל הילד, שעמד נטוע באימה מפציעה, אימה מוחלטת מפציעה.

בדקרב שלי כנגד גרינדלוולד לא הייתי מסוגל לנצח, רק להילחם בו במשך שעות ארוכות עד שקרס בתשישות; והייתי מת מכך לאחר מכן, אלמלא פוקס –

הארי לא ידע שהוא מדבר עד שהלחישה נמלטה ממנו – "אז הייתי יכול –"

"האם היית יכול?" שאל הקוסם העתיק, קולו נשמע זקן מהרבה מאשר מדרך כלל. "שלוש פעמים עד כה עוף־חול הגיע לאחד מתלמידיו. אחת שילחה את שלה, והיגון שבך שבר אותה, אני

חושב. והאחרון היה בן־דוד של חברתך לבנדר בראון, והוא – קולו של הקוסם הזקן נשבר. "הוא לא שב, ג'ון המסכן, והוא לא הציל איש מאלה שהיה אמור להציל. נאמר, בקרב המלומדים המעטים של תורת עופות־החול, שלא יותר מאחד מארבעה שבים מהמשימה שלהם. ואפילו אם היית שורד – לחיים שעליך לחיות, הארי ג'יימס פוטר־אוואנס־זורס – לבחירות שעליך לבחור ולדרך בה אתה מוכרח ללכת – לשמוע תמיד את קריאות עוף־החול – מי יכול לומר האם זה לא היה מוציא אותך מדעתך?" הקוסם הזקן הרים שוב את שרוולו, מעביר אותו על פניו פעם נוספת. "נהנית יותר מחברתו של פוקס בימים שלפני שנלחמתי בוולדמורט."

הילד לא נראה כאילו הוא מקשיב, כל תשומת ליבו הייתה על הציפור האדומה־הזוהבה שעל כתף הקוסם העתיק. "פוקס?" אמר הילד בקול רועד. "למה אתה לא מסתכל עליי, פוקס?"

פוקס קימר את צווארו להביט בילד בסקרנות, ואז הסתובב שוב וחזר להביט באדונו.

"אתה רואה?" אמר הקוסם הזקן. "הוא אינו דוחה אותך. פוקס אמנם אינו מעוניין בך בצורה הזו כעת; והוא יודע –" הקוסם חיך חיך אירוני, – "שאינ אתה ממש נאמן לאדונו. אבל אחד אליו מגיע עוף־חול – אינו יכול להיות אחד שעוף־חול ישנא." קולו של הקוסם הזקן נחלש ללחישתה. "מעולם לא הייתה ציפור על כתפו של גודריק גריפינדור. אף על פי שאין זה כתוב אפילו בסודותיו, אני חושב שהוא בוודאי שילח את שלו, לפני שבחר את האדום והזהב להיות צבעיו. אולי האשמה שבכך דחפה אותו למרחקים גדולים מכפי שהיה מעז להרחיק אלמלא כן. או שאולי זה לימד אותו ענווה, וכבוד לשבריריות האנושית, וכישלון..." הקוסם הרכין את ראשו. "באמת איני יודע האם בחירתך הייתה נכונה. באמת איני יודע האם היה זה הדבר הנכון, או הדבר הלא נכון. לו ידעתי, הארי, הייתי אומר. אבל אני –" קולו של דמבלדור נשבר אז. "אינני אלא נער צעיר ושוטה שהפך לגבר זקן ושוטה, ואין בי

שום חוכמה."

הארי לא היה מסוגל לנשום, הבחילה מילאה את גופו וניסתה לפרוץ, קיבתו הייתה נעולה. לפתע היה לו ביטחון נורא שנכשל, נכשל במובן סופי כלשהו, נכשל בערב זה ממש – הילד הסתובב ורץ אל קצה הגג של רייבנקלו. "חזור!" קולו נשבר, עולה לצווחה. "חזור!"

* * *

אחרית דבר אחרונה:

היא התעוררה בהשתנקות של אימה, היא התעוררה בצרחה שלא נשמעה על שפתיה, ללא מילים, היא לא הבינה מה ראתה, היא לא הבינה מה ראתה – "מה השעה?" היא לחשה.

השעון המעורר המוזהב המשובץ ביהלומים לחש בחזרה, "בערך אחת־עשרה בלילה. חזרי לישון."

הסדין שלה היה ספוג בזיעה, הכותונת שלה הייתה ספוגה בזיעה, היא לקחה את שרביטה ממקומו ליד הכרית וניקתה את עצמה לפני שניסתה לחזור לישון, לאחר זמן מה הצליחה. סיביל טרלוני חזרה לישון.

ביער האסור, קנטאור שהתעורר בגלל תחושת חשש חסרת שם הפסיק לסרוק את שמי הלילה, אחרי שמצא רק שאלות ולא תשובות; ולאחר שקיפל את רגליו הרבות, פירנזה חזר לישון.

בארצות המרוחקות של אסיה הקסומה, מכשפה עתיקה בשם פאן טונג, שישנה בעייפות כדי להעביר את ימיה, אמרה לנין־נין־נינה שהיא בסדר, שהיה זה רק חלום, וחזרה לישון.

בארץ שבה בני־מוגלים לא קיבלו מכתבים משום סוג, ילדה צעירה מכדי שיהיה לה שם משלה נודדה בזרועות אימה המרוגזת והאוהבת, עד שהפסיקה לבכות וחזרה לישון.

איש מהם לא ישן היטב.